

Jude Deveraux

EDITURA MIRON

Amintirea

Odată
Rafe Martínez
o ținuse în brațe –
goală, sub clar de lună,
într-un miez de vară, și i
jurase iubire eternă, dar apoi o
părăsise, fără s-o prevină măcar. Ceva
în ființa lui Jeannie Crane murise.

Jude Deveraux

Invitația

Traducere de Liliana Mihai.

The Invitation by Jude Deveraux

Editura Miron 1994

ISBN 973 – 95059 – 6 4

Coperta IV

Odată Rafe Martinez o ținuse în brațe – goală, sub clar de lună, într-un miez de vară, și-i jurase iubire eternă, dar apoi o părăsise, fără s-o prevină măcar. Ceva în ființa lui Jeannie Crane murise, în timp ce altceva, fiul ei, fiul lor, continua să existe. Amintirea trădării lui Rafe încă îi pârjolea sufletul, dar la fel de arzătoare îi era pasiunea pentru singurul bărbat pe care-l iubise vreodată, singurul cu care făcuse dragoste...

CARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Jackie era în extaz. Doar când își pilota avionul era atât de fericită. Clipind des în soare, se avânta în înălțimi, prinzând curenții de aer. Ea se întindea, avionul se întindea și el. Ea se mișca, avionul se mișca și el. Ca și cum corpul avionului era o a doua piele a ei, Jackie putea să-l miște tot atât de ușor, cum își mișca brațul sau piciorul. Zâmbind, se lăsă pe o aripă, pentru a admira splendoarea înălțimilor golașe ale munților din Colorado.

Deodată, privi cu interes, neputând să-și creadă ochilor. Așezată în mijlocul pustiului, la kilometri de cea mai apropiată șosea, era o mașină. Crezând că vehiculul fusese abandonat, ea își întoarse avionul, aplecându-se și se răsuci puțin înapoi, pentru a mai privi o dată. Ieri, mașina nu fusese acolo. Poate că cineva avea nevoie de ajutor.

Se năpusti în jos, atât cât să nu atingă cu vârfurile aripilor copacii care nu depășeau cam șase metri înălțime. La a doua tură, ea văzu un bărbat ridicându-se de la umbra mașinii și agitând mâna în semn de salut. Jackie zâmbi și își întoarse avionul spre casă. Deci totul era în ordine. Imediat ce va ateriza pe pista din Eternity, îl va suna pe șerif și-l va trimite să-l ajute pe călătorul rămas în pană. În sinea ei se amuza. Nu puțini erau cei ce rămâneau în pană, în Colorado. Priveau peisajul arid ce se întindea cât vedeai cu ochii, de-o parte și de alta a drumului, și erau tentați să se apropie cât mai mult de natură. Dar nu mai dădeau importanță ghimpilor mari cât degetul mic al unui bărbat sau colțurilor de piatră al căror tăiș nu-l tociseră nici chiar puternicele viituri anuale.

Râzând, Jackie nu mai era atentă la ceea ce făcea. Așa încât, nu văzu pasărea mare cât un miel care zbura direct spre elicea avionului. Își dădu seama că nu o mai poate evita, totuși trebuia să încerce. Totul se petrecea cu rapiditate. Cu un minut în urmă, zbura către casă, pentru ca exact peste o clipă totul să se umple de pene și sânge, iar avionul începuse să cadă.

Jackie era un pilot bun. Unul dintre cei mai buni din America. Se antrenase foarte mult. Brevetul îl luase la vârsta de optsprezece ani, iar acum, la cei treizeci și opt de ani, avea destulă experiență. Dar impactul cu această pasăre o făcu să uite brusc tot ceea ce știa, toată măiestria. Motorul începu să se înece. Înțelese că se va prăbuși. Rapid își șterse lacrimile, căutând un loc de aterizare, Avea nevoie de un spațiu larg, neted, fără copaci și stânci care ar fi putut smulge aripile avionului.

Singura posibilitate i-o oferea vechiul drum către fantomaticul oraș Eternity.

De foarte mulți ani nu mai trecuse pe acel drum și n-avea de unde ști dacă nu-l năpădiseră tufele, sau dacă nu era plin de bolovani. Dar nu avea de ales. Cât ai clipi din ochi, ea îndreptă botul avionului pe „pistă“ și-l așeză la sol. Drumul era blocat de un bolovan rostogolit, probabil, de viiturile din primăvară, iar ea se ruga ca avionul să se oprească înainte de a se ciocni de stânca enormă. Norocul însă o părăsise. Se lovi cu putere de stâncă. În timp ce se prăbușea cu zgomot, a mai putut auzi scrâșnetul terifiant al elicei ce se sfărâma. Nu mai era în stare să gândească. Capul îi fusese aruncat cu putere înainte, izbindu-se de manșă. Leșină.

Reveni la viață când niște mâini puternice, bărbătești, se străduiau s-o scoată din ceea ce mai rămăsese din avion.

— Ești îngerul meu salvator? întrebă ea prin vis. Simțea ceva fierbinte alunecându-i pe față. Când își ridică mâna să se șteargă, i se păru că și-a văzut propriul sânge, dar de fapt prin ochii strânși nu pătrundea nicio rază de lumină.

— Sunt grav rănită? întrebă ea, știind însă că bărbatul de lângă ea nu-i va spune adevărul. Odată văzuse doi piloți striviți între resturile unui avion. În timp ce-și trăiau ultimele clipe, toți cei din jur îi asigurau că, până a doua zi, vor fi bine-sănătoși.

— Nu cred, îi răspunse bărbatul. Se pare că te-ai lovit doar la cap și ți l-ai spart puțin.

— O, atunci e perfect! Nu cred să aibă cineva un cap mai tare ca al meu!

El o ridică, purtând-o pe brațe ca pe un fulg. Atât cât îi permitea starea în care se afla, Jackie își dădu capul pe spate, ca să-l privească. Îl zări ca prin ceață și i se păru uriaș. Brusc, Jackie își aminti că tocmai și-a zdrobit țeasta de resturile avionului

avariat. Acum avea în fața ochilor un bărbat cu trei capete și șase ochi. Și cine putea fi mai norocos ca ea, ca după ce se prăbușise undeva, pe pământul nimănui, să apară un bărbat bine, care s-o salveze?

— Tu cine ești? întrebă ea abia auzit, căci deodată se simți foarte slăbită.

— William Montgomery, îi răspunse el.

— Un Montgomery din Chandler? Când el încuviință, Jackie se ghemui la pieptul lui puternic, suspinând fericită. Cel puțin nu avea de ce să se teamă în legătură cu intențiile lui. Dacă era un Montgomery din Chandler, atunci era onorabil, cinstit și niciodată n-ar profita de situație. Cei din familia Montgomery erau onești și de încredere, cât era ziua de lungă.

„Sunt mai miloși decât e cazul”, se gândi ea. Când au ajuns la o oarecare distanță de avion, aproape de mașina lui, pe care o zărea ca prin ceață, el o așeză cu grijă pe pământ. Prinzând-o de bărbie, o privi în ochi.

— Te rog să mă aștepti aici, nemișcată. Mă duc să aduc niște pături din mașină, apoi am să fac focul. Spune-mi, când nu te mai arăți pe cer, este cineva să te caute?

— Nu, șopti ea. Îi plăcea vocea lui, cu nota aceea de autoritate. O făcea să simtă că are totul în grijă, inclusiv pe ea.

— Și eu îmi propusesem să-mi petrec noaptea aici, sub cerul liber, așa încât, nici pe mine n-o să mă caute nimeni, spuse el. Cât lipsesc, te rog să nu adormi, mă auzi? Cu creierii zdruncinați, dacă mai și adormi, s-ar putea să nu te mai trezești deloc. Ai înțeles?

Ca prin vis, Jackie încuviință printr-o mișcare slabă a capului, urmărindu-l cum se îndepărtează.

„E un bărbat foarte atrăgător”, se gândi ea în timp ce zăcea pe pământ și, brusc, adormi. Dar numai pentru câteva secunde, căci se trezi la fel de brusc zgâlțâită cu încăpățânare.

— Jackie! Jacqueline! Vocea o chema cu îndârjire, dar ea se împotriva să deschidă ochii și să-l privească.

— De unde știi cum mă cheamă? îl întrebă. Ne-am mai întâlnit vreodată? Am

cunoscut atâția cu numele Montgomery, încât nici nu-i mai țin minte. Parcă spunei că te cheamă Bill?

— William, veni prompt răspunsul. Într-adevăr, ne-am mâi întâlnit, dar sunt sigur că nu-ți mai amintești. N-a fost o întâlnire semnificativă.

— „Întâlnire semnificativă”, murmură și își închise ochii din nou, dar William o ridică, îi înfășură umerii cu o pătură, apoi îi șterse mâinile.

— Să n-adormi, Jackie! Ea îl recunoscuse după tonul poruncitor al vocii. Rămâi trează și vorbește-mi! Povestește-mi despre Charley.

La auzul numelui fostului soț, ea încetă să mai zâmbească.

— Charley a murit acum doi ani.

În timpul ăsta, William se străduia să adune ceva vreascuri pentru foc. Nu o scăpa o clipă din ochi pe Jackie. Se întuneca repede și îi era tot mai greu să găsească uscăturile împrăștiate pe pământ.

Îl întâlnise pe soțul ei de multe ori. Îl simpatiza pe acel bărbat voinic, robust, grizonat, care râdea mult, vorbea mult, bea mult și era în stare să piloteze orice obiect cu care se putea zbura.

Privind-o cum moțăie, își dădu seama să trebuie s-o silească să mănânce ceva și s-o protejeze de frigul care o înghețase. Dar, mai presus de orice, trebuia s-o țină trează. Pentru că, fiind în stare de șoc, în combinație cu traumatismul suferit, putea avea o nouă cădere.

— Jackie! spuse brusc. Care e cea mai gogonată minciună pe care ai spus-o?

— Eu nu mint, îi răspunse ea prin vis. Chiar nu pot să-mi amintesc. Deja am...

— Sigur minți. Toți mințim. Îi spui unei femei ce pălărie drăguță poartă, când de fapt este hidoasă. Nu te-am întrebat dacă ai mințit sau nu; vreau să știu care a fost cea mai mare minciună pe care ai spus-o. În timp ce o chestiona pe un ton ridicat, mai tare decât ar fi fost necesar, continua să adune lemne pentru foc. Nu o putea lăsa să adoarmă.

— Obişnuiam s-o mint pe mama în legătură cu drumurile pe care le făceam.

— Și altceva?

Vocea îi era atât de slabă, încât el abia o auzea.

— Îi spuneam lui Charley că-l iubesc.

— Și nu l-ai iubit? William o tot îndemna să vorbească. Din timp în timp, mai punea câte un lemn pe focul făcut lângă picioarele ei.

— La început, nu. Era mai bătrân ca mine cu douăzeci și unu de ani și la început îl priveam ca pe un tată. Chiuleam de la școală și-mi petreceam după-amiezele cu el și cu avioanele. Am îndrăgit avionul din prima clipă când l-am văzut.

— Înțeleg că te-ai măritat cu Charley ca să fii aproape de avioane.

— Da, îi răspunse ea cu o voce vinovată. Încercă să se ridice. Apoi își duse mâna la fruntea plină de sânge.

Dar William îi prinse mâna, i-o șterse din nou, apoi îi întoarse fața către el, încercând să-i curețe sângele cu o batistă. Apoi, după ce se convinse că rana de la cap nu era prea gravă, o îndemnă iar să vorbească.

— Continuă. Când ai înțeles că-l iubești?

— M-am gândit la asta abia după vreo cinci ani de căsătorie. Charley pierduse avionul în timpul unui viscol și când mi-am dat seama că s-ar fi putut întâmpla să nu-l mai văd niciodată, am înțeles cât de mult îl iubeam.

Urmă o scurtă tăcere. Îl privea cum stătea aplecat deasupra lemnelor pe care se străduia să le aprindă.

— Dar tu?

— Eu nu i-am spus niciodată lui Charley că-l iubesc.

Jackie zâmbi.

— Ei, nu asta te-am întrebat. Care a fost cea mai mare minciună pe care ai spus-o vreodată?

— I-am spus tatălui meu că nu eu am îndoit aripa mașinii.

— Mmm, mormăi Jackie, devenind mai vioaie. Asta nu e o minciună prea grozavă. Nu găsești altceva mai interesant?

— I-am spus mamei că nu eu am mâncat toată plăcinta cu căpșuni, i-am spus fratelui meu că soră-mea i-a rupt praștia, i-am spus...

— Bine, bine, îl întrerupse Jackie râzând. Destul. Ești un mincinos perfect. Foarte bine. Acum să te întreb eu ceva. Care e cel mai prost lucru pe care o femeie îl

poate spune unui bărbat?

William nu ezită.

— Care e ornamentul de argint care-ți place cel mai mult?

Jackie zâmbi. Începuse să-i placă acest bărbat. Apatia care o copleșise până atunci se risipea.

— Care este cel mai prost lucru pe care un bărbat îl poate spune unei femei? întrebă el.

Jackie îi răspunse la fel de repede.

— Când ești la cumpărături și bărbatul te întreabă: „De fapt, ce cauți?”

Chicotind, el se îndreptă spre mașină. Deschise portiera și-și luă trusa de voiaj.

— Dar cel mai drăguț lucru pe care un bărbat îl spune unei femei care e?

— Te iubesc, dar asta, doar dacă e adevărat. Dacă minte ar trebui cravașat pentru ce-a spus. Dar pentru tine? Care e, pentru tine, cuvântul cel mai drăguț?

— Da, răspunse el.

— Da, ce?

— „Da“, este cel mai bun cuvânt pe care femeia îl spune bărbatului.

Jackie râdea cu poftă.

— La orice rugămintă? N-are importanță ce o întrebi? Vrei să auzi de la ea doar un „da“, cu orice preț?

— Nimic nu e mai dulce decât un „da“ șoptit pe buzele unei femei, măcar din când în când.

— Ei, hai, lasă! Nu pot crede că un bărbat care arată ca tine nu-l aude pe „da“ de la o femeie, orice i-ar cere!

El zâmbi de deasupra păturilor, bidoanelor, coșului cu mâncare, pe care deabia le căra.

— De la una sau două, nu mai mult!

— E-n ordine. Acum e rândul meu. Care e lucrul cel mai drăguț pe care l-ai făcut pentru cineva și nu l-ai spus nimănui?

— M-am gândit că ar trebui să se mai construiască o aripă la spitalul din Denver. Le-am trimis banii fără să le spun de la cine sunt.

— Oh, Doamne! exclamă ea, amintindu-și cât sunt de bogați cei din familia Montgomery.

— Dar tu?

Jackie începu să râdă.

— Charley și cu mine eram căsătoriți de aproape de patru ani. Cu el niciodată nu puteai sta mult în același loc. Nu aveai nici măcar timp să înveți numele vecinilor, cu atât mai puțin să prinzi rădăcini. În anul acela, însă, cumpărasem o casuță care avea o bucătărie foarte drăguță. Mă hotărâsem să-i pregătesc o masă grozavă de Ziua Recunoștinței. Timp de trei săptămâni i-am vorbit numai de acea masă. Îmi făcusem planul, făcusem cumpărăturile și, în ziua mult așteptată, m-am sculat la patru dimineața ca să pregătesc curcanul. Charley a plecat de acasă pe la amiază, dar mi-a promis că se întoarce la cinci, când totul ar fi trebuit să fie gata. Intenționa să vină cu câțiva prieteni, și ei piloți, cu care să petrecem. S-a făcut ora cinci și Charley n-a apărut. S-a făcut șase, șapte... La miezul nopții, am ațipit. Eram atât de supărată, încât am dormit tot restul nopții, chircită în fotoliu. A doua zi dimineață, Charley al meu sforăia pe canapea. Se alesese praful de minunata mea petrecere de Ziua Recunoștinței. Și știi ce am făcut?

— Mă surprinde că Charley a mai rămas în viață după cele întâmplate!

— Îmi venea să-l omor, dar i-am făcut ceva și mai rău, nu l-am lăsat să mănânce nimic din ce pregătisem. Am îndesat totul în saci de hârtie și am plecat la aeroport, i-am luat avionul și am zburat spre munți. Pe atunci locuiam în Virginia de Vest. Eram deasupra orașului Pittsburg, când am văzut aninată de coasta unui deal o cocioabă dărăpănată. Pe coș, ieșea o șuviță abia vizibilă de fum. Am coborât sacii chiar în fața ușii.

Ea își strânse genunchii la piept și oftă.

— Până acum, n-am povestit nimănui despre asta. Mai târziu, am auzit că familia aceea spunea că un înger le lăsase din ceruri mâncarea.

William reușise să aprindă focul și o privea acum zâmbind.

— Îmi place povestea. Ce-a zis Charley când n-a mai găsit curcanul?

Ea ridică din umeri.

— Lui Charley îi era indiferent dacă era curcan sau fasole. Când se punea problema de mâncare, pentru el conta cantitatea și nu calitatea.

Ea își ridică privirea spre William.

— Acum povestește tu, care a fost cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat?

William răspunse imediat, fără să stea pe gânduri.

— M-am născut bogat.

Jackie fluieră ușor.

— Poate vrei să zici că ăsta a fost cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat.

— Așa e. Este și cel mai bun și cel mai rău.

— Cred că încep să înțeleg.

În timp ce Jackie continua să cugete la cele spuse, William udă o batistă cu apă dintr-unul din bidoane. Cu o mână o prinse de bărbie și cu cealaltă începu să-i ștergă sângele din jurul răni de la cap.

— Care e cel mai tainic, mai ascuns secret al tău, pe care nu l-ai spus niciodată cuiva? o întrebă el.

— N-ar mai fi un secret, dacă ți l-aș spune.

— Crezi că am să-l divulg?

Ea își întoarse capul și-l privi. Pe chipul lui plăcut, se proiectau luminile și umbrele de la foc. Avea păr negru, ochi negri, pielea măslinie și nasul lung al celor din neamul Montgomery.

Poate era de vină și împrejurarea mai puțin obișnuită în care se aflau, o noapte de smoală îi înconjura, în mijloc un foc arzând. Jackie se simțea atrasă de el.

— Am sărutat un alt bărbat decât pe soțul meu, șopti ea.

— Asta-i tot?

— E destul de rău pentru cartea mea de vizită. Dar tu?

— Am reziliat un contract.

— Și asta a fost așa de rău? Dacă te-ai răzgândit...

— Mi-am călcat promisiunea și ea a considerat că a fost foarte rău.

— Ah, înțeleg, spuse Jackie zâmbind, în timp ce-și trecea brațele în jurul genunchilor. Care e mâncarea ta preferată?

— Înghețata.

Ea râse.

— Și a mea! Culoarea preferată?

— Albastru. A ta?

Ea îl privi.

— Albastru. El se așeză lângă Jackie, scuturându-și mâinile de praf. Aerul rece de munte o făcu pe Jackie să tremure. El își trecu brațul pe după umerii ei. Era un gest la fel de natural ca respirația. O strânse aproape de el și-i sprijini capul de pieptul lui.

— Te deranjează?

Jackie nu spuse nimic. Era atât de plăcută atingerea unei alte ființe omenești. Charley fusese întotdeauna atât de cald și de afectuos cu ea. Adesea stătea ghemuită la pieptul lui, în timp ce el citea cu voce tare vreo revistă de aviatică.

Nu-și dădu seama când era gata-gata să adoarmă. Vocea lui William o făcu însă să se trezească iar.

— Care e cel mai mare regret din viața ta? întrebă el tăios.

— Acela că n-am moștenit de la Mae West câteva din rotunjimile ei. Jackie obișnuia să i se plângă lui Charley că puștani o tratau ca pe unul de-al lor pentru că arăta ca ei: o față colțuroasă, cu maxilare pătrate, umeri lați, șolduri drepte și picioare lungi.

— Cred că glumești, nu-i așa? spuse William cu neîncredere în glas. Ești una din cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată. Nu pot să-ți spun de câte ori m-am oprit din drum că paralizat, ca să te urmăresc când treceai pe străzile din Chandler.

— Serios? întrebă ea, trezită de-a binelea. Ești convins că știi cine sunt?

— Ești marea Jacqueline O'Neill. Ai câștigat aproape toate concursurile aviatice. Ai fost peste tot pe glob. Odată ai fost înzăpezită timp de trei zile în Montana, dar ai reușit să scapi.

— Iar acum m-am prăbușit la poalele unui munte. A fost un adevărat noroc că am aterizat pe terenul unor fermieri.

El știa că nu așa stăteau lucrurile, pentru că citise tot ceea ce se scria despre ea. După ce fusese prinsă în avalanșă, ea și-a croit drum de ieșire, coborând creasta unui munte abrupt. Făcuse un calcul perfect, orientându-se în timpul zilei după lumina slabă a soarelui, iar noaptea, după stele. Și-a păstrat calmul în tot acest timp. Făcuse din crengi de copac, înfipte în zăpadă, niște săgeți enorme, pentru ca avioanele plecate în căutarea ei s-o poată zări. Zâmbind el își strânse brațul în jurul umerilor ei. A fost încântat când a simțit-o apropiindu-se de el.

— Ei, și cum merg eu? întrebă ea nesigur. N-ar fi vrut să-i lase impresia că-i cere un compliment, când de fapt chiar asta își dorea.

— Cu pași mari, care înghit distanțele. Bărbații în toată firea lasă baltă orice activitate, urmărindu-te când treci. Cu umerii trași spre spate, cu capul ridicat semeț, cu minunatul tău păr des, fluturând la orice adiere, cu...

Jackie începu să râdă.

— Unde ai stat ascuns până acum?

— Chiar aici, în Chandler, așteptând ziua când ai să te întorci.

— Ai fi putut aștepta mult și bine, pentru că niciodată nu m-am gândit că m-aș putea întoarce. Pe vremea aceea, eram atât de plină de neastâmpăr! Tot ce-mi doream era să plec din acest oraș minuscul, izolat. Voiam să mă mișc, să merg în alte locuri, să văd lucruri noi.

— Și ai reușit. A fost chiar așa de bine, cum ai crezut tu, că ar putea fi?

— La început, da. Însă după șapte sau opt ani, am început să-mi doresc și altceva, cum ar fi un ghiveci de flori. Voiam să pun semințe și să le urmăresc cum cresc. Voiam să am certitudinea că seara mă voi culca în același loc unde m-am trezit dimineața.

— Așa că, după moartea lui Charley, te-ai întors în vechiul și posacul Chandler.

— Da, spuse ea, zâmbind cuibărită la pieptul lui. Înapoi în vechiul și plictisitorul Chandler, unde nu se întâmplă nimic și fiecare cunoaște treburile tuturor.

— Acum ești fericită?

— Eu... ei, dar de ce trebuie să-ți răspund la toate astea? Mai bine să vorbim

despre tine. De ce nu te-am întâlnit până acum? Chiar dacă n-a fost o „întâlnire semnificativă”, eu tot nu cred că ne-am mai văzut. Mi-aș fi amintit oricum de tine.

— Mulțumesc, iau asta ca pe un compliment. El se îndepărtă puțin de ea, ca să mai întărească focul. Ce-ai zice să mâncăm ceva? Un sandviș? Murături?

— Sună apetisant. Era convinsă că el nu voia să vorbească despre prima lor întâlnire și socoti că probabil îi era jenă. O dată, o invitase la dans un băiat care semăna cu o broască râioasă. Ea ar fi preferat să moară, decât să-i spună adevărul. L-a refuzat, motivându-i că nu-și poate permite o rochie nouă.

Crescuse în Chandler. Avea doisprezece ani când îi murise tatăl. Mama, care se considerase o frumusețe sudică, se abandonase pe patul de suferință, zăcând așa următorii șase ani.

Avea o rentă, le mai trimitea și fratele mamei ceva bani, dar de-abia se descurcau, îi fusese dat să vadă cum li se prăbușește acoperișul în cap. Casa era veche și putrezită, așezată la marginea orașului. Și, astfel, în timp ce alte fete învățau să folosească rujul, Jackie își petrecea tot timpul liber reparând cum se pricepea cioaba. A cioplit scândurile, a refăcut gardul, a reparat intrarea, a construit o scară nouă, când cea veche s-a dărâmat. Învățase să mânuiască fierăstrăul, dar habar n-avea cum se folosește o pilă de unghii.

Într-o zi, avea atunci optsprezece ani, Jackie văzu zburând pe deasupra capului un avion care avea legată de coadă o eșarfă lungă. Se anunța pentru a doua zi o demonstrație aviatică. Mama feței, care eră la fel de sănătoasă ca o păpădie pe o pajiște bine îngrijită, hotărî să facă o criză, pentru că nu voia ca Jackie să plece. Dar Jackie se duse la miting; și acolo l-a cunoscut pe Charley. Trei zile mai târziu, Charley părăsea orașul. Jackie era cu el. Săptămâna următoare, erau căsătoriți.

Mamă-sa s-a întors în Georgia, unde fratele ei a refuzat să-i creadă ipohondriile, punând-o la muncă, să-i îngrijească pe cei șase copii ai lui. Judecând după scrisorile pe care Jackie le primise până la moartea mamei sale – survenită după câțiva ani această schimbare fusese cel mai bun lucru pentru ea. Fusese foarte fericită după ce plecase din Chandler, întorcându-se în Georgia, între ai ei.

— Douăzeci de ani, șopti Jackie.

— Ce-ai spus?

— Au trecut douăzeci de ani de când am plecat cu Charley. Uneori mi se pare că a fost ieri, alteori, că s-a petrecut acum trei vieți. Ea privi în sus, către el.

— Ne-am întâlnit cumva atunci, înainte de a pleca cu Charley?

— Da, spuse el zâmbind. Atunci ne-am întâlnit. Te doream, dar niciodată nu te-ai uitat la mine.

Ea râse.

— Se poate. Eram așa de plină de ifosele tinereții.

— Și încă mai ești.

— Poate plină de ifose. Că din tinerețe, n-a mai rămas nimic!

În acea clipă, William o privi pe deasupra focului. Pentru un moment, Jackie crezu că e supărat pe ea. Era gata să-l întrebe ce greșise, când el ocoli grăbit focul, o luă în brațe și o sărută apăsător pe gură.

Jackie sărutase doi bărbați în viața ei: pe Charley și pe un alt pilot, care urma să fie închis și care nu avea să se mai întoarcă. Însă niciunul din săruturi nu fusese ca acesta.

Sărutul lui William spunea: aș vrea să fac dragoste cu tine, să-mi petrec nopțile cu tine, să te mângâi și să te îmbrățișez.

Când el îi dădu drumul, Jackie căzu pe spate bufnind de pământ.

— Cred că a mai rămas puțină tinerețe în tine, spuse William sarcastic, punând un vreasc pe foc.

Jackie rămase fără grai. Nu-și putea lua ochii de la el. Cum Dumnezeu, de nu și-l putea aminti? Erau cel puțin jumătate de duzină de Montgomery în clasă cu ea, la liceu. Dar nu-și putea aminti pe niciunul numit William. Bineînțeles că toți cei din neamul Montgomery aveau câte cinci sau șase nume înaintea celui de familie. Așa încât era mai ușor să-i numești cu totul altfel: Scânteie, Rex sau chiar Minunatul.

După ce William a sărutat-o, între ei se lăsă o tăcere penibilă, pe care el o destrăma cu un „O.K.”! plin de entuziasm.

— Spune-mi trei dorințe!

Ea deschise gura să-i răspundă, dar o închise la loc, privindu-l stânjenită.

— Ei, hai, spuse el. Nu pot fi chiar atât de rele, încât să nu le poți spune! Care sunt?

— De fapt, niciuna din dorințe nu e rea. Numai că sunt atât de... atât de banale.

— Jackie O'Neill, cea mai celebră femeie-pilot care a existat vreodată are o dorință care e banală? Nu e posibil!

Brusc, ea înțelese că nu vrea să-i spună dorința ca să nu-l dezamăgească. El părea că știe totul despre ea. Și când cineva cunoștea totul despre celălalt realitatea se banaliza devenind plicticoasă.

— Vreau să prind rădăcini, să mă stabilesc undeva, iar Chandler îmi este familiar. Acum, după ce am văzut tot restul lumii, am aflat că Chandler este un loc frumos. Dar nu pot trăi nicăieri, dacă nu găsesc un mod de-a face bani. Ea ridică mâna când el încercă să-i spună ceva.

— Știu, știu, familia ta și firma Taggert mă plătesc bine, când doresc ca eu să zbor undeva. Dar niciodată nu mă voi pune în slujba unui bărbat. Eu vreau să cooptez câțiva piloți tineri, să pornim o mică afacere. Să fac ceva cu adevărat. Să transport pasageri și mărfuri, poate colete, de aici la Denver. Dar am nevoie de o bază solidă pentru a putea porni o treabă ca asta.

— Dar... El nu reuși să găsească vorbele potrivite care să-i exprime gândurile, astfel încât acestea să nu fie supărătoare.

Jackie însă îl intuiti.

— Jackie O'Neill, cea mai celebră femeie-pilot al secolului, a ajuns să facă doar curse între Colorado și Coasta de Est. Regina acrobațiilor aeriene transportă cărți poștale ilustrate. Oh, e o adevărată rușine. O tragedie! Așa-i că la asta te gândeai?

William își feri privirea. Obrajii îi erau în flăcări, „iată un bărbat care roșește”, remarcă ea în gând.

— Toate chestiile astea de curaj nebunesc sunt pentru copii. Sunt sătulă de ele. El se așeză din nou lângă ea, privind-o cu seriozitate.

— Sunt sigur că ți-ai putea găsi ceva pe măsură, numai să vrei. Ar fi destule posibilități.

„Când ai bani mulți ca oricare Montgomery, poate”, se gândi ea.

— Chiar și cel mai bun pilot trebuie să aibă un avion al lui. Eu mi l-am aranjat pe al meu. Tocmai i-am turtit botul de un bolovan de trei tone, adăugă ea cu amărăciune.

— Te înțeleg, spuse el, cuprinzând-o iar în brațe. Continua să-și ferească privirea. Dorința numărul doi?

— Stop. Vreau să știu care o prima ta dorință.

— Eu am doar una singură. Aș vrea să pot realiza ceva, la rândul meu, ceva care nu se poate cumpăra cu banii familiei Montgomery. Acum e rândul tău. A doua dorință.

— Păr cârlionțat, ce zici? întrebarea ei îl făcu să zâmbească.

— Fii sinceră. Trebuie să mai fie ceva în viață să-ți dorești, în afară de afaceri. Părea că-l dezamăgise, pentru că nu visa la covorul fermecat sau la pacea mondială. Nu te-ai gândit să te recăsătorești?

Tonul lui era așa de plin de speranță, încât ea izbucni în râs.

— Te oferi voluntar?

— Mi-ai accepta oferta?

Simțindu-i nota pătimasă, prea serioasă, din voce, Jackie încercă să se îndepărteze. Dar el o strânse și mai puternic.

— Bine, bine, sunt cuminte!

— Acum spune-ți tu cea de-a doua dorință, îl îndemnă ea.

— Cred că aș vrea să fiu un bărbat la fel de bun ca tatăl meu.

— După cum te porți, nu prea pari cuminte, ca domnișoarele Beasley.

El începu să râdă. Tensiunea dintre ei doi se risipi.

— Chiar n-ai de gând să-mi spui ce altceva îți mai dorești de la viață?

— Mi-e teamă să nu fiu ridicolă, dacă-ți spun.

— Încearcă.

Era în comportarea lui ceva care-i inspiră încredere, siguranță. Simți că i se poate destăinui. Dacă ar fi fost cu prietenii lui Charley, discuția ar fi fost doar ceva gen flecăreală. Acum însă era altfel. Voia să-i spună ce-și dorea cu adevărat.

— Bine. Ceea ce-mi doresc cel mai mult e o viață obișnuită. În primii doisprezece ani, am avut un tată bolnăvicios și o mamă invalidă. Aș fi vrut să merg și eu să dansez la petrecerile de la școală, sau în altă parte, dar nu era posibil. Întotdeauna unul din părinți avea nevoie de mine. Au urmat apoi douăzeci de ani în care am călătorit, am zburat și am avut o viață îngrozitor de agitată. Uneori aveam impresia că fiecare zi îmi aducea ceva nou, un eveniment tulburător. Charley era un vânturător, veșnic fără astâmpăr, pe cât era mama de statică. Am luat masa la Casa Albă, am fost în peste jumătate din țările lumii, am cunoscut un număr enorm de personalități. După...

Ea îl privi cu greu. Cu câțiva ani în urmă, realizase o performanță extraordinară pentru acel timp. Făcuse vâlvă în întreaga Americă.

— Am avut fotografia în ziare, încheie ea.

— O eroină americană, spuse el, cu ochi strălucitori.

— Probabil. În sfârșit, oricum îmi făcuse plăcere.

— Apoi Charley a murit, iar tu te-ai schimbat, spuse el aproape cu gelozie.

— Nu, schimbarea a fost înainte de moartea lui. Într-un fel, am înțeles că oamenii îmi cereau autograful ca să se fălească, nu de dragul meu. Să nu mă înțelegi greșit. Repet, îmi plăcea. Dar, într-o zi, după ce eu și Charley ne petrecuserăm trei zile, fiecare în câte un avion, fără să dormim o secundă, zburând fără încetare pentru a stinge furia focului ce cuprinsese o pădure, mi-am zis: „Gata! M-am săturat”. Am fost chemată atunci de președinte, pentru felicitări. M-a primit într-un birou mic și întunecos. Stând într-un scaun țeapăn, mă gândeam: „Nu se va mai repeta”.

Zâmbi.

— Eu cred că atunci când ajungi în faza în care o primire la președintele Statelor Unite nu-ți mai stârnește decât plictiseală, trebuie să te apuci de altceva.

Pentru un moment, William rămase tăcut.

— Obișnuitul. Spuneai că vrei o viață obișnuită. Ce este o viață obișnuită?

Ea schijă un zâmbet.

— De unde vrei să știi? Nici măcar n-am văzut-o, iar de trăit, nici atât. Dar nu cred că felicitările președintelui, șampania în nacela baloanelor cu aer fierbinte, viața

în hoteluri, când cu bani, când fără bani, ei bine, nu cred că toate astea sunt ceva obișnuit. E pasionant, dar și obositor, în același timp.

El clătină din cap.

— E adevărat că vrem întotdeauna ceea ce nu avem. Eu avusesem cea mai obișnuită viață din lume. Am fost la școli pentru cei bogați, am studiat managementul și, după terminarea facultății, m-am reîntors în Chandler, să conduc afacerile familiei. Lucrul cel mai pasionant care mi s-a întâmplat au fost trei zile petrecute în Mexic, cu unul din frații mei.

— Serios?

— Serios ce?

— Și ce ai făcut tu, în Mexic, în timpul celor trei zile?

— Am mâncat. Am privit. Am pescuit puțin.

El se opri.

— De ce râzi?

— Doi tineri bine făcuți, singuri într-un loc atât de decadent cum este Mexicul, merg să admire priveliștile! Nu cumva erăți beți?

— Nu. William zâmbi. Care e cel mai tulburător lucru pe care l-ai făcut?

— Ar fi greu să aleg. Looping-urile puternic răsucite erau destul de pasionante. Odată era alături un conte venețian care încerca să-mi smulgă hainele de pe mine.

— Și asta ți s-a părut nemaipomenit? întrebă William cu răceală.

— Era, dacă ții cont că zburam la mai bine de cinci mii de metri înălțime, iar el se târa prin avion după mine. Câteva glisade l-au readus pe locul lui. Dar continua să zbiere că avionul e singurul loc unde nu făcuse încă dragoste cu o femeie!

William râdea cu poftă.

— Mai povestește-mi. Îmi place să te aud povestindu-ți viața. O întrece pe a mea.

— Nu știu dacă e chiar așa. Odată am făcut o aterizare forțată fără un motor, cu un avion care nu avea roți și îi rămăsese doar o aripă și jumătate. A fost mai pasionant decât mi-am dorit!

— Ce țări îți plac cel mai mult?

— Toate îmi plac. Vorbesc serios. Fiecare țară are ceva specific, iar eu caut că nu-i văd părțile rele.

William rămase tăcut câteva minute, timp în care mai înțeți un pic focul.

— Charley a fost un bărbat foarte norocos să-și împartă atâția ani cu tine. Îl invidiez.

Ea își întoarse capul ca să-l privească, încruntându-se de atâta concentrare.

— Vorbești de parcă ai purtat toată viața un foc în inimă.

— Pentru tine? Ei bine, da. Te-am adorat de la distanță.

— Mă simt flatată. Acum câtva timp, însă, puteai să-mi spui că mă iubești și chiar să-mi oferi câteva din milioanele familiei și tot n-aș fi rămas în Chandler.

Stăteau amândoi tăcuți, îmbrățișați, privind jocul flăcărilor. Într-un târziu el o întrebă:

— Cam de ce ai avea nevoie ca să-ți deschizi afacerea cu transporturile?

— Vorbești serios?

— Foarte serios.

Ea făcu o pauză înainte de a-i răspunde. Chiar dacă se lovise la cap, creierul îi era întreg. Charley o dădăcise tot timpul că un pilot fără bani trebuie să fie mereu în căutarea unui îndrăgostit de avioane care să aibă bani. El chiar spunea că acesta reprezintă cuplul ideal.

Dar Jackie n-ar fi vrut să profite de pe urma acestui bărbat. Dar dacă tot suferea de plictiseală și n-avea ce face cu banii, poate că s-ar fi găsit ceva care să-l ajute să-și umple timpul.

Respiră adânc, încercând să-și alunge senzația de vinovăție.

Dacă el chiar dorea s-o ajute, era pentru că o considera o eroină a Americii. În schimb, dacă Jackie ar fi luat bani de la el, ar fi făcut-o pentru ceva mult mai puțin altruist, mult mai primitiv. Cum ar fi: pâinea cea de toate zilele și poate chiar „câteva rochii mai de soi.

— Două avioane ușoare de bună calitate, un mecanic angajat permanent, hangare, câteva avioane vechi pentru piese de schimb, bani pentru salarii, până i-aș putea plăti pe piloți.

— Și de ce altceva ai mai avea nevoie? Poate de un asociat?

Știa din start că el se autopropunea. Nu era însă momentul să ia o asemenea hotărâre. Rana de la cap încă mai sângera, iar gândirea îi era confuză. Oricum, era excitant să se gândească la acest bărbat ca la asociatul ei. Se întoarse zâmbind spre el, încercând să-l descifreze.

— Cine sunt părinții tăi?

— Jace și Nellie.

— Aha, asta explică totul! Jumătate din locuitorii orașului sunt copiii lor!

William zâmbi. Bancurile despre numărul mare de copii din familia sa circulau demult în oraș...

— Doisprezece, în total.

Fără să mai scoată un cuvânt, el goli coșul cu mâncare, care ar fi putut sătura cam o jumătate de duzină de nemâncăți, apoi începu să-i facă un sandviș. Jackie urmări cu surprindere, remarcând că procedează exact cum ar fi făcut și ea: îngrămădea pe felia de pâine o bucată de carne de vită, cu mult, mult muștar și roșii; apoi tăia în felii o murătură mai dulceagă și o puneă pe roșie. Totul era aranjat în frunze de salată, pentru ca plinea să nu se fărâmițeze. Urmărindu-i figura, ea constată că face totul absent, preocupat doar de gândurile care îl frământau. Era însă ciudat că el îi pregătea sandvișul exact așa cum ar fi făcut-o și ea, cu atât mai mult, cu cât rezultatul era, oarecum, unic.

— Ia uite ce-am făcut! spuse William. Am avut de gând să-ți pregătesc un sandviș și uite ce a ieșit!... Tu, cum l-ai fi vrut?

— Exact așa cum îl faci pentru tine.

Figura lui plăcută arătă, pentru un moment, cuprinsă de uimire. Apoi zâmbi.

— Adevărat? Toți îmi detestă sandvișurile.

— Și pe ale mele, spuse ea, întinzând mâna. Îl mâncăm jumătate-jumătate și, pe următorul, îl prepar eu. Eu tai măslinile în loc de murături.

— Și atunci toți se vaită că le cad măslinile pe jos.

— Niște idioți. Habar n-au cum se ține pâinea!

Se priveau unul pe celălalt zâmbind.

— Crezi că noi doi am fi în stare să punem pe pâine chiar și prietenia noastră?

Au izbucnit în râs.

— Ce părere ai despre ketchup?

— Nu pot să-l sufăr...

— Ceapa?

— Prea puternică. Acoperă orice alte gusturi. Floricelele?

— Aș mânca în cantități industriale. Tu?

— La fel.

Lăsându-se pe o rână, el privi spre foc. Părea gata să spună ceva important.

— Dacă vin cu bani pentru câteva avioane și ce mai trebuie, m-ai lua ca asociat?

— Ai mai zburat până acum? N-avea nicio importanță dacă mai zburase. Ea pusese întrebarea doar ca să câștige timp. Chiar dacă n-ar fi fost înzestrat cu numele Montgomery și cu tot ce decurgea din el, Jackie era generoasă în aprecierea celor din jur, acest bărbat era ca sarea pământului, solid ca o stâncă. Uneori, într-un aeroport se mai întâmplau și lucruri neplăcute, poate chiar înspăimântătoare, când era vorba de o cădere.

Ea însă nu-și făcea griji. Bărbatul acesta n-ar fi intrat în panică nici în craterul unui vulcan. În adâncul sufletului, Jackie știa că era timpul să-și lege din nou viața de cineva. Trecuseră doi ani de la moartea lui Charley și un an de când revenise în Chandler. Și era tot singură. Obosise de atâta singurătate. Mânca, dormea, își petrecea serile în singurătate, fără să aibă cu cine schimba o vorbă. Iar acest bărbat era foarte, foarte atrăgător, atât ca înfățișare, cât și ca fel de a fi.

— Am luat lecții timp de doi ani, spuse el cu timiditate, privind-o cu niște ochi aproape rugători.

— E-n ordine, zise ea la fel de încet, simțind cum o străbate un fior. Îl plăcea, îl plăcea chiar foarte mult. Îi plăcea seriozitatea cu care se angaja în orice, îi plăceau subiectele pe care le discuta, îi plăcea cum se mișcă, felul cum mănâncă. Îi plăcuse cum a sărutat-o, cum a făcut-o să se simtă când a sărutat-o. Cunoscuse în viața ei mulți bărbați manierați, dar niciunul nu-i plăcuse atât de mult ca William. Și înainte îi

plăceau bărbații, ar fi fost o ipocrită dacă ar fi negat, dar era o diferență între a fi atrasă sexual de un bărbat și dorința de a fi îmbrățișată de el, de a mânca floricele și de a-și spune unul altuia secretele.

Cu ani în urmă Charley angajase un pilot renumit ca să lucreze cu ei. Era atât de fascinant de frumos, încât ea nici nu putea să-i vorbească. Când l-a văzut prima dată, ea a scăpat cheia din mână direct în motor și aproape că l-a lovit pe Charley la cap. Zile de-a rândul, când îl vedea, parcă i se încheia limba, nu putea scoate o vorbă. După câteva săptămâni începu să-și ridice privirea spre el și descoperi atunci că el o place, chiar mai mult decât ea. După șase luni petrecute lângă el, Jackie nici nu-și mai amintea că-l considerase vreodată frumos. În lunga și fericita căsnicie cu Charley, ea a învățat că sentimentul cel mai important între un bărbat și o femeie era prietenia.

— E-n ordine, spuse ea, ridicând mâna ca s-o strângă pe a lui. Dar cu o condiție.

El îi luă mâna strângându-i-o cu fermitate.

— Oricare, oricare ar fi!

— Trebuie să-mi povestești care este cel mai ascuns și mai înfricoșător secret al tău. Dar vreau adevărul, nu povești cu contracte desfăcute, pe care le știe toată lumea.

William oftă greu.

— Ești un afacerist oneros, Jackie O'Neil.

Ea nu-i eliberă mâna.

— Ori îmi spui ori nu vom lucra niciodată împreună.

— Bine, spuse el, fără tragere de inimă. În timp ce-mi faci un sandwich cu măslină, am să-ți spun adevărul despre ce a fost în Mexic.

— Oho! exclamă ea, ridicându-și o sprânceană.

Uneori, în viața cuiva pot fi clipe de vis. Această noapte era una din ele. Jackie cugeta că totul era perfect, începând cu episodul salvării ei din avionul avariat, până la tăietura romantică de la frunte și la bărbatul chipeș care o îngrijea. Iar el chiar avea îngrijă. Să fie hrănită, să-i fie cald și bine. O flatase, cunoscându-i fiecare picaj acrobatic reușit, fiecare record obținut, fiecare accident avut. Ca și când ar fi fost împre-

ună de mulți ani.

Vorbea de parcă ar fi fost vechi prieteni, prieteni, nu amanți. De multe ori Jackie era obosită de bărbații al căror unic interes era să aducă o femeie în patul lor, care urmăreau prin fiecare cuvânt, prin fiecare gest numai acest scop. Se lăudau cât sunt de bogați, câte proprietăți au, cât sunt de grozavi față de alți bărbați. William, însă, era la fel de plăcut, ca și o prietenă.

La un moment dat, în timpul serii, el a întins-o pe așternutul de pături, punându-i capul pe coapsa lui puternică. Își rezemă spatele de un copac și, în timp ce-i mângâia părul, o îndemna să-și povestească viața.

Se cunoșteau doar de câteva minute, iar ea se pomenise că-i povestește despre Charley, despre anii petrecuți alături de el, despre greutăți și neîmpliniri, despre triumfuri și căderi.

La rândul lui, William îi povestise despre viața lui perfectă, sau cel puțin așa își imaginase Jackie, că ar trebui să aibă o situație ideală. Nimeni nu-i făcuse vreun rău, nu avea dușmani, nu avusese nicio dispută cu nimeni.

— Viața asta a mea mă face uneori să mă îndoiesc de mine. Oare dacă aș fi pus la încercare, aș reuși? se, întrebă el, întărind focul. Aș fi capabil să fac ceva, fără banii tatălui meu și fără renumele familiei?

— Sunt sigură că ai putea, răspunse Jackie. Te miri singur de câte poți fi în stare, când, n-ai încotro.

— Cum ar fi o aterizare cu un avion care are elicea lovită de un vultur?

— Deci asta a fost?

— Ai adus avionul la sol tot atât de ușor, ca și când te-ai fi ridicat de pe scaun. Nu ți-a fost frică?

— N-aveam timp de frică, aveam prea multe de făcut, ia spune-mi! Ea îl privi în lumina slabă. De ce nu te-ai căsătorit? Cum de nu te-a înhățat încă nicio femeie?

— N-am găsit femeia pe care mi-o doream. Vreau o femeie care să aibă capul pe umeri.

— Și, bineînțeles, un cap frumos, spuse sarcastic Jackie.

— Mă interesează mai puțin cum arată, cât ceea ce are în el!

— Știi ceva? îmi placî, chiar foarte mult.

— Și tu mi-ai plăcut întotdeauna.

Ea tăcu.

— Aș vrea să-mi pot aminti de tine.

— E destul timp. Ți-e frig? Ți-e foame? Ți-e sete?

— Nu, mă simt perfect.

— Așa cum ești și tu!

Jackie era stânjenită de complimentul lui, în același timp, însă, îi făcea plăcere.

— Când vrei să începem... colaborarea noastră? De fapt, ar fi vrut să-l întrebe „când vrei să începem să ne petrecem împreună cantități enorme de timp?”

— Măine trebuie să plec la Denver pentru câteva zile. Am să iau niște bani de la banca de acolo. Cred că sâmbătă mă întorc. Ce-ai zice să te caut după-amiază? Poți să-mi dai o listă cu ce ai nevoie să iau de la Denver?

La auzul acestei întrebări, ea începu să râdă.

— Ce-ai zice, pentru început, de câteva avioane noi?

— Ce tip ai vrea să fie?

Era tot atât de serios, pe cât era ea de neîncrezătoare. Brusc deveni și ea serioasă.

— Pentru început, ce-ai zice de două avioane Wacos? Și, se gândi ea, pentru mai târziu ar fi bune și altele mai puternice, cu care să transporte vreo jumătate de duzină de pasageri bogați.

— E-n ordine. Să văd ce pot să fac.

— Numai atât? spuse ea. Pocnesc din degete și apar două avioane noi?

— Nu apar singure. Eu voi veni cu ele. Va trebui să mă iei și pe mine împreună cu avioanele!...

Asta nu prea părea a fi o pedeapsă.

— Cerșetorii nu pun condiții.

Întinzându-se, ea căscă, așezându-și confortabil capul pe piciorul lui.

— Cred că ar fi bine dacă ai putea să dormi, spuse el învelind-o cu pătura.

— Și tu? întrebă ea, adormită. Și tu ai nevoie de somn.

— Nu, eu o să rămân treaz, ca să am grijă de foc.

— Și de mine, murmură ea, în timp ce-și închidea ochii. Nicio clipă nu și-ar fi făcut griji în legătură cu onorabilitatea acestui bărbat. Adormi zâmbind. Se simțea la fel de sigură, ca și când ar fi fost acasă, în patul ei, și nu sub cerul liber, cu coioții urlând în depărtare.

CAPITOLUL 2

— Bună dimineața!

Obosită, Jackie se ridică de pe pământul tare. Pentru un moment, nu înțelese unde se afla. Clipind des în lumina puternică a zilei, ea se holbă la femeia care stătea pe stâncă din fața ei.

— Vrei puțină cafea?

Frecându-și ochii, își înăbuși un căscat. Apoi luă cana de tablă care îi era oferită.

— Tu cine ești?

— Sora lui William.

— Oh, spuse ea, încă mult prea amețită pentru a mai pune vreo întrebare. Privi în jur. Mașina lui William nu mai era, în locul ei apăruse un camion cu macara.

Femeia drăguță, cu păr negru, cam de treizeci de ani, zâmbea...

— Cred că ești derutată, iată ce s-a întâmplat. Noaptea trecută mama a avut una din vedeniile ei, așa le numește familia. Ea are adesea senzația că unul din copiii ei este accidentat, va fi accidentat sau este în primejdie. Multe din aceste presimțiri au fost corecte. Tata a auzit-o când spunea că fiul ei, William, e pierdut. Asta se întâmpla pe la trei dimineața. Din întâmplare nu dormeam, așa că i-am spus că plec după el. Nu era greu să-l gădesc; lăsase o hartă pe care însemnase locul unde poate fi găsit. Ea își ridică sprâncenele într-un gest de ironie fraternă. William este o persoană plină de simțul răspunderii. Spusese aceste cuvinte cu un ton sarcastic, însoțindu-le de o expresie care însemna că William e puțin cam mototol.

Jackie deschise gura să-l apere, dar o închise la loc.

— Și așa, ne-ai găsit.

— Da. Bănuiesc că mama a simțit primejdia în care tu ai fost. Ea arată spre avionul lui Jackie, zdrobit de stâncă.

— El unde este?

— William? Oh, a fost nevoit să plece. Spunea că trebuie să ajungă la Denver cât mai repede cu putință, pentru că are ceva foarte important de cumpărat. Nu ne-a

spus nici mie, nici lui tati despre ce e vorba. Își privi ceașca de cafea. Ai cumva vreo idee pentru ce s-a dus?

Jackie își strânse genunchii la piept și nu răspunse. William era foarte corect, se gândea simțind un fior de tulburare care o străbătea. Era plăcut să fii în preajma unui bărbat care știa ce înseamnă responsabilitatea. Charley fusese teribil de vesel. Oamenii îl iubeau, dar ei nu trebuiau să trăiască împreună cu el. Charley nu-și amintea niciodată unde își punea lucrurile. Jackie obișnuia să spună că trebuie să-și piardă jumătate din viață căutând ceea ce a pierdut Charley într-o oră. Când Charley promitea să ia masa în aceeași seară în două case diferite, Jackie era cea căreia îi revenea rolul ingrat de a contramanda unul din angajamente. Nu se punea problema câți bani aduce Charley acasă, niciodată nu ajungea prea departe cu ei, oricâți ar fi câștigat. Odată, au avut o săptămână dementială, cu ocazia unei demonstrații aviatice. Au zburat printr-un hambar în flăcări, pentru a convinge și delecta câteva sute de fermieri și pe familiile lor. Directorul spectacolului a făcut greșeala să-l plătească pe Charley, în timp ce acesta se afla într-un bar. Charley a ajuns acasă a doua zi, mult prea beat pentru a se mai ține pe picioare și fără niciun ban în buzunar; îi tratase pe toți cu băutură. Nu, Jackie nu cunoștea ce este simțul răspunderii la un bărbat.

— Când ești gata, tati și cu mine o să te ducem la Chandler și pe urmă trimitem pe cineva să ridice avionul.

— Mulțumesc, e perfect. Își bău restul de cafea, se ridică și își întinse oasele. Privind în jurul ei, nu-și putu reține un zâmbet. Noaptea trecută, William îi spusese că va avea grijă de tot și deja se vedea. Era nu numai un bărbat cu simțul răspunderii, ci și unul de cuvânt.

Cu mulți ani în urmă, Eternity era un orașel înfloritor, legat de Denver, pe drumul spre San Francisco. Zăcămintele de argint descoperite acolo erau rațiunea existenței orașului și mulți ani locuitorii au prosperat. S-a construit relativ repede. Grație unui dulgher român, care a și făcut avere de altfel, clădirile erau solide și bine executate. Erau lipsite de obișnuitele coșuri nerezistente, motiv pentru care majoritatea orașelor decădeau repede.

După ce zăcămintele de argint s-au terminat, edilii au lăsat orașul să moară, o

moarte lentă, dar în 1880 a fost o scurtă revenire la viață. O tânără bogată, dintr-o familie extrem de înstărită, venită din Est, numită Montgomery, s-a stabilit în oraș și a deschis un magazin de îmbrăcăminte, patronat de alți bogătași, și ei ajunși aici de la sute de mile depărtare. Dar tânăra s-a îndrăgostit, s-a pus pe făcut copii, iar magazinul de îmbrăcăminte n-a mai interesat-o. Iar când interesul ei față de magazin a scăzut, a scăzut și calitatea acestuia. Treptat au reînceput alunecările de teren și mulți oameni au părăsit orașul Eternity. Cei care au rămas au făcut copii, care au plecat și ei cât de repede au putut. Fiecare care a părăsit orașul și-a vândut casa și terenul rudelor tinerei femei care încercase să învieze Eternity. În final, fiecare casă, fiecare parcelă de pământ, a devenit proprietatea familiei Montgomery.

Pe la începutul secolului douăzeci, nu mai exista niciun locuitor în oraș. Construcțiile au rezistat bine peste ani, datorită strădaniei priceputului dulgher și echipei sale. Toate erau însă vacante.

Cam cu doi ani în urmă, la puțin timp după moartea lui Charley, Jackie primise o scrisoare de la un vlăstar al familiei Montgomery, în care se spunea că familia sa – care locuia acum în Colorado –, într-un oraș aflat în apropiere de Chandler, are nevoie de un serviciu de transport aerian de la Chandler la Denver și Los Angeles. Dacă o interesează, ei îi pot oferi această slujbă. A acceptat oferta imediat. Au trebuit să treacă încă șase luni, până ca ea să poată fi în stare să-și asume toate riscurile acestei oferte și să plece la Chandler. După moartea lui Charley, a fost prea zdrobită de durere, ca s-o mai intereseze viitorul. Parcă luase cu el o parte din ambițiile ei. Poate fuseseră momente când, însoțindu-l pe Charley, la complicatele acrobații, a trebuit să treacă prin clipe mult mai grele. Poate o făcuse doar pentru el. În orice caz, indiferent ce ar fi fost, mult timp ea n-a mai vrut să-și petreacă viața călătorind în jurul lumii, în sus și în jos într-un avion, în fața unui public ce-și ținea respirația de spaimă.

Astfel încât, a acceptat propunerea, trimițându-i domnului Montgomery o listă detaliată cu ce ar avea nevoie: un teren de aterizare, un hangar suficient de mare, cât pentru patru avioane – își pusese mari speranțe într-o dezvoltare viitoare – și o casă confortabilă, pe care eventual s-o cumpere, căci era visul ei să aibă o casă proprie, un loc pe care nimeni să nu i-l poată lua.

După ce a luat decizia, trebui să se gândească la ce să facă cu Pete, mecanicul lui Charley. Îl știa pe Pete de când era fată; îl cunoscuse în aceeași zi în care îl întâlnește și pe Charley și, de atunci, fuseseră mereu alături. Cu toate acestea, nu știa nimic despre el. Pete nu vorbea, rar când scotea câte un cuvânt. La început, prezența lui permanentă, tăcută, i se păru destul de stranie. Pete era peste tot unde era și Charley, fiindu-i absolut devotat.

— Chiar nu vorbește niciodată? îl întrebase Jackie pe Charley, când erau în pat, în sfârșit singuri. Uneori, chiar se gândea că ar trebui să se uite sub pat, să se asigure că Pete nu e acolo! Charley râdea de ea.

— Nu-l mai supraestima pe Pete! Nu poate vorbi, dar vede și aude totul. Și este un mecanic strălucit.

— Mă sperie, spunea Jackie. Dar Charley râse din nou de ea, așezând-o deasupra lui și începând să o sărute. După aceea, rar l-au mai pomenit pe Pete. Era un ceva, care exista acolo, aproape ca și avioanele.

După ani, ea începu să înțeleagă cât era de valoros Pete. Iar când omulețul cel slab se convinsese că și Jackie îi era credincioasă lui Charley, că nu aleargă după alți bărbați, că nu-i creează probleme, începu să-i poarte și ei de grijă. El se preocupa ca avioanele ei să fie bine pregătite, că nu aveau nicio defecțiune pe care un mecanic ar fi putut-o prevedea.

Treptat, odată cu trecerea anilor, Jackie începu să-l folosească tot mai mult, uneori să-i vorbească.

Constată că prezența lui era chiar liniștitoare.

Când ea îi vorbea, Pete nu comenta niciodată și nu-i dădea sfaturi. O asculta doar și o lăsa să-și rezolve singură problemele.

După moartea lui Charley, era și normal ca Pete să rămână alături de ea, în circuit. Dar când ea s-a hotărât să se mute la Chandler, nu putea anticipa cum va reacționa el. I-a povestit ce are de gând să facă. Era aproape sigură că el o va lăsa, pentru a începe să lucreze cu unul din miile de bărbați, foști prieteni cu Charley. Dar Pete o ascultase, fără ca fața lui bătrână, brăzdată de vreme, să exprime ceva, apoi spuse:

— Când plecăm?

Aceste două cuvinte au lămurit-o că el își transferase devotamentul asupra ei, fiind cea mai înaltă prețuire. Charley spunea că Pete este snob; el lucra numai pentru cel mai bun. Nicio avere din lume nu l-ar fi putut determina să muncească pentru cineva pe care nu-l considera cel mai bun. Așa că, în momentul când Pete spusese că merge cu ea, Jackie înțelesese că el îi aprecia talentul și decizia luată. Cedând primului impuls, ea îl sărută pe obrazul aspru și îmbătrânit. Atunci a avut marea plăcere să-l vadă roșind.

A zburat, așadar, la Chandler. Pete a venit cu mașina ei, remorcând o ruloță plină cu tot ceea ce au considerat ei că le va fi necesar, adică scule și piese de schimb pentru motor. Nici ea și nici Pete nu și-au luat mobilă sau prea multe lucruri personale.

Jackie n-avea nicio idee despre ce va găsi în orașul fantomă Eternity, acum renovat. Era pregătită de tot ce era mai rău. Se aștepta să vadă case în ruină cu acoperișurile smulse de vânt. Soarta îi purtase pașii prin astfel de locuri. Când nu zburau, ea și Charley locuiseră cu siguranță într-o asemenea casă. Ce o aștepta însă acum în Eternity a uluit-o. Domnul Montgomery reno vase pentru ea hotelul din oraș și era pur și simplu încântător. Pereții erau proaspăt acoperiți cu tapet crem cu trandafirași roz. Toată lemnăria de stejar fusese lăcuită de curând. Fusese tras un cablu telefonic nou, aerian, din Chandler în Eternity, așa încât avea și telefon. Camera de baie plasată la primul etaj era placată cu marmură roz și arăta splendid. Totul curat și primitiv.

Grajdurile de la marginea orașului fuseseră transformate într-un hangar imens, cu plafon glisant. Puteau astfel să lucreze la avioane și pe vreme rea. Întregul personal fusese mutat, pentru Pete. Charley s-ar fi amuzat grozav de acest lucru. Magazinul de fierărie fusese transformat în magazin de articole tehnice cu scule atât de noi și de precise, încât vederea lor a adus lacrimi în ochii apoși a lui Pete.

În plus, domnul Montgomery a construit pentru Jackie cea mai bună pistă pe care o văzuse vreodată; nu economisise nimic, pentru a face totul cât mai confortabil și mai bine. Pe câmpul de la marginea orașului erau trei avioane avariate, care puteau

fi folosite pentru piese de schimb.

De când se știa, Jackie nu se simțise niciodată atât de binevenită ca acum. Era suficient de aproape de Chandler, ca să nu i se pară că este izolată, dar și destul de departe, pentru a avea intimitate. Din prima clipă, a înțeles că venise acasă. Mai știa că acolo va prinde rădăcini. Așa încât, când sosi clipa să-l întâlnească, pe domnul Montgomery pentru negocierea salariului, era pregătită de luptă. Parcă-l auzea pe Charley când îi spunea: „Stai cu arma la picior, fetițo! Nu-l lăsa să te păcălească. Fixează cea mai ridicată sumă care ți-a venit în minte și negociază de la ea în sus!“ Dar în clipa când îl văzu pe domnul Montgomery, pe care-l cunoștea de când lumea, simți că i-au transpirat palmele de emoție. Își imaginase ceva cu mult mai rău, iar realitatea îi întrecuse orice fantezie. Aproape că-i venea să-l plătească ea, pe domnul Montgomery, ca să o lase să locuiască acolo.

Treizeci de minute mai târziu, ieși de la el, în extaz. Domnul Montgomery îi oferise o sumă de trei ori mai mare decât se gândise ea să-i ceară. În plus, îi semnase un contract pentru doi ani. Acum avea cu ce să-și cumpere mobilă. Putea să-și cumpere lucruri care aveau să fie ale ei.

Acum, după un an, își lua ceaiul în sufrageria cochetei sale case.

— Dumnezeu! Ce-ai pățit? o întrebă prietena ei Terri Pelman, în timp ce Jackie intra în cameră, cu tava cu cele necesare pentru ceai. În ultimul an, ea își cheltuisese fiecare bănuț câștigat, pentru a-și înfrumuseța casa. Luase scaune cu spătar înalt, o canapea joasă acoperită cu pluș verde cu roz, un covoraș în dreptul ei, un birou de mahon și multe antichități.

— Nimic grav, răspunse Jackie, punând tava pe măsuta din fața canapelei.

Pe tavă se răsfăța o încântătoare cană de ceai, cu două cești. Nimeni din cei ce o cunoscuseră pe Jackie n-ar fi bănuțit cât este de avidă de lucruri delicate. Cu Charley trăise mereu de azi pe mâine. El considera că averile îngrașă.

— Absolut nimic!

— Nu încerca să mă minți, Jacqueline O'Neill. Eu nu sunt unul de la ziar, pe care să-l îmbrobodești tu! Ne cunoaștem de o viață. De la un timp, simt că se întâmpla ceva.

Zâmbind, Jackie se așeză pe un scaun acoperit cu o husă din bumbac imprimat cu flori și frunze de ferigă. În timp ce-și turna ceaiul, privea la prietena ei. Aveau aceeași vârstă, amândouă treizeci și opt de ani, dar nimeni n-ar fi crezut, privindu-le. După ce au absolvit liceul, Jackie a plecat să-și petreacă viața în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii.

Terri s-a măritat cu prietenul ei, chiar a doua zi, după absolvire. A făcut trei copii, care erau acum mari, ditamai flăcăii de nouăsprezece, optsprezece și șaptesprezece ani. Cu fiecare copil, Terri a mai luat câteva kilograme în greutate, fără să le mai dea jos și, într-un fel, ajunsese la concluzia că a îmbătrânit. Când Jackie o cicălea că nu se îngrijește deloc de ea, Terri îi spunea: „Copiii și Ralph sunt atenți doar la ce pun pe masă, nu la ce port pe mine. Aș putea să arăt ca Harlow, iar ei nici n-ar observa”.

— Ei, hai, spune-mi, insistă Terri. Deodată ochii i se măriră și șopti: Ai întâlnit un bărbat! Asta e, nu-i așa? Noi, femeile, suntem atât de nebune! Nici chiar căsnicia nu ne poate vindeca de dorul de a fi îndrăgostite. Și dacă nici căsnicia nu poate vindeca pe cineva, atunci nimic n-o mai face! Cine e? Unde l-ai întâlnit?

Jackie intenționase să-i povestească prietenei ei despre William, dar n-ar fi vrut să pară caraghioasă. Dacă pe William, noaptea petrecută împreună, nu-l afectase tot atât de mult ca pe ea? Dacă el n-o considerase decât o simplă întâlnire? Poate că deja a și uitat-o, poate a și uitat de asocierea lor. Charley ar fi uitat. Adesea, fostul ei soț se îmbăta. Atunci îi făcea pe toți pe care-i întâlnea să se simtă cei mai buni prieteni ai lui. Plănuia afaceri împreună cu ei, îi făcea să se entuziasmeze, dar, după douăzeci și patru de ore, când îl căutau, gata să pună în aplicare planurile, el nu-și mai amintea nimic. Bineînțeles că Jackie era cea care netezea penele ciufulite, scoțându-l din nou pe Charley din încurcătură.

— De fapt nu e vorba de un bărbat, încercă Jackie să mintă, folosindu-și toată candoarea de care era capabilă. Adică este, dar nu cum crezi tu. Îți amintești când avionul meu s-a prăbușit, acum câteva nopți?

Terri clatină capul cu neîncredere. Oricine ar fi fost recuperat dintr-un avion avariat, s-ar fi aflat apoi într-un spital, primind flori și îngrijiri medicale. Jackie era

însă foarte nepăsătoare, în legătură cu acea întâmplare nefericită. Vorbea despre avionul avariat ca și cum ar fi spus că merge la un cabinet de cosmetică.

— Da, îmi amintesc, spuse Terri, mirându-se de curajul prietenei sale.

— Acolo era un bărbat și...

— Cum? Ai întâlnit un bărbat în mijlocul pustiului? Cum îl cheamă? De unde vine? A încercat ceva?

Jackie râdea. Când erau în liceu, ea și Terri se cunoscuseră puțin una pe alta. Terri avea o familie normală, în timp ce Jackie îi avea pe ai ei ciudați și excentrici. Abia după ce Jackie a plecat din Chandler, au început să se cunoască mai bine. Când aveau douăzeci de ani, Terri i-a trimis lui Jackie o scrisoare de felicitare deoarece câștigase prima ei cursă, spunându-i că i-a înțeles viața, deoarece și a ei fusese la fel de excitantă. În ziua când Jackie a pierdut o cursă, băiatul lui Terri a prins o albină în gură. Aceasta a reușit să-și înfigă acul în limba lui, înainte de a fi înghițită. Soțul ei și-a scăpat un fier în picior, devenind indisponibil vreo lună de zile. Și, peste toate acestea, descoperise că era gravidă cu al treilea copil. Ea îi scria: „Tot ce-mi mai doresc acum este o invazie de lăcuste și viața mea va fi completă! Te rog, povestește-mi despre viața ta anostă, căci am nevoie de ceva care să contrasteze cu veselie și înfiorarea pe care mi le dau existența mea”.

Scrisoarea fusese un apel pentru Jackie. Ea mai primise o mulțime, de la diverși oameni care o cunoșteau demult. Dar o mare parte din aceste scrisori o făceau să se simtă vinovată, deoarece autorii lor spuneau de obicei că se îndoiesc de faptul că ea își mai amintește de ei acum, când este atât de renumită. Era ca și când succesul într-o cursă, așa cum era redat de ziare, i-ar fi șters instantaneu din memoria ei. Sau, ca și cum fiecare celebritate cunoscută de ea acum ar fi înlocuit o persoană lipsită de importanță din trecutul ei.

Din fericire, Jackie îi scrisese prietenei sale totul despre cursă, despre oamenii pe care i-a întâlnit, despre ceea ce înseamnă să se avânte în înaltul cerului, deasupra mulțimii, la spectacolele aviatice. La început, i-a scris despre aplauze, dar, pe măsură ce treceau anii, ea începuse să-i relateze despre înfrângeri și necazuri. Îi scria despre oamenii pe care îi văzuse murind în accidente oribile, despre bărbații și femeile care

intraseră și ieșiseră din viața ei. Îi scrisese despre Charley, despre lipsa lui de responsabilitate care o ducea uneori la nebunie. Îi spusese lui Terri că o invidiază pentru viața ei calmă, liniștită, pentru soțul ei, care era mereu prezent pentru ea, care se interesa de casă și de copii.

Terri nu lăsase niciodată să se înțeleagă cât de mult înseamnă corespondența aceasta pentru ea. De multe ori, scrisorile pe care le schimbau erau cea mai frumoasă parte a vieții ei. Își folosea tot talentul pentru a le face cât mai interesante, amuzante și mai ales luminoase. Era minunat să ai o prietenă faimoasă și tulburătoare ca Jackie, căreia să-i scrii cu atâta încredere și intimitate. Jackie începuse s-o considere pe Terri prea prudentă pentru vârsta ei. Era ca și când avusese șansa să plece și să vadă lumea, dar ea a decis, cu înțelepciune, să rămână acasă și să-și crească Liniștită copiii.

Terri nu-i scrisese niciodată nimic care să-i schimbe prietenei sale această părere. De multe ori era sarcastică, glumind pe seama lui Ralph și a băieților. Ea prezenta însă o imagine a vieții ca și când ar fi fost atât de bună, de frumoasă, încât trebuia să glumească pe seama ei. Dacă i-ar fi spus adevărul, ar fi sunat ca o lăudăroșenie.

De fapt, Terri se căsătorise cu primul bărbat care o ceruse de soție, de spaima de-a nu sfârși ca fată bătrână. Deși n-ar fi vrut să aibă copii imediat, de teamă ca Ralph să n-o părăsească, a rămas însărcinată din noaptea nunții, sau cu o săptămână înainte sau după, nu mai știa sigur. Nu i-a scris niciodată lui Jackie adevărul despre viața ei, că soțul ei își petrece cea mai mare parte a timpului cu prietenii bând bere, iar când era acasă, dormea cu ziarul în mână. În locul acestor amărăciuni, ceea ce îi scria lui Jackie părea desprins dintr-un roman de Betty Crocker.

Îi vorbea despre grădina pe care o îngrijea împreună cu soțul, astfel încât să aibă permanent zarzavaturi proaspete. Realitatea era că soțul ei pierduse și cea de a patra slujbă de mulți ani, iar tatăl ei plantase o mică grădină în curtea din spate, pentru a o ajuta să-și hrănească familia. Băieții, semănând bineînțeles cu tatăl lor, nici nu se uitau la zarzavaturi, așa că Terri îi scria lui Jackie că Ralph își petrecea toate duminicile cu familia; de fapt ei dormea toată ziua, în continuarea nopții de sâmbătă. Îi povestea lui Jackie ce liniște îi aducea existența unei familii. Ea îi înfățișa un tablou

idilic, cu mânuțe mititele și scumpe care-i aduceau flori, cu gurițe care-i devorau preparatele delicioase. Terri își puna la bătaie toată imaginația, în povestirile sale despre o experiență ideală.

Scriindu-i și plănuiind ce-i va mai povesti, Terri trecea de fapt prin cea mai grea perioadă. A vieții. În timp ce băiatul cel mare, un adevărat zdrahon, bătea o fetiță afară, iar cel de al doilea își arunca mâncarea pe pereții bucătăriei, în timp ce Terri era în baie vomând din pricina celei de a treia sarcini, ea plănua cum să-și prezinte mai elogios viața, în scrisorile către Jackie.

Între timp, băieții au crescut mari, iar ea nu i-a mai putut stăpâni. Atunci scrisorile pe care le schimba cu Jackie au devenit și mai importante pentru viața ei. În legătură cu manifestările copiilor în creștere, soțul ei considera că vor deveni cu atât mai bărbați, cu cât sunt acum mai neascultători și mai zburdalnici. Cu cât aveau mai des probleme la școală, cu atât era mai mândru de ei. Terri încercase să-i vorbească, să-i arate că de fapt acum el nu face altceva decât să le încurajeze delictele de mai târziu, dar răspunsul lui era invariabil; și el fusese crescut în același mod și se descurcase foarte bine. Terri știa însă, din păcate, foarte bine, că din cauza felului lui de a fi nu-și putuse păstra nicio slujbă mai mult de opt luni, intrând în conflict cu patronii. Băieții erau dați afară, ca și el, din cauza obrăzniciei față de profesori, directori, proprietari de magazine sau față de oricine se întâmpla să le iasă în drum.

Adevărata viață a lui Terri și cea despre care îi scria lui Jackie mențineau mica relație dintre ele. Acum, când cei trei vlăjgani crescuseră și rareori mai dădeau pe acasă, cel mai luminos punct al vieții ei erau aceste vizite în vechiul oraș fantoma, pentru a-și petrece timpul cu Jackie. Habar n-avea dacă Jackie cunoștea adevărul despre viața ei. Nu i-ar fi fost greu să afle, așa cum fiecare din Chandler cunoștea toate problemele celorlalți, dar totuși Terri avea dubii în ceea ce o privea pe Jackie.

Pentru cei din Chandler, Jackie era o celebritate. Nimeni nu s-ar fi grăbit să-i povestească viața anostă a unei oarecare Terri Palman.

Așa încât Terri o vizita pe Jackie cât de des putea.

Amândouă discutau despre viața splendidă a lui Terri, care avea totul: dragostea eternă a unui soț bun, trei copii minunați care crescuseră, devenind bărbați

în toată firea, și o cadă încântătoare...

— N-a fost chiar așa, spuse Jackie râzând. N-a fost o întâlnire romantică. Vreau să spun că, deși m-a sărutat, totuși...

— Ai avut un accident cu avionul, un bărbat splendid apare în toiul nopții, te salvează, își ridică sprâncenele și te sărută, iar tu spui: „N-a fost chiar așa!” Ei, Jackie, pe cine vrei să păcălești?

— Terri, ești incorijibilă! Nu cred că vei ajunge să fii fericită, până nu mă vezi măritată și gravidă!

— Și de ce, mă rog, să nu trăiești și tu la fel de mizerabil, ca și noi,ăștilalți?

— Uneori mă gândesc că tu chiar crezi ce spui. Dacă n-aș ști cât de mult îți iubești familia, aș...

— Spune!

— În realitate, nu sunt multe de spus. De fapt, Jackie se gândea că era purul adevăr. Ceea ce se petrecuse între ea și William ar fi putut fi, la urma urmei, doar în sufletul ei. Nu dorea să-i povestească lui Terri ce simțise, pentru a nu părea caraghioasă. Dacă totul s-ar fi sfârșit în acea noapte? Și, mai ales, nu voia să-i spună lui Terri că acel bărbat era unul din fiii lui Jace și Nellie Montgomery. Din motive mai ciudate, Terri considera că niciun bărbat din Chandler nu merita atenție. Credea, poate, că fusese unul singur mai interesant și pe acela îl luase ea de soț. Sau poate pentru că obișnuința generează dispreț. Îi cunoștea pe toți bărbații din Chandler de atâta timp, încât nu credea că poate inspira, vreunul dintre ei, pasiune sau chiar dragoste. Terri avea părerile ei despre bărbatul perfect: cu cât mai exotic, cu atât mai bun. Chiar o întrebase odată pe Jackie cum de nu se îndrăgostise de un francez, cât a stat la Paris? Jackie îi răspunsese râzând: „Sau de un egiptean! Sunt cei mai chipeși bărbați din lume!”

— Este numai un aranjament de afaceri. Mi-am exprimat dorința de a înființa o companie de transport, iar el s-a arătat amator să mă ajute. Așa că acum este la Denver, să cumpere două avioane.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

Terri nu spuse nimic. Își puse cana de ceai pe masă și se lăsă pe spătarul scaunului, uitându-se lung la prietena sa.

— Nu plec de aici, până nu-mi spui totul. Pot să-l sun pe Ralph să-mi trimită hainele aici. Sper să nu te superi, dacă vor veni și băieții să stea cu noi. Nu-i las singuri, fără mama lor. N-or să te deranjeze!

La această amenințare, Jackie aproape se cutremură. Se stăpâni, la timp însă. Terri era exemplificarea tipică a zicalei că dragostea e oarbă, pentru că acei haidamaci semianalfabeți și desfrânați, care erau fiii ei, nu puteau fi suportați de nimeni, cu excepția ei. Ultima dată, câte unul din ei venise la Eternity s-a ia pe Terri, o înghesuisese pe Jackie într-un colț al bucătăriei începând să-i spună că o femeie ca ea e „mortală pentru un bărbat și că el e gata s-o scarpine unde o mănâncă”. Jackie i-a tras un picior zdravăn peste țurloaie, în timp ce i-a trântit „ca din întâmplare” o tigaie peste mâna stângă. De atunci, Jackie se oferea voluntar s-o conducă acasă pe Terri, ori de câte ori aceasta nu era în stare să-și închirieze o mașină.

— Îmi... îmi place cu el, spuse Jackie, dorind să relateze cuiva despre William, dar, în același timp, nevrând să povestească nimic.

Reacția ei față de William nu avea niciun sens. Jackie fusese căsătorită aproape toată viața, dar adevărul era că nu fusese niciodată „îndrăgostită”. Se măritase cu Charley ca să poată pleca din Chandler. Charley știa acest lucru, dar nu-i păsa că fusese „folosit”. El dorise doar să vândă câteva promisiuni de căsătorie, pentru a avea compania unei fete cu picioarele lungi ca de căprioară, cu o curiozitate nestăvilită și o asemenea dorință de muncă, cum Charley nu mai întâlnise niciodată, până la ea. După douăzeci de ore de la întâlnire, Charley a știut că ea îi va purta de grijă. Și n-a greșit. În toți anii petrecuți împreună, ea-l asigura că notele de plată erau achitate, că aveau un acoperiș deasupra capului, îi rezolva toate problemele, făcând ca viața lui, odată tumultuoasă, să devină una din cele mai pașnice posibil. El a răsplătit-o, arătându-i lumea.

— Îmi place de el, repetă Jackie. Asta-i tot. Era acolo, când am picat, a avut grijă de mine și am stat de vorbă. Simplu, nu?

„Vorbeam de parcă ne cunoșteam dintotdeauna, se gândi ea. Vorbeam de parcă

n-am fi vrut să ne mai oprim vreodată; vorbeam de parcă eram prieteni, prieteni vechi, prieteni noi, cei mai buni prieteni”.

— Cine e el?

— E... William și nu mai știu cum, nu-mi mai amintesc.

— Locuiește în Chandler?

— Nu sunt prea sigură. Vorbea repede, așa ca Terri să nu apuce se întrebe cum de a acceptat să lucreze cu un bărbat al cărui nume de familie nu-l cunoștea.

— Terri, prea îți faci multe probleme. N-a fost nimic. Am întâlnit o mie de bărbați în viața mea și, câtorva sute, le-am dat lecții de zbor. Și cu el e același lucru.

— Poți să te minți pe tine, dar pe mine nu mă poți minți. Roșești ca o școlăriță. Așadar, când mi-l prezinți?

— Nu știu. Sora lui parcă mi-a spus că ar putea fi înapoi sâmbătă. Ziua era un eveniment în mintea ei. Sâmbătă seara, târziu, îi spusese el. La ora trei după-amiază, Jackie își propuse să-și pună un șorțuleț drăguț, galben cu alb, ceva cu volănașe în jurul unui cordon lat și o bluză albă pe dedesubt. Trebuia, de asemenea, să împrăștie parfum în câteva locuri strategice și să aibă pâine la cuptor. El o văzuse în costum de piele pentru zbor, cu părul strâns sub casca de piele căptușită cu bumbac, așa că, a doua oară, se gândea ea, ar fi bine să-i arate o altă latură a ei, aceea de posibilă soție care are grija casei.

Jackie tresări auzind râsul prietenei.

— Oh, iubito, ai încurcat-o rău de tot! îmi aduci aminte cum eram eu la optsprezece ani! Tonul lui Terri spunea clar că felul în care Jackie se purta era de înțeles la optsprezece ani, dar puțin cam caraghios la treizeci și opt!

La auzul unui corn, Jackie sări își întoarse capul spre fereastră, provocând din nou râsul lui Terri.

— E cel mare al meu, zise ea.

— Cheamă-l înăuntru, ta, o cană cu lapte și prăjituri, spuse Jackie, dar spera că nu va trebui să îndure rânjetele obscene ale „băiatului”.

— Nu, trebuie să plec, hotărî Terri cu curaj, încercând să-și alunge suferința din glas.

Cei trei fii și soțul se considerau întotdeauna neglijați când ea îndrăznea să plece în câte o după-amiază, în loc să stea în casă, la ordinele lor. Așa încât, drept pedeapsă, făcea tot posibilul să distrugă casă, în lipsa ei. Ea știa să vă găsi mâncarea aruncată pe jos, ușile de la dulap deschise în calea a mii de muște, iar pe bărbați furioși, văitându-se că nu au fost hrăniți de ceasuri întregi.

— Te sun sâmbătă, să-mi povestești totul, promise Terri în timp ce pleca în fugă, pentru că fiul său sufla într-un corn, făcând un zgomot asurzitor.

CAPITOLUL 3

Jackie încercase în zadar să fie rezonabilă în următoarele zile. Încercase să-și vorbească, să-și spună că era o femeie în toată firea, nu o fetișcană frivolă, cu ochi strălucitori, dar nu-și asculta sfaturile. Își blestema clipa când se născuse femeie. De ce erau așa de proaste femeile? Era suficient să întâlnească un bărbat amabil cu ele și, în câteva minute, visau la căsătorie. Își spunea că fusese o întâlnire extraordinară, fusese lovită puternic la cap. De fapt, dacă ar fi avut mai multă minte, nu s-ar mai fi gândit la incident.

Își reaminti de numeroșii bărbați pe care îi întâlnise de-a lungul anilor. Odată, fusese cu Charley pe un vas. Acolo era un bărbat foarte drăguț care... de fapt era mai mult decât... drăguț. Era de-a dreptul încântător: înalt, cu păr de un blond-închis, cu ochii albaștri, clari, ca de cristal. Își petrecuse optsprezece ani prin diferite universități, studiind o mulțime de probleme, astfel încât era fascinant să discuți cu el. Era scânteietor, educat, teribil de prezentabil, tot ce poate dori o femeie, dar, deși își petrecuseră împreună toate cele patru zile ale călătoriei, în timp ce Charley era chinuit de rău de mare, Jackie nu se îndrăgostise de acel bărbat.

Sigur, își spunea în sinea ei, atunci era căsătorită și poate din cauza asta nu o mai interesa altcineva. Poate că William fusese primul bărbat interesant, plăcut, pe care-l cunoscuse, de când era singură.

Îi veni să zâmbească. După moartea lui Charley, fusese uluită de numărul mare de bărbați care veniseră să-i prezinte condoleanțe. Era atât de speriată la gândul că nu-l mai are pe Charley care s-o ocrotească. Se întreba ce va face ea singură. Și, deodată, descoperi că erau o mulțime de bărbați dornici să-i ofere tot ce-și dorea. Era și flatată, dar și ofensată, în același timp.

Șase luni după moartea lui Charley fusese distrusă, nu atât pentru că nu ieșise cu niciun bărbat, cât pentru amestecul de singurătate și invitațiile insistente pe care le primea. După luni de zile, începu să iasă în oraș pentru câte un picnic. Nici nu deschidea bine gura și compania îi era asigurată.

Dar, la fiecare, întrebările erau același: „Mai ai frați sau surori?”, „Unde ți-ai

petrecut copilăria?”, „Unde ai urmat școala?”, „Câte curse ai câștigat?”, „Cum a fost când ai luat masa la Casa Albă?”

După șase luni de întrebări stereotipe, se gândi că poate ar fi bine să tipărească niște cărți de vizită, cu toate informațiile, pentru a scăpa de mereu aceleași conversații plictisitoare. Chiar nimeni nu avea nimic interesant de spus? Ceva în sensul: „Care este cea mai gogonată minciună pe care ai spus-o vreodată?” Nu se putu abține să nu-și amintească. Asta o întrebase William. Și îi făcuse un sandwich așa cum și-l dorea ea, nu unul convențional, cu brânză sau carne cu muștar, ci unul zdravăn, un adevărat sandwich.

La un an după moartea lui Charley, se mutase în Chandler, pentru că obosise de veșnicile deplasări, obosise de oamenii pe care îi văzuse de atâtea ori, care erau atât de sfârșiți, încât mureau de plictiseală, de la treizeci de ani. Îi era teamă că dacă va mai sta mult cu ei, va ajunge la fel. Își dorea să fie cu cei care aveau uimirea în glas, când vorbeau despre avioane. „Nu pot să înțeleg cum stau în aer obiectele astea”, spuneau ei. Aceste vorbe care o plictiseră până la lacrimi, o enervaseră prin stupiditatea lor, acum îi făceau plăcere, pentru că erau atât de simple. Iubea orașul Chandler, îi iubea oamenii, oameni care au făcut puțin în viața lor și, totuși, așa puțin cât au făcut, au dus lumea mai departe.

Iar acum, în acest orașel adormit, a întâlnit un bărbat care a făcut ceea ce, cu excepția lui Charley, niciun altul nu fusese capabil să facă: să-i stârnească interesul.

Joi, a făcut curățenie în toată casa. Vineri, a plecat după cumpărături și a cheltuit de două ori bugetul pe trei luni, afectat pentru îmbrăcăminte. Când a venit acasă, a constatat că nu-i place nimic din ce cumpărase. Și-a răscolit toate hainele din dulap, nefolosite de ani. Le-a scos pe cele care i s-au părut mai potrivite. Nu se putea decide: să se îmbrace ca o soție dulce și calmă, sau ca o oarecare femeie senzuală. Sau poate ar fi trebuit să pară ca o stea de cinema în intimitatea casei, cu pantaloni făcuți la croitor și cu o bluză de mătase.

Sâmbătă dimineața, era convinsă că toată viața ei depindea de această după-amiază. Mai știa că, orice ar fi ales, era rău. Se sculase de dimineață bosumflată, înciudată pe ea, că se comportă ca o fetișcană flămândă de dragoste, care face ceva, doar

ca să se afle în treabă. Poate că el nici n-o să apară. Și chiar dacă vine, ar putea fi stânjenit, văzând-o împopoțonată ca pentru școala de dans. Ce-ar fi, dacă el ar veni îmbrăcat în haine de lucru, gata să demonteze un motor de avion? Ce-ar fi, dacă n-ar veni deloc?

Jackie se duse la grajdul transformat în hangar, se cățăără pe o scară de funie și încercă să demonteze elicea de la avionul său avariat. Dar primul lucru pe care a reușit să-l facă a fost să scape cheia mecanică, să-și rupă jumătate dintr-o unghie și să-și cojească oja, de un roșu puternic, de pe celelalte unghii. Cu mâinile ridicate spre lumină, se strâmbă. Adio, mâini frumoase, se gândi ea, ridicând din umeri. Poate era chiar mai bine să nu încerce să-l impresioneze.

* * *

Sus, pe scara de funie, îmbrăcată cu o salopetă unsuroasă, care fusese odată gri-deschis, acum de o culoare nedefinită, Jackie demonta cu o cheie mecanică elicea contorsionată.

Dându-și la o parte o șuviță de păr rebelă care-i tot intra în ochi, își trasă o dâră de unsoare pe obraz. În timp ce căuta cu privirea axul, văzu niște picioare, încălțate cu pantofi scumpi. Își șterse fața cu mâneca salopetei, mânjindu-se și mai tare cu unsoare.

Privi în jos, la tânărul arătos, care se holba la ea. Era înalt, cu părul și ochii de culoare închisă. O privea cu seriozitate, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva.

— Îți amintești de mine? întrebă el, cu o voce foarte plăcută.

Ea se opri din lucru, încercând să dezlege misterul și-l privi cu luare aminte. Acum, că o făcuse atentă, i se păru ceva cunoscut la el, dar nu reușea să-l localizeze. Fără îndoială că lucra în Chandler și fuseseră la aceeași școală.

— Îmi pare rău, spuse ea, nu știu de unde să te iau.

Zâmbind, el ridică mâna, cu palma strânsă.

— Îți amintești de asta? în palmă ținea ceva. Curioasă, ea sări de pe scară. Deși era considerată o femeie înaltă, el o depășea cu mult. Stând în fața lui, foarte aproape,

i se părea destul de cunoscut. Luă obiectul din palma lui, care era o insignă școlară. CHS, – era imprimat în auriu, pe fondul culorilor școlii, albastru și auriu. La început, insigna nu-i spusese nimic, apoi, însă, privind mai cu atenție în ochii negri și serioși ai bărbatului din fața ei, începu să râdă:

— Ești micul Billy Montgomery, nu-i așa? Nu te-aș fi recunoscut. Ai crescut mare. Se dădu câțiva pași înapoi. Și te-ai făcut foarte arătos. Cred că ai sute de iubite. Ce-ți fac părinții? Cu ce te ocupi acum? Oh, am o mie de întrebări să-ți pun! De ce n-ai venit să mă vezi, până acum?

Plăcerea de a fi întâmpinat cu atâtea entuziasm era trădată doar de un zâmbet abia schițat, pe fața lui.

— Nu am nicio iubită. Tu ai fost singura fată pe care am iubit-o vreodată.

Ea râse din nou.

— Nu te-ai schimbat prea mult. Ai rămas la fel de sobru, de serios, ca un om bătrân.

Îl luă de braț cu dezinvoltură.

— Ce-ar fi să intrăm și să bem o ceașcă de ceai? În timpul ăsta ai să-mi povestești despre tine. Îmi amintesc cât de severă eram cu tine.

Îl privea, în timp ce se îndreptau spre casă.

— E greu de crezut că-ți schimbam scutecele!

Zâbind, au intrat în casă, ținându-se de braț. Billy nu fusese niciodată prea vorbăreț. Acum, tăcerea lui, îi dădea lui Jackie răgazul să-și amintească. El, împreună cu frații și surorile, au fost prima ei slujbă ca baby-sitter. El reprezentase prima experiență în ceea ce înseamnă copil mic și scutece murdare. După prima zi, Jackie s-a dus acasă și i-a spus mamei că niciodată, niciodată nu va face copii. Aceștia ar trebui închiși într-un hambar de paie, mai înainte de a distruge casa.

Îi plăcuse întotdeauna Billy. Era atât de liniștit și de ascultător, gata oricând să facă tot ce-i cerea Jackie.

Dacă ea le propunea să le citească, toți, până la unul, doreau să se joace de-a maimuțele în copac. Dacă Jackie voia să se joace dându-se de-a rostogolul pe deal, atunci micuții ar fi dorit să stea liniștiți în casă și să se joace cu păpușile sau cu

trenulețele.

Billy fusese altfel. El voia ce voia și când voia Jackie. La început, credea că vrea să fie doar agreabil. De multe ori, însă, mama lui Billy o întreba ce avea de gând să facă cu copiii, în acea zi. Când Jackie îi spunea, mama remarcă râzând: „Este exact ce mi-a spus Billy că și-ar dori“.

Jackie se simțea bine cu băiețelul liniștit, dar nu era prea încântată, când, deși nu mai era baby-sitter, el se ținea după ea, peste tot. Dacă era în oraș cu familia și o zărea pe Jackie, îi părăsea pe ai lui și alerga la ea. Bineînțeles că uneori trebuia să traverseze câte o stradă lată și o făcea prin fața cailor uriași, iar automobiliștii erau nevoiți să pună frâne nebunești. Dar lui puțin îi păsa, voia numai să fie tot timpul cu Jackie. Mama ei începuse s-o necăjească, spunându-i că Billy s-a îndrăgostit de ea. Jackie se gândea că puștiul mai are puțin și. Îi va apărea seara în prag. Devenise sâcâitor. Îi devenise frățiorul sâcâitor, tot n-avea ea frați și nici nu și-ar fi dorit vreodată.

Mama ei și mama lui Billy aranjaseră ca Jackie să aibă grijă de băiatul trei după-amieze pe săptămână. Când a auzit Jackie, s-a înfuriat, dar maică-sa nici n-a vrut să audă, așa că fata s-a decis să scape de puști și s-a gândit să-i sperie de moarte. La cincisprezece ani, ea era un adevărat băiețoi, iar Billy, la cei cinci ani ai lui, arăta mare pentru vârsta lui și foarte voinic. Jackie s-a cățărat într-un copac, lăsându-l jos singur, ore întregi. Spera că se va plânge mamei sale, dar el n-a făcut-o niciodată. Răbdarea lui era fără limită și părea că posedă un al șaselea simț, știind precis ce trebuia și ce nu trebuia să facă. La cinci ani, nu s-ar fi balansat pe funia legată de crengile unui copac care atârnavă peste apa râului. Nici la șase ani n-ar fi făcut-o. Dar când avea șapte ani, el se agăță de funie și se balansă. Jackie l-a putut vedea că era terifiat, dar și-a strâns buzele și a făcut-o, aruncându-se apoi cu curaj în apă, lângă ea. Jackie fusese tentată să nu-i spună niciun cuvânt de felicitare, apoi îi zâmbi totuși și îi făcu cu ochiul. A fost răsplătită cu unul din rarele zâmbete ale lui Billy.

După întâmplarea asta, au fost prieteni mai buni. Jackie îl învăță să înoate și îl lăsa s-o ajute la mici treburi ale casei. Billy, care vorbea numai când avea ceva de spus, remarcă faptul că Jackie locuia într-o casă mai interesantă decât a lui. Acasă la

el, servitorii făceau totul, pe când la ea, fiecare era dator să muncească.

— E un fel de a vedea lucrurile, spusese ea.

Mama lui Billy a fost cea care i-a sugerat băiatului s-o invite pe Jackie la film. Aceasta, care nu avea bani pentru asemenea frivolități, a fost tulburată, mai ales când l-a văzut pe cel mai drăguț băiat din clasa ei, în fața sălii de cinema. S-a oprit să-l salute, dar Billy s-a așezat între ei doi, spunându-i adolescentului înalt de un metru optzeci că Jackie este prietena lui și că ar trebui s-o lase în pace, dacă nu vrea s-o pățească. Șase luni, povestea a făcut hazul școlii. Ceilalți copii o necăjeau fără cruțare, în legătură cu bodyguard-ul său înalt de aproape un metru, care le-ar fi putut învineți genunchii cu pumnii săi.

— Îl sui pe scăunel ca să-l săruți, când îi spui „noapte bună”? o batjocoreau ei.

La vremea când Billy avea șapte ani, i se spunea în oraș „umbra lui Jackie”. Era peste tot cu ea. Indiferent ce i-ar fi făcut, nu-l putea determina să nu se mai țină după ea. Țipa la el, îi spunea ce gândește despre el, chiar i-a spus că-l urăște, el era în continuare după ea.

Într-o zi, Jackie avea pe atunci șaptesprezece ani, se întorcea de la școală însoțită de un coleg. S-au oprit, pentru o clipă, lângă cutia poștală și, în timp ce băiatul culegea o frunză căzută în părul ei, dintr-un boschet, țâșni micul Billy de șapte ani, sălbatic ca o pisică turbată, aruncându-se asupra băiatului care nu bănuia nimic. Bineînțeles că Jackie a vrut să-l potolească. L-a îndepărtat pe Billy de băiat, cerându-și scuze. Dar era speriat, căci Billy îl izbise, lăsându-l lat în mijlocul noroiului din drum. A doua zi, la școală, toți au reînceput s-o ironizeze cu mare plăcere pe Jackie, în legătură cu iubitul ei cel pitic, pe care îl ținea ascuns în tufiș.

Mama lui Billy, o femeie plăcută, a auzit despre tărași și a venit la Jackie să-și ceară scuze, motivând purtările fiului ei cel mai mic: „Te iubește atât de mult, Jackie!”

Nu asta ar fi vrut ea să audă la cei șaptesprezece ani. I-ar fi plăcut să știe că o iubește căpitanul echipei de fotbal, nu un puști care era jumătate cât ea.

După episodul ăsta, nu i-a vorbit lui Billy trei săptămâni. S-a îmbunătățit, totuși, când l-a găsit într-o dimineață adormit, în balansoarul de la intrare. În timpul nopții,

el sărise afară pe fereastra de la dormitor și așteptase să apară camionul cu lapte. S-a ascuns printre bidoane, iar când șoferul a oprit acasă la Jackie, s-a rostogolit ca o minge până la balansoar, s-a ghemuit acolo și adormit. Când l-a văzut Jackie l-a numit blestemul căpeteniei ciumaților din Egipt, dar maică-sa l-a considerat spiritual.

În ziua când Jackie l-a întâlnit pe Charley și s-a îndrăgostit de avioane, Billy a încremenit.

— Iubești avioanele mai mult decât pe mine? a întrebat-o el.

— Iubesc mușcăturile de țânțar mai mult decât pe tine!

Îi răspunsese ea.

Ca de obicei Billy n-a spus nimic. Jackie ar fi preferat să-l audă țipând, văitându-se sau plângând, cum făceau ceilalți copii. Dar Billy era un băiețel ciudat, ca un bătrân, într-un trup de copil.

Când a fugit de acasă cu Charley, Jackie i-a lăsat mamei un bilet. Îi era prea frică să dea ochii cu ea.

Dar, pe la jumătatea drumului spre aeroport, nu mai rezistă impulsului și alergă înapoi. Încălecă pe calul unui cunoscut și dădu o fugă acasă la Billy. Aici era în plină desfășurare o petrecere ocazionată de o aniversare. Cei unsprezece frați și surori ai lui Billy, împreună cu o mulțime de copii din Chandler, se hârjoneau, făcând un zgomot infernal, suficient pentru a produce un cutremur de pământ, dar nu era nici urmă de Billy. Mama lui, calmă în mijlocul haosului, o văzu pe Jackie și-i arătă spre intrare.

Billy era acolo, singur, citind o carte despre avioane. Privindu-l, Jackie simți că parcă îl iubește puțin. Când o văzu venind spre el, micul Billy, de obicei serios, își înalță fața inundată de bucurie spre ea. El, care râdea foarte rar.

— Niciodată n-ai venit să mă vezi, spuse el, iar Jelui în care o făcuse i-a dat o senzație de vinovăție. Poate fusese mult prea dură cu el.

Au izbucnit amândoi în râs.

— Pleci cu el, nu-i așa? întrebă el cu lacrimi în glas, privindu-i bagajul.

— Da, plec. Tu ești singurul căruia îi spun. Mamei i-am lăsat un bilet.

Billy dădu din cap ca un om mare.

— Nu te-ar fi lăsat să pleci.

— Ar fi făcut orice să mă oprească.

— Da, așa el Era obișnuită cu felul lui bătrânicos de a fi, acum, însă, îi putea vedea toată tristețea.

Într-o pornire de afecțiune, îi ciufuli părul întunecat.

— Ne vom mai vedea, copile! spuse ea și se întoarse să plece. Billy își încolăci brațele în jurul taliei ei, strângând-o puternic.

— Te iubesc, Jackie. Te voi iubi cât voi trăi și după.

Jackie îngenunche, îmbrățișându-l. Apoi îl îndepărtă puțin de ea și îi netezi părul.

— Să știi că și eu, poate, te iubesc un pic.

— Te căsătorești cu mine?

Jackie râse.

— Mă voi căsători cu un bărbat bătrân și gras și am să plec, să văd lumea.

— Nu, nu se poate, șopti el. Eu te-am văzut primul!

Jackie se ridică, privind în jos la el, la lacrimile care-i alunecau pe obrazul angelic.

— Acum trebuie să plec. Dar ne vom revedea într-o zi, copile. Sunt sigură.

De fapt, nu credea în ceea ce spusese, doar plănuse să părăsească pentru totdeauna acest orașel prăpădit. Pleca să vadă lumea! Sub un impuls de moment, așa cum i se întâmpla de multe ori, își desprinsese emblema școlii, o mică insignă albastră cu auriu, de pe bluză și i-o întinse. Ce nevoie mai avea de emblema unei școli necunoscute, dintr-un orașel necunoscut?

— Sigur, copile, îi strigă peste umăr. Sigur îți voi scrie!

Bineînțeles că n-a făcut-o niciodată. De fapt, în următorii ani, abia și-a amintit de Billy de vreo câteva ori și asta doar când era într-un grup și făceau haz, comparând orașelele mici. Pentru a spori veselia celor din jur, ea le spunea povestea micului Billy Montgomery, ore o exasperase de când avea doisprezece ani, până rând a scăpat de el, apoi, când înțelese că era un Montgomery cu bani și relații, care putea face orice-i plăcea, îl dădu uitării.

— Probabil că e căsătorit acum și are o jumătate de duzină de copii, sugerase

odată un individ.

— Nu se poate, spuse Jackie, Billy e doar un copil. Eu îi schimbam scutecele.

— Jackie, cred că ar trebui să mai înveți puțină aritmetică.

Atunci, înțelese că „micul” Billy Montgomery avea acum douăzeci și cinci de ani și o cuprinse spaima.

— Mă faci să mă simt bătrână, remarcă ea, râzând forțat. Nu poate fi vorba decât de vreo trei ani, de când am părăsit orașul Chandler. Oftă adânc, când Charley îi reaminti că erau căsătoriți de șaptesprezece ani.

Și iată că acum, mulți ani după ce părăsise orașul Chandler, se găsea față în față cu băiețașul care o sufoca cu prezența lui și care jurase că o va iubi veșnic. Atâta doar, că nu prea mai semăna cu băiețelul pe care și-l amintea ea. Acum avea cel puțin un metru optzeci, umeri lați, șolduri înguste, foarte arătos.

— Hai înăuntru, să bei o ciocolată fierbinte, spuse ea, și niște prăjituri. Își repeta mereu în sinea ei că, în comparație cu ea, Billy era doar un copil. Dar privindu-l, era cam greu să te gândești că fusese și el puști.

— Aș prefera o cafea, zise el, invitând-o cu un gest s-o ia înainte.

Odată intrați în casă, Jackie se simțea. Stânjenită, mișcându-se cu stângăcie.

— Ce-ți face familia?

— Sunt bine, toți. Dar mama ta?

— A murit cu câțiva ani în urmă, îi răspunse ea peste umăr, intrând în bucătărie.

Billy se afla exact în spatele ei.

— Îmi pare rău. Stai, lasă-mă să te ajut, spuse el, întinzând mâna peste capul ei, după cutia cu cafea boabe.

Jackie se răsuci, pomenindu-se cu ochii fixați pe gâtul bronzat de soare al lui Billy, apoi, pe măsură ce-și ridica privirea, îi întâlni bărbia, o bărbie pătrată, de parcă ar fi fost lucrată cu rindeaua, de un dulgher. Își ținu respirația pentru un moment. Bruce, se opri din studiu, încercând să-l ocolească, pe sub brațul lui.

— Dumnezeuule, dar semeni grozav cu tatăl tău! Apropo, ce mai face?

— Exact la fel ca acum câteva zile, atunci când v-ați întâlnit.

— Da, desigur, eu...

Billy zâmbi la ceva știut numai de el, scoase apoi un scaun de sub masa din colțul cochetei bucătării și o invită să ia loc.

— Fac eu cafeaua, spuse el.

— Te pricepi? Încă din școală, Jackie era convinsă că bărbații nu sunt în stare să facă nimic, cu excepția a ceea ce erau plătiți sau li se impunea să facă. Puteau să lupte în războaie, să conducă afaceri de mari dimensiuni, dar nu se puteau hrăni singuri și nici nu-și puteau alege singuri hainele, fără să aibă vreo femeie alături de ei.

Billy puse în râșniță cantitatea corectă de boabe de cafea, apoi începu să învârtească de mâner, urmărind-o permanent cu un zâmbet ușor.

— Ei și acum, povestește-mi despre tine, spuse ea, zâmbindu-i. Se străduia să-și amintească dacă acestui bărbat îi schimbase ea, odată, demult, scutecele.

— Am mers la școală, am absolvit, iar acum îmi ajut tatăl, de câte ori are nevoie.

— Deci, administrezi milioanele familiei Montgomery, nu-i așa?

— Mai mult sau mai puțin.

— N-ai soție, copii? I se părea imposibil să creadă că un copil, pe care-l îngrijise, ar putea fi suficient de matur pentru a avea o soție, fără a mai vorbi de câțiva copii.

— Ți-am spus că tu ai fost singura femeie pe care am iubit-o. Ți-am spus asta, în ziua în care ai plecat.

La auzul acestor cuvinte, Jackie izbucni în râs.

— În ziua când am plecat, tu aveai opt ani și abia ajungeai cu nasul la catarama de la cordonul meu!

— De atunci, am crescut. Spunând acestea, el se întoarse și puse cafeaua în cești, iar Jackie nu se putu abține să nu observe că într-adevăr crescuse și încă foarte, foarte bine.

— Ei, și ce mai face familia ta? întrebă ea, cel puțin, pentru a treia oară.

Billy se întoarse, își scoase portofelul din buzunarul de la spate, extrase un teanc de fotografii și i le întinse.

— Nepoatele și nepoții mei, spuse el, sau o parte din ei.

În timp ce se făcea cafeaua, el se aplecă deasupra ei, arătându-i pozele copiilor. Unele erau de grup, altele, individuale. Lui Jackie îi făcea plăcere faptul că acest bărbat era atât de sentimental, încât să poarte la el fotografiile copiilor, cât și faptul că le știa vârstele și câte ceva despre personalitatea fiecăruia din ei. Ea și-i reamintea pe părinții acestor copii, ca și pe copii. De pildă, era o fetiță cu părul negru, care avea acum aceeași vârstă cu mama ei, când Jackie o văzuse ultima dată.

— Cred că am îmbătrânit, murmură Jackie. În sinea ei, nu adăugase nicio zi, la vârsta pe care o avea când plecase din Chandler. Se simțea încă de optsprezece ani, considerând că mai trebuie să facă multe până să crească și să acționeze ca un adult. Încă nu știa ce vrea să facă precis cu viața ei.

Zburând cu diverse avioane, în demonstrații și curse, făcând acrobații și folosind trucuri, pentru a lua ochii publicului, ea avusese o adolescență prelungită. Acum era însă hotărâtă să se potolească și să devină adult. Se gândea că ar fi gata să ia în căsătorie un bărbat ca toți bărbații, care să aibă serviciu de la nouă la cinci, care să vină seara acasă și să citească ziarul. Se gândea chiar că acum ar fi timpul să-și facă o familie. Terri îi spunea că ar fi totuși caraghios, din moment ce una din cele două foste colege de liceu era aproape bunică...

— N-ai să îmbătrânești niciodată, Jackie, îi spuse încet Billy, la ureche.

Simțindu-i respirația pe piele, tresări. În sinea ei, trebui să-și dea un ghiont, ca să-și revină. Ce se întâmplase cu ea, de își putea îngădui să fie afectată de simpla apropiere de un copil, ca Billy?

— Ce... începu ea, dar se opri, auzind zgomotul unui avion. Parcă venea la aterizare.

Lăsând jos ceașca de cafea, ea alergă prin sufragerie, spre ușa din față, către aeroport. Billy o urmă îndeaproape. Jackie își micșoră ochii de soarele puternic. Avionul zbura către pista de aterizare. Jackie remarcă faptul că pilotul nu era prea îndemânic: avionul cobora prea repede.

Pilotul conducea avionul la aterizare aproape la mustață, iar Jackie plănuia să-i țină o lecție. Ar fi putut să ia jos acoperișul vechii case de pe deal, iar impactul putea

distruge avionul.

Alergând peste câmp, Billy o întrecu, pentru a ajunge primul la avion. Își ridică brațele, când pilotul se opri. Jackie realizează cu întârziere că pilotul era o femeie. Numai o femeie putea fi atât de suplă, cu rotunjimi atât de delicate și numai o femeie frumoasă putea accepta atât de ușor ca un bărbat s-o dirijeze la coborâre, prin ridicarea brațelor. Își rotește privirea făcând un gest de salut cu casceta de piele. Un torent de păr negru ca noaptea i se revărsă pe umeri. Se întoarce spre Jackie, cu o expresie de vinovăție în ciudată, întipărită pe fața drăgălașă.

— Voiam așa de tare să te impresionez, spuse ea, dar n-am reușit decât să fiu la un pas de moarte, să mă izbesc de copaci și... îl privi pe Billy. Acela, pe care aproape l-am atins, era un acoperiș?

— Nimic altceva, îi răspunse el, Cuvintele de muștrare muriră pe buzele lui Jackie. Își amintea de vremea când, dorind să-l impresioneze pe Charley cu măiestria ei de pilot, reușea doar cele mai proaste zboruri, când era el prin preajmă. Îi zâmbi feței, în loc să-i mai dea lecții.

— Ți-o amintești pe verișoara mea, Reynata, nu-i așa?

În primul moment, Jackie nu-și aminti de ea, apoi o privi uluită.

— Rey? Tu ești micuța Rey?

Când o cunoscuse, Reynata era o fetiță durdulie de cinci ani, cu rochițele veșnic murdare și genunchii juliți. Încerca să se țină după copiii mai mari, veșnic cădea și se lovea. Acum era înaltă, frumoasă și distinsă.

— Cum să nu te țin minte? spuse Jackie, încercând să pară binevoitoare. În sine ea, se întreba dacă și părul ei va deveni gri, ca al tuturor „adulților” pe care-i cunoscuse. După ce a dat mâna cu tânăra, Jackie a invitat-o în casă, la o cafea.

— Cu mare plăcere, dar aștept camionul care trebuie să apară și... A! Uite-l! A și sosiți Jackie fusese ca și Rey, plină de energie, veșnic în mișcare. Alerga spre drumul care ducea în Eternity, ori de câte ori apărea câte un camion ca acum.

— Cred că trebuie să te ajut, spuse Billy urmându-și verișoara.

Contrariată, Jackie venea agale în urma lor. Oare ce se petrecea? Avionul cu care venise Rey era un Wacos nou-nouț, parcă ieșise ieri din fabrică. Era exact tipul

de avion despre care îi vorbise salvatorul ei, William, pe care și-l dorea atât. Era doar o coincidență sau îl trimisese chiar William?

Ajunse și ea lângă camion. Deja începuse descărcarea. Lucrurile erau dirijate în hotelul vechi, pe care ea îl închiriasse de la tatăl lui Billy – un pat, lenjerie, un scaun, câteva măsuțe joase încât Jackie rămase minute în șir, fără să scoată o vorbă.

— Ești atât de amabil să mă lămurești și pe mine ce se petrece aici? îl întrebă pe Billy, trăgându-l deoparte. Și te mai rog, fii atât de bun și spune-i omului acelaia să înceteze să mai care lucrurile în casa mea. Eu am destule.

Billy o privi surprins.

— Etajul de deasupra este gol, nu? Nu ai închiriat și etajul, nu-i așa?

— Nu, nu l-am închiriat. Tatăl tău...

— Oh, am cumpărat hotelul de la tati. Mi-a cerut cinci dolari pe el. Am încercat să-l fac să-l dea cu un dolar, dar nici n-a vrut să audă. Ticălosul, îmi ceruse zece, la început. Eu nu dau doi bani pe afaceri, așa că treaba asta nu m-a amuzat. Nu-mi place să fiu trișat, nici măcar de propriul meu tată.

Jackie era sigură că povestea era foarte nostimă, dar în clipa aceea nu avea chef de amuzament.

— Și ce urmează?

— Cred că ar fi trebuit mai întâi să-ți ceri voie. Vreau să spun că, de fapt, este casa ta, așa că și celelalte trei etaje de deasupra sunt tot ale tale, dar n-am avut timp să te întreb, crede-mă. Am avut de rezolvat niște treburi cât se poate de urgente, ca să ne rămână destul timp să fim gata, pe cât posibil, pentru INVITAȚIE. M-am gândit că ar fi mult mai practic, dacă aș locui pe aproape, în loc să fac zilnic drumul de la Chandler și-napoi. Așa că am cumpărat hotelul de la tata și am angajat câțiva oameni să curețe etajul de deasupra. Mama mi-a găsit cele necesare, într-o mansardă, și...

— Stai puțin! Jackie aproape că striga. Ce treabă ai tu cu INVITAȚIA? Ce legătură am eu cu această familie? De ce vorbești despre noi? Dar în clipa în care pronunța aceste vorbe, Jackie își dădu seama de răspuns, în picioare, în fața ei, umbrind-o de razele arzătoare ale soarelui, nu era micul Billy Montgomery, ci William, prințul ei salvator, bărbatul care o scosese dintre resturile avionului avariat, cel care o

intrigase cu felul său de a vorbi, care îi trezise interesul pentru viață și chiar o făcuse să se gândească din nou la dragoste. El era bărbatul la care visase, pe care și-l imaginase, conturându-și viitorul. Bărbatul de care începuse să creadă că s-a îndrăgostit era, de fapt, un băiețuș, un băiețuș foarte înalt.

Prima reacție a lui Jackie a fost de jenă.

— Cred că e la mijloc o greșeală. Tu îți vei încărca boarfele și te vei întoarce în Chandler!

Cu capul în jos, ca să nu-i observe față împurpurată, ea porni către hotel. Acolo niște oameni duceau o măsuță, pe ușa din față. William o prinse de braț.

— Jackie... începu el.

— N-ai învățat că trebuie să te adresezi celor mai în vârstă decât tine, cu numele de familie? Pentru tine, ea sunt domnișoara O'Neill!

El nu-i eliberă brațul.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

— Nu cred că avem ce vorbi! Hei! strigă ea spre unul din hamalii care ieșea din hotel, îndreptându-se spre camion. Nu mai duceți nimic înăuntru. Micul Billy nu va rămâne aici.

Hamalii chicotiră, privind când la Jackie, când la William, șovăitori. El era cu mult mai înalt și mai voinic decât ea și era greu să crezi că poate fi numit „micul Billy”.

William le dădu un ordin scurt, însoțit de o înclinare a capului.

— Luați o pauză.

Apoi, ținând-o ferm de braț, o conduse de-a lungul străzii neîngrijite, pe o alee năpădită de buruieni. Fără un cuvânt, o împinse într-o clădire părăsită, care fusese odată una din cârciumile din Eternity. Înăuntru, zăceau cam șase-șapte scaune desfăcute și câteva mese murdare. O așeză pe singurul scaun care avea toate cele patru picioare.

— Ei, și acum, Jackie...

Ca un copil răzgâiat, ea se ridică imediat de pe scaun.

— Nu încerca să-mi explici ceva. A fost o greșeală grosolană, asta-i tot. Acum,

vreau să-ți iei lucrurile și să pleci din casa mea. Ezită. Sau, dacă acum îți aparține, am să plec eu!

— La gândul acesta, inima începu să-i bată cu putere, închiriasse pentru nouăzeci și nouă de ani primele două nivele ale hotelului, plănuind să mai închirieze câte un nivel pe an, până când va fi în întregime al ei. Când i-a sugerat pentru prima dată ideea închirierii hotelului, Jace Montgomery i-a cerut mai mult decât putea ea să plătească, așa că-l întrebase cam cât o costă un etaj. Abia stăpânindu-și un zâmbet, el împărți suma în cinci părți egale. Apoi Jackie îi solicitase o reducere, pentru închirierea a doua nivele. Cu o reducere de zece la sută, ea își putea permite să închirieze două nivele și, după șase luni, îl putea adăuga și pe al treilea, cu reducere de doisprezece și jumătate la sută. Actul de închiriere pe durata a nouăzeci și nouă de ani îi dădea suficientă siguranță, așa că își cheltuia toți banii pentru aranjarea casei. Și, dintr-odată, acum, se vedea nevoită să-și părăsească imediat cuibul, realizat cu trudă.

— Voi pleca chiar acum!

— Ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă William, așezându-se între ea și ușă. Crezi că intenționez să am aventuri amoroase cu tine? Am avut impresia că ne-am înțeles clar că vom colabora împreună, într-o afacere. A mai existat între noi doi și altceva? Ceva despre care eu nu știu?

Jackie se așeză înapoi, pe scaun, rugându-se în gând să poată fi în stare să supraviețuiască acestei zile grele. Bineînțeles că el avea dreptate. Ea reacționase prosteste. Între ei, nu fusese nimic. Totul se derulase și căpătase dimensiuni, doar în mintea ei. El știuse tot timpul în acea noapte cine e Jackie, știuse că era destul de bătrână, încât îi putea fi... oh, îi putea fi sora mai mare, știuse că-i fusese prima guvernantă!

Asta însemna că tot, dar absolut tot ce-și imaginase ea că simte fusese unilateral. E drept că o sărutase, dar, ca să fie cinstită cu ea însăși, nu fusese un sărut care să aprindă pământul. Atunci poate l-a considerat un sărut tandru, când, în realitate, nu fusese decât unul amical.

Iar în legătură cu conversația lor? Și asta fusese normală. Pentru că voia s-o țină trează, el nu i-a pus întrebări plictisitoare, cum ar fi, „ce părere ai despre profe-

sorii de la liceu?”

— De ce mă privești astfel? întrebă el.

În timp ce-l privea, se gândea că, de fapt, nu mergea să locuiască amândoi sub același acoperiș, într-un loc izolat, cum era orașul fantomă, i-ar fi plăcut să creadă că bârfele din oraș ar fi fost în floare, dar adevărul era că nimeni n-ar fi crezut că între ea și William ar putea fi altfel de relații, decât ca între profesoară și elev, fără nicio posibilitate de scandal.

Jackie era convinsă că și William gândea la fel. Ea era mentorul lui, eroul lui, profesorul lui, cea care-l învățase cum să prindă ploșnițe, cum să-și țină echilibrul pe o frânghie, cum să-și țină respirația câteva minute. Da, acum era sigură că n-ar fi avut probleme cu William.

Problema ar fi cu ea însăși. Pentru că, pentru nimic în lume, nu l-ar fi putut privi pe acest bărbat tânăr fără să-și amintească permanent că era un copil, în comparație cu ea, care era o femeie bătrână. Când te simți ca la optsprezece ani, e greu să te convingi că nu-i mai ai. Uneori, e un adevărat șoc să privești în oglindă și să-ți vezi fața îmbătrânită care se uită la tine. Niciun bărbat nu-i spusese: „Când te vei scula, vei arăta ca o puștoaică”. Acum, nu mai arăta ca o puștoaică, nici după ce se machia o oră. Oh, desigur, știa bine că încă era atrăgătoare, dar nu ca la optsprezece ani, pe care nu-i va mai avea niciodată.

— Mă gândesc că ar fi mai bine dacă ai locui în Chandler, spuse ea, cu cea mai potrivită voce de adult. Ar fi mai bine pentru... Pur și simplu, ar fi mai bine, asta e! Se străduia să-și păstreze vocea neutră. Dacă locuiești cu un bărbat care e cu zece ani mai tânăr și căruia i-ai fost și dădacă, se cheamă că săvârșești un incest...

— Bine, dar legat de afacerea pe care o începem va fi nevoie să fim împreună multe ore și mă gândeam că ar fi caraghios să fac zilnic cu mașina patruzeci de mile dus-întors la Chandler. Dacă e nevoie să discutăm ceva seara?

— Telefonezi.

— Dacă ai nevoie de ajutor, în legătură cu avioanele?

— M-am descurcat singură destul de bine, până acum, fără tine. Cred că voi putea și de aici înainte.

— Dacă eu am o problemă ce nu suferă amânare?

— Aștepti până dimineața. Așa cum făceai când trebuia să aștepti să-ți desfaci cadourile de Crăciun.

El se depărtă, punându-și un picior pe marginea barului, cotul pe tejghea și capul în palmă. „I-ar mai fi trebuit niște ochi înroșiți de curent și un pistol cu șase gloanțe la șold și ar fi arătat ca un pistolar întârziat. Afară, trebuie să-l scoată afară din Eternity și cât mai departe de ea, dacă se poate”, se gândi Jackie.

După un timp, el își întoarse spre ea fața serioasă, iar Jackie își aminti cât de sobru fusese în copilărie.

— Nu! spuse el, întinzându-i mâna, ca pentru a o ajuta să se ridice.

Jackie nu se simțea chiar așa de bătrână, încât să aibă nevoie de ajutor.

— Ce vrea să însemne acest „nu“?

— Înseamnă că voi locui în Eternity, cât va fi necesar. M-am hotărât.

— Te-ai... spuse ea, înghițindu-și cuvintele. Pentru o clipă se simți ca atunci când era guvernanta lui și el n-o asculta. Dar, când se ridică în fața lui, trebui să-și înalțe capul, ca să-l privească în ochi și atunci descoperi că privea în ochii unui bărbat, nu în cei ai unui copil. Se răsuci pe un călcâi și părăsi localul. I se simțea mânia în fiecare pas făcut.

Se plimbă un timp, departe, în pustiul care înconjura Eternity, încercând să se gândească la ce are de făcut. O irita foarte tare că simțise niște... niște porniri atât de puternice pentru acest tânăr, în acea primă noapte. De ce nu i-a spus cel de-al șaselea simț că știe mai multe despre viață decât el? De ce n-a fost ridicată de niște sfori, ca să nu mai aibă de-a face cu un copil mare, nu unul crescut mare? Și sigur că acolo fuseseră niște sfori. Fuseseră. Ei, da, fuseseră... Cu cât se gândea mai profund, cu atât nu-și putea aminti nimic altceva, decât că el era cu mult mai tânăr decât ea.

Poate că, în acea noapte, el avusese mult umor. Oare de ce, cu cât îmbătrânești, cu atât scade și cheful de râs? În mod normal, ar trebui să fie invers. Vârstnicii au nevoie de râs ca să se mențină. Când ești tânăr, sari din pat dimineața la sculare; pe măsură ce îmbătrânești, începi să te dai jos mai încet, renunțând la sărituri... Râsul te-ar putea ajuta să suporti boli și dureri, să compenseze faptul că mușchii nu te mai

ascultă. Și, totuși, oamenii, cu cât îmbătrânesc, cu atât râd mai puțin. Poate că ar fi chiar o metodă să le ghicești vârsta. Dacă râd de cincizeci de ori pe zi, sunt copii. De douăzeci de ori pe zi, înseamnă că-și numără anii, cu douăzeci. De zece ori pe zi, iată-i la mijlocul vârstei de treizeci de ani. Iar când încep să numere patruzeci, nimic nu-i mai face să râdă.

Cam cu un an în urmă, Jackie ieșise să ia masa cu un bărbat foarte drăguț. Acolo, s-au întâlnit cu alte trei perechi. În tot timpul mesei, nimeni n-a schițat un zâmbet, s-a vorbit doar despre bani și ipoteci, despre care afacere ar fi putut fi cea mai rentabilă. Mai târziu, când însoțitorul o întrebase dacă s-a distrat bine, Jackie îi răspunsese că acel oameni îl păruseră puțin cam bătrâni. La aceasta, bărbatul îi replicase dur că prietenii lui erau mai tineri decât ea. „Doar ca număr de ani”, răspunsese sarcastic Jackie. Din seara aceea, n-a mai auzit de el.

Iar acum, problema ei era un tânăr, un bărbat foarte tânăr, numit William Montgomery. Trebuia să scape de el, să și-l scoată din suflet. Nu credea că ține la el. Se simțise atrasă de el în noaptea aceea, când a scos-o din avionul avariat; s-a simțit atrasă din nou, în această dimineață. Poate că era vorba doar de absența atât de îndelungată a unei companii masculine, mai ales că își petrecuse ani mulți, aproape în exclusivitate, alături de bărbați. Însă nici chiar ea nu credea în această explicație. La Billy îi plăcea seriozitatea, felul în care proceda, când promitea ceva. „Fir-ar să fie, se gândi ea, după anii petrecuți împreună cu Charley, să mă îndrăgostesc de un maimuțoi, numai pentru că această creatură își urmărește până la capăt ideile, pentru că realizează ce și-a pus în gând!”

CAPITOLUL 4

Chiar dacă Jackie gonia spre orașul fantomă, care reprezenta pentru ea, „acasă”, nu-i prea tresălta inima de bucurie. Casa era scăldată într-o lumină caldă, încă de la intrare. Cineva înăuntru o aștepta. Nu era o locuință goală, ci una însuflețită de existența cuiva.

Se muștră în gând, încercând să-și oprească imaginația. Bărbatul care o aștepta era un puști, era doar partenerul ei de afaceri, și nimic mai mult. Încet, ca el să nu știe că a sosit, închise portiera mașinii și intră în casă. Se simțea o aromă îmbietoare de mâncare. Caldă, luminoasă, mirosind plăcut, căsuța ei nu fusese niciodată mai primitoare.

El era în bucătărie întors cu spatele și curăța chiuveta. Mânele suflecate până sus lăsau să i se vadă brațele puternice, bronzate. Chiuveta era plină cu vase murdare, iar el le freca de zor. Jackie rămase în ușă tăcută, urmărindu-l. Deși era bancher, om al cifrelor, care își petrecuse o mare parte din viață cu nasul în cărți, avea un corp de atlet. Crescută în Chandler, ea știa că toți din familia Montgomery îndrăgeau orice formă de sport: vâsleau, înotau, călăreau, escaladau coastele stâncoase până în vârful munților, mergeau pe jos, când nu puteau călări. Trupul lui William oglindea aceste preocupări sportive. Pe sub tricoul subțire de bumbac, spatele său bronzat părea o îngrămădire după alta de mușchi, dealuri și văi, carei dădeau un aspect de o rară frumusețe. Pantaloul i se mula pe coapsele puternice, iar fesele încordate în curbe strânse întindeau țesătura. Jackie fu nevoită să-și întindă brațele de-a lungul trupului. Își strânse tare, până la durere, degetele în pumni, pentru a-și stăpâni dorința de a-l atinge. Ar fi vrut să-și încolăcească brațele în jurul taliei, să-și lipească obrazul de spatele lui, apoi să simtă cum se întoarce spre ea și îi sărută fața ridicată.

— Vrei puțină cafea? întrebă el încet, încă întors cu spatele. Cuvintele lui au făcut-o să tresară puternic. Cât trecuse, de când îi simțise prezența, în spatele lui? Oare îi observase chipul reflectat în fereastra întunecată a bucătăriei?

— Nu, reuși să șoptească, în timp ce se întoarse să părăsească încăperea. Bineînțeles că ar fi vrut o cafea în compania lui, apoi să se așeze amândoi și să dis-

cute. Stătuse astfel la taifas serile cu mulți, foarte mulți bărbați, depășeau poate o sută, vorbind despre avioane sau despre cunoscuți comuni, despre politică sau despre orice le trecea prin minte.

Dar rar fusese atrasă de vreunul dintre ei. Și bineînțeles că niciodată nu încercase senzațiile de acum. Care era oare cauza acestei atracții? se întreba. Ce anume te determină să stai și să discuți confortabil cu unii și cu alții nu? Văzuse adesea femei care erau înnebunite după un tip sau altul, bărbați care pe ea o lăsau indiferentă. Acum era ea cea care căzuse în plasă, ea era cea ale cărei palme transpirau în prezența unui bărbat, care era incapabilă să vorbească și chiar să gândească în mod coerent, când el era în preajmă.

Dar, își reaminti că acest bărbat era tabu, indiferent ce ar fi simțit pentru el. Își ridică semeață capul și, cu un zâmbet superior de adult, îl întreabă:

— Nu era timpul să mergi la culcare? Voia să-l jignească, să-l pună la punct, cum obișnuia când îl avea în grijă, dar el nu părea deloc să se simtă insultat. Mai mult, îi adresă un zâmbet cu subînțeles, care o făcu să ia foc.

— N-am chef de somn, tu ai?

Spre consternarea ei, Jackie simți că roșește ca o virgină de optsprezece ani. Și, ceea ce era și mai rău, nu-i veni în minte nimic cu care să-l pună la punct, să-i reamintească faptul că el era un băiețuș, în timp ce ea era o femeie matură și plină de complicații.

El începu să râdă, privindu-i starea de confuzie, apoi spuse:

— Hai afară, vreau să-ți arăt ceva.

Prietenos, îi trecu brațul pe sub al său și o conduse afară.

— Ți-am simțit lipsa, în seara asta, îi spuse șoptit, prinzându-i mâna, în timp ce ea încerca să-l îndepărteze.

— Bine, am înțeles, zise el amuzat. Sunt cuminte. Mă gândeam la relațiile dintre noi.

— Relații? Cum poți vorbi despre ceva care nu există? Când ești așa de tânăr, ai impresia că totul e posibil. Când ai să îmbătrânești, ai să înveți că există și limite. „Asta el se gândi ea, l-am pus la punct!” Chiar dacă trupul ei suspina după el, mintea

îi era mult mai prudentă ca a lui...

William nu părea să observe mica lecție de înțelepciune pe care i-o oferise.

— Când ești bogat ca mine, foarte multe lucruri îți sunt la îndemână.

„Asta da, înțelepciune”, se gândi ea. Din păcate, când trebuie să alegi între bani și minte, de obicei au câștig de cauză banii. Își spunea că ar fi trebuit să fie ofensată de aluzia stridentă la averea lui, dar, pe de altă parte, îi și plăcea puțin. Îi disprețuise întotdeauna pe oamenii care declarau că duc o viață grea, în ciuda faptului că aveau servitori, oricând, la dispoziție.

În orice caz, indiferent ce ar fi spus ei, Jackie nu scăpa niciun prilej de a-i aminti diferența de vârstă.

— Cred că, pe măsură ce ai să mai crești, vei afla că există unele lucruri în viață, care cântăresc mai mult decât banii.

— Care sunt acelea?

— Inteligența, înțelepciunea, fericirea. Ah... ah.

Pentru o clipă se opri, cugetând. Apoi, privi în ochii lui surâzători și privi lumina lunii care îi arginta părul. El îi ținea mâna strâns. Cu un oftat de om învins, ea îl întrebă:

— Ce planuri ai? Era o femeie de acțiune, iar această discuție cu iz filosofic o plictisea.

William începu să râdă, acel chicotit dominator care începuse s-o enerveze, o sărută pe frunte, – ca pe un copil, apoi îi arătă cu un gest câmpurile goale din sudul orașului Eternity.

— Am putea construi un alt aeroport acolo, de unde să poată decola două avioane mari. Poate de tipul Bellanca. Parcă așa se cheamă, nu?

— Da, spuse ea încet, așa se cheamă.

— Am putea iniția o linie de transport între Denver și Los Angeles.

— Aici e Chandler, nu Denver.

— Deschidem un aeroport la marginea orașului Denver, dar conducem afacerea de aici, transportând produse ale firmelor Montgomery la Denver, le descărcăm acolo, încărcăm la Denver pasageri și mărfuri, apoi zburăm la Los Angeles.

El se prefăcea că nu observă cât de calmă devenise Jackie.

— Și cine va pilota aceste avioane?

— Ai putea antrena piloți. Am câțiva veri oare ar fi încântați să zboare. Și când vei deveni prima femeie care câștigă premiul Taggie, vei atrage multe femei care vor dori să învețe să piloteze. Ți-ar plăcea, nu-i așa?

Jackie era sigură că el încerca s-o îmbuneze, spunându-i că vrea să înființeze o companie, unde toți piloții să fie femei. În alte condiții, ar fi fost încântată. Acum însă nu-i suna în urechi decât cuvântul Taggie. Brusc se depărtă de el.

— Să câștig Taggie? Ți-ai pierdut mințile? N-am de gând să particip la această cursă și cu atât mai puțin să câștig!

— De ce? întrebă el cu simplitate. Ești cel mai bun pilot din lume, mai bună decât orice bărbat și în mod sigur mai bună decât oricare femeie. Dai clasă oricui. Anul trecut, bărbatul care a câștigat Taggie nu avea nici pe jumătate din experiența și îndemânarea ta. Era un nimeni, în comparație cu tine.

Doamne, ce plăcut era să fii lăudat într-un mod atât de elocvenți! Mai ales când știa că el are dreptate. Jackie zburase odată cu câștigătorul premiului Taggie de anul trecut și, în tot timpul călătoriei, ea se gândea că acest pilot n-ar fi trebuit să primească autorizația, nici măcar pentru a zbura cu o jucărie pentru copii, darmite cu un avion. Câștigase datorită norocului, nu priceperii.

— N-am de gând să particip nici la acea cursă, nici la alta, spuse ea, răsucindu-se pe un călcâi. Apoi se îndepărtă agale.

El o prinse de braț.

— Dar de ce, Jackie? Ești cel mai bun pilot din America, poate din lume. Și, cu toate astea, n-ai participat la niciuna din marile curse. Ai obținut recorduri de durată și viteză, dar, de câțiva ani, ai renunțat să mai participi la curse. Oricine ar fi mers mai departe, numai tu te-ai oprit. Am crezut că te-ai pierdut curajul, dar nu e adevărat. Am văzut că nu curajul ți l-ai pierdut. Și atunci de ce nu vrei să participi la cursă și s-o câștigi?

— Pentru că sunt prea bătrână, răspunse ea repede, dorind să spună orice, numai să-l facă să nu mai vorbească despre asta. Reflexele mele nu mai sunt atât de

rapide ca ale piloților mai tineri. Am activat în această meserie mult, mult timp și...

William rosti un cuvânt foarte vulgar, dar care definea perfect și aproape corect ceea ce încerca ea să-l facă să creadă.

— Mă minți, de ce?

Ea detesta să nu fie crezută de cei din jur. De ce nu puteau oamenii să accepte ceea ce le spuneau ceilalți? De ce William nu putea accepta că era prea bătrână, pentru a zbura în cursa aceea distrugătoare? De ce n-o lăsa în pace?

— Nu-mi plac cursele, spuse ea. Duc la un consum inutil de combustibil, tocmai acum, când țara noastră, are probleme. În timp ce sunt oameni care mor de foame, piloții se angajează în cheltuieli fără rost. Când ai să mai crești, ai să înțelegi că banii pot fi cheltuiți mult mai rațional decât pe curse și alte chestii îndoielnice.

La auzul acestei scurte dizertații, William pufni în bătaie de joc:

— Ceea ce duce de răpă economia americană acum este tocmai absența circulației banilor. Oamenii își capitalizează veniturile, prea speriați ca să le cheltuiască. Această țară are nevoie de mai multe cheltuieli, nu de mai puține. Iar cursele, cum este Taggie, oferă satisfacție populației surmenate.

Se opri privind-o intens, vrând parcă să-i citească în suflet. Jackie își întoarse capul, ferindu-și ochii. El îi prinse bărbia cu vârfurile degetelor și îi ridică fața spre el.

— Îmi ascunzi ceva. De ce nu-mi spui adevărul?

Furioasă, se smulse de lângă el. Se afundă în întunericul nopții, ascunzându-și privirea. Se oprise în dreptul vechiului magazin de îmbrăcăminte, care lăsa o umbră compactă.

Ce prostie, se gândi ea, ce prostie să se simtă atât de rău, numai pentru că îl dezamăgise. Foarte mulți considerau că ar trebui să participe la curse și întreceri, iar ea își bătea joc de părerile lor. Lui William, însă, avea dorința irațională de a-i fi pe plac. Rămase și ea uimită, când pe buze i-au venit alte cuvinte, decât cele pe care le gândise.

— De ce? Ce importanță are dacă câștigi sau nu o cursă? Își simți în voce o notă de înfumurare, care o dezgustă. De fapt, părea să spună „De ce nu mă accepti așa

cum sunt?”

— Vreau să rămâi în memoria tuturor, îi răspunse el cu simplitate și nu trebuia să fii un geniu, ca să pricepi ce voia să spună. Cărțile de istorie îi păstrau doar pe cei care au reușit cel mai bine, care au zburat cel mai sus, cel mai repede, cel mai mult etc. Dacă Jackie își înceta seria recordurilor, a succeselor, tot ce realizase până atunci, avea să moară odată cu ea. Deși se gândise la asta de nenumărate ori, Jackie n-ar fi spus-o cu voce tare, pentru nimic în lume. Uneori se simțea înciudată și poate puțin invidioasă, când citea că un oarecare pilot smintit; care avea în cap tot atâtea cunoștințe câte avea ea la degetul mic, a intrat în istoria aviației, realizând câteva recorduri.

— Mai gândește-te, spuse William, mai mult pentru sine. Când ea se îndepărtă din nou, el șopti cu un oftat:

— Bine, am încheiat. Pentru seara asta, nu pentru totdeauna. Poate ai să-mi spui adevărul, dacă cu...

— Tu... ce? întrebă ea, încercând să schimbe vorba cu asprime, dar vocea o trăda, era tristă și obosită.

— Am să te provoc la un duci! Chiar și în întuneric, ea îi putea vedea ochii scânteind.

— Am dreptul să aleg armele?

— Desigur, răspunse el pe același ton. Orice dorești. Săbii, pistoale. Își ridică sprâncenele. O luptă corp la corp...

— Avioane, răspunse ea. Ne vom duela cu avioane, Izbucni în râs, văzându-l pe William că geme ca un om în agonie.

Râdea în hohote. Ce putea fi însă mai primejdios decât acțiunea râsului? Râsul era mult mai puternic, decât toate sărutările din lume. Poți rezista să nu te îndrăgostești de un bărbat care te atrage doar sexual, dar cum ai putea să nu faci o pasiune pentru cel care-ți aduce râsul de buze? Râzând cu un bărbat, ajungi să visezi la viața cu acel bărbat, care poate vedea latura ei luminoasă, un bărbat care ar putea zâmbi chiar și când îi este mai greu.

— Ei, să lăsăm! spuse ea încet, îndepărtându-se de el. Se întorcea agale spre casă.

William rămase nemișcat, urmărind-o cum se îndepărtează.

CAPITOLUL 5

Două zile mai târziu, după încă vreo câteva nopți nedormite, Jackie ajunsese la concluzia că trebuie să facă neapărat ceva. Noapte de noapte, se perpelea, se răsucea de pe o parte pe alta la nesfârșit și, de fiecare dată, se ridica din pat, ascultând să prindă măcar un zgomot de la William. Știa bine că, locuind cu două etaje mai sus, nu era posibil să audă, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Știa că este acolo; îi putea simți prezența.

În dimineața celei de a treia zile, cam pe la ora trei, se sculă din pat și își ținu un adevărat rechizitoriu. În concluzie, ori pleca el, ori ea avea să înnebunească. Când era mai tânără, îi plăcea să analizeze motivul pentru care a procedat copilărește, din cauza geloziei sau a invidiei, încercând să-și domine sentimentele. Cu vârsta, însă, a devenit mai înțeleaptă, înțelegând că toți erau oameni. Indiferent de motiv, trebuia să se elibereze de el, să-l îndepărteze. Ce-ar fi spus Terri, dacă venea în vizită și o găsea locuind împreună cu William, în aceeași casă? În câteva ore, orașul ar fi vuit de tot felul de lucruri drăguțe, precum: „furat din leagăn” sau „cu cașul la gură”.

Dacă ar fi fost la Paris, ar fi putut sta liniștită, căci nimeni nu s-ar fi gândit să o urmărească la fiecare trezire sau culcare. Dar aici era vorba de Chandler din Colorado, un orașel la marginea pădurii, modest, unde nu-i era permis unei femei de treizeci și opt de ani să locuiască împreună cu un bărbat cu zece ani mai tânăr.

Și, pe deasupra, ca și cum diferența de vârstă n-ar fi fost destul, mai era acum și povestea cu premiul Taggie. Trebuia să termine cu toate astea, chiar acum.

William avea ochi de fanatic binefăcător. Ținea cu orice preț s-o determine să câștige cursa, pentru a intra în analele aviației. Cu scânteieri ciudate în priviri, părea că are de gând să facă un lucru nesăbuit, cum ar fi anunțul că ea urmează să participe la cursă, sperând în felul acesta s-o oblige să se răzgândească.

În timp ce se îmbrăca, Jackie continua să fie amărâtă. Deși știa bine că tot ceea ce făcea era poate cel mai nebunesc lucru din viața ei, nu se putea opri. A avea alături un bărbat cu bani și renume, ca William Montgomery, era un vânat la care visa orice pilot cu glorie prost plătită. William nu încerca să-i răpească aureola lui Jackie, nici

nu dorea s-o înlătura de la conducerea companiei. Voia doar să stea în umbră și să se ocupe de munca plicticoasă de administrare a banilor. El ceda de fiecare dată în fața ei, spunând: „Sunt sigur că tu știi cel mai bine”.

Se înfurie. Cel mai tare o enerva însă faptul că îi era bine lângă el, cu felul lui de a fi, încet, dar gândit. Nu mai știa ce explicații să-și dea. William o făcea să se simtă în siguranță.

În prima zi, el a întrebat-o unde-și ține cărțile. Au trecut atunci printr-un moment de stânjenală, căci ea își avea singurul dulap de cărți, în dormitor. Jackie a socotit atunci că nu poate fi vorba de vreo intenție obscură de a-i pătrunde în dormitor.

El îi ceruse registrele ca să vadă cine, ce și cât îi datora.

— O, asta era, spusese ea, apoi începu să turuie câți oameni din oraș, de diferite categorii, îi erau îndatorați pentru folosirea aerodromului, pentru transportul de mărfuri la Denver, pentru că zburaseră cu ea la Trinidad. Ținea minte cine îi plătise și cât mâi avea de dat. Ținea minte datele zborurilor și durata lor. Își amintea cine a plătit-o în produse și cine i-a dat bani numerar.

William asculta fascinat expunerea legată de partea materială a vieții ei. Clipi de câteva ori, apoi îi spuse că va cumpăra niște cataloage și va întocmi o colecție adevărată, de cărți. Străduindu-se să fie cât mai obraznică, Jackie îi aruncă peste umăr, în timp ce-i întorcea spatele în grabă, părăsind camera:

— Sper că nu te aștepți să-mi cheltuiești fiecare bănuț câștigat, pe cărți!

Planul ei era să-l determine pe William să spună el că pleacă; de asemenea, intenționa să fie foarte clar, și pentru el și pentru oricine i-ar fi vizitat, că nu era nimic altceva între ei doi, decât o relație de afaceri. Așa că, în încercarea ei de a ajunge la acest final, poate că nu era un partener de afaceri prea agreabil. Și, deși părea de-a dreptul stupid să se autosaboteze, constata, pe zi ce trece, că-l plăcea tot mai mult pe William.

Pe el, însă, nu-l supăra nimic din tot ce-i spunea. Sufletul lui era de un calm infinit. Într-o zi, au sunat, trei indivizi pentru a anula zborurile planificate spre Denver. Ea a dat vina pe cea mai apropiată persoană, care, bineînțeles, era William. Tot restul zilei, l-a ironizat: „Ei bine, ce ar putea ști un puști ca tine, despre dezamăgire? Ești

prea mic să poți pricepe cât de grea poate fi viața uneori”. William n-a scos o vorbă. Își ridicase doar o sprânceană într-un fel care o făcu să simtă că-i vine să latre sub masă.

Ar fi fost mai ușor de crezut că William era un puști, dacă ar fi reacționat ca atare.

Cu fiecare minut care trecea, Jackie simțea cum crește primejdia de a se afla prea aproape de acest tânăr. De aceea, se străduia să-l îndepărteze cât mai repede. În prima seară, el îi folosisese bucătăria. Cât lipsise ea, dar, în seara următoare, a întrebat-o dacă-i permite să coboare de la etaj, unde locuia, și să-i folosească bucătăria, deoarece el avea doar o farfurie, și aceea de căpătat.

N-a putut să-l refuze și, pentru un lung și încântător minut, s-a visat stând la masă cu un bărbat, în fața unei sticle de vin, amândoi bine dispuși: Se scutură, să gonească imaginea. La prânz, ea invocă un drum urgent la Chandler, pentru a ridica un colet cu pânzeturi.

În timp ce se afla într-un local, pentru a lua masa, cu o farfurie pe care se afla specialitatea zilei, Reynata se așeză în fața ei.

— Îmi permiți? o întrebă tânăra, care era la fel de frumoasă ca în acea dimineață când o revăzuse prima dată.

Fata se așeză, comandă o Coca, apoi, privind la Jackie, o întrebă:

— Intenționezi să fii prima femeie câștigătoare a cursei Taggie?

Întrebarea o scoase pi Jackie din melancolie.

— Unde ai auzit asta?

— Așa se zice.

Jackie zâmbi.

— Parcă-mi amintesc că William a pomenit ceva. Suferă de mania idolatrizării. După cum știi, mulți tineri au astfel de sentimente față de femeile mai în vârstă.

— Nu sunt sigură că este ceea ce simte William, în legătură cu tine. Rey zâmbea, agitându-și paiul.

La aceasta, Jackie sări ca arsă:

— La ascultă, nu e nimic între mine și Billy Montgomery, cu excepția unui an-

gajament de afaceri. Cine spune că ar fi ceva e un mincinos ordinar! Pentru mine, el este un puști și nimic mai mult. Nu uita că-i schimbam Scutecele! Mi-e greu să-i privesc fără să mi-l imaginez cu mustăți de lapte pe fața bucălată de copil. Și acum sunt tentată să-l mângâi pe creștet și să-i cânt cântece de leagăn. Vreau să... Se opri brusc, pentru că toți din sală o priveau...

„Ei bravo! se gândi Jackie. Dacă până acum nu fusese nicio suspiciune, acum este sigur!”

— Trebuie să plec, murmură către Rey, apoi ieși în fugă.

Așa că acum, după trei zile în care avusese parte de calmul, disciplina, ochii lui William, care adesea îi dădeau fiori, înțelesese că trebuie să-l îndepărteze. Dar cum? Insultele nu păreau să-l afecteze – niciodată, de altfel, nu l-au atins. Când era copil, Jackie îi adresa o mulțime de grosolării, pentru a-l alunga, dar degeaba! Și, culmea, chiar începuse să-i placă prezența lui tăcută. Era o stâncă solidă, ceva de care depindea viața ei. Fără el, părea că-și pierde echilibrul”.

Așa că acum, în ce mod să-l alunge? Să-l gonească, mai înainte ca întregul oraș să înceapă bârfele pe seama lor.

CAPITOLUL 6

— Ai vrea să zbori cu mine, Billy? îl întrebă Jackie, cu cea mai suavă voce. Mi-ar plăcea să văd cât te pricepi la avioane. Zâmbetul pe care i-l adresă era făcut din miere otrăvită. Stătuse puțin în cumpănă, dar își amintise cât era de precaut, cât iubea siguranța. Copil fiind, singura dată când a reușit să-l alunge a fost într-o zi când l-a pus să traverseze pe un buștean întins peste un torent rece și vijelios. El a mers pe buștean, dar, după aceea, i-a spus: „Nu te mai iubesc”. Iar Jackie nu l-a mai văzut mai mult de o săptămână. Bineînțeles că n-ar fi recunoscut, dar, în sinea ei, simțea că îi lipsește. În final, s-a oprit ca din întâmplare în fața casei lui și i-a făcut o vizită. Mama lui i l-a arătat pe Billy afară, iar Jackie s-a trezit alergând spre el. Nu și-au spus nimic, nici ironii, nici scuze, dar, când a plecat, William era ca o codiță după ea și au trecut patru zile întregi până când Jackie să-i spună că o plictisește.

Azi, gândi ea, acest avion urma să fie un alt buștean așezat de-a curmezișul torentului. Numai că, de data asta, ea nu s-ar mai duce după William, să-l aducă înapoi.

Unul din avioanele de tipul Wacos, pe care le achiziționase William, era echipat cu sistem de dublă comandă, pentru instructor și elev, putând fi pilotat de ambii. William era în față, Jackie în spate. Pete, mecanicul, învârti elicea, iar Jackie îi făcu un semn lui William cu degetele mari ridicate, pentru a porni rulajul pe pistă.

Îi zâmbi din nou. El părea atât de calm, de sigur pe el, fiecare gest pe care-l făcea demonstrându-i cât de mult dorea s-o impresioneze cu îndemânarea lui la pilotaj. Era atât de metodic, încât ea se întreba dacă nu cumva William luase lecții de zbor, numai pentru că eroina lui, Jackie, știa să piloteze.

Jackie știa însă că și zborul, ca orice în viață, era un talent, iar talentul nu se învață. Dibăcia poate fi deprinsă; se poate învăța arta zborului din manuale, dar cu talentul te naști, așa că, unii îl au, alții nu.

Cu câțiva ani în urmă, un fabricant realizase o bijuterie de avion monoplan.

Visa să revoluționeze aviația și, cu mari speranțe, începuse probele de zbor. Avionul era mai bun decât se așteptase, dar, după câteva ore de zbor, aparent fără

niciun motiv, pilotul se zdrobi de munte.

Proiectantul încercase să explice că accidentul se datora unei erori de pilotaj, dar piloții, cam superstițioși de felul lor, spuneau că avionul era blestemat. De pe linia de montaj, ieși alt prototip. Un alt pilot îl testă. Dar s-a petrecut exact același lucru. După cel deal doilea accident, nimeni din lumea aviatică n-ar fi trecut pe lângă avion fără să-și facă semnul crucii, sau fără să râdă, sau amândouă.

Disperat, proiectantul ajunse la Jackie. Îi oferise o sumă mare de bani, ca să încerce un nou zbor. Jackie știa că, dacă ți-e scris, sfârșești oriunde te-ai afla, pe pământ sau în aer. Îi acceptă oferta, căci dacă tot era să-și încheie socotelile cu această lume, evident că prefera să sfârșească în aer. Toți au sfătuit-o să nu se angajeze, ea însă nu și-a schimbat hotărârea.

În aer, micul avion era o minune. Se manevra atât de ușor, încât Jackie avea impresia că ar putea și dormi în timpul zborului, dorindu-și să stea cât mai mult, acolo sus.

Pe neașteptate, primul rezervor de combustibil se blocă, după treizeci de minute. Motorul se înecă și muri în aer. Fără să stea prea mult pe gânduri, Jackie învârti comutatorul celui de al doilea rezervor și reporni motorul. Nimic. Fie că al doilea rezervor fusese goi, fie că era undeva o blocare, iar combustibilul nu mai ajungea la motor.

„Asta e!“ își spuse Jackie, întrebându-se cum să le explice celor de la sol că piloții dinaintea ei fuseseră omorâți de o eroare la conducta de combustibil. Era însă remarcabil faptul că, aflată față în față cu moartea, Jackie își păstrase luciditatea de a mai căuta butonul rezervorului de combustibil. Pe etichetă scria: „Cuplat” și „Decuplat”. Sau citise ea greșit, poate era „Decuplat” și „Cuplat”? Răsuci în celălalt sens, încercă motorul și porni.

Râzând fericită, aduse avionul la sol. Apoi, avu marea plăcere să-l informeze pe proiectant că singura eroare la avionul lui era că montase cineva invers comutatorul de combustibil. În mod sigur, ceilalți doi piloți îl închiseseră. Nimeni, în afară de Jackie, nu s-ar fi gândit, în acele momente, să răsucescă butonul în sens opus. Talent? Instinct? Orice. Jackie a supraviețuit pentru că nu a pilotat ca la carte.

După zece minute de zbor alături de William, Jackie își dădu seama că el nu s-ar fi gândit niciodată să răsucescă butonul în alt sens. Era cu adevărat un zburător desăvârșit. Fiecare mișcare pe care o făcea era conform unei reguli. Nu lăsa loc șansei, era absolut sigur.

După treizeci de minute* Jackie se simțea plictisită până la lacrimi. Oare el nu putea pricepe că și zborul este o artă, o creație? Avioanele n-au nimic de-a face cu cărțile. Avioanele evoluează în aer. Ce ar putea lăsa mai multă libertate unui spirit creativ?

Până acum, William zburase de parcă ar fi avut semne de circulație înfipite în nori. Se aștepta să-l vadă întinzând mâna, pentru a semnaliza un viraj la dreapta!

După patruzeci și cinci de minute, nu mai rezista. Motivând că vrea să încheie zborul, Jackie preluă comanda.

Erau două feluri de zbor: cu pasageri și fără. De obicei, Jackie încerca să se controleze când avea un pasager, dar acum voia să-l facă pe William să spună că nu mai vrea să-i fie asociat și, de asemenea, dorea, probabil, să-i dea un mic spectacol.

Prima mișcare: curățarea camerei. Piloții temerari obișnuiau să se laude că-și țin cabinele foarte curate. Și iată cum făceau: își întorceau avioanele cu susul în jos și vibrau puțin aripile. Simplu. Bineînțeles că trebuia să te asiguri că centura de siguranță era bine strânsă. Se întâmplase ca unii pasageri să mai și cadă!

Jackie întoarse avionul cu fundul în sus și îi dădu o mișcare de șerpuire. Apoi, repetă figura. Rapid, își reluă poziția de mers înainte, apoi se repezi din nou cu capul în jos. Nu voia să lase niciun fel de resturi în cabină! Praf și murdărie, câteva ambalaje de gumă de mestecat îi zburaseră pe lângă obraz. În fața ei, mâinile puternice ale lui William erau încleștate pe marginea cabinei, să nu cadă.

Jackie își făcuse un trai bun și un renume, cu spectacolele ambulante care înfiorau mulțimea de privitori. Cu cât era mai riscant, cu atât era mai bine plătită, iar ea era foarte bine plătită!

Faza următoare erau răsucirile. Se înclină scurt, când pe o aripă, când pe alta și iar și iar, apoi intră brusc într-un looping, răsucindu-se într-un cerc vertical complet. A urmat apoi o figură specială, creația ei, pe care cineva a numit-o looping răsucit în

adâncime, în care ea executa looping-ul și răsucirea, în același timp. După ce termină, motorul se opri, iar avionul începu să piardă din viteză. În jur era o tăcere sfâșietoare. Porni din nou motorul.

Cu ani în urmă, pe când învăța să zboare, Charley se convinsese că Jackie știe cum să se descurce în orice situație neprevăzută. O pusese să decoleze de pe plajă, șosele, stadioane, hipodromuri. Învățase să zboare vertical, cu capul în jos, fără vânt. O învățase cum să înlătore un incendiu la bord și gheața de pe aripi. Când era ceață groasă între ea și sol, el îi arătase cum să se orienteze, practicând o spărtură în ceață cu ajutorul căldurii de la motor. O învățase cum să amerizeze și ce să facă dacă era luată de valurile mării.

Se hotărâse să-i arate lui William aproape tot ce știa. Zbură printre copacii înalți, calculând în centimetri distanța dintre ei. O greșeală cât de mică și aripile ar fi fost smulse. În momentul când era printre copaci, ea făcu brusc o serie de înșurubări. Fixând botul avionului la linia orizontului, ea execută câteva rotiri laterale, la trei sute șaizeci de grade, uha după alta, sfârșind exact când era la un pas de a se izbi de munte.

Cam la o săptămână după ce fugise cu Charley, timp în care el o lăsase foarte puțin să părească avionul, îi spusese: „Fetițo, tu ai un giroscop în cap. Pentru tine e totuna dacă zbori normal sau cu capul în jos. Știi precis încotro mergi”. Acum, Jackie zbura cu capul în jos, manevrând avionul printre copaci.

Își dădu seama că rezerva de combustibil era pe sfârșite, așa că îndreptă avionul spre Eternity, scriindu-și numele pe cer, în timpul zborului. Scrisul pe cer era mai puțin spectaculos fără fumigenele atașate de coada avionului, dar mișcarea era aceeași.

În clipa când atinse pista de la Eternity, motorul se opri din lipsă de combustibil. Perfect, se gândi ea. Calculase perfect. Charley ar fi putut fi mândru de ea.

Și, după ce avionul aterizase, William era pe locul lui, cu capul dat pe spate, cu ochii închiși, iar ea îl observă cum se străduia din răputeri să nu i se facă rău. Erau puțini cei care ar fi putut trece prin ceea ce tocmai experimentase William, fără să vomite. Dar el reușise să-și controleze stomacul. Ridicându-se în picioare, Jackie îi

întinse mâna. El deschise ochii pentru o fracțiune de secundă și o privi, apoi clătină slab din cap. Nu avea de gând să-i accepte mâna întinsă cu insistență, pentru a putea coborî.

La sol, Jackie, politicoasă privi în altă parte, în timp ce el sărea jos din avion, cu chiu cu vai, fără ajutorul cuiva. Când se întoarse și-l privi, fața lui era albă, pielea părea lipicioasă și de-abia se ținea pe picioare.

— E-n ordine, Jackie, spuse el grav, în timp ce respira adânc. Lupta din greu să-și stăpânească greața. Ai câștigat. Îmi fac bagajul și te părăsesc. Voi pleca în câteva ore.

Deși îi reușise planul, Jackie se simțea prost. Nu voia să-i piardă prietenia, doar să-l vadă afară din casa ei și din viața ei, cu tabieturi zilnice.

— William, eu...

Când se întoarse s-o privească, avea ochii plini de ură, iar pielea i se colorase. Scânteia de furie. De fapt, era mai mult decât furie în privirea lui, era turbat de mânie. Dar bunele lui maniere au pus capăt enervării paroxistice.

Când îi vorbi, vocea lui era foarte blândă și calmă.

— Bănuiesc că acum vrei să-mi ceri să rămânem prieteni. Că ai avut întotdeauna un puternic respect pentru mine și că îmi vei prețui întotdeauna prietenia. Făcu un pas spre ea. Nu-ți vreau prietenia, Jackie. Niciodată n-am vrut prietenia ta. Încă de când eram copil, am dorit dragostea ta.

În acel moment, ea făcu greșeala să-i zâmbească disprețuitor, Acest zâmbet prăbuși ceva în sufletul lui William. În copilărie, fusese blând, temperat. Acum însă devenise violent, chiar primejdios. Când făcu un pas spre ea, Jackie se dădu înapoi.

— Te distrează că-mi doresc iubirea ta? Ce te face să râzi? Prostuțul Billy Montgomery care se ține după marea, excentrica Jackie O'Neill. Da, da, ai fost mereu o excentrică. Și copil fiind, erai diferită de ceilalți. Toți copiii se străduiau să se copieze unul pe celălalt, tu, nu. O, știu că te gândești că tot ce-ai dorit era să porți haine demodate și să faci parte dintr-un grup, dar adevărul era altul. Ți-ar fi plăcut să ieși prin acoperișul casei mamei tale și să-i bați apoi la loc țiglele. Ți-a plăcut să ai o scuză că ți-ai părăsit colegii de clasă, ca să poți face tot ce vrei tu. La șaisprezece ani,

când nicio fată nu și-ar fi primejduit viața sărind din copaci și balansându-se pe frânghie, tu făceai aceste lucruri. Ai făcut întotdeauna ce ai vrut, iar restul lumii, fie blestemat!

Portretul pe care i-l creionase William nu era prea plăcut. O făcea să pară ciudată și egoistă. Deschise gura să spună ceva, dar el se aplecă spre ea, până când o făcu să-și îndoiaie spatele.

— Te-am iubit pentru curajul de a fi tu însăși. N-ai încercat să te iei după alții. În acest oraș, unde fiecare îl cunoaște pe celălalt, tu ți-ai găsit propriul fel de a fi. Acela de a face doar ce vrei tu. Și, când s-a ivit ocazia, ai plecat fără a ezita, ai prins momentul. Fără frică, fără să stai pe gânduri, fără să privești înapoi. Ți-ai găsit ce ai vrut și ai plecat. Asta am iubit la tine, Jackie. Deși eram copil, am știut precis ce gânduri aveai și pentru asta te-am iubit. Acum sunt bărbat și știu sigur că tot ce-am simțit n-a fost o dragoste de cățeluș. N-am cum să-ți explic. Atunci te-am iubit ca un bărbat și te iubesc la fel și acum.

— Acum? șopti ea, privindu-l în ochi. În momentul acela, era imposibil să-i mai considere un copil.

— Da, acum! Probabil că noi doi suntem la fel, dar la poli opuși. Te-am iubit din prima clipă când te-am văzut. Aveam doar cinci ani, când mama ți-a deschis ușa, prima dată. Stăteai în prag, o fată de cincisprezece ani, prea înaltă, prea slabă, cu părul ce-ți intra în ochi, pentru că fuseseși prea grăbită ca să-l mai strângi la spate. Erai drăguță, într-un fel aparte, nu la modul să iei respirația unui bărbat. Pe mine, însă, m-ai blocat. Te-am privit, de la înălțimea mea de copil și m-am îndrăgostit de tine. De atunci și până în clipa asta, n-am încetat să te iubesc...

Părea și mai înalt, continuând să se aplece asupra ei.

— Eu am fost acela care l-a convins pe tata să instituie premiul Taggie, în speranța că asta te va determina să te întorci la Chandler. Eu am fost cel care l-a îndemnat pe tata să-ți scrie, după moartea lui Charley, și să-ți propună să formezi o companie aviatică pentru familia noastră. Eu am fost sponsorul anonim pentru șase demonstrații de zbor, pentru tine și Charley, căci știam că pe atunci el îți bea ultimul bănuț. Unchiul meu i-a vorbit președintelui despre fapta voastră eroică de a salva vic-

timele incendiului. Ea îl privea uluită.

— Tu? Atât a putut șopti.

— Da, eu. Te-am iubit întotdeauna. Întotdeauna, neîncetat. Așa cum tu, privind un avion, știi sigur că este visul vieții tale, la fel și eu am știut din prima clipă, că suntem făcuți unul pentru altul. Am cunoscut foarte puține femei. Nu m-am culcat cu niciuna, fiindcă mi se părea că te-aș fi trădat. Te-am așteptat și în timpul ăsta ți-am purtat de grijă, folosindu-mi întreaga abilitate.

Brusc, el se îndreptă, privind-o cu mânie.

— Iar tu, iată ce faci!

Felul în care spuse „tu“ o făcu să i se zbârcească pielea.

— Te-am judecat greșit. Am crezut că ai caracter. Am crezut că ai curajul propriilor tale convingeri. Ai avut tăria să fugi cu un bărbat de două ori mai vârstnic decât tine și te-a durut în cot de părerea celor din jur. Ai învățat să pilotezi mai bine decât orice bărbat și te apucă râsul la ideea că un bărbat ar putea fi egalul tău. Tu făceai acrobații pe crengile copacilor, pe când altor fete le era frică să nu-și ude părul. Poți face în viață orice, orice vrei. Ți trăiești viața așa cum vrei tu, fără să te gândești ce-ar spune restul lumii, dar, când e vorba de dragoste, devii lașă. Ești gata să mă arunci bucuroasă la gunoi, numai pentru că certificatele noastre de naștere spun că avem vârste diferite.

Jackie încercă să se apere, dar el n-o lăsă.

— Nu mai încerca să mă minți și să te minți. Singura opreliște dintre noi este părerea ta stupidă că nu putem fi împreună din cauza vârstelor noastre. Tu nu-ți permiți să mă cunoști. Ți-e teamă să stai de vorbă cu mine, ca nu cumva să descoperi că aș putea avea și eu un cap de bărbat, ce-i drept, pe umeri. Așa cum tu ești un adult, nici eu nu mai sunt un copil. Eu m-am născut bătrân, iar tu, Jackie, te-ai născut copil și vei rămâne veșnic copil. Niciodată n-ai să crești mare, sau, mai bine-zis, niciodată n-ai să îmbătrânești. Știi care este unul din motivele pentru care te iubesc atât de mult?

— Nu, șopti ea.

— Pentru că mă menții tânăr. Nu contează câți ani ai, întotdeauna vei avea

prospețimea unui copil. Nu te preocupă problemele celor din jur. Pe noi, bieții muritori, ne apasă gândul bolilor și al durerilor de șale, dar tu nu știi ce înseamnă. Nu le ai și nu le vei avea niciodată. Tot timpul te gândești să faci numai ce vrei și când vrei tu. Dacă vrei să zbori, zbori, chiar dacă alții îți spun să n-o faci. Am fost turbat de gelozie pe Charley. Știa exact cum ești și a simțit cum trebuie să procedeze, ca să te înhațe. Tu i-ai fost recunoscătoare, dar el știa că ar fi trebuit în genunchi să sărute pământul, pentru că a avut prilejul de a te întâlni. Știa că-i vei purta de grijă și se amuza când o făceai. Îți cunoștea valoarea foarte bine.

William oftă.

— Înainte de a pleca, Charley și-a trecut mâna prin părul meu și mi-a spus: „Mai mult noroc, data viitoare, puștiule!” Pentru el ai fost un premiu și acum ești neprețuită.

Figura lui nobilă era schimonosită de un zâmbet plin de dispreț. Felul în care o privea de sus în jos o făcu să-i fie rușine de ea însăși.

— De fapt, ai fost neprețuită. N-aș fi crezut niciodată că s-ar putea întâmpla, dar ai îmbătrânit, Jackie. Ai devenit o femeie bătrână.

El rămase în fața ei un moment, de parcă ar fi așteptat ceva. Poate se gândea că ea își va înlănțui brațele în jurul lui, spunându-i că n-a îmbătrânit, iar ca dovadă era dorința ei de a trăi cu un bărbat cu zece ani mai tânăr ca ea. Dar Jackie n-ar fi fost în stare să facă așa ceva. Pur și simplu nu putea. Nu conta ce i-a spus. Când îl privea, îl vedea pe micul Billy Montgomery fi, până nu scăpa de această imagine, n-ar fi fost capabilă să vadă în el altceva decât un copil.

După un lung moment de tăcere, el spuse în sfârșit:

— Bine, Jackie, ai câștigat! Sau poate am pierdut amândoi? oftă din adâncul sufletului. Îmi împachetez și plec de aici, imediat.

Ea rămase neclintită. Pe de o parte, era tristă, dar, pe de altă parte, ușurată. Nu va mai avea îndoieli, nu se va mai chinui. Nu-i va mai urmări prin casă trupul tânăr, puternic, nu va mai zace trează, în pat, pentru a-i asculta orice zgomot.

Când plecase de acasă, Jackie voia să se plimbe, o plimbare lungă, în timp și spațiu. N-ar fi putut să-l vadă părăsind casa. Simțea că trebuie să prelungească, pe cât

posibil, momentul când se va întoarce și va intra în apartamentul goi.

Deși nu plângea și ar fi putut să vadă încotro merge, Jackie părea că nu se uită pe unde calcă. Poate că era mult prea adâncită în gânduri. Indiferent d*e cauză, însă, nu sesiză în fața ei un povârniș abrupt, adânc, săpat în stâncă de cursul unei ape, ca o groapă, în care se adunaseră, în timp, resturi ruginite de fier vechi. Agilă de felul ei, încercă să se agațe de ceva, dar piciorul călcă pe un bolovan ce se rostogoli în prăpastie, iar ea căzu. Nu alunecase prea jos. Se oprise în mijlocul unei grămezi de fiare ruginite, care fuseseră odată un Ford.

Buimacă, își scutură capul, apoi verifică mental dacă n-are vreun os rupt. Era întregă nu pățise nimic. Nu-și putu stăpâni un zâmbet de ușurare. Încă zâmbind, își trecu mâna peste frunte și simți ceva fierbinte și lipicios, care nu putea fi altceva decât sânge.

Își trase repede mâna și văzu că era de asemenea plină de sânge. În palma dreaptă, avea o rană adâncă. În jurul ei numai margini ascuțite de metal ruginit. Se tăiasse într-una din ele. „Tetanos”, îi trecu imediat prin minte.

— Jackie!

Nu o surprinse vocea lui William, strigând-o cu îngrijorare. Ca și în copilărie, el simțea când Jackie avea nevoie de ajutor. Indiferent unde s-ar fi aflat, el o găsea întotdeauna.

— Aici, strigă ea, în sus, către marginea gropii, dar vocea îi era stinsă, mai mult o șoaptă. Suna slab și fără putere, ca și când Jackie era o umbră, nu o ființă reală.

Din fericire, William o auzi, însă, și apăru la marginea gropii, cam deasupra capului ei, cu spatele spre soarele care apunea, privind în jos, spre ea.

Până a-i vedea figura lui William, Jackie nu-și imaginase cam cât de rău arăta. El era palid. Privindu-se, ea descoperi că era plină de sânge, pe bluză, pe pantaloni, probabil și pe față, iar rana de la mână continua să sângereze. Din palmă, i se scurgea permanent un pârâiaș de sânge roșu și fierbinte.

Jackie închise ochii pentru o clipă, destul însă să-l facă pe William să sară jos peste firul de apă care vâjâia pe fundul prăpastiei. Lui Jackie i se părea că e foarte de-

parte. Îl auzi cum își dă drumul de pe marginea prăpastiei, cum sare peste stâncă. Ca prin vis, ea zâmbi, întrebându-se dacă stâncile nu s-au dat la o parte din drumul lui.

— Jackie, spuse el încet, trezește-te! Mă auzi? Trezește-te!

— Nu dorm, răspuse ea, dar se simțea ciudat, ca și când s-ar fi aflat în afara trupului ei. Parcă mi s-a mai întâmplat odată ceva asemănător, spuse ea zâmbind. Ai de gând să mă salvezi, din nou?

— Îhm, fetițo. Întinde-mi mâna, să te scot de aici.

Ea zâmbi, auzindu-l că-i spune „fetițo”. Charley obișnuia s-o strige așa. De fapt, cei mai mulți dintre bărbații pe care-i cunoștea foarte bine îi spuneau, câteodată, „fetițo”. Vag, își dădea seama că William vine spre ea. Când îi auzi foșnetul hainelor, își deschise ochii larg, pe cât putea. William era cu pieptul său lat, musculos, dezgolit. Pielea netedă, fierbinte, lipsită de păr, arăta minunat.

— Ascultă-mă Jackie, spuse el. Ai pierdut mult sânge și s-ar putea să leșini. Aș vrea să-ți aduni puterile și să încerci să faci ce-ți spun. Mă înțelegi?

Ea dădu afirmativ din cap, zâmbind ușor. Se sperie, însă, când îl văzu că îi leagă încheietura mâinii folosind o fâșie ruptă din cămașa lui. Până atunci nu simțise nicio durere, dar manevra asta îi aminti că e rănită.

— Te doare? întrebă el.

— Da, veni răspunsul, deși ea încerca să braveze.

— E bine. Durerea o să te țină trează. Acum, am să încerc să te ridic și să te duc la un doctor care să te coasă.

— N-am nevoie de nicio cusătură. Pe cuvânt. E doar o zgârietură mai adâncă. O mică tăietură. E suficient un plasture.

— Fricoaso! îi spuse, în timp ce o urca pe umărul gol și începu să urce malul.

Jackie se gândi că tot corpul ei era cât un umăr de-al lui. Era pe punctul de a leșina, iar mâna începuse s-o doară rău.

— Dacă tatăl tău te concediază, ți-ai putea găsi de lucru, salvând cuconițele distrase. Mai rău ar fi de garderoba ta. William, nu-i așa că sunt al naibii de grea?

Aproape că murmură ultima remarcă, sperând ca el să-i spună că nu este grea deloc.

— Da, ești. Arăți destul de subțire, încât s-ar putea crede că ești ușoară, dar nu ești deloc. Ești foarte grea.

La ce putea să se aștepte de la un bărbat, care-i așezase totul, după dimensiuni, în dulapurile ei din bucătărie? Să aibă fantezie?

— Știi ceva, pot să merg și singură! Mi-am tăiat mâna, nu piciorul, iar acum mă simt chiar mai bine. Dacă sunt prea grea pentru tine, pot merge și singură.

— Nici gând! îi răspunse scurt William.

Când ajunseră la albia râului, se aștepta ca el s-o lase jos, dar se înșelase. O ridică în brațe și porni cu ea spre casă.

Se simțea mai bine, cu excepția durerii din mână care era fot mai puternică și începuse să se întindă în tot corpul. Brațele îi atârnavă la spatele lui William, iar mâna îi era atât de plină de sânge, încât nu reușea să vadă tăietura. Se îmbărbăta, însă, spunându-și că nu putea fi prea adâncă. De fapt, nici n-avea nevoie de un doctor. Puțin săpun, un bandaj bine strâns și gata!

Ca și când i-ar fi citit gândurile, William îi spuse:

— Nu discut! Te coase!

Cu o grimasă, ea își lăsă mâna să-i cadă fără s-o mai privească.

Trei ore mai târziu, cusută, bandajată ca într-un costum din Hong Kong, după expresia ei, așezată pe pat, Jackie se simțea ca ultimul prost. Cum reușise să fie atât de năroadă, încât să alunece de pe marginea unei prăpăstii?

În timp ce-și contempla prostia, ușa de la dormitor se deschise, iar William intră ducând o tavă cu mâncare, pe care i-o așeză pe genunchi.

— Supă de pui, crutoane, salată, limonadă și budincă de ciocolată, ca desert. Mănâncă, să te faci. Bine.

— Zău, Billy, pot să mă hrănesc și singură. Te porți cu mine, de parcă am și făcut febră tifoidă. Am să mă dau jos din pat și...

În timp ce William o privea cu o expresie îngăduitoare, ea încercă să se ridice. Imediat, simți însă că o ia amețea. Își duse dosul palmei la frunte, cu un nobil gest victorian, și căzu înapoi în pat.

— Ce spuneai? Nu-i așa că nu-ți este rău? E doar o mică tăietură, ceva mai

mult de douăzeci și șase de copii, iar cu sângele pe care l-ai pierdut ai fi îngrășat trei vampiri o lună de zile! Ce mai stai în pat? Urcă-te în avion și fă niște viraje!

Jackie își dădu seama că merita din plin sarcasmul lui. Și, pe deasupra, se mai purtase și ca un bebeluș, în timp ce era cusută. Tânărul Blair sosise acasă, la volanul mașinii mari cât un avion, a domnului Montgomery.

În clipa în care-l văzu, Jackie începu să țipe s-o lase în pace, cu acele lui cu tot.

Tânărul Blair – numit așa de mama sa, pentru a face distincție între el și tatăl său, tot doctor – clipi la ea de câteva ori, apoi se întoarse către William, nedumerit.

— Coase-o! O țin eu!

Și chiar așa au și făcut. William o ținea bine în brațele sale puternice și o alinta ca pe un copil, în timp ce tânărul Blair îi punea copcile. William îi mângâia părul și îi puneă tot felul de întrebări absurde despre avioane. Căuta să-i distragă atenția, enervând-o sau stârnindu-i râsul. Până la a douăzecea copcă, a mers cum a mers. După aceea, însă, întrebările sâcâitoare ale lui William s-au adăugat la durerea tot mai accentuată, aducând-o în stare să-i spună:

— William Montgomery, habar n-ai de avioane! După tot ce știi despre zbor, ar trebui să rămâi la faza de avioane de hârtie. N-ai nicio chemare pentru mașinile zburătoare...

— De ce nu participi la cursa Taggie? îi ripostă imediat, încercând să nu piardă ocazia de a scoate de la ea taina pe care i-o ascundea.

— Pentru că... A! Ce parșiv ești! Ești mai rău decât un ac chirurgical! Bine că mi-am dat seama care era scopul flecărelii tale!

Tânărul Blair nu-i dădea atenție, continuând să-i coasă mâna. Aproape terminase.

— E o rană foarte urâtă, Jackie, și te sfătuiesc să-ți folosești cât mai puțin mâna, măcar câteva zile. Trebuie lăsată să se vindece. Asta înseamnă că nu vei mai zbura un timp.

— Dar...

William o întrerupse.

— Am eu grijă de ea.

— Și de un puștan ca tine, cine are grijă? șopti ea printre dinți. Durerile erau așa de mari, încât nu mai ținea cont de ce vorbește sau pe cine jignește.

William nu părea să se sinchisească de remarca răutăcioasă.

— Am angajat o virgină de optsprezece ani să-mi schimbe scutecele. Ai ceva împotriva?

Jackie simți că roșește. Prefera să-l privească pe tânărul Blair cum îi coase mâna. El nu-și ridică privirea, dar îl simți că zâmbește. William insinua că ar fi geloasă și că ei doi sunt amanți, ceea ce, bineînțeles, era departe de adevăr. Ar fi putut să-i explice asta doctorului, dar nu-și găsea cuvintele.

După ce operația luă sfârșit, iar Jackie își putea lăsa, în fine, mâna pe pătură, simți că o cuprinde furia, văzându-l pe doctor că-l ia deoparte pe William și că îi vorbește, de parcă i-ar fi fost soț sau chiar tată.

— Ai grijă să stea liniștită. O să se simtă mai bine peste o zi sau două, dar trebuie să se menajeze, în continuare.

— Desigur, îl auzi pe William spunând, ca și când era de la sine înțeles că acest tânăr, acest foarte tânăr bărbat, o va îngriji.

Luându-și foarte în serios atribuțiile, William îi pregătise masa și insista să mănânce.

— Nu mi-e foame! spuse ea, realizând că se poartă ca un copil răzgâiat.

William stătea în picioare lângă patul ei, privind-o de sus.

— Bine, spuse încet. Faci cum crezi. Pentru următoarele zile, voi angaja atunci o asistentă care să te îngrijească. Nu te pot obliga să mă ascuți.

— Dar pot să-mi port și singură de grijă, zise ea sfidător.

— Chiar așa să fie? întrebă el, arcuindu-și o sprânceană. Cum ai de gând să-ți speli părul, doar cu o mână? Bănuiesc că n-ai să-l lași așa, plin de sânge uscat? S-ar putea să te năpădească muștele. Dar ce mai contează? Ești puternică, le poți goni. Cum te hrănești cu o mână? În casa asta nu există mâncare nici pentru un peștișor, cu atât mai puțin pentru o femeia flămândă. Cred că mai bine ar fi să chem o asistentă. Mi se pare că am auzit pe cineva că domnișoara Norton e liberă.

La acest nume, Jackie păli. Domnișoara Norton era coșmarul oricărui copil:

mare, puternică, cumplit de severă și ursuză. Se născuse bătrână. Avea părul gri-argintiu, se îmbrăca complet în alb și părea de cincizeci de ani, încă din ziua nașterii, care se pare că fusese cam cu un secol înainte de venirea pe lume a lui Jackie.

— Eu... Oh! N-ai putea să chemi pe altcineva? De pildă, pe drăgălașa domnișoară Patterson?

— Câteva mămici din oraș au descoperit că siropul pe care-l dădea copiilor era de fapt whisky curat. Atunci, i-au sugerat să-și găsească fericirea în alt oraș. De un lucru, însă, să fii sigură. Fie că o voi chema pe domnișoara Norton, fie că-ți vei găsi tu singură o asistentă, eu voi continua să-ți port de grijă. În niciun caz n-am să te las aici, să te descurci tu, de capul tău. Chiar dacă nu meriți să te îngrijesc, după tot ce mi-ai făcut azi, nu te pot lăsa singură.

El își lăsă capul într-o parte.

— De fapt, ce ai tu împotriva mea, Jackie? Am avut vreo comportare necuviincioasă față de tine? Ți-am spus vreodată ceva care să te ducă cu gândul la intenții obscene, în legătură cu tine?

— Nuuu, zise ea, folosindu-și întreaga voință de care era capabilă, ca să nu roșească. Ținând cont că pierduse atât de mult sânge, era de mirare că mai putea roși.

— Atunci, ce am greșit? Poate crezi că ți-am făcut avansuri? După câte înțeleg, mă consideri permanent un copil – mereu îmi amintești acest lucru. Atunci, cum ar putea copilul care sunt să facă toate lucrurile de care tu mă crezi capabil? Mai mult, tu ești o femeie bătrână, nu-i așa?

— Da, spune ea cu îndoială. Așa cred. Adică, desigur, ai dreptate.

— Ei bine, Jackie, voi fi sincer cu tine. Sunt un Montgomery, să nu uiți niciodată. Chiar ai lipsit atât de mult din oraș, încât ai uitat renumele familiei mele? Crezi că sunt în stare să-i fac ceva unei femei, când e limpede ca lumina zilei că nu-mi suportă decât cu greu prezența? Azi ai pățită urât, încercând să-mi arăți că nu mă vrei. Mi-ai demonstrat că preferi să pui capăt unei prietenii de o viață, decât să mă știi în preajma ta. Știi cum m-ai făcut să mă simt în după-amiaza asta?

— Ai fost destul de explicit în privința asta, spuse ea, încercând să nu-și mai amintească tot ce-i spusese el. Nu se simțise niciodată atât de neînsemnată, de

meschină.

— Ei bine, tu te-ai purtat urât, iar eu ți-am ripostat cu armele mele. M-ai făcut să înțeleg clar că nu mă vrei, nici acum, nici mai târziu, pentru că veșnic eu voi fi pentru tine doar un copil. Asta el Ea încercă să-i citească expresia feței, dar nu reuși. De mic copil, Billy era de nepătruns. Deși era permanent după ea, Jackie nu știuse niciodată dacă el o plăcea sau se gândea la ea doar ca la o ciudățenie.

— Uite și acum ai nevoie de ajutor, iar pentru mine e foarte ușor să ți-l dau. Tânărul Blair a spus că poți să-ți miști mâna abia peste o săptămână. Am să fac tot ce vrei tu. Rămân aici, sau plec și plătesc pe cineva care să te îngrijească, dacă vrei tu. În caz că rămân, vom fi în relații de...

El zâmbi.

— Îți amintești de vremurile când îmi erai guvernantă? Poate că acum pot să-ți întorc favoarea. Am să fiu guvernanta ta. Nu crezi că e un schimb cinstit?

— Eu... nu știu, încercă ea să răspundă. Toată partea dreaptă a trupului o durea, fusese lovită și rănită, părul îi era plin de praf și de sânge încheșat și îi dădea mâncărimi enervante, iar, pe deasupra, era foarte, foarte obosită. Nu voia să ia acum nicio hotărâre. Tot ce-și dorea era să se spele și să doarmă...

— Hai, vino, spuse el, prinzând-o de mâna sănătoasă și ridicând-o din pat. Nu te poți gândi, acum. E cazul să faci o baie, trebuie să-ți spăl părul și după aceea să dormi.

— Nu mă gândesc să...

— Rareori o faci! Tu întâi acționezi și după aceea gândești...

Când reuși să se ridice în picioare, în fața lui, el o. Privi în ochi.

— Jackie, tu chiar crezi că sunt genul de băiat care să profite de o femeie atunci când e rănită și are dureri mari?

Ceva, din modul lui de exprimare, o făcu să se încrunte. Poate erau de vină cele două cuvinte, „băiat” și „femeie”, puse alături. Dar, indiferent ce o deranjase, știa sigur că el n-ar fi profitat de ea. Nu era genul de bărbat care să înfricoșeze o femeie.

— Nu poți tu să-mi speli părul. Mă spăl și singură.

— Nu cred să reușești cu o singură mână.

Tot ce spunea și făcea avea darul s-o deruteze. Poate n-ar fi trebuit să-l compare mereu cu Charley, dar el fusese singurul bărbat pe care-l cunoscuse cu adevărat.

Charley avea o figură viguroasă, de tată, dădea ordine, lua decizii, spunea „nu” mai des decât „da”, dar, ca mamă, era cel mai rău. Mulțumită Celui de Sus, Jackie avea o sănătate de fier. În puținele cazuri când fusese bolnavă, Charley se plictisise și plecase de acasă, mai înainte ca ea să se fi însănătoșit. Își amintea că odată, avea febră mare, era și foarte slăbită. Cu toate acestea, a fost nevoită să meargă la bucătărie să-și desfacă singură o conservă de supă.

Poate că bărbatul pe care-l cunoști cel mai bine în viață îți formează părerea despre cum ar trebui și, cum n-ar trebui să fie un bărbat, iată de ce acum ea se întreba dacă se cădea ca un bărbat să spele părul unei femei. Ceea ce, desigur, era absurd. Dacă bărbatul face treburi „rezervate femeilor”, își pierde părțile trupului care reprezintă bărbăția? Sau i se usucă și devin inutile? Bineînțeles că nu. Era foarte adevărat că singurii bărbați din viața ei, tatăl și soțul, își petrecuseră viața stând în fotoliu, pretinzându-i ei să-i servească tot timpul cu diferite treburi. Și probabil că asta aștepta ea de la bărbați, femeia trebuia să dea, iar bărbatul, să primească; iar când bărbatul era cel care dădea, era cam... nu era bine, sau nu era pe de-a-ntregul bărbat.

William își ținea brațul în jurul umerilor ei, într-un fel camaraderesc, nesexual și, de aceea, atingerea lui o deruta. Azi-dimineață, țipase în gura mare că o iubea, că a iubit-o, dar acum, părea că nici n-o mai place, măcar. Totuși voia s-o ducă în baie să... să ce?

— Hai, nu te mai gândeți atâta, zise William, în timp ce deschidea ușa băii. O lăsase puțin singură, cât să ia un pahar de apă și o pastilă dintr-un flacon. Puse apoi paharul pe marginea chiuvetei.

— Uite, ia asta.

— Ce este?

— Ar putea fi un medicament făcut dintr-o iarbă foarte veche, găsită într-un mormânt din America de Sud și care o face pe femeie să execute orice-i cere bărbatul. Sau, ar putea fi un analgezic, care te poate face să simți mai puțin durerea din

mână. Tu ce crezi?

Jackie luă pastila fără nicio umbră de zâmbet și o înghiți cu puțină apă.

— Ei, bravo! Acum scoate-ți bluza asta, pătată de sânge.

Jackie deschise gura să spună ceva, dar renunță. Purta sutien care-i mai acoperea puțin partea de sus a corpului. Și, de fapt, apăruse de nenumărate ori în tricouri decoltate, vara, în public. Era vreo diferență?

Brusc, William îi cuprinse umerii și o întoarse cu fața spre el, nas în nas...

— Jackie, nu sunt un violator. Nu sunt genul de bărbat care să profite de o femeie care a fost rănită și a pierdut mult sânge. Nu sunt... nu sunt așa de dornic de o femeie, încât să recurg la trucuri, pentru a o dezbrăca. Tot ce vreau e să-ți spăl tonele de sânge uscat de pe tine. Arăți oribil și ai început să miroși urât. Acum, fii amabilă și scoate-ți bluza. Poți să te acoperi cu un prosop, ca să nu te văd eu. Oricum, însă, trebuie să te spăl.

Pastila începuse să-și facă efectul: durerea era mai puțin acută, iar ea începuse să se simtă amețită. Zâmbind ușor, încercă să-și descheie bluza, dar îi era greu, cu o singură mână. O fulgeră o durere puternică, în momentul când încercă să-și folosească mâna bandajată. În final, William îi descheie nasturii și îi scoase bluza. După aceea, nu mai avu nicio problemă cu ea.

Cu un minut în urmă, era o femeie de treizeci și opt de ani, acum însă, un copil murdar ca un purcel, aplecată deasupra unui lighean, ca să fie spălată pe cap.

Jackie constatase că este cel mai senzual lucru din – lume să fie spălată pe cap de un bărbat. Când mergea la coafor și-i spăla părul o femeie, aceasta își făcea bine meseria, dar era veșnic grăbită, pentru că alte șase clienți își așteptau, aliniate, rândul la spălător.

Mâinile puternice ale lui William îi masau pielea capului. N-avea unghii care s-o zgârie, nu se grăbea, nu părea că ar dori să termine prea repede. Pastila contra durerilor o făcea să se simtă amețită, ca un pahar de băutură, după o zi grea de muncă. Deși nu băuse, își pierduse sobrietatea. Se simțea relaxată, se încălzise, iar masajul făcut de William îi dădea o stare de plăcută ușurare. Degetele lui îi mângâiau cu gingășie pielea capului, apoi mușchii de la gât. Părea că știe precis care mușchi era

încordat, unde să maseze, ca s-o relaxeze.

Parcă prea repede, el îi clăti părul pentru a doua oară, îi înfășură capul cu un prosop, ca unei actrițe de cinema, apoi o ajută să se ridice.

— Mă duc să umplu cada, până când te schimbi și-ți pui halatul.

Spunând acestea, se întoarse cu spatele la ea, răsucind robinetele de la cadă. După câteva clipe de ezitare, Jackie își scoase hainele bătoase de murdărie, își luă halatul din cuierul din spatele ușii și îl puse pe ea. Când William se întoarse spre ea, cada era plină cu apă fierbinte din care se ridicau aburi, pe deasupra, cu un strat gros de douăzeci de centimetri de spumă. Dacă plonja sub acest strat gros și opac, ar fi fost complet ascunsă privirilor.

— Mă duc să mai aduc niște prosoape. Tu, intră în cadă. Și ai grijă să nu-ți uzi bandajul. Înainte de a pleca, el stinse lumina. Baia rămase iluminată slab doar de lampa din dormitor.

După ce el părăsi baia, Jackie își scoase halatul și intră în apa fierbinte. Nimic nu era mai plăcut decât o cadă plină până la refuz cu apă fierbinte, acoperită cu spumă ușoară și parfumată. Rareori își permisesse plăcerea de a se îmbăia într-o cadă. Rareori avea timp pentru așa ceva. Dar, de fapt, ea făcea foarte rar asemenea lucruri, care i se păreau decadente și inutil de senzuale. Putea să se curețe foarte bine sub duș, fără a mai consuma atâta timp, apă și săpun.

Închise ochii, lăsând căldura din apă să-i pătrundă prin piele, până la oase. Spuma de baie fusese un cadou de la Terri, făcut cu doi ani în urmă, de un Crăciun. După părerea ei, o femeie singură își poate permite acele lucruri delicioase, cum ar fi să lenevești într-o cadă plină cu apă fierbinte. Jackie, însă, nu deschisese niciodată flaconul. Mirosea ca un coșuleț cu caise proaspăt culese, coapte de soare, dulci și ze-moase.

Era aproape adormită, când William deschise încet ușa, uitându-se după ea. Jackie își întoarse capul și-i zâmbi. Îi zâmbi și el, apoi închise ușa.

Adormise, când el s-a întors, după o jumătate de oră. Începu să-i spele fața. Când deschise gura să obiecteze, el îi spuse:

— Fără proteste!

Atunci ea se lăsă din nou pe spate, închizând ochii. Era prea somnoroasă, prea relaxată, ca să se mai gândească la ceva. El îi spăla sângele închegat de pe față și de pe gât, apoi mâna stângă, nebandajată. Apoi el trecu la capătul căzii, se așeză pe margine, îi scoase un picior din apă, încercând să i-l săpunească. Senzația era teribilă. Baia slab luminată și masajul delicat al picioarelor, în apa fierbinte, mirosul aromat al spumei de baie, în combinație cu pastila, o făceau pe Jackie să se simtă minunat. Toată viața fusese nevoită să muncească și niciodată nu avusese timp să se bucure de ceva. Întotdeauna avusese drept scop întreținerea familiei.

Când William termină mesajul, ea îi zâmbi. Era atât de frumos, în lumina slabă care venea din dormitor!

— Îți mulțumesc, îi șopti, în timp ce se mișca spre cuier să-și ia un prosop alb și pufos.

— Ieși din apă. Te șterg eu.

În timp ce rostea aceste cuvinte, el își întoarse capul într-o parte și își închise ochii. Jackie ieși din apă, fără nicio tragere de inimă. Spuma îi mai strălucea pe piele. El o înfășură în prosop. Brațele îi înlănțuiau trupul prin prosop și era absolut normal ca aceste brațe s-o înlănțuie în timp ce el îi ștergea spatele cu un capăt de prosop. În loc să se relaxeze, ea tremura.

— Ți-e frig?

— Nu, șopti și se trezi punându-și capul pe umărul lui.

Îndepărtându-se de ea, el îi ridică bărbia cu vârfurile degetelor.

— Ai transpirat. O așeză apoi în pat și, stând în picioare, lângă ea, Îi întinse o pijama roz.

— Îmbrac-o. Te-aș ajuta, dar ai să-ți aduci aminte mâine dimineață și ai să mă urăști.

Ea izbucni în râs. În timp ce ei era ocupat să-i aranjeze articolele de cosmetică pe toaleta din fața oglinzii într-o ordine precisă, ca la armată, ea intră în pijama, apoi se strecură, mulțumită, în pat.

— E mult mai bine așa, îi spuse el în timp ce-i trăgea păturile până la bărbie.

— Ai învățat de la guvernantă cum să te porți și cum să faci baie cuiva? șopti

ea.

William o privi cu asprime.

— Guvernanta mea avea o idee originală despre baie. Striga „Foc!” și punea furtunul de incendiu pe noi.

Jackie chicoti.

— Nu-i adevărat!

— Pe cuvânt de onoare! Și nu ne învelea niciodată la culcare. Spunea „în pat!” și alergam ca din pușcă. Dacă vreunul din noi îndrăznește să nu se supună, ne lega de picioare și ne atârna de balcon, până când ne revizuiam atitudinea față de somn.

— Nici asta nu e adevărat!

— Ba da! Ți-o jur!

— Trebuie să fi avut și o latură bună guvernanta ta. Nu cred că era chiar un monstru!

— Mmmm, da. Era unicat. Habar n-avea ce era acela un program. Când eram cu ea, puteam mânca cereale la prânz și came la micul dejun. Și nu încerca niciodată să ne silească să fim altfel decât eram.

— Ei? spuse ea, prinzând curaj.

— Uneori, părinții au idei învechite în legătură cu copiii lor. Ei au impresia că toți sunt la fel. Alcătuiesc portretul unui copil ideal și se străduiesc să-i facă să semene cu el. Dacă nu-i plac sporturile, părinții îi spun: „Trebuie să ieși afară și să joci fotbal!” Dacă piciului îi plac jocurile în aer liber, ei spun: „De ce nu stai în casă, să mai citești o carte?” Indiferent cum ar fi copilul, ei vor altfel.

— Dar guvernanta ta nu era ca acești părinți, nu-i așa?

— Nu, nu era. Îi plăceau, sau nu-i plăceau oamenii, pentru felul lor adevărat de a fi. Nu încerca să-i schimbe.

Jackie considera că discuția era foarte interesantă și ar fi vrut grozav de mult să o continue, dar pica de somn.

— N-a încercat să te schimbe? șopti ea, cu ochii închiși.

— Nu. Nu se plângea niciodată, că sunt... cum sunt. Nu se plângea că nu sunt ca alți copii, pentru că nici ea nu era ca alții. Înțelesese că fiecare e făcut să fie diferit

de celălalt.

— O nepotrivire. Voi doi nu vă potriviți. Vocea de-abia i se mai auzea.

— Nu, dimpotrivă, eram, fiecare, un unicat. Se aplecă și o sărută pe frunte.

Acum, dormi și poate că Zâna Bună, îți va aduce în noaptea asta ce-ți dorești tu cel mai mult.

Ea adormi cu zâmbetul pe buze. El stinse lumina și ieși din cameră.

CAPITOLUL 7

A doua zi dimineată, când se trezi din somn, Jackie își dădu seama imediat că mâna dreaptă îi pulsează puternic și că are stomacul teribil de goi. În primul rând, simți că este prea slăbită pentru a se putea da jos din pat. Încet, deveni conștientă de zgomotul surd care venea din direcția bucătăriei.

Curiozitatea o făcu să-și depășească starea de letargie. De la bucătărie veneau tot felul de arome îmbietoare, pe care nu reușea să le identifice: pui, zarzavaturi, pâine caldă și ceva care aducea a cidru fierbinte, de mai. Se ridică și plecă după miros.

William tocmai ieșise din bucătărie. Stătea pe micul pavaj din dale de piatră și meșterea ceva. Cu picioarele depărtate, curăța cu o mică rindea o ușă scoasă din țâțâni.

Razele soarelui pătrundeau în bucătărie, prin perdelele din dantelă albă, ca o spumă, iar masa rotundă din lemn de pin era încărcată cu platouri cu mâncare, acoperite.

Îl privi. Spatele puternic i se contura prin bluza de bumbac de un albastru pal. Mânele îi erau suflecate. Mâinile puternice, osoase, mânuiau rindeaua pe conturul ușii, cu o mișcare, ca o mângâiere. Jackie își netezi părul cu mâna. Rezistă tentației de a se întoarce în dormitor ca să-și aranjeze fața și părul, poate chiar să-și facă unghiile. Se sili să rămână pe loc. N-avea chef să pară o femelă prostuță și cochetă.

— Ce faci? îl întrebă.

El se întoarse spre ea, zâmbindu-i cu un surâs luminos, ca razele soarelui.

— Repar ceva. Sprijini ușa de peretele casei și se îndreptă spre ea.

— La să-mi văd pacienta! își puse cu tandrețe ambele mâini pe capul ei și-i întoarse fața spre lumină.

— M-am lovit la mână, nu la față!

— Poți citi o mulțime de lucruri, privind în ochii cuiva.

— Ce fel de lucruri? Că e miop? Cât a băut cu o seară înainte?

— În cazul tău, cu totul altceva. Albul ochilor este clar în dimineăta asta, spre

deosebire de aseară, când era tulbure, de durere și sperietură. Ți-e foame?

— Sunt lihnită.

— Bănuiam, la loc. Îți pun o farfurie.

Ea îl lăasă să o servească. Era așa de plăcut să fii servită de un bărbat!

De aceea, nu protestă, nu-i spuse că, de fapt, el era musafirul ei și normal era ca ea să-l servească. În dimineața asta, nu i se mai părea că este musafirul ei. În dimineața asta, simțea... Nu voia să-și scruteze sufletul, ca să afle ce simțea.

Stătea cuminte, în timp ce el îi turna cafeaua fierbinte. Nu se lamentă nici când puse zahăr și lapte, cafea pentru copii, se gândi ea. Știa că azi îi va părea gustoasă.

— Mic dejun sau prânz? întrebă el. O privire scurtă spre ceas îi arată că era aproape ora unu, a după-amiezei.

Dormise aproape paisprezece ore. Nu-și amintea să mai fi dormit vreodată, atât.

— Prânz, răspuse ea. Urmări apoi cum îi umple farfuria cu o bucată generoasă dintr-un pui prăjit, într-o tavă uriașă. Adăugă sos, morcovi și mazăre. Presără deasupra mărar tocat. Pâinea era caldă încă. Cidrul fierbinte de mere aroma dintr-o cană uriașă.

— Tu ai pregătit toate astea? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

— El râse.

— Nu tocmai. Salutări de la bucătarul familiei mele. Unul din frații mei a adus tot, cam acum o oră.

Era prea ocupată cu mâncarea, ca să mai comenteze. Ignora chiar și faptul că William o privea, urmărindu-i mișcărilor, cu un zâmbet visător, pe față.

— Jackie, cât timp a trecut, de când nu ți-ai mai luat o vacanță? O vacanță adevărată? Fără avioane, fără nimic, care să-ți amintească de ele.

— Nu mi-am dorit niciodată o asemenea pauză. Îl privi zâmbind, pe deasupra farfuriei, pe jumătate golită. Dar tu? Când ți-ai luat ultima vacanță?

— Exact în aceeași perioadă cu tine.

Izbucniră amândoi în râs.

— Ei bine, spuse el, eu sunt Regele Cupă și...

— Cine?

— Regele Cupă, care era în conflict cu Regina de Cupă, din Alice în Țara Minunilor.

— Aha, înțeleg.

— În orice caz, declar ziua de azi sărbătoare. Fără cărți, fără planuri de viitor, fără...

— Fără discuții despre cursa Taggie, îi sugeră ea repede.

— Fără discuții despre cursa Taggie. Ei, acum să-mi spui ce fac oamenii în zilele de sărbătoare?

El părea pus pe șotii.

— Păi, să vedem... Cheltuiesc mai mult decât îmi pot permite. Dorm în locuri străine și lipsite de confort.

Mănâncă mâncăruri ciudate și grețoase. Se scoală la ora patru dimineața și-și petrec șaisprezece ore admirând lucruri prea mari, prea vechi sau prea nu știu cum, ca să poată fi înțelese și, în tot acest timp, având o singură dorință: o noapte de somn zdravăn, acasă, în propriul pat.

— Sună splendid, nu-i așa?

— Divin.

— Vreun loc anume, unde ai vrea să mergi?

— Te referi la un loc îndepărtat și exotic?

— Desigur.

El surâse.

— Ce-ar fi să mergem într-unul din vechile orașe miniere, poate găsim ceva interesant de văzut, de pildă, minereu de argint.

— Sună destul de exotic. Crezi că ai putea să urci?

— Da, răspunse ea. Aș vrea să ies afară, la soare.

Mâna rănită mergea spre bine. Jackie se simțea liniștită, fără îndoiala și neastâmpărul care o caracterizau. Poate era de vină cantitatea mare de sânge pierdută ieri; poate de aceea nu mai părea că dorește să-l gonească pe William. Sau, poate că, îi era și puțin milă de ea însăși, ca atunci când ții regim și, te scuzi pentru că ai strănutat și

ai putea să fii doborât de gripă și nu e bine să mori de foame, dacă ești bolnav. Așa că, mănânci repede cinci porții de înghețată asortată.

Simțea acum că se schimbase ceva în relațiile ei cu William.

El o salvase ieri, poate chiar i-a salvat viața. Ar fi putut muri, din cauza pierderii mari de sânge. Așa că azi nu-i putea cere din nou să părăsească locuința. Trebuia să se poarte frumos și politicos cu el. Măine își va recăpăta vigilența, determinându-l să plece. Așa că astăzi va fi amabilă cu el. Și poate că, purtându-se frumos cu William, se va comporta la fel și cu ea însăși.

— Dacă ai terminat de mâncat tot de pe masă, hai să te îmbraci și să mergem.

— Nu pot să mă îmbrac singură, remarcă ea sarcastic. Auzind aceasta, el ocoli masa, se apropie de ea și îi deschise primii doi nasturi de la bluza de pijama.

— La încheie-i la loc, spuse el.

Jackie făcu o încercare, dar o săgetă o durere ascuțită prin mână, când vru să o miște.

William stătea calm, cu o expresie de automulțumire pe față, în timp ce ea se străduia să-i demonstreze că se poate descurca repede și bine, chiar numai cu mâna stângă. După ce își irosi câteva minute, ea îi scoase limba.

Și el fusese de atâtea ori copilăros.

— Pariez că mi-ai făcut schimbări ridicole în casă, cât timp am dormit. Ce altceva ți-ai mai luat libertatea să faci, în afară de ușa de la bucătărie? întrebă ea, încercând să-și salveze demnitatea.

— Am făcut puțină ordine, îi răspunse el zâmbind.

Auzind acestea, Jackie se ridică brusc de la masă și deschise dulapurile de bucătărie. Era atât de mândră de căsuța ei cochetă, încât permanent dădea mare importanță așezării lucrurilor. Își pusese ustensilele de gătit în dulapul de lângă sobă. Cele necesare pentru spălat și curățat erau lângă chiuvetă. Aparatura folosită mai des se găsea în dulăpioare, mai în față, iar alte lucruri, cum ar fi dispozitivul de tăiat ouă, undeva în spate.

William îi schimbase tot acest aranjament. În locul unei aparente, dar încântătoare dezordini era acum ordine militărească. Toate lingurile din bucătărie erau puse

într-un dulap, aliniate perfect, după mărime și metal. Lingurile de lemn se aflau la un loc, apoi cele emailate și cele de inox. Ea folosea la gătit doar o parte din ele. Câteva erau utilizate la vopsirea șosetelor, iar cu una curăța părul din conducta de scurgere. Acum, toate se găseau la un loc. La fel și cuțitele: cuțitul cu care mai repara zidăria era lângă cel de tăiat pâine. Ghivecele de flori de pe pervaz erau și ele puse după mărime, semănând cu un set de păpuși rusești. Pusese mușcata parfumată lângă asparagus, încât acum trebuia să le citească denumirea pe etichete, în loc să le vadă tulpinile, grațioase. Noul lui aranjament o enerva și i-ar fi trebuit ore întregi să-și rânduiască din nou dulapurile. În momentul acela, făcu tot posibilul să-i dea de înțeles ce gândește despre atitudinea lui arogantă, specific masculină. Era desigur convins că știe mult mai multe despre organizare decât ea și, ceea ce era și mai supărător, că are dreptul să-i facă ordine în lucrurile ei personale.

Îi zâmbi dulce. Apoi deschise, unul după altul, dulapurile și cu mâna bandajată mătură jos întregul conținut, așezat cu atâta rigurozitate.

La cel de-al treilea dulap, William sări de la masă, privind-o mânios.

— Faci asta, ca să mă sfidezi! Ar trebui însă să ai mult mai mult bun simț în organizarea bucătăriei, de fapt în organizarea vieții tale. Cum așezasem eu, puteai găsi orice, și orb să fi fost.

— Dar eu nu sunt oarbă, nu-i așa? Deschise cel de-al patrulea dulap, dar William o prinse de mână.

— Oprește-te!

Încercă să-și scoată mâna dintr-a lui, dar el o prinse mai puternic și o trase cu totul spre el.

— Pentru dezordine, nu există nicio scuză, remarcă arțagos William, iar Jackie începu să râdă. Râsul său îl făcu și pe el să zâmbească.

— Nu te las să mai faci mizerie, spuse el. Cât crezi tu că mi-a luat să sortez fiecare lucru, din aceste dulapuri?

— Mult mai puțin decât o să-mi ia mie să le pun înapoi, la locul lor.

Timp de câteva minute, s-au jucat, mai în glumă, mai în serios, de-a războiul: el îi dădea la o parte mâna, de câte ori ea încerca să apuce mânerul ușilor de la dulă-

pioare.

— Știi ceva, ești un caraghios! spuse ea râzând și împingându-l. Ideea ta de organizare e o prostie. Eu îmi pun lucrurile acolo unde am nevoie să le folosesc.

— Hai! Poate ai avut de gând să faci așa! Dar, după cum arată, se pare că le pui unde-ți vine! Nouăzeci și nouă la sută din lucruri le-ai îngrămădit într-un singur dulap, în cel mai apropiat de chiuvetă. Era un chin să iei ceva de acolo. Lenea este organizatorul tău.

Și ce dacă era în aceste cuvinte ceva mai mult decât un pic de adevăr? Era groaznic, când oamenii ajungeau să te cunoască îndeajuns de bine ca să-ți observe greșelile. Era mult mai bine înainte, când nu te cunoșteau deloc și credeau că ești perfect.

— Lasă-mă să plec, spuse întorcându-se spre el. În clipa aceea, însă, era cu totul în brațele lui, înfruntându-l, cu brațele răsucite într-ale lui.

— Știi că-mi place! îi spuse el, adulmecându-i pielea de pe gât. Miroși bine, a somn.

— A ce?

William îi sărută gâtul. Mâinile o strângeau cu putere, apăsând-o pe trupul lui. Îi despărteau doar țesăturile ușoare ale hainelor de interior.

— Eu... eu cred că n-ai să faci asta, șopti ea. Capul îi era dat pe spate, iar ochii, închiși. Se gândea să-l oprească.

Interveni însă pretextul cu înghețata.

Cum ar fi putut ea să oprească un bărbat așa de voinic, când ea era atât de slăbită, după accidentul de ieri? O să-l oprească, în momentul când se va simți mai bine.

— Jackie, ești atât de frumoasă! Ai idee cum arăți în dimineața asta?

— Ca și când aș fi dormit într-un hambar.

— Exact. Buzele îi mângâiau lobul urechii. Ești fierbinte și moale și dulce, atât de dulce. Ai vocea puțin răgușită, iar ochii îți sunt doar pe jumătate deschiși. Mâinile lui au alunecat în jos, pe spate, până fa rotunjimile feselor, nu mai departe, rămânând hotărâte în această zonă a curburilor, în timp ce buzele i se furișau spre mijlocul gâtului.

lui.

— William, eu... ah, eu cred că... cred că ar fi mai bine să mă îmbrac.

— Desigur, spuse, îndepărtându-se atât de brusc, încât o făcu să alunece cu spatele spre chiuvetă, de care se prinse zdravăn, cu mâna sănătoasă. El se îndreptă spre ușa bucătăriei și rămase o clipă acolo, cu spatele la ea. Îi putea vedea umerii mișcându-se în ritmul unei respirații puternice, cu care încerca să se liniștească.

— Eu nu cred că ar trebui să se mai repete, spuse ea, fără vlagă.

— Nici eu. Vocea lui era aspră, ca și când ar fi vorbit cu sine. Părea că n-ar mai putea repeta ceea ce tocmai făcuse. Când se întoarse spre ea, William zâmbea din nou. Singura schimbare vizibilă era că pielea gâtului era puțin mai colorată decât de obicei.

Cu un aer detașat, William făcu un pas înainte și, cu îndemânare și rapiditate, îi descheie toți nasturii de la pijama.

— Acum, mergi și te îmbracă. După aceea o să-ți închei eu nasturii și o să-ți leg șireturile de la pantofi. Își săltă capul, cu o privire rugătoare. Dar, Jackie, încearcă să-ți închizi singură fermoarele!

Ea începu să râdă, dar privirea lui era mult prea serioasă.

„Am să mă străduiesc”, îi spuse solemn, în sinea ei, însă, deborda de bucurie. Este încântător să te simți dorită, se gândea ea, în timp ce aproape țopăia spre dormitor. La șaisprezece ani, când bărbatii te doresc, este înfricoșător. Nu știi ce să faci cu ei. Îți dorești să fii considerată o femeie inteligentă, care și-a încheiat de mult copilăria. La șaptesprezece ani, vrei să-i demonstrezi mamei că ești un adult, că poți avea un bărbat ca și ea și că ești suficient de coaptă ca să fii în stare să ții o casă și să ai grijă de bărbatul din ea, la fel ca mama. Te deranjează, însă, că tot ceea ce-l duce mintea pe acel bărbat este să-ți bage mâinile pe sub hainele tale. De ce oare băieții de șaptesprezece ani nu privesc cu seriozitate viața și viitorul? Ei nu știu ce-i așteaptă?

În viață, nu sunt multe lucruri mai serioase, mai oneste, mai tulburătoare, decât o fată de șaptesprezece ani.

Dar, la treizeci și opt de ani, nu mai trebuie să te afirmi în fața mamei. Când ajungi la treizeci și opt de ani, ai învățat că a ține o casă și a purta de grijă unui bărbat

nu e ceva original; e doar o rutină. Mereu îi speli ciorapii, te gândești cu ce să-l mai hrănești, iar și iar, tot timpul aceleași lucruri. La treizeci și opt de ani ai vrea să te simți dorită și te întrebi ce s-a întâmplat cu toți acei băieți de șaptesprezece ani care nu se puteau abține să nu pipăie fetele. Tocmai când femeia începe să se relaxeze și-și dorește puțină distracție descoperă că e căsătorită cu un bărbat a cărui unică dorință este să doarmă până la cină, apoi să doarmă până la ora de culcare. Ce s-a întâmplat cu toată acea energie? Cu toată acea dorință?

Uneori lui Jackie i se părea că bărbații și femeile au fost greșit împerecheați. Când a fost prima dată căsătorită, ea dorea să-i demonstreze lui Charley cât era de valoroasă. Înțelegând, prin asta, gătitul, curățatul hainelor lui și, evident, zborul. Ținea atât de mult să-l impresioneze cu aptitudinile ei de pilot! Dar, în vreme ce lui Charley îi plăcea să-și petreacă după-amiezele în pat, ea ar fi vrut să fie în avion.

Acum, după atâția ani, Jackie simțea că este acolo unde Charley fusese cu ani în urmă. Ea își arătase ei înseși și lumii întregi ce poate, iar acum... acum nu i-ar mai fi displăcut să-și petreacă după-amiezele în pat, cu un bărbat!...

Bineînțeles, își reamintea ea mereu, nu cu acest bărbat. Acest bărbat, acest foarte tânăr bărbat, William Montgomery, era în afara dorințelor ei. Dacă și-ar fi dorit compania unui bărbat, s-ar fi gândit la cineva mai... apropiat. Da, acesta era cuvântul potrivit. Apropiat, se referea la vârstă, la poziția socială, la tot. Însemna un bărbat care s-o sprijine în viață. Da, acesta era adevărul. Un bărbat mai în vârstă, ar fi avut înțelepciunea să ocrotească o femeie. La acest gând, Jackie clătină din cap. Avusese un bărbat care-i fusese și tată și soț. Nu i-ar fi trebuit un al treilea tată!...

Jackie dădu din cap, să se limpezească. Chiar era amuzant, se gândi ea. Așa cum, în clasele mici, elevii se îndrăgostesc de profesoară, William are impresia că s-a îndrăgostit de o femeie mai în vârstă. Iar ea este suficient de matură, încât să-i facă plăcere atracția lui, nu-i așa? Să-i facă plăcere și să o folosească.

Zâmbi, simțind că ea era acel adult, matur. Își dădu toată silința, să-și scoată pijamaua și să îmbrace o pereche de pantaloni de gabardină moale, o bluză de mătase sintetică cu buzunare aplicate și o jachetă mare, albă, pusă pe umeri. Își încheie fermoarul de la pantaloni, dar i-a fost imposibil să-și încheie nasturii. I-a luat ceva mai

mult decât într-o zi obișnuită să-și aranjeze părul și fața, dar își acordă circumstanțe atenuante, pentru asta. Orice femeie dorea să arate bine, când ieșea la plimbare, nu-i așa? E drept că mai înainte făcea haz de femeile care foloseau fixativul, chiar atunci când trebuiau să piloteze un avion. După o oră de zbor, într-o furtună de praf, erai norocoasă dacă mai aveai păr pe cap, cât despre pieptănătură, ce să mai vorbim!

Strângându-și bluza neîncheiată, ea coborî în living, unde William era ocupat cu rearanjarea sertarelor de la biroul ei. Ea scăpă o exclamație. William se întoarse spre ea, spunându-i că arată minunat, iar ochii îi exprimau sinceritate.

— Te deranjează dacă te rog să nu te atingi de sertarele mele? explodă furioasă.

El îi încheie bluza.

— Ți-ai ascuns cumva chiloței în sertare?

— Cu certitudine nu! spuse ea șocată, ca o institutoare sobră, dintr-un roman deocheat. Te rog să-ți corectezi comportarea!

— Asta depinde de cum înțelege fiecare o comportare corectă. Din punctul meu de vedere, mă comport așa cum sunt.

— Atunci, comportă-te din punctul meu de vedere.

El se aplecă, ridică un coș pentru picnic și își trecu brațul peste al ei.

— Imediat ce te vei hotărî care este punctul tău de vedere. Nu-i dădu răgazul să replice, la acest nonsens.

— Crezi că poți să mergi?

Înțelese că se referea la rana avută și la starea ei de slăbiciune, dar, din anumite motive, întrebarea o deranjă. O considera, oare, prea bătrână pentru a merge într-o excursie? Insinua că ar fi făcut mai bine să rămână în balansoar, lângă foc?

— Pot să te întrec oricând, băiat de oraș ce ești! în timp ce tu învățai să ții creionul în mână, eu cunoșteam toate tipurile de avioane, scoteam motoarele din... Se opri pentru că William râdea cu poftă. Își îngustă ochii amenințător, ceea ce îl făcu să râdă și mai tare.

— Hai, Tarzan, să mergem, spuse el, luând-o de braț și conducând-o spre ușă.

* * *

Cine ar fi crezut, se întrebă ea, că micul Billy Montgomery se va schimba, devenind atât de glumeț? Ce-i drept, glumele lui erau simple și cam demodate. Și ce dacă nu-i plăcea să se vânture în sus și în jos cu avionul? Erau atâția care nu considerau asta o distracție amuzantă. Dar William se distra în alt mod.

De pildă, umorul său era copilăresc și fizic. Jackie se amuza de genul de umor în care oamenii stau într-un bar și flecăresc, dar se mai distra și de genul grotesc, cu farse și schimonoseli. William îi înțelesese foarte bine izbucnirea de enervare, când o întrebase dacă se simte în stare să meargă în excursie și se gândi să-i exploateze ideile fixe, dar și orgoliul. Astfel, simulă în glumă că este bătrân, obosit și bolnav, Obligând-o astfel să-l ajute să urce dealul, trăgându-l după ea. Neputința de a urca, apoi prăbușirea în brațele ei, mimând că este rupt de oboseală erau făcute pentru a se apropia fizic cât mai mult de ea.

Nu pierdea nicio clipă pentru a-și înlănțui brațele în jurul ei, pentru a-și sprijini capul pe umărul ei, pentru a-și lipi obrazul de gâtul ei. Ea îi spuse să se potolească, dar, în vorbele și gesturile ei, era tot atâta putere de convingere câtă putea fi, într-o algă udă.

Când Jackie își îngădui să fie sinceră cu ea însăși, recunoscu că-i place acest joc cu William. Copil fiind, apoi tânără femeie, pierduse din vedere joaca. De aceea, William avea dreptate când spunea că știa ea de ce vrea să crească mare, ce voia cu adevărat era să devină adult, să fie independentă. Când avea zece ani, își dorea să fie femeie matură. Odată mama ei, chiar îi spusese exasperată: „Chiar n-ai să fii copil, niciodată?” Ar putea cineva întineri? Ar putea un vârstnic să devină tânăr? Când era la liceu, toți copiii își doreau să se joace și să se distreze. Jackie îi privea cu un dispreț total; se gândea doar la viitorul ei, la ce va face, la modul cum va reuși să scape de acest orașel făcând ceva cu viața ei. Alte fete de vârsta ei declarau că vor „să se mărite cu Bobby și să fie cea mai bună soție”. Acum îi era jenă de râsul ei arogant, de atunci.

Pierduse din vedere joaca. Pierduse din vedere că Charley trebuia s-o curteze.

Așa-zisa lună de miere și-o petrecuseră în avion. El îi fusese și profesor și soț. Atunci, îi plăcuse, chiar fusese bucuroasă, acum, însă, își dorea să se relaxeze, să... să miroasă trandafirii.

William o făcea să râdă. O provoca și o alerga în jurul unui copac, apoi arunca o haină pe o stâncă însoțită, chiar la capătul promontoriului, și se așezau, putând să admire priveliștea spectaculoasă. Din coș, reconstituise un adevărat festin: vin, brânză, pâine, măslina, muștar, friptură rece de pui, porții minuscule de paté în formă de flori, suc de roșii, limonadă rece.

Jackie se aplecă peste stânca încălzită de soare, făcându-l iar pe William s-o aștepte.

— Ai fost toată ziua foarte adâncită în gânduri, spuse el, turnându-i un pahar cu vin roșu.

— Nu pot să sufăr, când descoperi ce-mi trece prin minte.

După ce lăsa să treacă un moment de tăcere, el spuse:

— Vrei să-mi spui și mie ce te frământă?

Ea nu voia să-i spună nimic. Permanent avea în minte că, în curând, ceea ce era între ei doi se va sfârși și atunci n-avea rost să devină mai apropiați decât erau acum. Adevărul era, însă, că se simțea tot mai legată de el.

— Mă gândeam la tot ceea ce mi-ai spus ieri.

— Jackie, începu el, dar ea simți că urmează să-și ceară scuze, de aceea, îl opri cu o mișcare a mâinii.

— Nu, nu spune nimic. Merit tot ce mi-ai spus. Când eram copil, simțeam că voi fi cea mai bună, că voi reuși. Ceea ce n-a înțeles, însă, nimeni era că-mi doream să pot fi ca alți copii. Am încercat. Voiam să fac și eu parte din grupurile de fete care mergeau după ore la un birt și flecăreau în fața unui pahar de sifon, sau flirtau cu băieții. Dar n-am reușit. Mi se părea că sunt stângace.

Își bău vinul, ferindu-și privirea de văpaia soarelui, coborât spre apus.

— O știi pe prietena mea, Terri Pelman? Deși pe atunci o cunoșteam puțin, grozav o mai invidiam. La școală era așa de populară, veșnic înconjurată de băieți. Întotdeauna era la curent cu ultima modă și știa s-o poarte. Fără exagerări, la locul ei,

ceea ce eu un reușeam. Îmi doream o viață ca a ei. Și eu aș fi vrut să fie nebun după mine căpitanul echipei de fotbal, dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Îți imaginezi cum era?

— Da, răspunse el simplu, iar ea își dădu seama că a înțeles-o. Își aminti de câte ori auzise că alți copii îl necăjeau pe William, pentru că îi dădea târcoale. Își aminti că unul din frații săi mai mari se bătuse cu niște băieți, din cauză că-i spusese ceva lui William. Deși William nu-i pârâse, sora sa auzise ceva și îi spusese, așa că fratele lui s-a bătut pentru el.

Jackie se îndoia că ar fi descoperit vreodată ce i-au spus micului Billy. Dar, cum nu-l văzuse de câteva zile, trecuse, ca din întâmplare, pe la el, nu pentru a-l vedea, bineînțeles, ci pentru că, probabil, avea un comision de la mama ei.

William tocmai mânuia o greblă, cam de două ori mai mare ca el, căznindu-se să adune frunzele căzute din curtea imensă a casei familiei Montgomery, în timp ce fratele mai mare, un cavalier cu niște ochi negri, remarcabili, dormea sub un pom. Și cum Billy nu i-ar fi spus în ruptul capului ce s-a întâmplat, ea îl trezi pe frate-său și-l făcu să vorbească. Pe Billy nu l-ar fi intimidat nimeni, indiferent de talie sau vârstă, dar pe fratele său, vârsta și dimensiunile lui Jackie l-au speriat, așa că i-a, povestit. Se pare că niște băieți, cam cu patru ani mai mari decât Billy, se învârteau de colo-colo, pe lângă pod, fără nicio ocupație, când unul din ei zise: „Ce-ar fi, să facem o întrecere între bolovani? William, contra bolovanului de colo! Eu pariez pe stâncă!”

Jackie de-abia s-a abținut să nu râdă, când a auzit. A așteptat până după-amiază, când era singură și atunci a hohotit. Pedeapsa fratelui lui Billy pentru că-i bătuse pe băieți a fost să curețe toate frunzele de pe pajiștea din față. Billy executa acum pedeapsa fratelui său.

După atâția ani, îl privi pe Billy, bărbatul, și îl întrebă:

— Ai mai participat, de atunci, la vreo întrecere între bolovani?

Aproape că vedea cum îi lucrează roțițele, încercând să înțeleagă despre ce era vorba. Când își aminti, fața lui se luminează și începu să zâmbească, înainte de a se întoarce spre ea, cu ochii scânteind:

— Vezi tu, fratele meu a luat remarca asta ca pe o ofensă, dar eu n-am consid-

erat-o niciodată așa. Mi se părea că toți ceilalți copii erau niște proști, sărind de la una la alta. Ei nu puteau pricepe că în viață e nevoie de planificare. Jumătate din distracție constă în a plănuși. Poate pentru că nu vorbeam prea mult, m-au crezut cam cretin, dar eu îmi plănușiam întotdeauna ziua de mâine și ziua următoare și pe următoarea.

Făcu o pauză.

— Eu am descoperit ceva, un lucru pe care alții nu par să-i știe: dacă te gândești intens la un lucru, se va întâmpla.

— Da, spuse ea, dar nu-l întrebă ce dorise să se întâmple. Nu voia să audă. Ai înțeles perfect. Așa cum tu erai diferit de ceilalți, fără a avea intenția să fii, la fel eram și eu. Eram ciudată și, când nu mă puteam integra, începeam să strâmb din nas la ceilalți copii, spunându-le lor și mie însămi că n-am nevoie de ei.

— Și atunci te-ai îndrăgostit, spuse el încet.

— De Charley? În vocea ei se simțea neîncrederea.

— De ceva puțin mai mare decât Charley.

— A, da, zâmbi ea. De avioane. Știi, am crezut mult timp că avioanele sunt de genul masculin, dar, cu cât îmbătrânesc, cu atât mai mult cred că sunt de genul feminin. Nu mi-a trebuit mult timp să le cuceresc, dar au fost prietenele mele foarte, foarte bune. Cineva, cu care am împărțit totul.

— Și bărbații?

Ea privi departe, în zare, fără să-i răspundă.

El insistă.

— Ce-ai de gând să faci acum cu viața ta, Jackie?

Ea nu-l privi, dar, în timp ce vorbea, vocea îi vibra de pasiune.

— În mine s-a schimbat ceva. Nu știu ce. Atâția ani mi-am dorit să cuceresc lumea. Știam atât de clar ce vreau și ce am de făcut ca să obțin ce mi-am propus. Acum, însă, după ce am dus la bun sfârșit tot ce începusem, nu mai știu ce am de făcut mai departe. O parte din mine e în ciudată că lumea pare că se mișcă, în timp ce eu rămân nemișcată, dar o altă parte chiar vrea să rămână imobilă, lăsând lumea să treacă pe lângă mine. O parte din mine vrea să cultive trandafiri și...

Brusc, ea se opri, sorbind o înghițitură mare de vin.

— ... și să aibă copiii, continuă el, în locul ei, cu o uluitoare și supărătoare ex-actitate.

— E ridicol! Îți dai seama că două colege de clasă din liceu sunt deja bunici? Oricum, ce aș putea face cu copiii?

Se opri, căci se lamentase prea mult. O familie a ei, proprie, nu fusese ceva la care să se fi gândit serios, până acum. Fusese prea ocupată cu avioanele și cu grija pentru Charley, ca să mai aibă timp și pentru copiii. Există acum șocul de a vedea că lumea nu o mai interesează și, totuși, voia să facă parte din această lume.

— Am impresia că, de fapt, vreau totul. Vreau tot ce lumea îmi poate oferi. Nu vreau să renunț la nimic, vreau să am tot ce nu am încă.

William zâmbea. Soarele îi lumina fața, făcându-l și mai frumos decât era.

— Nu pot să-ți dau chiar totul, dar aș vrea să te iau de nevastă și să-ți fac câți copii vrei tu!...

Jackie știa că vorbește serios și, pentru o clipă, i se uscă gura. În ea era un îndemn aproape copleșitor de a spune „da“. Senzația era aproape la fel de intensă ca atunci când văzuse pentru prima dată un avion. Atunci, nu știa nimic despre lume. N-avea nici cea mai vagă idee. Despre cruzimea oamenilor, despre modul în care au judecat-o pe ea și talentele ei, înainte de a o cunoaște. Acum, era mai în vârstă și avea în urma ei experiența unei mari suferințe și bucurii și știa ce aveau să spună oamenii. Dacă se căsătorea cu William, ei n-ar fi văzut nimic altceva decât diferența de vârstă.

— Nu trebuie să-mi răspunzi, spuse el, forțându-se să zâmbească. A fost doar o cugetare.

— Da, doar o cugetare. Ea încerca să-și compună expresia feței, așa încât, când se întoarse spre el, să nu-i poată vedea ochii. Suntem prea serioși. Mai bine, ne-am gândi cine va curăța bucătăria. Iar tu, ai să-mi aranjezi la loc toate obiectele așa cum erau, așa cum vreau eu. La fel și biroul.

— Ce vorbești? Știai că ai în birou o papiotă cu ață și o cutie cu ace, iar în cutia de cusut un perforator?

Ea nu știa nimic din toate astea, dar nu-i puneă la îndoială vorbele.

Uneori, poate că fusese prea ocupată, punând lucrurile unde nimerea, dar asta

nu era treaba lui.

— N-are importanță unde-mi pun lucrurile. E casa mea.

— Doar pentru un timp. Parcă ți-am spus că-mi aparțin toate casele din Eternity, la fel și terenurile.

— La auzul acestor cuvinte, Jackie izbucni în râs. Doar un Montgomery putea spune că este proprietarul unui întreg oraș, cu atâta dezinvoltură.

— Cumva, ai primit în dar clădirile, la a douăzeci și una aniversare a zilei de naștere?

O spusese că pe o glumă, dar văzându-l pe William că roșește înțelese că a nimerit-o și izbucni într-un hohot de râs.

— Orice alt om de pe pământ ar fi cerut o călătorie în jurul lumii, un palat sau un colier cu diamante, numai William al meu tare ca piatra, totdeauna înainte gânditor, ce credeți că a cerut? Un oraș fantomă! O dărâmătură, o vechitură de oraș fără valoare, pe care nu i-ar fi vrut nimeni, chiar când era viu; Ce te-a făcut să ceri acest loc, pentru Dumnezeu?

Când o privi, ochii lui aveau o lumină stranie.

— Aici puteam construi un câmp de aterizare. Răspunsul lui a fost simplu, dar spunea multe. Spunea că el își făcuse planuri întotdeauna și că orașelul și aeroportul fuseseră momeala pentru ea.

Chiar dacă se căsătorise cu un alt bărbat și nu avusese niciodată intenția să se întoarcă în orașul natal, William plănuise s-o aducă înapoi. Ce spusese el? „Dacă îți pui serios în gând ceva, acel... Ceva se va întâmpla”. Oare ea era azi aici pentru că el o dorise atât de mult, pentru că se gândise atât de intens, încât ea a venit înapoi? Ea îi zâmbi. Dacă lucrurile se petrecuseră așa sau nu, între ei, ea nu putea să nu fie flatată. Charley nu-i făcuse curte niciodată; el o făcuse întotdeauna să simtă că i-a acordat o favoare, ducând-o departe de acel Chandler de două parale. O lăsase pe Jackie să-l curteze, muncind și iar muncind. Iar acum, iată un bărbat care-și cheltuise ani, plănuiind s-o cucerească.

— Mă faci să mă simt valoroasă, spuse ea încet. Mă faci să mă simt cel mai prețios obiect din lume.

— Asta și ești.

Era atâta sinceritate în vocea lui, încât Jackie nu știa dacă trebuie să se bucure sau să se îngrijoreze. Sau ceva din amândouă. În final, reuși să spună doar:

— Îți mulțumesc.

CAPITOLUL 8

„Așa arată raiul”, se gândea Jackie. Următoarele două săptămâni zburară fulgerător, una după alta. Viața era încântătoare. Stătea pe canapeaua cochetă, străduindu-se să urmărească programul la aparatul de radio pe care i-l adusese William. Adevărul era, însă, că îl urmărea cum lustruiește un munte de pantofi de ai lui și ai ei. Se lamenta și îi detesta înfumurarea, dar până la urmă constata că totuși e mult mai bine să-ți găsești în cutia de cusut foarfeca și nu perforatorul. Și, desigur, era mai plăcut să porți pantofi curați și lustruiți.

Afară ploua și se răcise. William făcuse un foc zdravăn, pentru a alunga frigul nopții de munte. O convinsese să stea pe canapea, învelită în pătură, fără altă preocupare decât să asculte liniștită programul la radio. Și să-l urmărească, se gândi ea. Cine ar fi putut crede ce efect poate avea asupra ei vederea unui bărbat, preocupat de treburile domestice, cum ar fi lustruirea pantofilor? Într-un fel această activitate simplă îi stârnise mult mai multă dragoste decât toate sărutările lui. Iar Jackie știa bine că o căsnicie trainică e clădită pe lucruri mărunte, nu pe pasiune. Când este ceva de făcut unul citește instrucțiunile și celălalt muncește? Din câte știa ea, nici unui bărbat nu-i place să primească ordine de la o femeie. Și atunci, se ajunge la ceartă, nu? Aceste discuții neînsemnate ruinează serile și după-amiezele.

Jackie învățase că nu este suficient ca doi oameni să se iubească; ei trebuie să fie împreună, la toate, zi de zi, să fie capabili să trăiască în pace și armonie.

Aici era necazul ei cu William. Era foarte ușor de trăit cu el. Dacă ar fi reușit să treacă peste ideile cu adevărat absurde despre organizare! Dacă putea uita că era obsedat să pună lucrurile într-o ordine care i se părea lui cea mai bună.

Altfel, era foarte comod de conviețuit cu el. Când îi era foame, nu căuta repede pe cea mai apropiată femeie ca să-i prepare hrana caldă și delicioasă, de parcă ar fi fost vorba de o secreție glandulară! Nu aștepta ca ea să facă totul pentru el. De pildă, acum, el îi lustruia pantofii. Treaba asta o făcuse Jackie, doar de câteva ori în viață. La urma urmei, cine ar fi stat s-o urmărească, dacă și i-a curățat sau nu? Ceilalți piloți? Charley? Avioanele?

Vocea lui o readuse la realitate.

— Jackie! spuse el, iar dulceața vocii lui o avertiză că făcuse o boacăna sau că era pe cale s-o facă.

— Da? zise ea aproape la fel de inocent.

— Când am făcut ordine în birou, am dat peste ceva foarte interesant.

— Zău? Și ce era? O foarfecă de unghii?

El trecu peste tonul sarcastic. Ea își dădu seama că avea un pește mare în undiță.

— Am găsit o scrisoare de la un ziar important în care te rugau să fii atât de amabilă și să scrii pentru ei ceva legat de zbor.

— Oh, spuse ea, gândindu-se cum să schimbe vorba. Știa bine că dorința lui cea mai arzătoare era să-i vadă numele trecut în analele aviației și, dacă nu reușise asta, încercând s-o facă să câștige marile curse, poate izbutea, convingând-o să devină scriitoare.

— Cred că ar fi o idee superbă, continuă el, inocent. Ceea ce știi tu despre avioane este neprețuit. Ai putea ajuta tânăra generație de femei să învețe pilotajul, să le faci să vrea să zboare. Ai putea împărtăși din cunoștințele tale, învățând o întreagă națiune.

— Corect, dar dacă cu, la vremea mea, aș fi știut ceea ce știu acum, n-aș mai fi avut nevoie să mă urc într-un avion. Mi-aș fi agățat aripi și aș fi zburat direct în rai! El se prefăcu din nou că nu o aude.

— Ia uite! Ziarul a trimis o notă scurtă: „Nita Stinson, zburătorul înnăscut, povestește despre primul ei zbor”. Privind articolul, William, dădu din cap în bătaie de joc. Auzi! Zburătorul înnăscut! Tu ești adevăratul pilot!

— Pentru informarea ta, Nita este întâmplător o prietenă de a mea și un pilot excelent. În voce, i se simțea. Ostilitatea, ca și când ar fi fost gata să se bată pentru prietena ei.

— Îmi cer scuze. N-am vrut s-o jignesc, Iartă-mă, dacă am greșit, considerându-te cel mai bun pilot, bărbat sau femeie, din lume. Zborul tău l-ar fi îmbolnăvit și pe arhanghelul Gavril.

Când îl privi, el îi adresă un asemenea zâmbet, încât înțelese că i-o plătise cu aceeași monedă.

— Totuși, insistă el, de ce nu încerci să scrii? Cu o privire deznădăjduită, ea își ridică mâna bandajată, arătându-i că era incapabilă de o asemenea activitate.

Instantaneu, William înșfăcă un stilou și hârtie.

— Tu dictează și eu am să scriu!

— Zborul e o distracție. Îmi place. Ar trebui să-l încercați.

— Haide, Jackie, fii serioasă! Trebuie să existe ceva ce ți-ar plăcea să povestești milioanele de tinere, de pretutindeni, care se întrebă cum este să fii pilot.

Ea îi zâmbi un moment, apoi zâmbi.

— Da, este ceva ce aș putea să spun lumii întregi. Ești gata de scris?

Cu un zâmbet de satisfacție, William începuse să scrie, cum îi dicta Jackie.

— Când o femeie a avut o slujbă modestă, oricare ar fi fost ea, e privită astfel, pentru tot restul vieții. Chiar dacă devine conducătoarea țării, oamenii vor spune: „Doamna Jones, fosta secretară, este acum președintă”. Noi știm că s-a autodepășit, dar, în adâncul ei, doamna Jones a rămas tot o secretară. În schimb, dacă un bărbat devine președinte, lumea spune: „Domnul Jones, care lucra într-un oficiu poștal, conduce acum țara”. Explicația este că domnul Jones este magnific pentru că s-a ridicat singur, din poziția lui modestă. Diferența dintre cei doi este că doamna Jones este o secretară cu pretenția de a fi conducător, în timp ce domnul Jones era un conducător în devenire, chiar și când sorta corespondența.

William pusese jos stiloul, oprindu-se din scris, înainte ca ea să-și termine prima propoziție. Când își termină tirada, ea îl privi cu un zâmbet de automulțumire. N-avea de gând să scrie dulcegării, articole roz-bombon, care să le facă pe tinere să intre în aviație. Orice femeie; trebuie să știe că devine o condamnată intrând în aviație, căci lumea aviaticii este dură. Este dură, pentru că bărbații sunt convinși că te vei prăbuși numai pentru că ești femeie și, prin urmare, în opinia lor, nu ești nici inteligentă, nici competentă.

— Nu-i așa că asta doreai? întrebă ea mios.

— Asta doream eu, dar nu cred că și revista! S-o lăsăm, mi-e foame! Hai să

pariem cine o să-ți taie zarzavaturile! Abia aștept să câștig!

Râzând, ea îi permise s-o ajute la bucătărie.

* * *

Când Jackie se trezi în Dimineața următoare avea o senzație delicioasă, de bine. Oare mai era bolnavă? Ei, nu chiar bolnavă, dar destul de neputincioasă. Nu era cazul încă să ia o decizie în legătură cu plecarea lui William. Când va fi sănătoasă, va pleca el singur, cu certitudine, dar acum, ea putea să-și amâne hotărârea, cu conștiința împăcată. El îi era camarad și o ajuta, atâta tot.

Fusese o dimineață de duminică superbă! William pregătise o prăjitură cu afine, pe care au servit-o stropită cu sirop și s-au amuzat ca niște copii. E ciudat cât pot fi de copilăroși doi adulți, când sunt singuri. Orice ar spune unul dintre ei îi pare celuilalt scânteietor, sau amuzant, sau amândouă.

Ea nu-și amintea să fi râs atât de mult, când erau copii. Jackie considerase întotdeauna viața ca o provocare, ceva care trebuia cucerit, iar William părea că o consideră provocarea lui. Dar, indiferent ce fusese altă dată, acum era altfel, pentru că ei se potriveau.

După micul dejun, William spală vasele, în timp ce Jackie, cu o demonstrație de mare suferință, pe care de altfel nu o resimțea, le ștergea. După ce au terminat cu vasele, au intrat în living, iar William i-a dat să citească rubrica de umor din ziar. Era lucrul cel mai natural din lume, să stea în brațele lui, ca să poată vedea caricaturile. Mărul pe care îl mânca l-a împărțit cu el, mușcătură cu mușcătură. Era o scenă de paradis.

Un sunet de corn, urmat de scrâșnetul roților pe pietriș, anunță sosirea unei mașini. Pe fața lui Jackie apărură o expresie de groază.

— E Terri, spuse ea cu spaimă, ca și când se întâmplase cel mai cumplit lucru din lume. În secunda următoare, aruncă brațul lui William de pe umerii ei și sări ca arsă, încercând panicată să cuprindă, dintr-o privire, camera. I se părea că peste tot erau urmele coabitării cu William. Trebuia să-i înlăture orice urmă!

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă el, stând nemișcat pe canapea.

— E Terri, zise ea, ca și când aceste cuvinte explicau totul. Papucii de casă ai lui William se aflau pe podea, lângă fotoliu. Cămașa lui, cu un buzunar desfăcut, era aruncată peste cutia de lucru; îi promisese că i-o repară, când i se vindecă mâna. Pe măsuța de cafea, se vedeau trei reviste, cu numele lui la rubrica de subscripții. Haina îi atârna în cuierul de lângă ușă.

Într-o frenezie, se strădui să-i înlăture orice urmă, iar când brațele îi erau încărcate căută cu disperare un loc unde să-i ascundă lucrurile. Dacă Terri, dintr-un motiv oarecare, se uita în dulapul de haine? Dacă se uita în cămară? Jackie alergă spre dormitor, apoi se opri. Acolo, era cel mai rău loc unde le-ar fi putut ascunde.

Calm, William se opri în fața ei și îi luă lucrurile din brațe.

— Am eu grijă de ele, spuse el moale. Era ceva în vocea lui, ceva ce Jackie n-ar fi vrut să audă. Fără îndoială că îl jignise, dar acum nu se putea gândi la asta. O să aibă grijă să-l mângâie mai târziu.

— Terri nu trebuie să vadă că locuiesc cu un bărbat, îi explică ea, încercând să-și motiveze gesturile cu o minciună. Dar o privire rapidă în ochii lui William îi spuse că n-a crezut-o. El știa că stânjeneala ei provenea din faptul că lucrurile din camera ei aparțineau unui bărbat nepotrivit ca vârstă, unui tânăr, nu unui tip pe care ea ar fi vrut să-l prezinte cu mândrie prietenelor.

În timp ce-și rotea privirea prin cameră, căutând și alte evidențe ale prezentei lui William, încercă să nu se gândească la ce urma să facă. Mai târziu, va încerca să-l convingă pe William și pe ea însăși că încercase doar să apere reputația amândurora.

Îl privi, cum stătea acolo, cu brațul plin cu lucruri personale...

— Poate ar trebui ca tu... începu ea.

— Bineînțeles, spuse el. Se răsuci pe un călcâi și se îndreptă spre scări.

Ar fi vrut să-l strige, dar o opri o bătaie insistentă la ușă. Se întoarse și se duse să răspundă.

— Ce naiba faci? o întrebă Terri. Am ciocănit de patru ori. Abia azi-dimineață am auzit de accidentul tău. De ce nu m-ai chemat? Puteam veni, să te ajut.

— Ești drăguță, dar mă simt bine, serios.

— Eu am auzit altceva. Terri trecu pe lângă Jackie și privi prin cameră. Nu prea mai erau multe semne ale prezenței unei alte persoane, dar, chiar și pentru Jackie, camera era schimbată: mai puțină harababură, mai multă ordine severă, mult mai curat.

— Aici se petrece ceva, spuse Terri, privind-o insistent în ochi. Ce se întâmplă?

— Nimic, răspunse Jackie, dar trebui să-și dreagă vocea. Chiar și ei i se păru evidentă minciuna.

— Mmmm, mârâi Terri, vizibil nemulțumită. Dar cum te-ai descurcat tu, de una singură, săptămâna asta? Și, cum se simțea extrem de obosită și chiar era, se trânti într-un fotoliu scund, mare, acoperit cu perne. Soțul ei pierduse săptămâna asta o altă slujbă și avuseseră o ceartă de zile mari. „O slujbă, nu e o legătură cu chei”, țipase el. „Le pierzi și gata! Acum, ce-ai să faci?” Dar, mai bine, nu-și mai amintea ce a urmat. Își permisesese să iasă azi din casă, doar pentru că auzise de accidentul prietenei ei.

Dar nu voia să vorbească despre viața ei. Nu voia să vorbească și nici să se gândească. Jackie avea o viață excitantă, avea tot ce era. Mai bun în viață, tot ce-și putea dori cineva.

Încet, cu grijă, își mută greutatea de pe șoldul învinețit, băgând mâna pe sub perna fotoliului. În momentul acela, ca un hocus-pocus, trase de sub ea un ciorap bărbătesc.

Îl ridică, părând întâi nedumerită. Apoi, când văzu roșeața de pe fața lui Jackie și când aceasta îi smulse ciorapul din mână, Terri începu să râdă.

— Ai un bărbat! De asta ți-a trebuit atâta, ca să-mi deschizi ușa! Oh, spune-mi odată, cine e? Se pare că nici măcar o căsătorie nereușită nu poate vindeca o femeie de speranța că totuși există povești de dragoste. Chiar dacă bărbatul ei nu era bun, Terri credea cu sinceritate că undeva, departe, exista și pentru ea un cavaler în armură strălucitoare.

Sesizând jena de pe figura lui Jackie, Terri începu s-o tachineze.

— Cine e? Nu-mi vine să cred că se întâmplă ceva și că mie nu mi-ai spus

nimic. N-am auzit nicio șoaptă, prin oraș, l-ai ascuns bine! Hai, spune-mi odată, cine e?

— Nimeni, zise Jackie, imperturbabilă. Vrei niște ceai?

— Desigur, dar mai întâi povestește-mi! Tot ce putea face Jackie era să țină de parte de gura lumii ceea ce se petrecea în viața ei. Asta nu era treaba lui Terri. Dar Terri nu știa nimic, așa că Jackie se strădui din greu să nu-și piardă răbdarea, indiferent câte întrebări incomode, jenante, i-ar fi pus Terri.

— De care ceai vrei? o întrebă Jackie. Strângea cana cu ceai atât de tare în mână, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

— Din care bea și el, îi răspunse Terri cu aroganță, strâmbându-se la Jackie.

* * *

— Cauți ceva? îl întrebă William pe băiatul lui Terri. La prima vedere „băiatul” nu părea să facă vreun lucru rău. Dădea roată avionului parcat în hangar, dar William îi cunoștea pe cei din Chandler. Bărbații Pelman erau lipsiți de scrupule, leneși, proști și răi. William nu avea încredere în aceste creaturi bătărâne, care nu mergeau nici la biserică, fără un scop anume.

— Da' tu ce cați aci? îl întrebă băiatul cel mare. Sprâncenele negre și subțiri îi erau adunate într-o încruntătură rea. În felul lui animalic, era semeț, cu buzele subțiri și ochii afundați în orbite. Dar avea acel aer de permanentă pândă, pe care îl au adesea oamenii reduși și aroganți. Fie că o făcea conștient, fie că nu, el părea că sfidează pe oricine l-ar fi contrazis sau ar fi insinuat că nu este la fel de isteț ca toți ceilalți.

Brusc, se luminează la față, arătând mândru de sine, ca o maimuță care a dezlegat problema dată de un biolog.

— Te ții după ea, așa-i?

— Poftim? îl întrebă William, cu asprime. Nu era sigur, dar se pare că acest Pelman avea cam optsprezece ani și se numea Larry.

— Aci șade Jackie. Te ții după ea, nu? Spre oroarea lui William, Larry îi făcu cu ochiul, ca și când erau doi băieți, buni prieteni, care complotau împreună. Mi-am

pus ochii pe ea, dă când a venit în oraș. Bătrâna zice, nu că ar ști ceva, că cucoana asta s-a vânturat în toată lumea, așa că m-am socotit eu că învârte ea ceva. Pricepi ce zic? îi făcu cu ochiul lui William. A făcut niște chestii, dă care cucoanele din Chandler n-a auzit niciodată. Acu Jackie asta e aici în orașu ăsta dă doi bani și n-am auzit nimic, că ar face ceva cu vreunu', pricepi ce zic? Da, io zic că umblă cu cioara vopsită! Așa că m-am socotit să aflu io cine e! E cam trecută, da socot c-o să fie mulțumită să aibă un bărbat ca lumea în pat. Acu-i d-abia la-nceput p-aci. După ce s-a ținut tot cu tipi străini, dați naibii! Acu, c-ai fost primu', ți-o las cât vrei, doar ești un Montgomery, ce mă-sa! Poate o să mă răsplătești, vreodată, că, totuși, io am văzut-o primu'. Poate ne dai și nouă vro slujbă, mie și lu' babacu'! Ceva nu prea greu, ceva așa, ca din prietenie, un cadou, așa, din când în când. Ei, ce zici, te prinzi?

— Mi-ai văzut cumva pantofii?

Jackie rămase mută de groază. Se răsuci către ușa de la bucătărie, și-l văzu pe William stând în picioare, în cadrul ei, cu expresia unui copilăș abandonat. Treizeci de minute își pierduse cu Terri încercând s-o convingă că nu există niciun bărbat în viața ei, evident, niciunul din Chandler! Iar acum, iată-l pe William! Nici mai mult, nici mai puțin, decât întrebând-o, unde-i sunt pantofii!

A vrut să țipe la el, dar și-a dat seama că, orice ar fi spus, ar fi înrăutățit și mai mult situația. N-o să treacă nicio oră și întreg orașul Chandler va fremăta de bârfe, că bătrâna Jackie are o treabă cu tânărul Montgomery.

— Doar nu e Billy Montgomery! spuse Terri. Nu l-am mai văzut de ani de zile! Ce cauți aici?

Jackie încercă să-și vină în fire. Oare ce va răspunde William? îi va spune adevărul? Că-și petrece zilele, ținându-se după Jackie, cum făcea când era. Copil?

— Jackie și cu mine am demarat o afacere împreună.

— O, ce drăguț! Ce mai face mama? Dar tatăl tău?

Jackie îl privea, în timp ce răspundea la interogatoriul lui Terri. De obicei, William era foarte pedant, pieptănat cu grijă, cu cămașa bine aranjată. Acum, însă, era de-a dreptul ciufulit, iar pe unul din obraji parcă avea o vânătaie. Dintr-o ochire, Jackie observă că pe încheieturile degetelor de la mâna dreaptă avea urme de sânge.

Când o văzu unde se uită, el își ascunse mâna la spate, continuând s-o informeze pe Terri despre familia lui...

— Și, ia spune, ce școală ai făcut? îl întrebă ea.

Lui Jackie i-a trebuit destul să priceapă că lui Terri nici nu-i trecea prin cap că William ar putea fi bărbatul cu care trăia, acel bărbat, despre care Terri o întrebase cu tot deliciul unui interogatoriu din timpul inchiiziției spaniole.

De altfel, Terri îi vorbea lui William pe tonul pe care îl au adulții față de copii, un fel de voce de doi bani, spirituală. Jackie aștepta ca, din moment în moment, să-l întrebe dacă s-a spălat în urechi.

— Ei, și, deci, tu ai îngrijit-o pe Jackie, spuse Terri. E foarte frumos din partea ta, mai ales că bănuiesc că ai și tu, treburile tale. Un tânăr bine, ca tine, are cred, o sută de drăguțe.

— Ceva mai puține, îi răspunse William, zâmbind ușor.

Era genul de zâmbet care o înfuria pe Jackie. Era zâmbetul unui puști, adresat unei femei în vârstă, când încearcă s-o convingă de bunele lui purtări.

Afară, cornul începu să urle insistent. Oribilul fiu a lui Terri o soma să plece și asta chiar acum.

— Dacă ai nevoie de vreun ajutor, în legătură cu Jackie, anunță-mă. În timp ce vorbea, Terri începu să se îmbrace. Grijuliu, William îi ținu haina.

— Întotdeauna ai fost un manierat. Nu-i așa, Jackie? Îți amintești cum era. Și ca băiețel era așa de politicos!

Jackie nu putea scoate o vorbă. Voia să-și aducă aminte că-i cunoscuse pe William de când era băiețel.

— Ei, cum să nu-ți amintești? spuse Terri, văzând că Jackie nu răspunde. Îi erai guvernantă și se ținea după tine peste tot. Ce mai fugeai de el! Și acum, Billy, ce drăguț din partea ta, că o ajuți pe Jackie la necaz. Ei, te rog, amintește-le părinților tăi de mine și poate că ieși odată cu copiii mei.

— Da, spuse Jackie pe un ton foarte dur. Poate aranjăm să se joace într-o zi. La nisipar. Sau poate îi luăm la circ. Ar putea să călărească pe elefanți și să mănânce vată de zahăr.

Terri o privi surprinsă, fiind izbită de tonul plin de ură.

— Ei, da, desigur.

— Pe Jackie o doare mâna, interveni William plat, iar calmul său o enervă și mai tare pe Jackie. L-a mâncat nervii.

— Nu mă însoțești până la mașină? o întrebă Terri.

Jackie își strânse pumnul. O însoți pe prietena sa la mașină, unde fiul cel mare stătea ca pe jar, la volan, gata s-o ia din loc. În timp ce se apropiau, își întoarse capul, dar nu atât de repede, încât Jackie îl văzu că era mânjit de sânge uscat, de la nas până la obraz.

— Să n-ai impresia că mă păcălești, spuse Terri grijulie, în timp ce ajunseseră la mașină. Aflu eu care-i bărbatul acela pe care mi-l ascunzi!

Jackie își ținea dinții încleștați, clocotind de furie.

— După cum observi, William nu mai e un coții. Dacă încă n-ai remarcat, îți spun eu: e un bărbat. Își dădu seama că nu era cazul să spună asta.

Terri o privi contrariată, ca și când între Jackie și ceea ce tocmai spusese nu putea fi, pentru nimic în lume, vreo legătură.

— Ei, sigur, este acum un tânăr. Nu pot nega acest lucru. Crezi că l-am jignit, cumva, întrebându-l de părinți? Copiii de vârsta lui sunt teribil de sensibili.

— William nu este un copil! Vorbele i-au sunat mai dur decât ar fi vrut. Oare de ce nu reușea să fie mai degajată, mai rece? Poate dacă ar fi fost așa, chiar ar fi reușit să-i destăinuie lui Terri ceea ce începuse să simtă pentru William.

— Nu, spuse calm Terri, Billy nu mai e un copil, dar odată ce l-ai văzut în scutece, ești tentată toată viața să-l vezi la fel, își lăsă capul într-o parte. Dar ce-i cu tine? Mi se pare foarte drăguț din partea lui Billy că-ți poartă de grijă. Și tu l-ai îngrijit destul. Mi-aduc aminte cum era tot timpul pe urmele tale. La școală, toți făceau haz că micul Billy Montgomery îți face curte. Ea întinse mâna și o apucă pe Jackie de braț. Cred că Billy a generat acel lucru ascuns în sufletul tău, pe care l-ai fi putut avea față de propriul tău copil.

— Doar dacă l-aș fi născut la zece ani, izbucni Jackie, înfuriată.

Terri o privea uimită.

— Îmi cer scuze, spuse ea încet. Se pare că lipsa copiilor te-a marcat. N-am vrut să te jignesc. Mă gândeam doar că e foarte bine că Billy e aici, cu tine. E un gest frumos din partea lui.

Jackie nu reuși să articuleze nimic. Terri avea dreptate, dar pe ea o făcuse să se simtă de o sută de ani. După părerea lui Terri, ea era sterilă, o femeie în vârstă, care-și trăise viața și pentru care nu mai exista nicio speranță de viitor. După părerea lui Terri, ea ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare acestui tânăr, care o „îngrijise”, cât a fost „neputincioasă”. De parcă n-ar fi fost vorba de o tăietură la mână. Terri o privea ca și când nu la mână era rănită, ci ar fi avut o artrită datorată bătrâneții, care o ținea într-un scaun cu roțile, iar acest minunat tânăr, Billy Montgomery, în marea lui generozitate, o plimba de colo-colo.

Terri își puse mâna pe mânerul ușii de la mașină. Brusc, o prinse pe Jackie de braț și o trase deoparte, să nu le audă fiul său.

— Să nu crezi că am uitat de tipul acela cu care ești. N-ai să reușești să te ascunzi de mine.

— Nu am niciun secret față de tine, spuse Jackie furioasă, dar și sinceră în același timp.

Terri arăta de parcă era gata să plângă. Jackie era luceafărul vieții ei și nu putea înțelege cu ce a putut-o ofensa. Poate că Jackie era sinceră, când spunea că nu este niciun bărbat în viața ei. Poate că Terri recepționase greșit semnalele. Poate că ostilitatea bruscă, inexplicabilă. A lui Jackie, se datora faptului că Terri o interpretase greșit, iar Jackie era acum jenată că nu are pe nimeni.

— Îți amintești ce ți-am povestit despre Edward Browne? Iar m-a întrebat de tine, îi spuse Terri încet, trăgând cu ochiul spre fiul său, care o aștepta îmbufnat în mașină. De mai multe ori, m-a întrebat de tine. Chiar te place, iar pentru tine ar fi o șansă nemaipomenită.

Jackie era hărțuită de atâtea sentimente contradictorii, încât nici nu putea vorbi. Astfel că Terry luă tăcerea ei drept încurajare.

— E un bărbat foarte drăguț, Jackie, continuă cu insistență Terri. Are în jur de cincizeci și cinci de ani și e văduv. Copiii lui sunt mari, așa că, din punctul ăsta de

vedere, nu sunt probleme, Știi că uneori copiii vitregi pot fi o pacoste. El este destul de înstărit, încât te-ar putea întreține și după ce renunți la pilotaj.

Jackie pricepu că de fapt Terri voia să spună: „Când îți vii în fire, hotărăște-te și termină cu nebunia asta cu avioanele, căci există un bărbat care să-ți poarte de grijă”.

Terri n-avea habar de ideile care-i treceau prietenei sale prin minte. Pentru ea, perspectiva lui Edward Browne era minunată. El era proprietarul tuturor magazinelor de încălțăminte pe o rază de sute de mile, avea o casă încântătoare, plină cu antichități, moștenite de la părinți. Pentru Terri, ideea unui bărbat așezat, demn de încredere, a unei case bine întreținute „ordonate, reprezenta paradisul. Nu era dornică de o viață agitată. Furiile de bețiv ale soțului și bătăile sângeroase dintre el și băieții lui erau destulă agitație pentru ea. În mintea lui Terri, fericirea însemna să poți cumpăra ceva drăguț și fragil și să ai certitudinea că nu va fi spart în următoarele douăzeci și patru de ore.

— Edward Browne este un bărbat atât de plăcut, o încurajă Terri. A locuit cincisprezece ani în Chandler și toată lumea de acolo are numai cuvinte de laudă la adresa lui. Nicio bârfă. Soția lui a fost minunată și se pare că se iubeau foarte mult. Acum doi ani, când a murit, el a fost distrus și am înțeles că e foarte singur. Orice femeie nemăritată din Chandler, de la douăzeci la cincizeci de ani, s-ar da în vânt după el. Din când în când, iese cu câte una, dar niciodată nu a fost văzut cu aceeași femeie, mai mult de două ori. În schimb, despre tine m-a întrebat de mai multe ori. I-am spus că ar trebui să te viziteze, dar mi-a răspuns că vrea să știe mai întâi dacă îl accepți. Cred că e, în felul lui, un timid, iar tu, Jackie, știi că ai darul de a intimida. Cred că te consideră o celebritate și de aceea îi este parcă teamă să te viziteze, fără a-ți cere mai întâi permisiunea.

Terri o privea cu subînțeles:

— Pot să-i spun că te poate căuta?

— Eu... eu nu știu ce să zic, șopti cu sinceritate Jackie. De ce era oare viața atât de complicată?

Pentru Jackie era clar că nu se putea descotorosi de Terri, decât dacă accepta

să-i permită acestui bărbat, Edward Browne, să-i facă o vizită. Și, de fapt, de ce n-ar accepta să iasă cu acest bărbat foarte, foarte apropiat de vârstă? Avea vreo obligație față de altcineva? Nici vorbă. Era complet și absolut liberă. De altfel, atracția sa pentru William se datora, probabil, cam nouăzeci la sută, singurătății. Fusesse obișnuită cu mulți oameni în jurul ei, iar acum era dintr-odată atât de singură, încât probabil că orice bărbat, indiferent de vârstă, ar fi atras-o.

— Spune-i să-mi facă o vizită, răspunse Jackie cam fără tragere de inimă.

Terri o îmbrățișă, apoi urcă în vechitura de mașină, alături de fiul său furios, care demară atât de violent, încât o împrășcă pe Jackie cu pietriș.

După ce o văzu plecată, Jackie se porni împotriva lui William. Nu se împăca deloc cu ideea că el își anunțase atât de strident prezența față de Terri. Dacă Terri ar fi fost puțin mai șireată, ar fi putut pricepe că Jackie și William erau... ei bine, erau ceea ce erau!

Îl găsi pe William în casă, stând pe canapea și citind calm ziarul. Când își ridică privirea spre ea, părea că o așteaptă să se așeze lângă el și să-și termine de citit rubrica de umor, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Vreau să-ți vorbesc, spuse ea cu asprime, îndată ce închise ușa în urma ei.

— Și eu ce trebuie să fac? întrebă el, cu o voce amuzantă...

Numai că el n-avea chef de glumă. Oare el nu-și dădea seama ce bârfe puteau să apară?

— Ai putea să te joci așa cu „băiețelul” lui Terri, nu cu mine. Avea intenția să-l certe pentru că-i pusese în pericol reputația, insistând că locuiește împreună cu ea, din moment ce intrase în cameră întrebând-o unde-i sunt pantofii. Dar, spre ciuda ei, îi spuse cu totul altceva.

— Cum i-ai permis lui Terri să te trateze ca pe un copil? îl întrebă ea.

William o privi câteva clipe, printre gene.

— Asta te-a tulburat așa? își luă din nou ziarul în față.

— Vârstnicii îi tratează întotdeauna pe cei mai tineri decât ei ca pe niște copii. Întotdeauna, indiferent câți ani ar avea, adăugă el.

Părea că vrea să-i sugereze că el a încheiat aici discuția, dar Jackie se înfurie și

mai tare.

— Vârstnicii! șuieră ea în culmea mâniei. Ce vrei să spui? Terri are exact vârstă mea. Ba, mai mult, este cu trei luni mai mică decât mine!

Vizibil neimpresionat, William întoarse pagina ziarului.

— Unii sunt bătrâni, la douăzeci, alții sunt tineri, la șaizeci.

— Și asta ce. Vrea să însemne?

Sporindu-i enervarea, William nu se grăbi să-i răspundă. Continua să citească acel ziar blestemat, cu fața ascunsă privirii ei. Era greu, dacă nu chiar imposibil, să porți o discuție serioasă despre cele mai profunde eșecuri din viața cuiva, chiar cu acea persoană, însă de la început ei i s-a părut că William neglija să ia în serios această diferență de vârstă, acționând ca și cum puțin i-ar fi păsat.

— Ce i-ai făcut băiatului lui Terri? întrebă ea. Încerca o altă cale să-l facă să iasă din muțenie.

— M-am străduit să-l învăț câteva maniere, ceva ce era necesar să știe.

Pe de-o parte Jackie ar fi vrut să-i mulțumească pentru intervenție, pe de altă parte, însă, acest lucru o supărase destul de mult. Orice femeie și-ar dori să fie o prințesă încântătoare, pentru a cărei onoare să se lupte un tânăr frumos care mai târziu să se transforme, bineînțeles, într-un prinț. Dar, în realitate, lui Jackie nu-i convenea ideea că-i aparține lui William și, prin urmare, el nu are dreptul să devină agresiv, așa cum făcuse cu băiatul lui Terri.

Prințesă sau nu, lipsa de reacție a lui William a dezarmat-o. Voia cu orice preț să-l scoată din sărite, dar nu știa cum.

— În oraș, este cineva, un bărbat care dorește să-mi dea o întâlnire, spuse ea, intenționând să dea vocii o notă de comunicare banală. Dar în timp ce vorbea, înțelese că, de fapt, încerca să-l facă gelos. Văzându-l că lasă ziarul, continuă: Terri mi-a spus că e îngrozitor de drăguț. Antrenându-se în subiect, ea continuă, privind ziarul pe care William și-l ținea în dreptul feței. E vorba de Edward Browne. Ai auzit de el? Terri spune că e un bărbat minunat. Mai în vârstă, cu experiență. A fost căsătorit mulți ani, așa că e destul de domesticit, cum s-ar zice. Probabil că știe destule despre femei.

Aștepta, stând în picioare, o reacție din partea lui. După câțva timp, tacticos, William împături partea de ziar pe care o citise, punând-o cu grijă deasupra. Cu greu s-ar fi putut spune că ziarul acela fusese răsfoit, apoi desfăcu un alt fascicul.

— Cred că ar trebui să ieși cu el, spuse William, din spatele ziarului.

— Ce... ce-ai zis?

— Domnul Browne este un bărbat drăguț. Mama mea îl agreează destul de mult, tata, la fel.

— Și vrei să mă duc cu el? Chiar și pentru urechile ei, vocea îi suna plină de neîncredere.

— Cred că ar trebui. O privi pe după ziar. Serios, Jackie, ai nevoie să mai ieși și tu. Nu poți trece de la Charley direct la mine. Trebuie să mai cauți și alte alternative.

Ea nu-și dădea seama dacă cele auzite au enervat-o sau au zăpăcit-o de tot.

— Pentru informarea ta, am cunoscut nenumărați bărbați, în afară de tine și de Charley.

— Mmmm, mormăi el. „Tipi străini, dați naibii!”

— Dați...? Astea nu erau cuvintele lui William. Parcă ar fi reprodus vorbele altcuiva. Pentru Dumnezeu, ce te-a apucat?

— Nu te mai înțeleg. Mi-ai spus că Terri ți-a sugerat să ieși cu Edward Browne și am fost de acord. Am greșit cu ceva? Am presupus că vrei neapărat să ieși cu domnul Browne; sau n-ai fi vrut să fiu de acord?

Ce-ar mai fi putut să spună? Ce se alesese din intenția ei de a-l face gelos!

— Da, sigur, e o idee bună. Am... am să vorbesc cu Terri.

Telefonul sună, înainte ca ea să se mai poată gândi la ceva. Răspunse apatic. O chemase Terri, să-i comunice că tocmai îl văzuse „întâmplător“ pe Edward Browne pe stradă. Au stat puțin de vorbă, iar el se pare că ar fi fost încântat s-o invite diseară, la un restaurant. Îi convine? Terri îi pusese această întrebare ca și când ar fi întrebat-o pe Jackie dacă i-ar plăcea să accepte în dar câteva milioane de dolari.

Jackie refuză să se gândească la ceea ce era gata să facă. Da, îi convine, îi spuse lui Terri. Se va întâlni cu Edward la Conservator, cel mai bun restaurant din

Chandler, la ora opt seara.

— O, și să nu uit, Jackie, spuse Terri, pune-ți rochia aceea a ta din mătase bej. Cea cu nasturi aurii.

— Eu mă gândeam să mă îmbrac cu salopeta pe care o port când lucrez la avion, răspunse Jackie sarcastic.

Se săturase ca toți cei din jur să considere că nu știe cum să se poarte, cum să se îmbrace, cum să-și organizeze viața. Imediat, însă, se simți vinovată, pentru că-i vorbise lui Terri pe un ton atât de veninos.

— Nu-ți face griji, am să mă duc și mă voi strădui să arăt cât mai onorabil.

— E-n ordine, spuse Terri cu timiditate, fiind convinsă că făcuse iar o gafă. Dar simțea că, de data asta, scopul scuza mijloacele. După părerea ei, Jackie și Edward erau făcuți unul pentru altul și se vor îndrăgosti nebunește, de la prima întâlnire. Jackie îi va fi recunoscătoare, cândva, pentru că le-a făcut cunoștință.

Jackie închise telefonul. Îl privi în treacăt pe William care continua să-și ascundă fata, în spatele ziarului.

— Diseară am o întâlnire, zise ea, simțind cum inima îi bate să-i spargă pieptul. Și-ar fi dorit prosteste ca William să arunce ziarul, s-o prindă în brațe și să-i spună să nu se întâlnească cu un alt bărbat.

Dar nu se întâmplă nimic din toate astea. El mormăi ceva, lipsit de importantă. Jackie părăsi camera, cu umerii căzuți. Ar fi vrut să-l vadă că mototolește ziarul și-l aruncă în foc cu atâta putere, încât să dărâme un buștean aprins, bușteanul să cadă pe covor, covorul să ia foc, William să se lupte cu flăcările, iar incendiul să cuprindă dușumeaua, casa și încă patru magazine din apropiere.

O oră mai târziu când reveni în cameră, îmbrăcată pentru întâlnire, William, liniștit, încă mai citea ziarul, ca și când, pentru el, plecarea lui Jackie nu însemna nimic.

* * *

Jackie trebuia să admită că, judecat singular, Edward Browne era tot ce și-ar fi

dorit o femeie de la un bărbat: înalt, puternic, destul de solid, ceea ce denota că-i place să mănânce bine, cu umeri lași și șolduri înguste. Avea părul negru, cu câteva fire albe la tâmpile și ochi negri, minunați. Deși era atât de bine, faptul că era reținut demonstra că nu știa cât de atrăgător este.

Nici nu era de mirare că femeile din Chandler erau moarte după el, se gândi Jackie.

— Domnișoara O'Neill, spuse el, întinzându-i mâna. Nu pot să vă spun cât sunt de încântat că mi-ați acceptat invitația. De ani de zile, sunt un admirator al dumneavoastră.

— Nu sunt chiar așa de mulți ani, sper, răspunse ea, cu ochi scânteietori. El o privi nedumerit, părând că nu-i înțelege umorul.

Grațios, cu bunele maniere pe care le avusese probabil toată viața, el îi oferi un scaun. Urmă o tăcere destul de lungă, apăsătoare, în timp ce consultau meniul.

Edward comandă competent o sticlă de vin franțuzesc. După ce au dat comenzile, Jackie de-abia reuși să se stăpânească să nu-și arunce o privire la ceas. O aștepta o seară foarte lungă și plicticoasă. Spera că nu are nicio importanță ce face și ce gândește micul Billy Montgomery. El făcea, doar temporar, parte din viața ei.

— Este deplorabil întregul ritual al întâlnirilor, nu-i așa? Edward îi vorbise, privind-o prin lumina dată de sfeșnic. Se întâlnesc doi oameni obișnuiți, care devin nervoși și nesiguri, puși în situația imposibilă de a-și descoperi calități unul celuilalt.

— Da, e destul de neplăcut, zâmbi Jackie. Ochii lui se înveseliseră.

— V-a vorbit Terri despre mine, tot atât de mult cât mi-a vorbit mie despre dumneavoastră?

La această încercare, Jackie izbucni în râs. FBI-ul nu știa atâtea despre criminali, cât îi povestise Terri la telefon, în legătură cu Edward Browne, repetându-i cu emfază cât de mult se interesase Edward de ea. „Cred că e îndrăgostit de tine, de mai mult timp”, spusese Terri. „Știe o mulțime de amănunte despre tine și mi-a pus o mie de întrebări”.

„Și fără îndoială că m-ai transformat într-o sfântă”, spusese Jackie.

„Te-ai fi așteptat să-i vorbesc despre părțile tale negative?” o întrebase Terri,

apoi adăugase ceva, ce o făcuse pe Jackie să ofteze adânc: „Îi plăcea grozav când îi arătam albumul cu poze”.

Așa că acum Jackie se întreba cam ce-i povestise Terri acestui bărbat.

— Da, Terri nu se mai oprea, când începea să povestească despre dumneavoastră. Cred că i-a scăpat un singur lucru: dacă aveți sau nu tatuaje.

Pentru a doua oară, Edward o privi contrariat.

— Nu, niciunul, spuse el serios. O... înțeleg, vă referiți la faptul că am fost la marină.

Jackie nu se referise la nimic, doar încercase să inoculeze puțin imponderabil situației, dar fără succes. Sosirea salatelor a scutit-o de explicații.

— Cred că am putea urni discuția, vorbind despre viețile noastre de până acum, spuse el. Bineînțeles, dumneavoastră vă e ușor, din moment ce sunteți o personalitate recunoscută pe plan mondial.

Jackie turba, când; i se vorbea astfel. Ca și când ea n-ar fi fost o ființă umană, cu nevoi obișnuite: de dragoste, de prietenie, de căldură.

O clipă, Edward amestecă atent salata. Jackie îl urmărea. Nu-l cunoștea deloc și îi acceptase invitația într-un moment de nervozitate. Pe măsură ce-l privea mai atent, se gândea: „Iată tipul de bărbat cu care ar trebui să mă mărit. Este perfect ca vârstă, aspect, educație”.

Era bărbatul pe care l-ar fi putut prezenta tuturor și toți ar fi spus: „Ce bărbat încântător este soțul tău!”

— Și dumneavoastră vă regretați soțul tot atât de mult cât îmi regret eu soția? întrebă el încet, atât de încet, încât Jackie de abia îl auzi.

Întrebarea era pornită din inimă, așa că Jackie îi răspunse cu același ton.

— Da, îi răspunse, apoi îl așteptă să mai spună ceva. El părea cuprins de tristețe, care-i dădea un aer romantic, se gândi Jackie și din nou înțelese de ce Terri și celelalte femei se străduiau atât de mult să-l căsătorească.

— Știți ce-mi lipsește cel mai mult?

Ea își scutură capul în sens de negație, iar el continuă:

— Îmi lipsește cineva care să mă înțeleagă. Am fost căsătorit cu soția mea

foarte mulți ani, așa încât putea spune doar privind-mă: „Te doare capul, nu-i așa?” De fiecare Crăciun, copiii cei mari îmi făceau cadou papuci și cravate. Soția mea, însă, îmi dăruia vapoare miciuțe, în casete de sticlă, pentru că numai ea știa că visul meu fusese să navighez în jurul lumii, la bătrânețe. Toate hainele le cumpăra pe gustul meu, gătea exact ce știa că-mi place. Ne-a trebuit un timp îndelungat de conviețuire, pentru a ajunge la acest nivel de confort, iată de ce îi simt acum atât de mult lipsa.

Jackie îl asculta în tăcere, gândindu-se la Charley, care știa atât de multe despre ea, bune și rele.

— Când soțul meu dorea să fac ceva și eu n-aș fi vrut, el știa sigur cum să mă păcălească s-o fac.

Edward îi zâmbi.

— Cora era mereu foarte cheluitoare. Nu cheltuia atât de mult pentru ea, cât pentru mine și copii. Uneori mă supăram pe ea, dar știa întotdeauna cum să mă potolească.

Când au terminat salata, Jackie știa că vor vorbi despre singurătate, despre marea singurătate pe care o resimți când îți pierzi persoana cea mai apropiată. Fiecare a vorbit despre ce a pierdut. De pildă, despre numele afectuoase cu care o striga Charley. În ziua în care l-a întâlnit pe Charley, el a numit-o „înger”, iar ei i-a plăcut foarte mult. Dar, după o săptămână, nu i-a mai spus „îngerul meu”. Cam după un an de la căsătorie, ea l-a întrebat de ce nu-i mai spune astfel. Charley a zâmbit și i-a răspuns: „Pentru că tu, scumpa mea, nu ești un înger. Ești un drăcușor”.

Jackie se temea că atracția pentru William se datora doar acutei singurătăți. Nu-i așa că un trup cald, alături, reprezintă mult mai mult decât niciunul? Nu-i așa că ea și William erau nepotriviți? Nu-i așa că William era prea îndrăzneț, în felul său, față de ea? Nu-i așa că erau prea multe diferențe între ei?

— Ce v-ați propus să faceți în viitor? o întrebă Edward.

— Să-mi dezvolt serviciile aeriene de transport pentru mărfuri și călători, împreună cu William Montgomery, asociatul meu.

— William Montgomery? O, vreți să spuneți, micul Billy? chicoti el. De fapt,

cred că nu mai este chiar atât de mic, nu-i așa? câți ani are acum?

— Douăzeci și opt, spuse ea, cu mâna încleștată pe paharul cu vin.

— Ce repede cresc copiii, nu? Nu sunteți uluită văzând azi un copil pe tricicletă, jar în ziua următoare, căsătorit? El îi zâmbi cu căldură. În acest timp chelnerul sosi cu tava cu aperitive. Bineînțeles că ni se potrivește și nouă. Parcă ieri eram adolescenți plini de exuberanță, iar acum suntem între două vârste.

Jackie încercă să-i împărtășească zâmbetul. Nu era pentru orice femeie un șoc când auzea pentru prima dată, că este plasată între două vârste? Jackie admitea că treizeci și opt era între două vârste și, totuși, exprimarea i se părea mai potrivită pentru părinții ei, decât pentru ea.

— N-ați avut copii, nu?

— Nu, răspuse Jackie. Felul în care-i pusese această întrebare o făcu să creadă că șansele ei erau spulberate.

El privea în jos, în farfurie. Jackie observă că se pregătea să-i spună ceva important.

— Femeia care se va căsători cu mine trebuie să poată avea copii.

— Da? întrebă ea plină de speranță.

— Da.

El îi zâmbi cald, vădit încântat, de entuziasmul ei. Soția lui le plângea pe femeile care nu puteau avea copii. Obişnuia să spună că o femeie fără copii era „incompletă”.

— Am un băiat și o fată în Denver și spun cu mândrie că am și doi nepoți, un băiețel de șase luni și o fetiță de doi ani, frumoși, deștepți, talentați. Se întrerupse singur, râzând plin de mulțumire. Vă arăt imediat fotografiile.

Jackie deschise gura să-l roage să i le arate, dar el dădu din mână.

— Nu, mai bine nu. Povestiți-mi despre dumneavoastră. Spuneți că ați chibzuit să intrați într-o afacere cu un tânăr, Billy. El a moștenit banii familiei Montgomery și, cu tinerețea lui, ar putea zbura pentru dumneavoastră.

— William nu este un pilot foarte bun.

— A, păcat! Dar sunt sigur că puteți angaja câțiva. El n-are niște veri tineri

care știi să piloteze? Parcă-mi amintesc de câțiva care aveau asemenea preocupări.

— Mă voi ocupa eu însămi de asta, spuse ea, ținându-și capul aplecat în jos.

Edward își dădu seama imediat că a ofensat-o.

— Bineînțeles că, vă veți preocupa. Vă rog să mă iertați. N-aș vrea să mă înțelegeți greșit. Mai aveți destui ani până la pensie. Știți, pentru mine, pensionarea bate la ușă și, fără să vreau, îi consider și pe alții în aceeași situație.

Protesta mult prea mult. Era clar că făcea eforturi desperate s-o facă să uite ofensa. Se lăsase o liniște apăsătoare. Jackie continua să stea cu capul în jos, învârtindu-și peștele în farfurie. Comandase pește, ca să-l poată tăia cu furculița. N-ar fi acceptat să apeleze la un bărbat să i-l taie în bucăți.

Doar William... „Încetează!” își comandă singură.

Edward nu prea înțelegea, ce spusese atât de jignitor. Când soția lui împlinise patruzeci de ani, vârstă de care Jackie se apropia în viteză, două zile a plâns neconștient. Îi spunea că tinerețea ei s-a sfârșit și că nu vrea să fie bătrână. Probabil că aceasta era problema lui Jackie. Refuza să privească în față faptul că, totuși, nu mai era un copil. Ziarele nu mai puteau continua mult timp să scrie despre ea, ca fiind cea mai tânără persoană care făcea așa și pe dincolo. Oricând își putea pierde vederea sau reflexele. Poate s-a supărat, văzându-i pe piloții mai tineri, lucrând mai bine și a înțeles că ea îmbătrânește. La început, bătrânețea e supărătoare.

Sau, se gândi el, poate se teme că nu mai este atrăgătoare.

— Îmi plac femeile mature, spuse el. Cunosc mai multe despre viață. Ochii îi râdeau. Nu mai așteaptă atât de mult de la un bărbat.

El voia să se explice, dar Jackie luă remarca în alt sens.

— Vreți să spuneți că o femeie mai în vârstă înțelege că nu poate cere de la un soț mai mult decât poate el da, așa că n-are rost să viseze la un tânăr nemaipomenit, care s-o răpească.

Nu era deloc ceea ce voise el să spună, dar n-o corectă. Era ceva care o irita, iar el n-o cunoștea destul ca să înțeleagă ce anume. Se hotărî că poate ar fi mai bine să schimbe subiectul.

— Cândva, am de gând să navighez în jurul lumii, spuse Edward, cu ochii

strălucind, încercând să aducă vorba despre ceva mult mai plăcut decât bătrânețea.

— Serios? întrebă Jackie încercând să pară ceva mai interesată de vorbele lui.

Știa că n-a avut intenția s-o jignească, spunându-i că-i plac femeile mature. Ea era o femeie matură. Și atunci, de ce cuvintele lui William îi răsunau în cap, ca un ecou? „Aș vrea să te iau de nevastă și să-ți fac câți copii vrei!” El nu spusese „câți copii mai poți face, în perioada fertilă care ți-a mai rămas”. Oare ar mai putea o femeie matură să aibă o duzină de copii?

— Ați fost vreodată marinar? se forță ea să-l întrebe. Edward rămase descumpănit, căci știa că ea a vrut să știe, de fapt, dacă a condus el însuși o ambarcațiune. Ținând cont de măiestria ei ca pilot, era de înțeles că presupunea că și alții ar trebui să fie la fel de capabili ca ea.

— Mmmm, voiam să spun că voi naviga cu un vas de croazieră, alături de alte câteva sute de persoane.

— Oh, a fost singura replică a lui Jackie. I se întâmplase să se afle în orașe, unde acosta câte un asemenea vas de croazieră. Ambarcațiunea era trasă în port și imediat fiecare magazin, fiecare restaurant era luat cu asalt de turiști, care cumpărau orice putea fi numit amintire.

— Vino cu mine, Jackie! exclamă el surprinzându-o și pe ea, dar și pe sine.

— Poftim?

— Aranjez eu totul, plătesc tot. Nu-ți pretind să te căsătorești cu mine. Voi reține cabine separate și vom fi tovarăși de călătorie, prieteni. Vom vedea lumea împreună. Poate că tu ai mai văzut-o și altă dată, n-ar mai fi o noutate. Se aplecă peste masă și îi luă mâna în mâna lui puternică și caldă. Știu că am putea fi prieteni. Am citit foarte multe despre tine și mi-a plăcut să ascult tot ce se spunea despre viața ta zbuciumată. M-a impresionat când am auzit cum ai zburat cu acei copii, salvați din incendiu, la spital, iar președintele te-a felicitat. Cred că știi sute de povești de-astea.

— Înțeleg că vrei să iei cu tine un aparat de radio, nu?

— Te rog să mă scuzi, vrei să mai repeți, n-am înțeles?!

— Luându-mă cu tine, ca să-ți spun istorioare, ar fi ca și când ți-ai avea propriul radio, în buzunar, în fiecare moment. Cum îmi cumperi un breloc, cum îți spun

o poveste. Dacă-mi plătești toată excursia, ți-ai asigurat distracția pe vas, fără să miști un deget.

Când termină, el o privea distant, stând țepăn în scaun. Era mai degrabă privirea unui afacerist, nu a unui bărbat care a ieșit cu o femeie drăguță la un local.

— Îmi cer scuze, zise ea, oftând adânc. Domnule Browne, n-am vrut să fiu agresivă, dar cred că te-ai îndrăgostit de idolatrizarea făcută de Terri, legată de tot ce am realizat în viață. Totuși, și eu sunt o femeie, așa cum a fost și soția ta. Nu sunt o instituție publică, nici măcar n-am talent de povestitor. Am dus o viață zbuciumată, dar n-am intenția să mă retrag.

O, Cerule, iar stricase totul! Edward era o persoană foarte drăguță, ca și Terri, de altfel. De ce, oare, avea ea totuși senzația că nouăzeci ia sută din interesul lor pentru ea se datora faimei? Ce alt motiv ar fi avut acest bărbat să se intereseze atât de ea? Cu certitudine, nu era cea mai frumoasă femeie nemăritată din oraș. Atunci, ce găsisse la ea?

El dăduse deja răspunsul la această întrebare: își dorea o însoțitoare. Avea cincizeci și cinci de ani și nu prea îl mai interesau picioarele lungi și o femeie cu care să întemeieze o familie. La vârstă asta, își dorea pe cineva cu care să stea de vorbă. Și cine ar putea candida mai bine, decât o femeie care a călătorit în toată lumea și era un „sac de povești”?

După izbucnirea lui Jackie, n-a mai fost nicio cale de a salva seara. Restul cinei s-a desfășurat într-o tăcere apăsătoare.

CAPITOLUL 9

Când se întoarse acasă, Jackie nu se miră găsind casa în întuneric și nici urmă de William. Doar nu-și imagina că el o s-o aștepte!

Își scutură capul, încercând să se limpezească. Între ea și William nu era nimic, absolut nimic, și nici nu va fi.

El îi spusese că o iubește, chiar dacă făcuse tot posibilul să-l oprească. Tresări de groază, amintindu-și cum a pilotat avionul cu susul în jos, ca să-l facă să-i vină rău. Chiar dacă nu reușise să-i întoarcă dragostea, nu fusese prea politicos din partea ei să se poarte atât de dur...

Îndreptându-se spre dormitor, își simțea fiecare picior greu de sute de kilograme.

William, William, William, repeta în minte, ca un ecou. Numai pe el îl avea în gând, deși era interzis. Era fructul interzis din grădina Edenului.

— Și noi știm ce s-a petrecut acolo, izbucni ea, cu voce tare, deschizând ușa.

Cum aprinse lumina, își dădu seama că se întâmplase ceva, ceva ce o deranja. Stătea în picioare, în cadrul ușii, și nu înțelegea.

Își privea camera. Era exact cum o lăsase; nu remarcă nimic anume schimbat, cu atât mai puțin în rău. La fel și în bucătărie, totul era cum lăsase la plecare.

Brusc, realizează ce nu mergea: chiar faptul că nu se schimbase nimic. Într-un timp foarte scurt se obișnuise cu ordinea făcută de William, cu felul lui de a ascunde vederii toate lucrurile. Chiar dacă nu erau puse la locurile lor, dar, cel puțin, nu se vedeau. Acum, însă, nimic nu mai fusese ascuns. În bucătărie, pe dulapul de lângă chiuvetă, erau resturi de la prepararea cinei. William își lăsase vasele murdare în chiuvetă, nici măcar nu le clătise. Sub un impuls de moment, deschise ușa de la frigider. În locul ordinii cu care era obișnuită, văzu o adevărată harababură. Ca și cum, un puști amețit ar fi avut intenția să vâneze ouă de Paști în cutia de făcut înghețată. Nu înțelegea de ce dezordinea din frigider putea s-o deprime. Dar o deprimea. Poate că, în fața acestei certitudini, că William era supărat pentru că ea se întâlnise cu un alt bărbat, Jackie ar fi trebuit să se simtă mai bine.

Dimpotrivă, însă, se simțea mai rău. Poate cuvântul potrivit era „deznădejde”.

— Jackie, își spuse ea, cu voce tare, ești deznădăjduită. Te-ai întors de la o întâlnire cu un bărbat perfect care te iubește și ești deprimată pentru că asociatul tău n-a curățat bucătăria.

Descurajată, străbătu pe întuneric întreaga casă, până în dormitor. Înțelesese că era ocazia cea mare de a încheia totul între ea și William. Mâine dimineață, îi va spune că a petrecut minunat, cu un bărbat minunat, și că-i surâdea ideea de a-și reface viața cu el. Cum se spunea asta în franceză? „Insouciance” – nepăsare. Da, îi va descrie cu nepăsare petrecerea de aseară.

Dar, în loc să joace rolul doamnei indiferente, chiar în clipa când intră în dormitor, se aruncă pe pat. Se afundă, practic în plapuma groasă și izbucni în lacrimi. Oare de ce luase viața ei această întorsătură teribilă? De ce se gândea tot timpul la William? Aseară, nu existase niciun moment în care să nu se întrebe ce face sau la ce se gândește William. Permanent, îl compara pe drăgălașul domn Browne Cu William, orice ar fi făcut sau ar fi spus.

— Deodată simți o mână puternică, bărbătească, pe cap, o mână care nu putea fi decât a lui William. Nu se miră de prezența lui. Nu era alături de ea de câte ori avea vreun necaz? Când avionul s-a zdrobit de stâncă, el era acolo, să o salveze. Când și-a tăiat mâna, el i-a oprit sângele. Chiar și mai înainte, dacă ea și soțul ei aveau nevoie de bani, William era cel care știa și îi ajuta, fără a-și da numele.

— Vrei să-mi spui și mie ce ți s-a întâmplat?

Cu fața ascunsă în plapumă, ea clătină din cap. Nu, nu voia să-i spună, pentru simplul motiv că nici ea nu cunoștea care era adevărata problemă.

I se păru foarte normal ca William să o cuprindă în brațe. Stătea rezemat de căpătâiul patului, cu picioarele atârdate. O așeză de-a curmezișul, cu capul pe pieptul lui lat.

— Ia și bea, spuse el, apropiindu-i de buze o băutură cu aromă plăcută. Ea înghiți de câteva ori, cu lăcomie, apoi William îi luă paharul, așezându-l pe noptieră.

— Acum spune-mi ce te-a făcut să plângi.

— Nu pot, răspunse continuând să plângă.

— Cui să-i spui, dacă nu mie?

Din păcate, avea dreptate. N-ar fi putut să-i spună lui Terri, pentru că Terri nu trebuia să știe nimic de William. El era un secret. Dar era prietenul ei, fusese prietenul ei, dintotdeauna.

— Cum a fost cu... întâlnirea ta? o întrebă el cu o voce pierită.

Cu capul lipit de inima lui, Jackie îi putea simți emoția. Acum ar fi trebuit să-i povestească cu detalii bine gândite despre întâlnire. Ar fi putut să-l oprească pe William, și pe ea însăși, să mai creadă că ar putea fi vreodată ceva între ei.

— A fost perfect, spuse. El a fost perfect. Cuvintele nu se potriveau cu tonul vocii, care spunea că „perfect”, înseamnă „oribil”. Lacrimile îi porniră iar ca un torent udându-i cămașa.

— Oh, William! exclamă agățându-se de el. Știu ce ar trebui să fac. Ar trebui să mă mărit cu un bărbat ca Edward Browne. Este exact ce-mi trebuie. Ca vârstă, educație. Ne potrivim chiar și la statură. Totul e perfect. El e singur, eu singură. Suntem perechea ideală, coborâtă din Rai.

William îi întinse o batistă, iar ea își suflă nasul cu zgomot.

— El a fost atât de amabil, iar eu m-am purtat oribil. Am răstălmăcit tot ce-mi spunea, cum era mai rău. Mi-a spus... mi-a spus că sunt o femeie matură.

— Asta denotă că nu te cunoaște deloc, spuse William cu sarcasm.

Jackie suspină.

— Nu știe nimic despre mine. Vrea să-i țin de urât, povestindu-i anecdote despre viața mea zbuciumată. M-a făcut să mă simt ca o exploratoare care merge să-i învețe pe băștinași cum să patineze.

Izbucni din nou în lacrimi.

— Dar era atât de drăguț. Oare de ce am fost atât de urâcioasă cu el? De ce oare nu făc niciodată ce trebuie? De ce n-am făcut ce ar fi trebuit să fac?

— Dacă e atât de grozav, de ce nu te-ai îndrăgostit de el? Vorbele lui William erau calme, dar Jackie, stând cu capul pe pieptul lui, putea să-i simtă inima care-i bătea cu putere, trupul tensionat, căci, ceea ce spunea, avea o mare însemnătate pentru el.

— Pentru că este atât de... atât de bătrân, izbucni Jackie. Nu are umor! Nu este ca tine. Tu mă faci să râd.

Tu mă faci...

Se ridică brusc și-l privi.

— De ce zâmbești? Se simțea jignit de acel zâmbet. Eu mi-am deschis inima în fața ta, iar tu râzi?!

— Jackie, dragostea mea! spuse el rar, trăgând-o mai aproape. Ești singura femeie care mă consideră amuzant. Când mă aflam în compania unor oameni care Intenționau să facă un lucru stupid sau primejdios și le spuneam „nu”, ei mă numeau „om bătrân”.

— Copilării, zise Jackie în bătaie de joc.

La aceasta, William clătină din cap, strângând-o tandru în brațe.

— Știi ce iubesc eu la tine, Jackie?

— Nimic nu este de iubit la mine. Sunt o proastă, spuse ea cu greutate.

El îi ignoră vorbele.

— Unul, numai unul din lucrurile pe care le iubesc la tine este faptul că, atunci când erai copil, erai adult, iar acum, când ești adult, ești un copil. Cred că la naștere aveai douăzeci și cinci de ani și, de atunci, nu te-ai schimbat. Și, probabil, nici nu te vei schimba.

— Nu am douăzeci și cinci de ani. Sunt o femeie matură. Oh, William, ce să fac? Acest bărbat este atât de potrivit pentru mine!

— Ca și conopida.

— Cum?

— Conopida e foarte potrivită pentru tine. Se poate mânca zilnic. De fapt, oamenii ar trebui să mănânce doar pui fierți, conopidă și orez. N-ar trebui să mai mâncăm niciodată ciocolată sau înghețată sau floricele.

— Despre ce vorbești?

— Despre Edward Browne. El este conopida.

— Oh! exclamă ea începând să înțeleagă. Și, atunci, tu ești înghețata de ciocolată.

— De vanilie, mi-ar plăcea mai mult.

În ciuda supărării, ea zâmbi.

— Cred că ai o părere foarte bună despre tine, nu-i așa? Zâmbetul îi dispăru la fel de brusc cum îi apăruse.

— William, ce să fac? Tu și cu mine nu putem... nu putem fi împreună. Știi la fel de bine, ca și mine. Dar mă gândesc la tine tot timpul. Chiar aseară, când eram cu acel foarte drăguț bărbat, eu... Oh, William, ce să fac?

Doar zvâcnirile puternice ale inimii trădau faptul că William era afectat de cuvintele ei. De fapt, îi spunea, în felul ei, că îl iubește, nu?

— Vreau să-ți pun o singură întrebare, spuse el. Dacă nu m-ai fi văzut nicio dată copil și m-ai fi întâlnit pentru prima dată, când s-a prăbușit avionul, dacă aș fi avut aceeași vârstă cu tine, sau cu câțiva ani în plus, ce-ai fi simțit pentru mine?

Jackie nu răspunse imediat. Răspunsul trebuia gândit bine. William avea un simț al umorului atât de diferit de al altora. Ea îi îndrăgea cinstea și felul în care putea să râdă de el însuși. Desigur, nu era singurul bărbat cu simțul umorului. Dar erau și destui ca Edward Browne, bărbați care nu obișnuiau să râdă. Erau prea mulți ca Edward Browne, care se considerau bătrâni, pentru că așa scria în actele lor.

Dar, dacă William ar fi avut treizeci și opt de ani, în loc de douăzeci și opt, ar fi fost altfel? Ea încercă să-i scruteze caracterul. Dacă s-ar fi căsătorit cu o femeie mai tânără decât el, i-ar fi revenit responsabilitatea de a o învăța. Jackie știa foarte bine că soții mai în vârstă socoteau că două treimi din menirea lor erau să-și învețe tinerele soții ce este viața. De aceea în următoarele cinci minute, după ce spusese „da“, soțul mai vârstnic. Se transforma într-un bătrân. El avea nevoie de cineva care să zboare acum într-un avion cu josul în sus și, apoi de altcineva care să-l oprească să se transforme într-un bolovan, ca în jocul din copilărie.

— Jackie, ai de gând să-mi răspunzi? Spune-mi adevărul. Ce-ai fi gândit despre mine, dacă nu m-ai fi cunoscut mai înainte? Și dacă pe certificatul meu ar fi fost scrisă o altă dată de naștere?

— Aș fi gândit că ai nevoie de mine, spuse ea încet. Ai nevoie de mine, ca să te mențin tânăr.

Jackie continuă să vorbească, nu avea importanță despre ce, când simți respirația lui William, în păr. Era, ca și când, cei doi copii inocenți care se ocroteau unul pe celălalt, se transformaseră brusc în doi adulți, capabili de sentimentele adulte.

Aproape imediat, ea deveni conștientă de palmele puternice ale lui William, care erau pe spatele ei, de buzele lui, care-i sărutau gâtul.

— William, șopti ea.

Păru că n-o aude și o trase mai aproape de el, trupul, sânii, ea în întregime lipită de pieptul lui. Ea mai mult simți, decât îi auzi oftatul adânc, ca și când moliciunea ei îi tulburase puterea de oțel a pieptului.

Încet, ca și când era cel mai important lucru pe care îl făcuse vreodată, William își îngropă palmele în părul ei și își apropie buzele de ale lui Jackie.

El o mai sărutase, dar nu ca acum.

Atunci, demult, reușise să se țină sub control. De fiecare dată, părea că vrea să-i spună ceva. Acele sărutări aveau un început și un sfârșit.

Acest sărut, însă, era însăși dragostea. Era dragostea și blândețea și senzualitatea. Purta în el dorința ascunsă de mult, mult timp, de când William își dorise să-și lipească buzele de ale ei. Acum, când i se permitea, voia să savureze fiecare secundă. Dar mai era ceva, în acest sărut: vulgaritatea. William își deschidea sufletul, lăsând-o pe Jackie să înțeleagă cât de mult însemna pentru el, îi permitea să vadă cât îi era de dor, cât tânjea după ea și cât o iubea îi arăta cât de ușor l-ar fi putut răni. Era lipsit de apărare, dezvoltându-și cele mai profunde sentimente, pentru a fi văzute și simțite. Avea încredere în ea.

Jackie știa că niciodată William n-ar fi luat ceea ce nu i se oferea, așa încât, dacă sărutul continua, o lăsă să facă ea primul gest. O respecta mult prea mult, pentru a face ceva ce ea ar fi regretat mai târziu.

Sărutul continua, devenea mai profund, iar Jackie simțea cum crește dorința. Îi putea simți sufletul întreg, în acest sărut. Când se îndepărtă de ea, în el vibra dorință năvalnică, pe care se străduia s-o țină sub control. Jackie îl simțea că s-ar fi năpustit asupra ei, i-ar fi smuls hainele și ar fi făcut dragoste sălbatic cu ea. Cu toate astea, el se limitase la un sărut blând, un lung sărut.

— William, șopti ea.

— Da? Vocea lui, de obicei profundă, era acum gâtuită de tensiunea emoției.

— Eu... Nu știa ce să spună. Femeile sunt îndoctrinate de mici cu ideea că bărbatul trebuie să fie agresorul. Bineînțeles că, după ani de căsnicie, o femeie înțelege adesea că, dacă nu începe ea, n-ar mai fi niciun început. Acum, Jackie ar fi vrut să-i spună lui William că totul e în ordine, că-l dorește la fel de mult ca și el. Poate ceea ce făcea nu era bine, iar mâine va regreta. Dar, dacă lumea se prăbușește azi, iar acel mâine nu va mai fi niciodată?

Ea nu folosi cuvinte pentru a-l îndemna. Se folosi însă de vicleșugul femeilor cu experiență, de a se dăruia, lăsându-și trupul să-i spună „da”. Se întoarse complet către el își deschise gura sub a lui, îl apăsă cu picioarele, lăsându-și trupul moale.

— Se temea că o va întreba dacă e sigură că vrea să facă dragoste cu el, punând-o să mai ia încă o hotărâre. Dar William nu-și pierdu timpul cu vorbele. În loc de cuvinte, o privi, cu cei mai încântători ochi pe care-i văzuse vreodată. Privirea lui era aceea a unui copil care gustă pentru prima dată o înghețată, propunându-și să o savureze până la ultimul strop.

Se gândise, bineînțeles, mai mult decât ar fi vrut să recunoască, la ceea ce William îi destăinuise, într-un alt moment tensionat, că este virgin. De nenumărate ori se trezise noaptea, imaginându-și că e o femeie în vârstă, care învață un tânăr timid, de altfel, foarte atrăgător și în întregime splendid, ce trebuie să facă. Se imagina în postura unei curtezane franceze, cuminența pământului, amintindu-și mereu că trebuie să fie blândă și amabilă, menajându-i stângăciile și prima impresie. Ar fi putut să facă în așa fel, încât prima lui experiență sexuală să-i rămână în amintire, prin frumusețea neprihănită.

Însă, a visa de unul singur, în pat, nu are nimic de-a face, cu realitatea. Iar el, în realitate, era un mascul de o sută de kilograme, entuziast și flămând. Nici vorbă de timiditate. Nici de ezitare. Frumusețea consta în exuberanța, energia, plăcerea neștirbită, în bucuria curată și nouitatea, pentru William.

Cerule! William, n-ar fi putut să-i descheie nasturii mai repede. Adineauri, era complet îmbrăcată, iar acum, nu mai avea nimic pe ea. Adineauri, era în așteptarea

plăcerii, iar acum zâmbea fericită de încântare, în timp ce William îi atingea și-i gusta pielea.

Mâinile lui erau peste tot, căutând, explorând. Gura urma mâinile, iar când Jackie gemu de plăcere, el păru că a găsit cheile paradisului. Cu o mână pe un sân, cu gura pe celălalt, el încerca diferite mișcări, pentru a vedea care se potrivește cel mai bine, pentru amândoi.

Dacă Jackie ar fi putut vorbi, ar fi spus că totul se potrivește cel mai bine...

— William, încercă să vorbească, dar el își purta mâinile peste tot trupul, iar acea gură încântătoare îi dădea asemenea fiori de plăcere, încât cu greu putea gândi.

— Tu... Se întrerupse, căci nu-și putea aminti ce voia să spună. Cine și-ar fi putut aminti ceva așa de complicat ca vorbele, când era mângâiată, cum era ea? Palmele lui îi atingeau coapsele, alunecându-i pe curbele picioarelor. Acum înțelegea fascinația bărbaților când aveau de-a face cu virgine. Când te gândești că acest bărbat nu făcuse niciodată dragoste! Ea se simțea mai mult decât deosebită. Se simțea unică, neegalată, ca o regină. Acest bărbat divin, care nu fusese niciodată atins de vreo femeie, o făcea să simtă că era al ei, într-un mod fără echivoc.

Trupul ei începu să freamete, flexibil, moale, ușor.

— Tu... încercă ea, din nou.

— Eu, ce? reuși el să șoptească înecat de plăcerea pe care o experimenta.

Ea îl trase de gulerul cămășii. Era complet goală, încântător de goală, oferindu-se ochilor și mâinilor lui William, el, în schimb, era complet îmbrăcat.

După ușurința cu care o dezbrăcase, ea nu se miră când îl văzu gol, cât ai clipi din ochi.

Doamne, cât era de frumos! Pielea îi era netedă și proaspătă, ca a unui nou-născut. Pe piept avea un păr moale și scurt, iar mușchii puternici fremătau de forță și tinerețe. Nu s-ar fi gândit niciodată că i se poate întâmpla ca vederea acestui trup frumos, să-i sporească și mai mult neputința în fața dorinței. Mâinile îi căutau cu nerăbdare orice și tot ce ar fi putut pipăi; apoi își răsuci trupul, astfel ca să-și poată lipi gura de umerii lui goi, iar mâinile i se mișcară în jos.

Ea nu era pregătită pentru beatitudinea, extazul care apăruseră pe fața și în vo-

cea lui William, când ea îi cuprinse în palme părțile lui cele mai intime. Dacă până atunci Jackie nu fusese convinsă, acum, plăcerea ei consta în certitudinea că el n-o compara cu nicio altă femeie. Nicio altă femeie nu-l atinsese. Nicio altă femeie nu-și pusese mâinile sau buzele pe trupul lui. Era al ei, numai al ei!

Când își mișcă trupul mare și greu deasupra ei, pregătindu-se să o pătrundă, ea își arcui șoldurile, pentru a-l primi. Niciodată expresia „așa fusese scris” nu i se păruse mai adevărată, mai proprie, ca atunci când și-a unit trupul cu cel al lui William. În minte îi răsuna ca un ecou, cuvântul „acasă”, el venise acasă, ea era acum acasă. Ei erau acum acolo unde le era destinat să fie.

— Da, da, a fost tot ce putea spune când William începu să se miște deasupra ei. Nu există cuvinte că poată fi descrisă fericirea. Există tulburarea care însoțește întotdeauna sexul, dar cu William era mai mult. Se pare că el îi atinsese niște zone adânci, profunde, unde nimeni nu mai ajunsese. Acest act, pe care ea îl experimentase până atunci, fusese doar unul fizic, acum, însă, era mai mult decât atât. Era aproape spiritual, căci simțea că era încătușată de acest bărbat, până la ultima fibră. Fuseseră prieteni, și-au schimbat gânduri și taine, dar acest schimb le fusese până acum refuzat.

Jackie s-ar fi așteptat, deși era ultimul lucru pe care l-ar fi recunoscut, ca prima dată cu William să dureze foarte puțin. Din fericire, greșise. Contactul dura de mai multe minute, la fel de puternic.

— William, ești minunat, spuse ea ca-n vis, cu spatele arcuit și ochii închiși. Îl auzi că râde, acel râs mulțumit de sine al bărbaților, când sunt foarte mândri de ei. Își apăsă apoi pieptul transpirat peste al ei, sărutând-o pe gât.

* * *

Săptămâna care a urmat, Jackie a trăit într-o lume de vis. Ea-și încheiase viața sexuală, odată cu dispariția lui Charley, așa că, într-un fel, acum era aproape la fel de novice ca și William. Până să-l întâlnească, Charley se culcase cu oricare femeie care îi spusese „da” sau „poate”. Așa că știa foarte bine cea place și cum trebuie să facă

să-și satisfacă dorința. Încercase contactul în orice poziție posibilă. Ca toate femeile, Jackie fusese foarte curioasă și îi ceruse să-i povestească despre experiențele lui trecute. Auzise ea că niște fete din Singapore fuseseră teribil de așa și așa, apoi că era în Florida o fată care era pricepută în mod deosebit, la altceva. Pentru moment, Jackie nu-și dăduse seama, dar, mai târziu, înțelesese că se simțea intimidată. Cum ar fi putut o slăbănoagă ca ea să concureze cu acele femei, care știau atât de multe? Odată chiar îi spusese asta lui Charley, iar el făcuse haz, spunându-i că era cea mai bună dintre toate și că o prefera, în pat, tuturor femeilor din lume. Un timp, s-a simțit bine, apoi au început acele mici îndoieli sâcâitoare, că poate alte femei fuseseră mai... mai cum? Mai atrăgătoare? Cu mai multă pricepere tehnică?

Cu William se simțea liberă de comparații, liberă de a fi nevoită să trăiască după standardele altcuiva. Și cine ar fi crezut că această libertate, era cel mai afrodisiac lucru, pe lumea asta? Și, de asemenea, cine s-ar fi gândit că solidul, dependentul, prea cinstitul cetățean William Montgomery ar putea fi un demon în pat? În toți acei ani, de când îl cunoștea, Jackie observase puține indicii că ar fi fost inventiv. Dimpotrivă, părea a fi miniatura lui: urmează regula. De mic copil, el colora întotdeauna în Interiorul liniilor.

Timp de o săptămână n-au lucrat nimic, absolut nimic. Motivau atât pentru ei, cât și pentru Pete, că trebuiau să aștepte să se vindece mai întâi mâna lui Jackie, ca să poată zbura, sau ca să poată lucra la motoare și chiar pentru a urmări aspectul financiar al afacerilor lor. Adevărul era, un adevăr pe care ei nu-l recunoșteau deschis, că erau atât de preocupați unul de celălalt, încât nu se mai puteau gândi la nimic altceva.

Jackie își impusese să nu-l compare pe William cu Charley, dar nu reușise. Charley fusese un bărbat foarte sexy. Se gândea la sex tot timpul și îi plăcea să facă insinuări sexuale. Orice, ridicarea avioanelor, scaunelor, totul îi provoca aluzii la sex. Se gândea la sex, făcea sex, discuta despre sex.

William nu părea să fie prea diferit de el. Privindu-l, complet îmbrăcat, la micul dejun, Jackie nu putea crede că era același cu bărbatul cu care fusese în pat, cu o oră înainte. Cu hainele pe el, ai fi zis că nu există un bărbat mai demn ca William. Era atât de calm, atât de distant, de discret, încât îți pierdea și chef, când îl priveai.

Cu toată tinerețea lui, William văzuse indivizi mai în vârstă decât el care veneau să-i ceară sfatul. Văzându-l atât de sobru, era ușor de crezut că Jackie îl bănuia la început destul de timid în pat. Însă fusese atât de afectuos, de tandru, de pătimaș cu ea, încât pur și simplu a uluit-o.

A descoperit cu încântare că, fără haine, William devenea senzual ca un copil. În general, copiii văd într-o băltoacă de noroi ceva plăcut și rece, își scot hainele și se îmbroașcă, unul pe celălalt. Ei nu au idei preconcepute că „nu e frumos” sau „civilizat” ceea ce fac. Această inocență, această senzualitate semăna cu felul de a fi al lui William, în pat. El nu făcea dragoste din obligație, cu dorința de a termina cât mai repede, ca să poată dormi, după aceea. Nu urmărea să ajungă cât mai repede la finalul actului sexual. Lui îi plăcea să facă dragoste.

Jackie nu se gândise niciun moment că, din punct de vedere sexual, ar avea refulări. Când fusese odată întrebată de o femeie ce a găsit la un bărbat așa de bătrân ca Charley, ea râsese cu indiferență. Deși avusese și ea neplăceri cu Charley și discuții, probleme sexuale n-au fost niciodată între ei.

Cel puțin, așa credea, până să-l întâlnească pe William. Nu e de mirare că bărbații preferă femeile virgine; nu e de mirare că un bărbat e în stare să ucidă, dacă femeia lui s-a culcat cu un altul. Dacă femeilor li s-ar permite să facă dragoste cu mai mulți bărbați, ele ar începe să-i compare, așa cum îl compara ea acum pe Charley cu William. Și, dacă femeile și-ar compara amanții, unde s-ar ajunge? Ar mai putea bărbații să spună „Sunt cel mai bun, păpușico?” Ar trebui să și dovedească acest lucru!

Dacă s-ar fi culcat cu un bărbat ca William, înaintea lui Charley... ei bine, Jackie preferă să nu se mai gândească!...

După primele zile, ea încetă să-i mai compare pe cei doi bărbați și începu să se bucure cu adevărat. Era greu de explicat, iar ea nici nu se strădui prea mult, dar William o făcuse să se simtă ca și când ar fi fost prima pereche care descoperea deliciul celor două epiderme în contact.

Nu vorbeau și păreau că nici nu se gândesc la sex. Sexul era ceva care venea de la sine, ceva spontan și mirific, ceva curat, încântător. Păreau că-și spun: „Oare ce aș simți, dacă aș face așa? Sau așa?” William o lăsă să-și plimbe mâinile la nesfârșit pe

coapsele puternice, pe pieptul lui lat.

Când se sărutau, păreau că sunt primii care au descoperit această practică delicioasă. Charley avea mereu senzația că sărutările erau o pierdere de timp. „Mie îmi plac chestiile mai serioase, iubito”, obișnuia el să-i spună. Jackie nici nu-și dădea seama că era însetată după sărutări, ca un rătăcit în deșert, după apă. Cu William se săruta mult. Goală, se întindea peste el și-i săruta fața, ochii, nasul lung, necăjindu-l că-i trebuie șaisprezece sărutări, ca să-i poată suga drăgăstos buza de sus. Își plimba limba pe dinții lui sau îi urmărea conturul gurii.

Apoi schimbau locurile. Era rândul lui să o sărute. Palmele îi mângâiau brațele și umerii în timp ce buzele îi urmăreau fiecare trăsătură a feței. Își petreceau ore întregi în pat. Se atingeau, se priveau, se sărutau, se descopereau, unul pe celălalt. Jackie se gândea uneori că erau ca Adam și Eva, simțind primii asemenea plăcere.

Când făceau dragoste, de fiecare dată, părea că e altfel. Uneori erau atât de grăbiți, încât nu ajungeau să-și arunce hainele destul de repede. Alteori, se iubeau ceasuri întregi. Uneori, dura mult, alteori, dorul îi prindea pe neașteptate.

Stăteau pe canapea, William citea ziarul, Jackie îi cosea un nasture la cămașă și, deodată, hainele le atârnau pe suportul lămpii. Apoi se priveau, cu o expresie nedumerită, ca și când ar fi spus: „Oare, cum s-a întâmplat?”

Actul în sine era descătușat de prejudecăți sau constrângeri. Cu William ea știa că nu va fi judecată sau comparată. Știa că, oricum ar fi fost, pentru el, ea era preferată, unică. Era uluitor cât de mult se schimbase Jackie, știind că cineva o iubește, orice ar fi făcut. După primele zile, amândoi păreau că își spun: „Hai să încercăm și asta, să vedem ce simțim”. Trăirea. Era totul, pentru amândoi. Când își atingeau mâinile, buzele, când încercau diverse poziții în timpul actului sexual.

Și, apoi, era imaginația lui William. Parcă își conservase întreaga imaginație pentru acest unic eveniment. Trecuse prin școli, studiaseră limbajele altor popoare și debita tot ce știa, cu inventivitatea unui papagal. Acum, însă, în sfârșit, găsise un domeniu fără reguli pe care să fie obligat să le urmeze. Odată, în timpul celei de-a treia zile, într-un moment, când curgeau apele pe amândoi, William spusese cu o asemenea înfocare „Jackie, îmi place”, încât ea izbucni într-un râs zgomotos. „Și

mie”, fusese răspunsul.

Singura persoană cu care s-au întâlnit în această săptămână a fost tăcutul Pete. Au făcut tot posibilul să-și ascundă pasiunea de el, dar fără succes. Jackie își aminti o zicătoare arabă, care-i plăcea foarte mult: „Sunt trei lucruri pe care nu le poți ascunde: gravitatea, dragostea și un om călare pe o cămilă”. Ea și William au probat adevărul al doilea. În dimineața care a urmat după prima noapte petrecută împreună, au convenit că ar fi mai bine să-și mascheze pasiunea ce abia se dezlănțuise de ochii celor din jur. William a acceptat, fără tragere de inimă. „Cred că am putea, cât însă nu ești măritată cu mine”, spusese el. Jackie căutase să-l convingă că ar fi mai bine, pentru reputația lor.

Ieșiseră afară, convinși fiind că sunt cei mai buni actori din lume și că nimeni nu va afla că se schimbaseră ceva în relațiile dintre ei. Au reușit să-l păcălească pe Pete, doar vreo zece minute. El curăța niște piese, cu hainele îmbibate de kerosen. Cei doi încercau să se poarte ca și cum totul era neschimbat. Stăteau în picioare, de o parte și de alta a lui Pete, discutând despre problemele zilei respective. Câteva minute, Jackie și William nu se priviseră. Apoi, William spusese ceva în legătură cu niște pasageri ce trebuiau duși la Denver, iar când Jackie îi răspunse a făcut greșeala să se uite în ochii lui. Timp de câteva momente, s-au privit în tăcere, peste capul lui Pete. Când acesta și-a ridicat ochii spre ei, s-a înroșit până în vârful urechilor, de parcă ar fi dat buzna în camera unor tineri căsătoriți, aflați în luna lor de miere. Cât ai clipi, Pete părăsi hangarul, lăsându-i singuri pe cei doi, care nu făceau altceva decât să se uite unul la celălalt. Era o atmosferă atât de încinsă, încât kerosenul ar fi putut lua foc. Fără să schimbe o vorbă, doar ridicând o sprânceană, au intrat în casă. Abia au avut timp să închidă ușa în urma lor. În secunda următoare, hainele erau azvârlite pe jos, iar ei îmbrățișați, căutându-se cu înfrigurare, unul pe celălalt. Două zile n-au mai ieșit din casă.

Idila lor a luat sfârșit după opt zile, când doamna Beasley, bârfitoarea orașului, a intrat peste ei în dormitor și i-a găsit pe amândoi în pat.

CAPITOLUL 10

William și Jackie erau singuri în toată casa. Stăteau în living, împreună, pe aceeași canapea. Împreună poate nu e cuvântul potrivit, căci Jackie era cocoțată pe un capăt al canapelei, cât mai departe posibil de William. De dimineață, spioana orașului, care se mândrea că nu există pentru ea uși închise, pătrunsese în dormitorul lor. Considera că era, fără îndoială, de datoria ei, să știe tot ce se petrecea în orașul fantomă, așa că își pusese cea mai bună pălărie și dădu buzna. Se scuză că are nevoie să împrumute ceva de la Jackie! Era bineînțeles o absurditate, căci doamna Beasley locuia mult mai aproape de magazine, ca și ceilalți vecini, decât Jackie.

Dar ea văzuse ceea ce sperase să vadă: ceva care să-i satisfacă foamea de bârfe. Plecă în fugă, trântind ușa și își porni mașina minusculă, atât de repede, încât William nu reușise să-și tragă pantalonii și s-o prindă de umăr. Prin oraș circula gluma, că alergătorul cel mai rapid din lume era una din fetele Beasley, care duce o bârfă fierbinte.

Așa că se întâmplă exact ceea ce Jackie n-ar fi vrut. Ea dorea să devină respectabilă, să le arate celor din oraș că nu era nici grăbită, nici ușuratică, pentru a-și merita poziția în oraș. Pentru prima dată în viață, ea dorise să se integreze, nu să rămână pe dinafară. Dar, în această dimineață, doamna Beasley îi ruinase unica ei șansă. Acum, când va intra în oraș, va vedea ochii oamenilor privind pieziș apariția ei. Toate poveștile care circulară pe seama ei urmau să fie dezgropate.

William n-a vrut s-o lase singură, dar Jackie l-a implorat să plece la Denver pentru câteva zile.

— Trebuie să-i înfrunți singură, Jackie? Ce este de înfruntat? Ai impresia că suntem primii în acest oraș care trăiesc împreună, înainte de căsătorie? Jumătate din copiii orașului sunt politicos numiți „prematuri”, pentru că s-au născut la șase luni după nuntă.

Ea nu-i răspunse, căci și el știa prea bine că ei doi nu erau un cuplu obișnuit.

Pentru că ea nu i-a răspuns, William se întoarse și părăsi camera. Reapăru după câteva minute, cu geamantanele. A vrut s-o îmbrățișeze, dar ea l-a respins; cu maxi-

larele încleștate, își ridică bagajele.

— Mă întorc peste trei zile, îi spusese el, părăsind casa.

Jackie nu așteptă prea mult, până să se declanșeze furtuna. Aceasta luă chipul lui Terri, cu figura mânioasă, stând bătoasă în fața casei, gata de bătaie.

— E adevărat? întrebă ea când Jackie deschise ușa, omițând saluturile convenționale.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse Jackie, încercând să-și păstreze prestața. Oare de ce au oamenii mereu impresia să ar trebui să-ți vorbească „pentru binele tău“? Vrei puțin ceai?

— Nu, – nu vreau niciun ceai. Ce vreau este să încerc să-ți scot gărgăunii. Doar n-ai de gând să te măriți cu acest... acest copil, nu-i așa?

Jackie oftă greu.

— William nu este un copil. Este un bărbat în toată firea...

Spre consternarea ei, Terri se prăbuși în lacrimi, pe canapea. Jackie nu se așteptase la asta. Se așteptase la insulte și descărcări de furie, din partea prietenei ei, dar nu la lacrimi. Se apropie de ea și o cuprinse pe după umeri.

— Hai, vorbește!

— Nu, spuse Terri. Tu nu vrei să vorbești. Știi cât de mult însemni tu, pentru mine, Jackie? Ai idee cât de importantă ești, pentru viața mea?

Din păcate, Jackie știa cât de mult însemna pentru Terri. Nu-i putea uita pe cei doi fii, de-a dreptul mitocani, ai acesteia; îl auzise pe soțul ei, vorbindu-i, el care nu putea păstra o slujbă. O văzuse odată prin oraș pe Terri, apărându-i în față pe neașteptate. Pe figură i se citea mizeria. Acea nu era fața pe care ea i-o arăta lui Jackie.

— Da, spuse Jackie, întinzându-i mai multe batiste.

Cred că știu...

— Tu ești idolul meu. Ești idolul multor femei din America. Nu ești o oarecare, ca mine. Tu ești deosebită.

Da, se gândi Jackie. Asta fusese una din problemele majore ale vieții ei. Ea și-a dorit să piloteze, dar niciodată n-a vrut să fie o celebritate.

Terri o privi.

— Ai de gând să te măriți cu el?

— Eu... eu nu știu.

— Dar el te-a cerut?

Jackie nu răspunse. Tăcerea ei a fost răspunsul de care avea nevoie Terri.

— Te-ai gândit ce faci?

— Da, bineînțeles că m-am gândit. M-am gândit la tot. Am gândit și am răsucit totul în mintea mea, de o mie de ori.

— Te-ai gândit că întotdeauna vei arăta mai bătrână ca el? Tinerele îi vor face zâmbre, iar când te vor vedea, vor spune: „Nevasta ta e bătrână”. E mai bine să fii mai tânără și mai drăguță decât bărbatul.

Avea impresia că Terri citește propriile gânduri. Fusese crudă cu ea însăși, de o mie de ori.

— Potrivirea de vârstă nu e garanția fericirii, îi spuse ea obosită, dar tonul plin de suferință nu o opri pe Terri să continue, în timp ce-și sufla nasul în batistă.

— Toți prietenii voștri îl vor trata ca pe un puști, nu ca pe un bărbat. Ai să-i vorbești despre lucruri care s-au petrecut în viața ta, pe care el nu și le amintește, pentru că s-au întâmplat mai înainte ca el să fi învățat să meargă.

Jackie nu voia să se ambaleze, dar deja Terri începuse s-o enerveze.

— De ce contează vârstă, doar când femeia e mai bătrână? De ce n-are importanță și atunci când este bărbatul mai bătrân? îl deranjează cumva pe un bărbat, îndrăgostit de o femeie mai tânără, că-i vorbește despre lucruri care s-au petrecut înainte de nașterea ei? Dimpotrivă, începe să râdă, o bate ușor peste fund și-i spune cam așa: „Ei, acum, scumpo, tu te duci înapoi la bucătărie, și-ți vezi de treabă. Noi, bărbații în toată firea, avem ceva de discutat”. Și tu vrei să spui că acest fel de lucruri, sunt normale? Asta este ce trebuie să încurajăm?

Terri nu răspunse. Probabil că-și formulase aceste întrebări în ultima zi și jumătate, de când auzise despre ceea ce văzuse doamna Beasley.

— Cum poate el să aibă grijă de tine? Tu ești o femeie în toată firea.

— Dacă s-ar fi căsătorit cu o femeie de douăzeci și patru de ani, nimeni nu l-ar fi întrebat pe bărbatul de douăzeci și opt dacă este capabil să-i poarte de grijă, spuse

Jackie. Nimeni nu s-ar fi întrebat dacă este bărbat. De ce să fie considerat copil, numai pentru că soția lui, e mai în vârstă decât el? Subiectul începuse s-o înfierbânte. Și, pentru că tot veni vorba, aș vrea să știu ce nevoi are o fată de douăzeci și patru de ani, iar eu nu le am. Camaraderie? Un bărbat care să-și asume responsabilitatea unei soții și poate a copiilor? Sex? Să fie prezent când e nevoie de el? Ce nevoi are o femeie mai tânără, pe care eu să nu le am?

Terri o privi cu milă.

— Vorbești prin prisma unei văduve. În decurs de treizeci și opt de ani, sper că ai învățat mai multe decât el. La amintește-ți cât de proastă și de necoaptă erai, la douăzeci și opt de ani. Gândește-te câte ai învățat despre viață, de atunci.

Jackie își ridică brațele exasperată.

— Știi ce-am învățat de la viață? Am învățat să nu mai doresc să-mi petrec viața alături de un bărbat care se consideră un semizeu, pentru mine. Charley n-a fost pentru mine numai soț; el a fost un dictator. El făcea toate regulile și știa tot.

— Dar așa și trebuie să fie! aproape că strigă Terri, frustrată și înspăimântată. Ea știa foarte bine cât de onorabilă poate fi căsnicia și voia să-și salveze prietena de la o nenorocire pe care o putea prevedea atât de clar, ca într-un glob de cristal.

— Cine a făcut această regulă? se repezi Jackie, apoi începu, însă, să se calmeze.

Știa că Terri are pentru ea numai cele mai bune intenții. Terri credea că Jackie era pe punctul de a cădea într-o greșală grosolană și încerca s-o prevină.

— Cine spune că soțul trebuie să fie profesor și instructor pentru soția lui? De ce nu pot fi egali cei doi? William și cu mine suntem egali. El știe ce este un cămin, o familie și stabilitate. Eu știu ce este zbcium, impulsivitate și viața de azi pe mâine. Dacă am fi avut aceeași Vârstă sau dacă el ar fi fost ca acel bărbat perfect, cu care ai vrut să mă măriți, ar fi trebuit să mă adaptez felului lui de a fi. Un bărbat mai în vârstă, nu m-ar abate niciodată din drumul meu. Dacă William s-ar fi căsătorit cu o femeie mai tânără, ar fi tiranizat-o în ceea ce privește aranjarea buclelor. L-ar fi privit ca și când ar poseda toate răspunsurile, iar bietul William s-ar fi simțit obligat să i le furnizeze, așa cum le știe el. Dar eu știu, pentru că am văzut atâția oameni, că nu ex-

istă o cale bună sau una rea, când faci ceva. Eu n-aștept ca William să-mi spună cum să gândesc, cum să trăiesc, cum să-mi fac ordine pe toaletă. Eu vreau doar ca el să... să...

— Să ce? întrebă Terri, cu gura strânsă, părând să spună că nu crede nimic din cele spuse de Jackie.

Dar Jackie nu-și făcea griji că luptă într-o bătălie pe care destinul o desemnase să o piardă.

— Să mă iubească. Vreau ca el să-mi fie prieten. Să mă iubească, așa cum sunt. Nu vreau să-l schimb, iar el nu vrea să mă schimbe. Eu nu-i voi pune în spinare greutatea aberantă a necesității, de a avea răspuns la toate. Noi suntem egali.

— Dar, Jackie, spuse Terri încet, ca și când ar fi explicat ceva pe care oricine altcineva din lume îl știa, un bărbat trebuie să simtă că el este bărbatul. Poate că tu și cu mine știm că nu sunt cinci bărbați în lume care să știe măcar jumătate din câte știe o femeie, dar este important pentru un bărbat să creadă că știe mai mult decât femeia iubită.

Jackie izbucni în râs.

— Terri, dacă tu crezi că William crede cu sinceritate că cu știu mai multe decât el, pentru că sunt mai în vârstă, atunci nu-i cunoști deloc pe bărbați. Câți ani aveau băieții tăi, când au decis că ei cunosc mai multe despre lume decât tine, pentru că tu erai o biată femeie?

În ciuda faptului că se simțea apropierea dezastrului, Terri nu-și putu opri un zâmbet.

— Nouă. Ba nu, opt ani.

— Așa-i! Eu sunt cea care a spus că William și cu mine suntem egali, nu el. Noi suntem egali, pentru că eu nu caut la el răspunsurile. Când m-am măritat cu Charley, am crezut că, fiind mai în vârstă, știe tot ce era de știut. Ne-a fost greu amândurora când am început să înțeleg că era o ființă ca oricare dintre noi. Amândoi am vrut să ne întoarcem la vremea când eu îl priveam cu ochii strălucitori, plini de încrederea că el poate orice, dar odată pierdută această încredere, este pierdută pentru totdeauna. Nu mă aștept ca William să știe totul. Eu vreau de la el doar ceea ce se pri-

cepe mai bine: fermitate, o prezență calmă în furtuna vieții mele. Nu l-am zeificat pe William; îl iau așa cum este și îmi place, cum este.

Jackie zâmbi.

— Vezi tu, pentru el o e mare ușurare să fie iubit pentru ce este, în loc de a se strădui să încerce să fie ceea ce niște fete romantice cred că este.

Jackie începuse să se simtă mai bine. Pe măsură ce vorbea, era din ce în ce mai convinsă de adevărul celor spuse.

— Oare de ce un bărbat poate fi copil la cincizeci de ani, dar nu poate fi matur la douăzeci și opt? Este obișnuit ca femeile să se plângă că soții lor n-au mai multă minte decât la doi ani; atunci de ce este de neconceput că un bărbat poate fi maturizat, la douăzeci și opt de ani? William spunea...

Terri înțelese că Jackie a câștigat, că, încă o dată, Jackie a făcut exact ceea ce a vrut, întorcând spatele întregii lumi.

— Iar noi știm foarte bine câtă înțelepciune aveam la douăzeci și opt de ani. Vocea îi era încărcată de sarcasm.

— La douăzeci și opt de ani, eram doborâtă de trei copii și de un bărbat care nu-și putea păstra slujba, în schimb, își putea păstra porția de tărie. Iar la douăzeci și opt, tu zburai prin hambare în flăcări.

— Refuz să reduc un bărbat la o singură trăsătură – vârsta, spuse furioasă Jackie. Întreabă-mă despre demnitatea lui, despre capacitatea de a judeca, în caz de forță majoră, despre bunătatea lui, despre felul în care se îngrijește de alții. De ce toate astea nu au nicio valoare, iar vârsta lui este totul?

Terri deschise gura să mai spună ceva, dar renunță, își dădu seama că n-avea sens să mai continue discuția cu Jackie; se răzgândi. Se ridică în picioare.

— E clar că mi-am răcit gura de pomană. Când acest băiat îți va frânge inima, am să te ajut să pui bucățelele la loc! Aceste vorbe o enervară pe Jackie”.

— E scris undeva că cu și William suntem sortiți eșecului, numai pentru că eu sunt mai bogată în ani, nu în spirit?

Terri pornise către ușă, intenționând să nu mai scoată un cuvânt, dar, în clipa aceea, se întoarse:

Tu ai răspuns la toate, nu-i așa, Jackie? Ai fost peste tot, ai făcut de toate, așa că e normal să știi tot. Cum pot eu să știu ceva? Am trăit toată viața în același oraș, soțul meu s-a antrenat cu bețivii din oraș, iar copiii mei își vor petrece, nu e niciun dubiu, viața de adulți în pușcărie. Așa că, spune-mi și mie, cum ar putea cineva atât de neînsemnat ca mine să știe ceva?

— Terri... încep Jackie, ridicând mâna s-o mângâie, dar Terri se feri.

— Jackie, eu sunt aici, dacă ai nevoie de mine, adăugă ea și părăsi casa.

Jackie se rezemă de ușă, începând să plângă.

— Oare de ce nu poate fi viața mai simplă? șopti ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. De ce eu nu pot fi ca alți oameni?

La aceste întrebări, însă, răspunsul nu exista.

CAPITOLUL 11

Surpriză!

Jackie rămase cu gura căscată de uimire, privind musafirii din ușa casei, cinci bărbați și două femei, cu fețe radioase și bine dispuse. Expresiile lor nu reflectau ceea ce simțea ea, în adâncul sufletului.

— Fac prinsoare că nu te așteptai să ne vezi, Jackie!

— Nu, spuse ea, străduindu-se să fie cât mai politicoasă, dar inima îi căzuse în papuci. Ieri, abia, avusese loc discuția cu Terri. În orele care au urmat, ea nu pășise dincolo de ușă, de teama celor din Chandler. De teama comentariilor despre ea și William.

Acum în fața ușii stăteau Șapte persoane, prieteni vechi ai lui Charley, amici vechi de chefuri. Bărbați și femei, care făcuseră odată parte din viața ei, dar pe care îi uitase.

Privindu-i cum râd, ridicând sticlele cu vin, dornici să sărbătorească revederea, ea înțelese cât de mult s-a schimbat de când a venit în Chandler. În Chandler unde, dacă cineva îți zărea lumina aprinsă la ora trei noaptea, te-ar fi căutat la ora șase dimineța să te întrebe dacă nu ți s-a întâmplat ceva rău.

— Intrați, le spuse ea zâmbind și deschizând larg ușa. Apoi alergă la bucătărie, bănuind că sunt înfometăți și că, în scurt timp, cel puțin doi din ei îi vor cere bani.

— Jackie, vino aici și povestește-ne ce ai mai făcut în acești doi ani. Am văzut hangarul plin de avioane. Ce-i cu ele?

Jackie, care tocmai pregătea cel de-al patrulea sandviș, simți că-i îngheață mâinile. Deci acesta era motivul venirii lor aici: auziseră ceva despre noua ei afacere și voiau de lucru.

Brusc simți o dorință arzătoare ca William să fie lângă ea. Cu politețe, dar ferm, el le-ar fi dat de înțeles că angajau doar oameni capabili, nu pe toți boșorogii, ale căror vremuri bune, apuseseră demult.

La acest gând își scutură capul, încercând să se limpezească. Și ea era unul din boșorogi, pentru că ei erau generația din care făcea parte, erau lumea ei.

— Pofțiți la masă, îi invită, aducând o tavă cu gustări și murături. Masa din sufragerie era deja plină cu sticle de vin și bere. Unul din ei le adusese într-o valiză.

— Sperăm că n-o să superi, dacă o să-ți ținem companie câteva zile, spuse unul din bărbați. Ne-am gândit că nu te vom deranja, din moment ce ești proprietara acestui hotel. Trebuie să-ți fie tare urât singură, așa că o companie nu ți-ar strica.

— Nu, sigur că nu. Așa e, zise ea, forțându-se să zâmbească. Își aminti de vremurile când era cu Charley. El era un bărbat foarte generos; ceea ce le convenea tuturor, de minune. El era considerat generos, dar Jackie era cea care trebuia să cumpere alimentele, să pregătească mesele și să curețe după fiecare.

Așa că, erau acum aici, în căutare de slujbe, masă și casă, pe gratis.

— Salut!

Ea-și ridică privirea. În fața ei, stătea William, puternic, înalt și pur. Razele soarelui îi aureolau capul, făcându-l să pară un înger salvator. Dărâmând trei sticle goale, Jackie alergă spre el, iar el își desfăcu brațele strângând-o puternic la piept. Vag, își dădu seama de tăcerea ce se lăsase în jurul lor, dar n-o interesa ce gândesc ceilalți. Până în acest moment, nu realizase cât de mult începuse să depindă de William, de forța lui.

— Hai, Jackie, nu ne faci prezentările?

Unul câte unul Jackie îi prezentă. În cameră erau doar șase. Al șaptelea, cel mai bun prieten al lui Charley, ieșise puțin afară. Cu toții l-au salutat pe William cu entuziasm și l-au invitat să li se alăture la petrecere.

Jackie era cu sufletul la gură. Aceștia erau primii oameni cărora le făcuse cunoștință cu William, prezentându-l ca bărbatul ei, și le aștepta reacția. Dar, în comportarea lor, nu era nimic neobișnuit. În câteva minute au început să-i povestească lui William, plâsmuiri despre isprăvile lor ca piloți, în timp ce William le vorbea despre hotelurile cochete din oraș, unde ei ar putea sta. Jackie fu nevoită să-și ascundă un zâmbet. Acum se putea relaxa; William era aici, s-o ocrotească. El nu le-ar fi permis acestor indivizi să-i ia cu asalt casă, nici nu i-ar fi angajat, fără să aibă calificarea necesară.

Cinci minute mai târziu, prietenul lui Charley, Arnold, reapăru în cameră.

Gladys, cam prea prietenoasă cu William, exclamă:

— Iar acest superb obiect tânăr îi aparține lui Jackie.

Arnold zâmbi și spuse:

— Din câte știam, Jackie și Charley n-au avut copii.

Brusc se făcu liniște. Doar William părea calm.

— Sper s-o conving pe Jackie să ne căsătorim. Spusese asta cu voce mieroasă, părând netulburat de ceea ce tocmai se relatase.

Cât despre Jackie, ea ar fi dorit să se deschidă podeaua și s-o înghită pământul, ca să nu se mai știe niciodată de ea. Se răsuci pe un călcâi și părăsi camera, ignorând scuzele lui Arnold, răsunând în urma ei și rugămințile celor din grup să se întoarcă.

Când ieși afară, rămase surprinsă să simtă mâna lui William pe braț. El încerca s-o oprească din mers, dar Jackie își pusese în gând să se urce în avion. Era singurul loc unde se simțea cu adevărat în siguranță.

— Jackie, spuse William, bărbatul ăla e pe jumătate beat. Și chiar treaz să fi fost, mă îndoiesc că ar fi putut vedea mai departe de vârful nasului.

— Ar fi putut vedea ceea ce oricine poate să vadă.

William îi cuprinse umerii.

— Nu mă interesează nimic din toate astea, Jackie. Eu te iubesc. Te iubesc. Nu mă interesează câți ani ai, ce rasă ești, dacă ești grasă sau slabă. Te iubesc pentru ceea ce ești tu.

Și pentru că nu-i răspunse, el își lăsă mâinile să alunece de pe umerii ei.

— Dar acum, tu vei decide, îi spuse el, cu o voce înghețată. Tu trebuie să hotărăști.

Ea plecă de lângă el, îndreptându-se spre avion. În câteva minute decolă.

Dacă, în ziua în care ea îl luase în avion, William își spusese că zboară imprudent, văzând-o acum, el rămase îngrozit. Ea zbârâia pe deasupra copacilor, atât de jos, încât crengile din vârf au zgâriat avionul. Zbura drept spre munte. Nu puteai ști, până în clipa când ridică avionul, dacă are de gând să se zdrobească sau nu de stânci. Când avionul, cu motorul în forțaj părea că n-o mai ascultă, ei aproape că nu-i pășă.

Zbură câteva ceasuri, când vertical, când cu susul în jos, când oblic.

Când i se termină combustibilul, era cam la trei mii de metri și plana deasupra unui vârf muntos. Sub ea se afla o pășune întinsă, fără copaci. Își lăsă avionul să cadă acolo. Nu știa și nici n-o interesa, dacă va nimeri acel loc și plonjă pe cealaltă parte a muntelui, iar roțile erau la marginea prăpastiei.

După o clipă, când motorul se oprise, ea rămase pe loc, ținându-și capul pe spate, cu ochii strânși până la durere. Se afla pe vârful unui munte, cu rezervorul de combustibil gol și singura modalitate de a scăpa era să coboare pe jos muntele și să-l escaladeze apoi, cu o canistră de combustibil.

Coborî din avion, dar nu-și începu coborâșul pe jos. Se așeză pe marginea stâncii, admiră priveliștea magnifică, apoi așteptă să-i vină vreo idee înțeleaptă. Nu-i veni nicio idee, dar, veni grindina. Târziu, după-amiază, cerul se închise și începură să-i cadă în cap adevărate pietre de gheață. Se adăposti sub aripa avionului.

Se înnopta. Se strânse covrig, își trase pe ea hainele de piele, pe care le aruncase la repezeală, înainte de a se urca în avion și ațipi. Însă nu putea gândi. De fapt, spera că nu se va mai putea gândi niciodată. Ar fi vrut să se poată întoarce în timp, când viața era ușoară, când era mai tânără și cunoștea toate răspunsurile.

În dimineața următoare, devreme, nu se miră, când auzi în apropiere un avion. Probabil că William o căuta. Nu era el salvatorul, de fiecare dată? Era întotdeauna prezent, pentru a o salva, fie că avea nevoie de bani, de copii pentru rană sau de ajutor, pentru a o scăpa de intruși. Când avionul ajunsese deasupra capului ei, Jackie ieși de sub propriul ei aparat de zbor și făcu semne cu mâinile spre pilot, că este teafără. În replică, el își balansă aripile, astfel încât Jackie înțelese că a fost văzută. De la acea distanță, pilotul părea a fi unul din prietenii lui Charley. Simțindu-se vinovată pentru că provocase atâta agitație, ea realiză că William i-a pus pe toți la treabă, ca s-o găsească.

Era flămândă și obosită. Mai știa că le-a dat de furcă multor oameni, care erau îngrijorați de ea, dar mai stătea încă pe gânduri, înainte de a coborî muntele. Și, mai ales, spera să n-o caute nimeni. În special William. Acum, trebuia să fie singură, să se poată gândi.

Dar îi era imposibil. În capul ei, zumzăiau prea multe voci. Vocea lui William,

chemând-o și implorând-o.

Apoi vocea lui Charley, care-i spunea: „Ce mai contează, peste o sută de ani?”
Erau și vocile lui Arnold și Terri. Ce ecou avea vocea lui Terri, în capul ei!

Dar cea mai puternică dintre toate era propria ei voce. „El o să vrea o femeie mai tânără. Ar merita o femeie care să-i poată dăruia o droaie de copii”.

— Încetează! își spuse ea, punându-și mâinile la urechi. De ce oare nu putea auzi ce i-a spus lui Terri? Cât de deșteaptă fusese atunci, grozav de deșteaptă. Îi spusese numai lucruri adevărate. Și atunci, de ce nu le-a crezut?

Se făcuse seară. Îi scăpărau ochii de foame. Știa că ar fi putut să coboare muntele. Dar nu se putea clinti, încă nu luase decizia.

Când auzi zgomotul inconfundabil al cuiva care urca pe urmele lăsate de un elan bătrân, înțelese, fără urmă de dubiu, că era William. Cu maxilarul lăsat, cu brațele încrucișate pe piept, era hotărâtă să-l aștepte. Ce urma să-i spună?

Spre uimirea ei nu era William, ci liniștita, durdulia lui mamă, Nellie, care urca muntele, luptându-se cu un coș uriaș de picnic, sub braț.

Lui Jackie i-au fost necesare câteva momente ca s-o recunoască. Se gândea că e, poate, o halucinație.

Dar cuvintele lui Nellie au readus-o la realitate.

— Cred că am făcut infarct, spuse ea cu zâmbetul pe buze. Apoi, se așeză ușor pe pământ.

CAPITOLUL 12

Nellie nu făcuse un atac de cord. Nu era însă obișnuită să urce, iar efortul, combinat cu altitudinea, i-a dat senzația că e pe moarte. Timp de câteva minute bune, Jackie își comută atenția de la propria persoană la Nellie. În scurt timp, amândouă stăteau la umbra aripii avionului, înfruptându-se din mâncărurile, cărate de Nellie.

Jackie așteptă calmă să înceapă ciroul. Dar Nellie nu scoase o vorbă despre William sau despre faptul să trăiau împreună. Discutară despre vreme, despre avionul care era chiar pe marginea prăpastiei, în general nimic important.

În final, Jackie nu mai rezistă.

— Mă crezi o caraghioasă, nu-i așa?

Nellie nu păru surprinsă de întrebare.

— Nu, draga mea, după mine, ești una din cele mai grozave femei pe care le-am cunoscut.

Jackie dădu din cap.

Nici de data asta Nellie nu luă în seamă sarcasmul ei. Nellie schimbă subiectul.

— De ce nu participi la cursa Taggie?

Jackie zâmbi. Refuzase să-i explice lui William, dar n-o putea refuza pe mama lui.

— Nu-mi place să fiu o celebritate. Detest aparatura modernă de zbor care înlocuiește talentul pilotului. Căci asta reprezintă azi zborul, aparatură. Nu-ți trebuie talent, ci cunoștințe solide de matematică. În câțiva ani, oameni ca William pot deveni piloți mai buni decât mine.

Nellie zâmbi, la aerul inocent al vorbelor lui Jackie.

— De ce nu vrei să te căsătorești cu fiul meu?

Asta era! Bâlcii începuse, se gândi Jackie.

— Dintr-o mulțime de motive. Să zicem, pentru că merită o soartă mai bună. Apoi e vorba și de mândria mea. Nu-mi plac bârfele și poveștile care circulă.

Nellie începu să râdă.

— E drept că ați stârnit o mulțime de discuții. Bietul meu soț, de câte ori iese

pe stradă, este acostat de câte cineva, care-i relatează ultima bârfă legată de faptul că doi tineri necăsătoriți au fost găsiți împreună în pat. Ați scandalizat întregul Chandler. Sunt convinsă că sunteți primul cuplu din acest oraș care a intrat în bătaia focului.

Jackie roși jenată și-și plecă privirea în pământ.

— Ai idee ce au ajuns acum să spună? Că probabil a fost ceva între voi doi, încă de când erați copii.

Jackie clipi uluită, câteva secunde.

— Cum?

— Da. Doamna Beasley spune că legătura dintre tine și fiul meu, în toți acei ani, nu era normală.

Jackie deschise gura să vorbească, dar renunță. Apoi începu să râdă.

— Bine, dar William era copil! Și o calamitate. O adevărată calamitate. Am făcut orice să scap de el. Dacă nici asta nu e normal, atunci nu mai știu ce-ar putea fi!

— Tu ai încercat să scapi de el? Din câte îmi amintesc, voi doi erați nedespărțiți. E drept, îi spuneai să te lase în pace, dar când el rămânea acasă, veneai întotdeauna să-l vezi.

— N-am făcut așa ceva, spuse Jackie cu indignare.

— Dar când el a avut gripă? Veneai în fiecare zi.

— Eram îngrijorată de întreaga familie.

— Doar William era bolnav.

Jackie luă un băț și începu să deseneze cercuri pe pământ.

— Era doar un copil. Încă mai este. Întotdeauna a fost.

— N-ai crezut niciodată asta. Îi cereai mereu sfatul în multe probleme. Ai iubit întotdeauna aventura, dar, înainte de a face ceva, îl întrebai pe William, dacă o să iasă bine.

— Nu-i adevărat, spuse Jackie, ca o școlăriță.

Pentru un moment, Nellie nu-i răspunse.

— Tu știi că William n-a vorbit o lună întreagă, după ce ai plecat din Chandler? Nu voia să vorbească, accepta cu greu să mănânce. Ca să-l fac să meargă seara la culcare, trebuia să-l iau în brațe și să-l legăn. Mi-era teamă că-și va pierde dorința

de a trăi.

— Iar eu, nu m-am gândit niciodată la el. Jackie își acoperi ochii cu mâna. Iar acum, mă gândesc numai la el. Nu știu ce să fac. William vrea să ne căsătorim. Dar între noi... sunt diferențe. Oamenii...

— Să-i ia naiba de oameni! spuse Nellie.

Jackie n-a fost niciodată mai uluită, ca acum. Nellie Montgomery era cea mai calmă, mai blândă și mai optimistă persoană din lume. N-a existat vreodată ceva care s-o facă să-și piardă calmul, nici măcar cei doisprezece copii care o asaltau. Nici chiar când trei din ei au venit, în același timp, plini de sânge. Nellie era persoana pe care ți-ai fi dorit s-o ai alături, în timpul unei catastrofe: nu-și pierdea calmul nici în fața plutonului de execuție.

Iar acum înjura.

Când Jackie o privi, figura lui Nellie nu mai era cea blândă, dulce, pe care o văzuse întotdeauna. Era plină de furie.

— Jackie, dă-ți seama!

Aceasta o făcu pe Jackie să-și îndrepte spatele, cu ochii larg deschiși.

— Ai impresia că altora le e ușor, iar tu ești singura cu probleme? Ai fost norocoasă de când te știu!

— Norocoasă? șopti Jackie. Oare cum putea fi norocoasă, cu viața ei atât de plină de greutate și bătălii?

— O, știu la ce te gândești. Sunt o Montgomery și, prin urmare, nu cunosc altceva decât luxul și viața ușoară. N-ai dreptate. Tu ai fost capabilă toată viața să faci ce vrei. Iar în jurul tău, ai avut numai oameni care te-au iubit. Acum, când ai întâlnit un obstacol, întorci coada și fugi. De ce nu încetezi să mai fi atât de egoistă și să te mai gândești și la alții, nu numai la tine?

Jackie rămase încremenită de uimire în fața izbucnirii neobișnuite a acestei femei. O șocă însă, când Nellie începu să strângă resturile de mâncare, pregătindu-se de plecare.

Ar fi vrut să se apere.

— Nu înțeleg. Nu sunt egoistă; la William mă gândesc. O fac mai mult pentru

el, nu pentru mine.

— Nu, nu-i adevărat! spuse Nellie cu violență. Brusc, își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

Jackie făcu singurul gest la care se pricepea: o luă. În brațe pe Nellie și o trase spre ea.

— Scuză-mă, spuse Nellie, suflându-și nasul. Apoi se desprinse din brațele lui Jackie. Eu văd lucrurile mult mai clar decât tine, pentru că am trecut și eu prin așa ceva. Cu ani în urmă, am fost și eu, cu soțul meu, într-o situație asemănătoare.

— Nu înțeleg. Soțul tău nu este mai tânăr decât tine.

Nellie începu să râdă.

— Nu, draga mea, Jace nu e mai tânăr decât mine. Dar, în cazul meu, ca și în al tău, de altfel, vârstă nu are nicio importanță, absolut nicio importanță. Ție ți-e teamă de ceea ce cred alții. Viața m-a învățat că, dacă le dai altora putere asupra ta, ei o vor întrebuința greșit.

Nellie luă amândouă mâinile lui Jackie într-ale ei.

— Cu ani în urmă, când Jace a vrut să ne căsătorim, l-am refuzat, pentru că alții, pe care eu îi consideram foarte atașați de mine, îmi spuneau că n-ar trebui să mă căsătoresc cu el. Acești oameni mă asigurau că singura lor grijă era să-mi fie mie bine. A fost nevoie de mult timp, poate prea mult, până să înțeleg că, de fapt, se gândeau numai la ei, în niciun caz la Jace sau la mine. Oamenii pot fi niște creaturi foarte egoiste.

— Nu... nu m-am gândit la asta.

— Nu, nu te-ai gândit să faci ceea ce fac toți. Majoritatea femeilor se căsătoresc cu bărbați cam cu cinci ani mai mari ca ele, apoi își trăiesc viața așa cum au fost învățate. Spune-mi, Jackie, îl iubești pe William?

— Da, spuse ea, din toată inima.

— Și atunci, care e problema?

Jackie o privea descumpănită, fără să-i poată da un răspuns.

— Draga mea, am impresia că încă n-ai înțeles că totul în viață este dragoste. Asta e tot ce contează cu adevărat. N-au nicio importanță banii, averea, Vârsta, pri-

etenii, succesele. Singurul lucru care are valoare este dragostea... Dragostea este cea care face ca trecerea noastră pe acest pământ să aibă o însemnătate. Și vrei să-ți mai spun ceva? Dragostea, dragostea adevărată, este rară. N-o întâlnești prea des. Mulți o caută toată viața, fără s-o găsească.

Făcu o pauză. Ochii îi străluceau straniu.

— Spune-mi, Jackie, dacă ai zări acum, pe jos, un diamant mare, ce ai face?

— L-aș ridica, spuse Jackie abia auzit.

— Dar dacă acest diamant, de altfel perfect, ar avea un defect minuscul, să zicem, o crăpătură la un capăt, ai arunca întregul diamant din cauza acestui defect?

În ochii lui Jackie sclipiră lacrimi.

— Nu, l-aș păstra, cu defect cu tot.

— Fiul meu este perfect, dar, în ochii tăi, el are un defect: l-am născut cu zece ani mai târziu decât te-a născut pe tine mama ta. Ești gata să renunți la el, din cauza greșelii mele?

Jackie plângea în hohote.

— Nu știu, spuse ea cu sinceritate. Nu știu ce să fac!

După un moment, Nellie se ridică în picioare, pregătindu-se de plecare. O lăsă pe Jackie cu capul pe genunchi. Se întoarse înapoi, însă.

— Coborî acum, cu mine?

Jackie zâmbi printre lacrimi.

Cam câți mă așteaptă jos?

— Câțiva, răspunse zâmbind Nellie.

Asta însemna cam jumătate din populația orașului Chandler.

— Este și William, acolo?

Figura lui Nellie deveni sobră.

— Nu, nu este. Mi-a spus că știi unde îl poți găsi.

Jackie simți că i se oprește inima. Fără îndoială că William o aștepta într-un loc pe care ea și-l amintea. Nu mai fusese acolo, de douăzeci de ani, dar și-l amintea.

— Sunt gata într-o clipă! Vreau să-mi aranjez puțin fața. „Și să mai câștig timp de gândire”, își spuse ea.

— Zece minute, niciunul în plus! Toți sunt îngrijorați din cauza ta, zise Nellie.

— Da, ai dreptate, răspuse Jackie. Amândouă știau însă că ea n-a luat încă nicio hotărâre.

În clipa când Nellie dispăru, Jackie alergă la avion, se cățăără pe aripă și intră în cabină. Acolo, își căută micuța casetă metalică pe care o purta tot timpul cu ea. Aproape întotdeauna își lua la ea articolele cosmetice pentru cazul în care se întâlnea pe neașteptate cu ziaristii. Iar acum, trebuia să dea ochii cu cetățenii din Chandler și ar fi fost mai bine ca obrazul ei să nu mai fie marcat de lacrimi.

Găsi cutia. În timp ce-și căuta rujul, căzut sub trei hărți și un compas, văzu un plic mare, alb. Pentru o clipă, mâinile ca și inima, i s-au oprit, căci știa foarte bine ce conține.

Încet scoase plicul și-l desfăcu. Înăuntru era invitația de a participa la cursa Taggie. O primise în ziua înmormântării lui Charley. Atunci, însemnase o cotitură în viața ei.

Cu trei zile mai înainte, se trezise, nu în sforăielile zgomotoase ale lui Charley, ci într-o tăcere nefirească. Charley nu era adormit, lângă ea; era mort. Murise în somn, în urma unui infarct puternic. Arăta liniștit și împăcat. Pe buze, mai purta încă umbra unui zâmbet.

Câteva zile după aceea, ea n-a fost capabilă să judece. Oamenii din Chandler însă, cum au aflat, au venit să-și ia rămas bun. Fiecare din ei, voia parcă să se convingă că Jackie va continua să facă tot ceea ce făcuse și până atunci: adică să zboare mai sus, mai mult, mai repede.

Asta s-a întâmplat până în ziua funeraliilor, când, absentă, deschisese plicul și găsisse invitația la cursa Taggie, care urma să aibă loc în oraș, însoțită de o scrisoare de la Jace Montgomery. În clipa aceea, realiză că se săturase de tot. Era sătulă de permanenta mișcare, de faptul că nu putea prinde rădăcini nicăieri. Se săturase să-și vadă numele în ziare, se săturase să dea autografe, se săturase să răspundă la aceleași și aceleași întrebări stupide. Își dorea un cămin. Își dorea ceea ce alții aveau demult.

Fără să stea pe gânduri, îi scrisese domnului Montgomery că ar fi dispusă să accepte oferta lui de a se stabili în Chandler și de a iniția o companie de transport, dar

că nu va participa la cursă. Nu-i spusese nici lui și nici altcuiva, că, de fapt, îi era frică să nu piardă cursa.

Cu invitația ruptă și prăfuită în mână, Jackie se îndreptă spre capătul stâncii. Rămase acolo, în picioare, privind spre prăpastia adâncă. Nu mai reprezenta șansa vieții ei, se gândi ea. Și alții primeau frecvent invitații. Unele erau aurite, altele sugestive, unele erau mari, altele mici. Unele erau stridente, altele subtile. Dar era interesantă doar acea invitație care era acceptată. Mulți acceptau doar invitațiile sigure, ignorându-le pe cele neobișnuite sau care presupuneau un risc.

Dar Jackie nu se speriasse niciodată de riscuri. Ea făcuse așa cum spunea William, exact ceea ce dorise în viață. Ea acceptase invitația oferită de mama sa, care spusese că probabil e altfel decât ceilalți copii din același aluat. A acceptat invitația lui Charley să ducă o viață aventuroasă și agitată. Și tot așa, acceptase și refuzase invitații, după bunul ei plac. De fiecare dată, fără ezitare, știind instinctiv ce era bine și ce nu pentru ea.

Acum, însă, William îi oferise o altă invitație, probabil cea mai importantă din viața ei și tocmai acum ezita. De ce oare? Doar pentru că William era mai tânăr decât ea? Sau era vorba de altceva?

Îl refuzase pe William pentru că îi era teamă? Oare îi era teamă, așa cum spusese Nellie, de ce vor spune ceilalți? Niciodată până atunci nu-i păsase de asta. Sau îi era frică să iubească atât de mult pe cineva, cum îl iubea pe William? Dacă acum îl iubea atât, atunci cum va fi când îl va vedea ținând în brațe copilul lor? Cât de mult ar putea să-l iubească, după ani de conviețuire, când va ajunge să-l cunoască atât de bine, încât gândurile lui îi vor fi tot atât de familiare ca propria-i respirație? Și dacă iubindu-l atât de mult, el va muri ca și Charley?

Fusese capabilă să supraviețuiască morții lui Charley, pentru că-și păstrase întotdeauna independența. Își păstrase întotdeauna propria identitate, fusese întotdeauna cu el, dar, în același timp, separată de el. Îl iubise pe Charley, dar fuseseră mereu două persoane. De William nu se mai simțea separată. Simțea că sunt unul singur, că sunt contopiți ca două culori amestecate de penelul unui pictor. Ea era galbenul, culoarea soarelui, o culoare pasionantă, iar William era albastrul, culoarea păcii și a cal-

mului. Contopite, cele două culori dădeau verdele, culoarea pământului, a căminului.

Privi invitația zdrențuită din mână și, după o clipă, îi apărură un zâmbet ușor în colțul buzelor. Își ridică ochii spre necuprinsul cerului, simțind căldura soarelui pe față.

— Nu-mi pasă! șopti ea. Zâmbetul i se accentuă și vocea deveni mai puternică.

— Nu-mi pasă ce va fi mâine! Eu trăiesc acum. Îl iubesc. Îl iubesc cu toată ființa mea și numai asta contează. Nu mă interesează ce gândesc alții. Nu mă interesează viitorul. Îl iubesc! Mă auziți?

Vocea i se transformă în strigăt.

— Lume, mă auzi? îl iubesc!

Încă zâmbind, începu să rupă invitația, întâi în două, apoi în patru și iar și iar, până când o mărunți în bucăți mici, pe care le adună în palmă.

Apoi ridică mâna spre soare, deschise palma și lăsă vântul să le zboare, ca pe un roi de fluturi mici și albi care pluteau în prăpastie.

Când dispărură și ultima bucată de hârtie, se întoarse și începu să coboare muntele.

Erau acolo, așteptând-o. Prietenii lui Charley care zburaseră până au dat de ea. Mulți locuitori din Chandler, curioși, amatori de senzații care să le împrăștie monotonia vieții, iată-l pe Arnold, care nu contenea cu scuzele pentru gafa făcută. Încerca să-i explice că de fapt el a vrut să spună că nu știa că Charley să fi avut copii mari. Simțindu-i adevărul în voce, ea îl iertă, continuând să meargă, căutând cu privirea prin mulțime vreun semn de la William.

El, însă, nu era acolo. Și era normal să nu fie. Acum venea rândul ei să-l caute.

Jace Montgomery stătea în picioare la poalele muntelui, privind-o, căutându-i fața, așteptând un răspuns. Brusc, Jackie fu izbită de faptul că toți din oraș știau cât de mult se iubeau, ea și William, că s-au iubit dintotdeauna.

În ochii oamenilor, probabil că ei formaseră întotdeauna un cuplu.

Când Jace îi văzu expresia feței, îi zâmbi și un car de ani păreau să-i fi căzut de pe umeri. Nu scoase un cuvânt. Îi arătă o mașină parcată în apropiere, iar Jackie se îndreptă grăbită spre ea. Cum spunea William? Că merge „cu pași mari, de parcă ar

înghiți pământul”.

În câteva minute era în mașină, conducând spre oraș. Nu merse mult și, deodată, își dădu seama unde ar putea fi William. O aștepta lângă micul pod, unde îl învățase echilibristica pe funie, apoi îl împinsese în apă, spunându-i „înoată sau vei muri!”

Era acolo calm, așteptând-o. Stânca ei, se gândi Jackie, oprindu-se o clipă să-l privească. Soarele îi strălucea în păr. Nu, nu stânca ei, diamantul ei. Diamantul ei fără cusur.

— Salut, spuse ea, când era la mai puțin de doi metri de el.

El n-o privi, nu rosti nimic, așa că Jackie se așeză jos, în fața lui. El îi ocolea privirea.

— M-am purtat puțin cam urât, în ultimele zile, zise ea.

— Da, așa e.

Ea zâmbi.

— Ai putea să spui ceva plăcut.

— Nu mă simt foarte bine.

— Cred că ar fi cazul, răspunse ea, încercând să învioreze situația, cu puțin umor. El nici măcar nu zâmbi.

Câteva minute, ea rămase tăcută, încercând să găsească ceva de spus, dar nu se putea gândi la nimic.

— Ei, fir-ar să fie, William! Ce ar trebui să spun? Că tu ai avut dreptate, în timp ce eu am greșit? Asta ai vrea să auzi?

El se întoarse încet și o privi.

— Pentru început n-ar fi rău!

Jackie deschise gura să-i spună ce crede despre el, dar izbucni în râs. Un minut mai târziu se aruncă în brațele lui și începu să-i sărute fața și gâtul, cu pasiune.

William se feri, ridicându-și bărbia.

— Jackie, nu mă mulțumesc doar cu o scuză: Vreau o mie de scuze.

— Ei! exclamă ea, începând să-i descheie cămașa și să-i sărute pieptul.

William o prinse de umeri și o îndepărtă de el, pentru a-i privi ochii.

— N-am de gând s-o iau iar de la început, până nu voi avea certitudinea că n-ai să mă părăsești din nou. N-aș mai putea suporta niște zile ca acestea din urmă. Jackie, vorbesc serios. Ori ești toată a mea, ori deloc. Fără jumătăți de măsură.

— Te iubesc, spuse ea. Și dacă mă vei ierta, sunt a ta!

— Definitiv? Cu căsătorie și toate celelalte?

— Cu căsătorie și orice altceva.

Încă o mai ținea la distanță de el, privind-o în ochi, pentru a se convinge că spune adevărul.

— Ce te-a făcut să vezi realitatea? Ce te-a făcut să-ți dai seama cât ai fost de stupidă?

Ea zâmbi:

— Am stat de vorbă cu un expert în probleme de dragoste.

— Oh, un călugăr sau un psihiatru sau un dansator oriental?

— Nimic din toate astea. Am vorbit cu cineva care a dat și a primit enorme dovezi de dragoste. Ea m-a făcut să înțeleg că nimic altceva nu contează în viață. Jackie își înalță capul.

— William, te iubesc mai mult de Cât iubesc avioanele.

William o privi uluit un moment, apoi o luă în brațe și o strânse, aproape s-o strivească.

— Acum știu că vorbești serios.

Jackie chicoti, încercând să-i descheie catarama de la curea.

— Nu, nu încă! spuse el ridicându-se în picioare și îndepărtându-o. În tufișuri ar putea fi o Beasley, care ne privește. Mergem chiar acum să ne căsătorim.

— Acum? Dar, William, am nevoie de o baie și...

— Ai tot timpul, după.

— Și? spuse ea cu voce plină de interes. Și ce câștig, dacă mă mărit cu tine?

El o luă în brațe.

— O viață de dragoste, îi răspunse încet. Îi mângâie, tâmplele, cu vârfurile degetelor.

— Asta și vreau.

Începu să-l sărute, dar el se feri.

— Nu. Nimic, până nu faci din mine un bărbat onorabil. O luă de mână și o conduse înapoi, spre șosea, atât de repede, încât o făcu să se împiedice de plante și bolovani.

— Știi că, dacă te măriți cu sponsorul, nu trebuie să plătești nimic, ca să participi la cursa Taggie?

— Chiar așa?

— Așa că, poate ți-ar plăcea să intri în cursă?

— Nu, spuse ea veselă.

— Îmi explici și mie de ce?

— William, trebuie să-ți spun o taină. Sunt îngrozită de înălțimi. Nu le pot suferi.

El deschise ușa mașinii cu care venise Jackie și o ajută să se așeze.

— Jackie, tu ai să mă ucizi.

— Nu, William, dragul meu, voi fi viața ta, spuse ea încet.

El se aplecă să o sărute, dar se trase repede înapoi.

— Nu, nu te voi săruta, până nu vei avea Montgomery atașat numelui tău.

— Pentru toți din oraș, spuse ea, lăsându-se pe spate în fotoliu. Zâmbea privindu-l cum ocolește mașina și se așază pe scaunul șoferului. Închise ochii și, pentru o clipă, văzu fericirea care îi aștepta în viitor. Nellie spusese că numai dragostea contează și avea dreptate. Nimic nu-i dăduse în viață atâta fericire ca această certitudine, că iubește și este iubită.

William închise ușa, trase frâna și porni. Nu-și spuneau nimic. El îi ridică mâna și i-o sărută, iar acest sărut spunea totul.

Ea luase hotărârea corectă.

EPILOG

Soțul lui Terri a evadat într-un costum de călătorie vărgat, luându-l cu el pe fiul lor mai mare. Edward Browne a consolat-o pentru această pierdere și s-au căsătorit la câteva luni, după divorțul lui Terri. El hotărâse că încercarea de a-i aduce pe calea cea bună pe ceilalți doi fii ai lui Terri era mult mai interesantă decât o călătorie cu un vapor de agrement, așa că se dedică acestora. Băieții mai mici se transformară în tineri mai puțin stupizi decât s-ar fi crezut și, fiind încurajați, au ajuns la concluzia că e mai util să-și folosească mai degrabă capul, în locul pumnilor. Amândoi au absolvit liceul și au început o viață normală. Cât despre Edward și Terri, mulțumeau cerului în fiecare zi, pentru că s-au găsit unul pe celălalt.

Jackie și William au avut doi copii și au trăit fericiți, până la sfârșitul vieții.

CARTEA A DOUA

CERERE ÎN CĂSĂTORIE

CAPITOLUL 1

Microcentrala telefonică de pe biroul lui Kane Taggert avea șase butoane, care se aprindeau aproape continuu. Când suna pe linia privată, el punea butonul numărul șase în contact și răspundea. Linia privată era pentru familie sau pentru profesorii celor doi fii ai săi.

— Mamă? spuse el, răsucindu-se în fotoliu, în timp ce privea pe cer conturul New York-ului, ce plăcere neașteptată. Știa, fără s-o întrebe, ce voia, sau dacă avea nevoie de ceva, pentru că nu-l suna niciodată când bursa era deschisă, doar pentru a face conversație.

— Aș vrea să-ți cer o favoare.

Kane nu protestă, deși ar fi făcut-o. De la căsătoria fratelui său geamăn, cu cinci luni în urmă, și până în acel moment, maică-sa fusese neobosită în încercările de a-l căsători pe Kane, fiul rămas văduv.

— Cred că ai nevoie de o vacanță.

Kane oftă adânc. Pe pupitru linia numărul patru începuse să clipească. Era Tokio, și ar fi trebuit să încheie convorbirea.

— Dă-i drumul, mamă, spuse el. Ce tortură mi-ai mai pregătit?

— Tatăl tău nu se simte prea bine și...

— Voi fi acolo...

— Nu, nu e cazul. Inimă largă, cum îl știi, a intrat într-o mică încurcătură, iar eu i-am promis că-l scot din necaz.

Era o situație obișnuită la părinții săi. Tatăl se ferea adesea să-i ajute pe ceilalți. Dar această generozitate uneori îl depășea. Grijulie cu el, să-l protejeze, soția lui trebuia să joace adesea rolul nevestei ingrâte, care-l împiedica de la faptele lui bune.

— Ce-a mai făcut? întrebă Kane, privind cum s-a stins linia numărul patru.

— Îl știi pe Clem, vecinul nostru, și începu să-i explice cine era Clem. Voia să

scoată în evidență că trecuse atât de mult de când Kane nu mai fusese pe acasă, încât era posibil să-l fi uitat pe bărbatul pe care-l cunoscuse atât de bine. El ia adesea grupuri de turiști veniți de pe coasta estică. Ei, luna trecută a avut un grup de șase bărbați și tu știi, Clem are acum o vârstă, așa că i-a fost cam greu. Nu mai poate face ascensiuni ca în tinerețe.

Kane nu scotea o vorbă. Clem era la fel de puternic și de agil, ca un mustang. Și mai știa că sănătatea lui nu avea nicio legătură cu ceea ce urma să-i propună maică-sa.

— Așa că tatăl tău s-a oferit să preia el următorul grup de turiști.

Clem era un bărbat care își știa bine meseria, așa că, dacă i-a cedat lui Ian Taggert grupul următor, era ceva la mijloc.

— E chiar așa de rău? Vreun grup de trăsniți, nu-i așa? întrebă Kane.

Pat Taggert oftă adânc.

— Și mai rău. Cusurgii. Le e frică de cai. Patronul le-a „recomandat” să vină aici, dar ei nu vor.

— Ce chestie neplăcută! Dar spune-mi de ce l-a băgat Clem pe tata în povestea asta?

Kane simți o undă de mânie în vocea lui Pat.

— Se pare că știa că următorul său grup era din aceeași companie, numai că...

— Ei, hai spune odată veștile rele!

— Este vorba de un grup de femei. Clem știa asta și l-a rugat pe tatăl tău să-și petreacă două săptămâni, însoțind patru femei din New York, care nau nicio tragere de inimă pentru plimbările călare. Poți să-ți închipui! Oh, Kane, nu cred că poți!

Kane începu să râdă.

— Scumpa mea mamă, nu vei câștiga niciodată premiul Academiei pentru actorie, așa că poți renunța la teatru! Adevărul e că vrei ca eu, fiul tău văduv și singur, să-mi petrec următoarele două săptămâni în compania celor patru grații ale sexului frumos, doar-doar voi găsi o soție și o mamă pentru băieții mei.

— Pe scurt, da, spuse Pat îmbufnată. Cum crezi tu că vei putea cunoaște pe cineva, dacă-ți petreci tot timpul în birou, lucrând? Aceste patru fete locuiesc în New

York City, ca și tine și fratele tău Mike și...

Ultimele cuvinte s-au pierdut, fiind bruiate de linia telefonică. Sigur erau legate de faptul că Mike și Kane și-au părăsit casa părintească, ducând departe și pe nepoți, de bunicii lor.

— Răspunsul este categoric nu, zise Kane. Nu! Să fie clar, mamă! Pot să-mi găsesc singur o nevastă, fără să mi-o pețiți voi.

— Foarte bine, spuse Pat oftând. Vezi-ți de telefoanele tale! îi trânti receptorul. Pentru o clipă, Kane se holbă la aparat, încruntându-se furios. Pentru a-și cere iertare va trebui să-i trimită flori sau chiar vreun giuvaer.

Chiar și așa, știa foarte bine că florile și bijuteria nu-i puteau înlocui pe nepoți.

În seara aceea, Kane a ajuns acasă după ora opt, oră la care Samantha, cumnata lui, îi culcase deja pe gemeni în pătucurile lor. Fratele său Mike era în sala de gimnastică, așa că el și cu Sam erau singuri. Kane îi sărută pe copiii adormiți, apoi coborî înapoi în sufragerie, unde era și Sam. Aceasta era gravidă în ultima lună. Umbla cu pași mărunți, ținându-se tot timpul de șale. Ea era cea care avea grijă de cei doi bărbați și de neastâmpărații gemeni, de cinci ani. Kane avea apartamentul lui la New York, care era acum pustiu, fiind în cea mai mare parte plin cu jucăriile copiilor. De asemenea, mai avea un loc rezervat în casa părintească din Colorado, dar după ce fratele său i-o prezentase pe Samantha, Kane și băieții lui s-au mutat încet-încet, în casa lui Mike. „Aici a fost mâna lui Sam”, își spunea Kane. Ea-și dorise o familie și, dacă asta era voia ei, atunci Mike i-o îndeplinise.

Fără să-l întrebe, Sam îi aduse o bere rece, întinzându-i-o. Îi spusese de o mie de ori să nu-l mai aștepte, dar ea era încăpățânată. Kane lăsă berea și se ridică pentru a o ajuta să se întindă pe unul din fotoliile încăpătoare de piele ale lui Mike. Nu era grea, dar era la fel de voluminoasă ca un dirijabil.

— Mulțumesc, spuse ea, arătându-i cu capul spre bere. Dacă tu mă ajuți pe mine, în loc să fie invers, atunci motivul așteptării mele cade, nu-i așa?

Zâmbindu-i, el se așeză într-un fotoliu și dădu pe gât, dintr-o înghițitură, aproape toată berea. Uneori, dorința de a avea ce are fratele său era așa de puternică, încât părea o torță aprinsă, care amenința să-l ardă. Își dorea o soție care să-l iubească

pe el și pe copiii tui, își dorea o casă a lui, dorea să încheie acest mod de viață, prin care se substituia fratelui său.

— Termină, Kane, spuse Sam.

— Ce să termin?

— Să știi că nu te pricepi să minți cu mult mai bine decât Mike. Hai, spune, ce te preocupă?

„Tu mă preocupi, ar fi vrut să spună. Îmi iubesc cumnata, încep să-mi urăsc fratele”.

— Kane, zise Sam. Nu mă mai privi așa. Mai bine, spune-mi ce ți s-a întâmplat?

Nu-i putea spune adevărul, așa că-i povesti despre convorbirea telefonică cu Pat.

— Și ce ai de gând să faci? îl întrebă Sam.

Kane nu se gândise să accepte invitația mamei sale, totuși și-a zis că două săptămâni, singur în creierul munților, cu patru femei, nu i-ar strica. Fiind din New York, doamnele se temeau, sigur, de spațiile nesfârșite, de zgomotele nopții și întotdeauna se îndrăgosteau de cowboy-ul care le era călăuză. Arată-i unei femei din New York un bărbat cu vestă Denim, cu blugi Levi's strâmți și cizme de cowboy și ai dat-o gata. Dacă-l pui să mai și încalce pe cal, poți fi sigur că ea va leșina de plăcere.

Zâmbi terminându-și berea. Ce plăcut ar fi fost să aibă alături o femeie care să-l privească cu ochi strălucitori. Samantha îl privea pe Mike ca pe un zeu din Olimp, iar copiii lui Kane se uitau la Sam ca la singura lor mamă.

— Crezi că ai putea să te duci?

— Poate, spuse Kane, ridicându-se. Mă duc să-mi mai iau o bere. Vrei să-ți aduc ceva?

— Vezi că pe bufetul din bucătărie e un fax de la Pat. Ți le descrie pe cele patru femei care merg în excursie.

Cu o figură plină de mirare, Kane se uită spre Sam, dar aceasta ridică din umeri.

— A sunat și a spus că speră că te vei răzgândi, Kane, una din femei este vă-

duvă. Acum trei ani și-a pierdut soțul într-un accident de mașină. Tot atunci a pierdut și sarcina.

Ajuns în bucătărie, Kane luă faxul și-l citi. Numele văduvei era Ruth Edwards, iar maică-sa îi trimisese chiar și o fotografie a ei. Cu toate că reproducerea era de proastă calitate, se vedea că e frumoasă, înaltă, cu picioarele lungi și păr negru, așa cum fusese și iubita lui soție.

Kane citi în grabă despre celelalte trei. Una din ele era asistentă cosmeticiană, cealaltă avea un magazin de medicină naturistă, iar a parta era o blondă drăguță, al cărei nume i se părea cunoscut.

— Scrie despre crime ciudate, spuse Sam privind peste umărul lui. Era foarte aproape de el, atingându-l cu burta, dar distanța dintre ei era totuși de aproape un metru.

— Văd că te-ai documentat și tu.

— Bineînțeles. Le-am studiat chiar din clipa când a sosit faxul.

— Că tot vorbim de scriitori, cum mai merge cartea lui Mike?

— Cartea noastră, răspuse ea, știind că o necăjește, va fi gata peste șase luni. Era o biografie scrisă împreună cu Mike, intitulată Chirurgical, de Elliot Taggart. Acest pseudonim venea de la numele ei de fată, combinat cu prenumele lui Mike. Ei bine, spuse ea nerăbdătoare, pleci în excursie?

— Ții tu băieții?

Era o întrebare formală și amândoi o știau.

— Oricum, voi avea grijă de ei.

— Atunci, cred că voi accepta invitația.

Samanthei îi sclipiră ochii.

— Pat îți pune la dispoziție avionul personal, pentru mâine dimineață, la ora opt. Acesta a plecat deja, din Denver.

Kane nu știa dacă trebuie să se bucure sau să fie nemulțumit. Le făcu, până la urmă, pe amândouă, îmbrățișând-o pe Sam și sărutând-o pe obraz.

— Vi se pare că sunt chiar atât de singur?

Sam reflectă, fără să-i răspundă. Era totuși fericită că în curând va fi înconjurat

de oameni.

CAPITOLUL 2

Vreți să știți cum ați putea să-i scoateți din sărite pe bărbați? Dacă veți râde de ei, în timp ce fac dragoste, e posibil să nu vă reușească, dar, dacă le veți spune că aveți un venit lunar mai mare decât al lor, succesul este garantat.

Se pare că în cazul prostituțelor care moștenesc milioane mândria masculină nu are de suferit, mai ales că acea moștenire provine, mai mult ca sigur, tot de la un bărbat. Dar să vă mai spun ceva: Bărbații nu se simt în largul lor, când află că o femeie, prin forțe proprii, câștigă 1,4 milioane dolari anual.

Cu cinci ani în urmă, când aveam douăzeci și cinci de ani, aveam o slujbă plicticoasă, nu prea-mi face plăcere să-mi amintesc de acea perioadă, într-un oraș de pe Coasta de Vest, unde nu se întâmpla niciodată nimic. Ca de obicei, ca să-mi umplu timpul și să-mi pun mintea în mișcare, îmi spuneam diverse povestioare. Știu că de aici nu mai era decât un pas până la nebunie, dar era singura modalitate de a nu fi luată de val. Tatăl meu cerea supunere oarbă din partea familiei, pentru că se temea și de umbra lui...

Trebuia să mă îmbrac, să mănânc, să-mi placă doar ce hotăra el, toate fiind numai la comanda sa. Mi-a controlat fiecare părțică din viață, până la optsprezece ani, când am reușit să scap, descoperind că singurul lucru pe care nu mi-l putea controla era mintea. De multe ori, am fost obligată să port albastru, când de fapt eu voiam să port roșu și să renunț la multe alte lucruri, pentru că bătrânul nu le putea suferi. În interiorul meu, eram însă liberă. În gândurile mele, făceam absolut tot ce doream, spuneam lucruri inteligente, pentru care eram lăudată (tata avea obiceiul să plesnească gurile prea „deștepte” și asta era o metodă eficace, pentru a face pe cineva să tacă).

Am scris prima povestire, la douăzeci și cinci de ani, când locuiam la câțiva kilometri de casa părintească. Subiectul era o crimă neelucidată, iar criminalul e o tânără care-și omorâse tatăl, pentru comportamentul lui tiranic. După ce am scris-o mi-am zis fie ce-o fi și am trimis-o unei publicații, fără să sper că o vor accepta. Cred că subiectul cărții a fost bine ales, pentru că, după aproape o lună, am primit o

scrisoare în care mă întrebau dacă îmi pot publica manuscrisul și, alăturat, o sumă considerabilă de bani.

Ce chestie interesantă, mi-am zis. Oamenii aceia erau dispuși să mă plătească pentru ceea ce făcusem dintotdeauna. Cu banii pe care mi i-au trimis, m-am mutat la New York. Nu mai fusesem niciodată într-un oraș mare. Se pare că acesta e locul unde se adună, de obicei, scriitorii, așa că, simțindu-mă și eu o scriitoare, mi-am închiriat în consecință un apartament mic și mi-am cumpărat și un calculator.

În următorii patru ani, nu m-am dezlipit de tastatură, scoțând o carte după alta. Am ucis un unchi care nu-mi plăcea. Am omorât mai mulți parteneri de afaceri, care mă umiliseră și, în fine, în megaseller-ul meu, am exterminat întregul grup de susținătoare ale echipei din liceul meu...

În acest răstimp de patru ani, am cunoscut o lume total diferită de cea în care am crescut. Oamenii erau impresionați de competența mea. Sunt sigură că am pomenit faptul că tata era un tiran, dar am spus cumva că era cea mai leneșă ființă cu putință? Din câte mi-am putut da seama, tata era un papă-lapte, pe care colegii îl terorizau.

Acasă, însă, era cu totul altul, toată furia acumulată și-o descărca pe mine. Mama scăpase demult, refugiindu-se într-o lume a ei, așa că nu-i mai crea tatii nicio plăcere când țipa la ea. Eu, în schimb, îi ofeream satisfacție, pentru că țipam și sufeream și simțeam toată nedreptatea faptelor sale.

Totuși, tocmai datorită defectelor sale, tata m-a transformat într-o persoană competentă, fără frică. Credeți-mă, după ce ai trăit cu o persoană ca tatăl meu, nimeni și nimic nu vă va afecta la adevărata intensitate. Sadicii își studiază victimele, în timp ce majoritatea oamenilor sunt mult prea absorbiți de ei înșiși, pentru a le păsa. Așa că, sunt recunoscătoare pentru „antrenamentul” din copilărie, căci acum sunt o afaceristă competentă. Am lucrat la cărți fără pauză, mi-am negociat singură contractele și, după patru ani, mi-am cumpărat o vilă pe Park Avenue. Reușisem în viață și de o manieră deosebită.

Vă întrebați, poate, cum este viața mea particulară? Practic, inexistentă. Editorul mă mai scotea în lume din când în când sau îmi aducea mâncare, atunci când lu-

crul la carte mă ținea zile întregi închisă în casă. Cu toate acestea, editorul nu-ți aranjează și întâlnirile. Autorii care au timp să se îndrăgostească, sau sunt sociabili, nu sunt scriitori adevărați. Dacă ar fi după edituri, ele i-ar închide pe toți scriitorii valoroși, în turnurile de pe Park Avenue, și le-ar trimite doar de mâncare, interzicându-le să iasă.

Acum, după cinci ani de scrieri, după ce am strâns milioane și mi-am făcut un nume în lume, m-am hotărât să accept invitația lui Ruth Edwards și să petrec două săptămâni prin sălbăticiile statului Colorado.

După ce șeful lui Ruth a vizionat un film la modă, a decis că ar fi o experiență minunată pentru bărbații din conducere, dacă ar merge cu toții într-o excursie. Din nefericire, șeful a decis în ultimul moment că însurătoarea era de o importanță primordială, așa că plecă împreună cu soția lui în Bermude. L-a lăsat pe subalterni să se descurce, pregătindu-și singuri fasolea cu friptură.

Bineînțeles că atunci când s-au întors, toți au fost încântați de cele văzute și trăite, mai puțin șeful lor, care nu văzuse Colorado decât pe hartă.

După întoarcerea bărbaților, șeful se gândi că n-ar fi rău dacă și femeile din conducere ar pleca în aceeași excursie, având și el parte de aceeași relaxare și destindere. Fiind singură printre atâția bărbați, lui Ruth i s-a propus să-și aleagă trei persoane cu care să meargă.

— Așa a ajuns Ruth să mă caute. E greu de presupus că noi două suntem sau am fost vreodată prietene. Am urmat același colegiu, iar în primul an, am avut dulpurile cu haine alăturate. Ruth crescuse înconjurată de bogăție, cu niște părinți care o adorau și care ar fi făcut orice numai ca ea să reușească în viață, în timp ce eu mergeam la școală pe banii statului, iar acasă, tăiam iarba, spălam rufele și-i satisfăceam tatălui meu plăcerea de a chinui pe cineva. Veneam din lumi diferite, care nu ne ofereau subiecte comune de discuții.

Ruth rămăsese aceeași de odinioară: înaltă, cu un corp atrăgător, cu părul negru care a avantajat-o de fiecare dată, cu haine nemaipomenite, una din fetele care purtau la bluză eșarfă Hermes și cu un anturaj format din punk-iști, gorile și drogate, care o adulau. Când aceste fete oboseau s-o mai venereze, erau schimbate și înlocuite cu al-

tele.

De vreme ce eram mai tot timpul cu nasul în cărți, o priveam pe Ruth doar de la distanță, trebuie să recunosc că o invidiam și că visam că într-o bună zi, din rățușca cea urâtă, ce eram, mă voi transforma miraculos: voi avea și eu un păr strălucitor și mătăsos și în loc de a spune lucrul nepotrivit, la momentul nepotrivit, voi deveni un succes pe plan social, și nu credeam că ea m-ar cunoaște.

Se pâră că am subestimat-o. Orice femeie care-și croiește drum spre vârful societății și îi atinge înainte de treizeci de ani nu trebuie subestimată niciodată. M-a sunat și mi-a spus cât de mândră este de succesul meu, cum mi-a urmărit ani de zile activitatea și cât de mult m-a invidiat la colegiu.

— Într-adevăr? m-am trezit spunând, cu ochii holbați. Tu m-ai invidiat pe mine?

M-am simțit flatată, deși mă îndoiam de sinceritatea ei. Mi-a spus că la colegiu observase cât de respectată eram de ceilalți colegi, cu toate că cu mi-aduc bine aminte că toți „ceilalți” nu. Doreau decât să le fac temele. Dar Ruth părea dispusă să continue cu laudele, așa că am lăsat-o. Ceea ce lumea nu înțelege la scriitori este că aceștia au nevoie disperată de înțelegere. E o zicală: dacă vrei să devii scriitor, trebuie să ai o copilărie nefericită. Când eram mică, făceam orice, numai să intru în voia tatii: aveam numai note bune, făceam aproape toate muncile casei, eram deșteaptă, atunci când credeam că el vrea să fiu așa și tăceam, atunci când trebuia. Plăcerea lui consta în a schimba regulile jocului și de a nu-mi spune. Îmi imaginam viața ca pe o gheretă de tir, la bălci: uneori rățușca era nimerită, alteori nu. Asta mi-a făcut copilăria mai interesantă, iar apoi adultul să se simtă stăpânitor. Banii nu m-au ispitit niciodată, lumea care țipa la mine nu obținea nimic decât cu aprobarea mea, dar lăudați-mă puțin și sunt a voastră. Ruth începuse să-mi spună o mulțime de lucruri drăguțe despre mine și cărțile pe care le citise. Cartea ei preferată era aceea în care victima îi semăna.

În final, Ruth mi-a spus că trebuie să meargă într-o excursie în Colorado și m-a invitat s-o însoțesc, „reînnoind” vechea prietenie.

Nu-mi place să spun că toată povestea asta mi se cam urcase la cap. Am crezut

că acum, când sunt o femeie bogată și cu succes, Ruth mă va considera egală cu ea și nu o provincială necunoscută. Acum eram „cineva”.

Din nefericire, am subestimat-o din nou pe Ruth, deoarece cum am ajuns în Colorado mi-am dat seama că m-a invitat ca să-și impresioneze șeful. Când se va întoarce la New York îi va spune acestuia: am invitat-o în excursie pe vechea și buna mea prietenă, autoarei de bestseller-uri, Cale Anderson.

Nu mi-a fost prea greu să-mi dau seama de asta. De cum am coborât din avion, într-un loc numit Chandler din Colorado, Ruth a traversat în fugă pista și m-a îmbrățișat. Grozav...

Gura mi-era plină cu mătase, din eșarfa ei, și tot machiajul meu făcut cu grijă mi s-a întins pe față. În spatele lui Ruth, ca pe vremea colegiului, erau două fete, care o sorbeau din priviri...

— Cale, spuse Ruth, iată-le pe Maggie și Winnie.

Nu mi s-a spus care e una și care cealaltă. Atât că una era grasă și mi-a făcut cu ochiul, iar cealaltă, judecând după faptul că era mică și slabă, în mod sigur m-a apreciat din punctul ei de vedere, cel am medicinei naturiste.

Le-am zâmbit și mi-a venit să fug înapoi, la avion.

Dar acesta decolase. Lângă pistă se aflau două hangare, unul închis, iar celălalt, jur că e adevărat, avea în el un avion bimotor din primul război mondial. M-am uitat la Ruth și mi-am zis că ea și sateliții ei nu pot fi chiar așa de plicticoase și de neinteresante.

— Cale dragă, te superi dacă-mi duci geanta albastră, te rog? Nu reușesc singură.

Mă întreb cum pot negocia contracte de milioane de dolari, obținând ceea ce vreau, cum pot scrie despre femei independente, iar în fața unei femei ca Ruth tot ceea ce am putut face a fost să-mi înăbuș furia și să-i ridic blestemata de geantă. Oare pentru că mama mea nu m-a iubit? La naiba! Tata nici n-a știut că exist, până când toaleta n-a trebuit să fie curățată ca lumea. Și asta v-ar putea face să credeți că le urăsc pe femei. Dimpotrivă. Aș da orice, ca să-mi fac o prietenă.

Așa că, iată-mă, pe dinăuntru înfuriată, dar cărând nenorocitul acela de bagaj.

Eu mă aflam în spatele cuplului Winnie-Maggie și ele încărcate cu bagajele lui Ruth, în timp ce înălțimea să se fandosea în fața noastră, conducându-ne spre Dumnezeu știe ce loc. Noi eram soldații care mășăluiam, iar ea generalul care ne comanda”.

Când am ajuns la capătul pistei, era un teren privat, așa că nu părea nici drăguț și nici agreabil. Ruth ne făcu semn să ne oprim.

O, mii de mulțumiri stăpână îndurătoare, mi-am zis, și am lăsat să-mi cadă valiza, nu prea de soi, apoi m-am așezat pe ea.

Ruth, cu cele două cățelușe privind spre ea, din câte știu, toate admiratoarele ei erau măcar cu un deget mai scunde decât ea și mai urâte, spuse:

— Aici trebuia să ne aștepte cineva. Privea încruntată pista, de la un capăt la altul. Nu se vedea nimeni și mă cam îndoiesc că Ruth avea de gând să aștepte.

Mi se spusese foarte puțin în legătură cu excursia. Instrucțiunile ei au fost mai sumare decât detaliile pe care mi le-a dat despre cartea mea de succes Jos cu galeria. A fost unul din cele mai tari subiecte ale mele: o elevă de liceu era ofticată că, în fiecare vineri după-amiază, pierdea ora de chimie, stând în sala de gimnastică și încurajând o ceată de indivizi care alergau după o minge. Într-un moment de furie, l-a ucis pe căpitanul galeriei, demonstrând, odată pentru totdeauna, că ora de chimie este mai folositoare decât fotbalul.

În orice caz, eram amețită încă de laudele lui Ruth, așa că în momentul când mi-a spus „Lasă totul în seama mea”, am fost foarte fericită. Și, de altfel, eram sigură că ea era unul din cele mai mari genii ale vremurilor noastre.

Așa că, iată-mă acum, stând sub soarele din Colorado. Singura mea consolare era că experiența aceasta urma să fie subiectul viitoarei mele cărți. Criminalul va fi, probabil, o scriitoare misterioasă. Ea va ucide o brunetă înaltă, cu numele de Edwina Ruthan și nu va fi prinsă niciodată. Sau poate, în final, detectivul va spune: „Știu că tu ai făcut-o, dar, pentru că m-ai scăpat de Edwina, ai făcut un serviciu omenirii. Ești liberă să pleci. Dar să nu se mai repete”.

Evident că acest lucru nu s-ar petrece niciodată, căci singurele ființe care o adoră pe Ruth, mai mult decât pe propriile lor neveste, sunt bărbații. Scunzi sau înalți, urâți, superbi, bărbații de orice fel o adoră. Într-un fel, cei o sută șaiszeci de centimetri

al lui Ruth i-ar putea face pe bărbați să creadă că e mică, drăguță și neajutorată, cerând ocrotire. Ca și cum King Kong ar avea nevoie de ajutor. Ca și cum Cybill Shepherd n-ar putea găsi un însoțitor, la balul de sfârșit de an școlar.

Cam la două minute după ce mă hotărâsem să părăsesc statul, o camionetă albastră opri în fața noastră scârțâind din toate încheieturile. În fața „noastră”, e un fel de a spune. Camioneta opri în așa fel, încât șoferul s-o poată vedea pe Ruth. Noi, celelalte, obosite, încălzite, plictisite, șezând pe valizele lui Ruth, ne holbam la roțile camionetei și la vopseaua învechită și degradată.

Uitându-mă la Ruth, a cărei privire încruntată s-a transformat brusc într-una galeșă, mi-am dat seama că șoferul trebuia să fie pe undeva, între adolescență și andropauză.

— Sunteți, cumva, domnul Taggart? toarse Ruth, ca o pisicuță...

Aș fi vrut să mă pot pisici și eu. Chiar dacă șoferul ar fi fost Mel Gibson în persoană, tot i-aș fi spus: „Ai întârziat”.

Din camion se auzi o voce de bărbat a cărei masculinitate am putut-o remarca. Ori șoferul era un cowboy local, ori au pus un taur să conducă.

Ruth își flutură genele și spuse:

— Nu, nu ați întârziat, noi am venit mai devreme.

Ce gogoasă, mi-am zis.

— Bineînțeles că-l iertăm, nu-i așa, fetelor? întrebă Ruth, privindu-ne candid.

Demult nu mi se mai spusese „fată”, încât aproape că mi-a plăcut. Când deschise ușa șoferului, am văzut cum cauciucurile uriașe, pline de noroi, și-au recăpătat forma inițială, odată cu eliberarea de sub greutatea „taurului”. L-au trimis, probabil, pe cel mai solid. Plictisită încă și întrebându-mă dacă America-Express-ul oprea în acel oraș prăpădit, pentru a mă întoarce acasă, am văzut picioarele cowboy-ului în timp ce înconjură camioneta. Era încălțat cu cizme de piele, destul de uzate, de parcă ar fi făcut războiul.

Chiar în momentul când el ocolea camioneta, m-a cuprins strănutul și tot ce am văzut mai întâi au fost figurile perplexe ale lui Maggie și Winnie (sau Winnie și Maggie?).

Ei bravo, mi-am zis, suflându-mi nasul. Or fi trimis vreun cowboy care să ne uimească.

Mi-e rușine să recunosc că, atunci când l-am văzut, am reacționat la fel de rău ca duo-ul nostru și chiar mai rău decât neînfricată conducătoare. Îl chema Kane Taggart și arăta superb: păr negru, cărlionțat, ochi negri, ten bronzat, umeri pe care și un elan i-ar fi invidiat și o expresie plăcută a feței, care mi-a înmuiat genunchii. Noroc că stăteam jos, căci altfel, sigur aș fi căzut.

— Suntem puțin obosite, explică Ruth și se încruntă la mine, în timp ce încerca, să-și pună în mașină cea mai mare valiză. Știa demult, că soluția cea mai rapidă de a atrage atenția bărbaților era aceea de a face munca, în locul lor.

Brusc, cowboy-ul Taggart încetă să se mai holbeze la mine și, încercând să-și aducă aminte de limbajul semnelor, se întoarse către Ruth. Personal, am fost surprinsă, văzând-o că își cară geamantanul – până atunci nici nu se atinsese de el.

În acel moment, am auzit un sunet, destul de obișnuit în filme, dar pe care n-aș dori să-l aud în realitate: zornăitul unui șarpe cu clopoței. Domnul Taggart avea valiza cea mare în brațe, iar Ruth, care stătea foarte aproape de el, se afla în stânga lui. La câțiva centimetri de picioarele ei, făcut colac, era un șarpe cu clopoței, care părea pus pe rele.

Domnul Taggart mi s-a adresat cu voce foarte scăzută, eu fiind cea mai depărtată de șarpe și mai aproape de ușa camionetei.

— Deschide ușa, a spus el calm și răbdător. Sub scaunul șoferului este un pistol, ia-l, ocolește camionul și dă-mi-l mie...

În cazuri-limită, mintea îmi lucrează rapid. Nu sunt dintre aceia care îngheață de spaimă și, chiar acum, am remarcat o mulțime de greșeli în acest plan. Unu, cum ar fi putut trage acest om, dacă avea brațele ocupate cu valiza lui Ruth? Și doi, mi-ar fi luat prea mult timp să ocolesc camioneta, cu mult mai mult, decât i-ar fi fost necesar șarpelui să ajungă la Ruth.

Încet am deschis ușa camionetei. Eram singura care mă mișcăm, cu excepția clopoțeilor șarpelui, care sunau strident, în locul acela pustiu. Cu aceleași mișcări încete, am intrat în mașină și, când am scos pistolul, am răsuflat ușurată. Speram să

nu fie unul din pistoalele greoaie, pe care niște mâini de bărbat le-ar fi putut mânui. Era un pistol de nouă milimetri și tot ce trebuia făcut era să armezi, să ochești și să tragi.

Asta am făcut. Am tremurat puțin, așa că n-am retezat de tot capul bietului șarpe, dar l-am omorât, cu siguranță.

În acel moment, s-au precipitat toate. Cowboy-ul a aruncat valiza la pământ tocmai la timp, pentru a opri căderea lui Ruth, în timp ce Winnie și Maggie au căzut suspinând, una pe umărul celeilalte.

Eu am rămas însă în picioare, cu revolverul încă fumegând în mână. Privind către Ruth, care se odihnea în brațele cowboy-ului, am încercat să-l întruchipez pe Matt Dillon – cu picioarele îndepărtate, am suflat în țeava revolverului și apoi l-am băgat în buzunarul fustei.

— Ce zici, Tex? am întrebat eu, încă una pentru Boot Hill.

Nu trebuia să fiu as în psihologia umană, ca să-mi dau seama că texanul s-a supărat. Se uita la mine de parcă ar fi vrut că mă apuce cu mâinile de gât și să mă sugrume, dar cum avea mâinile ocupate cu Ruth nu putu decât să-mi arunce o privire semnificativă. În ciuda bagajelor pe care le ducea, când s-a îndreptat spre mine, m-am dat la o parte. Nu cred că în Colorado criminalii sunt tolerați, dar nu voiam să-mi forțez norocul.

A lăsat prețioasa încărcătură pe bancheta camionetei – Ruth încă făcea pe lebăda leșinată, dar, din clipitul ochilor ei, mi-am dat seama că era la fel de trează ca și mine –, apoi ne-a spus să urcăm în mașină. De enervare cred că ar fi fost în stare să trântescă ușa mașinii, dar zgomotul ar fi deranjat-o pe „Frumoasa din Pădurea Adormită”.

Winnie, Maggie și cu mine sprijineam camioneta, în timp ce el încărcă valizele, câte patru odată.

— Urcați-vă în mașină, se adresa el protejatelor lui Ruth și acestea se executară în viteză, nu chiar cu grația unor gazele.

Se întoarse apoi spre mine, cu fața strălucitoare, iar în acel moment m-am hotărât să nu mă urc în mașină, pentru a mă duce Dumnezeu știe unde.

— La ascultă, am zis eu, apărându-mă, tot ceea ce am făcut a fost să trag în șarpe. Îmi pare rău că am rănit masculul din tine, dar...

Poate nu era cea mai potrivită cale de a discuta cu un cowboy. Există o rațiune pentru care, câteodată, bărbații înalți și frumoși n-au minte, iar cei urâți și mici sunt deștepți. Parcă Dumnezeu, încercând să echilibreze lucrurile, ar fi spus: tu să fii frumos, dar la minte găunos, iar tu, de-acolo, să fii pocit, dar la minte ascuțit. Așa că o discuție elegantă cu acest tip nesuferit nu va duce nicăieri. Mă întreb dacă știe măcar să scrie și să citească.

— Când îți dau un ordin, trebuie să-l asculți! M-ai înțeles?

Deodată, nu mă mai aflam în Colorado. Nu mai eram celebra scriitoare de romane. Eram din nou fetița al cărei tată îi controla viața. La fel de repede cum am căzut în amintire, am și revenit în prezent, dar toată ura acelei fetițe rămăsese în mine.

— Te voi asculta, pe naiba! i-am zis și am început să mă învârt pe lângă mașină.

Când și-a pus mâinile pe mine, am simțit că înebbunesc. De când am scăpat din casa tatălui meu, nimeni nu m-a atins când eram nervoasă, iar acum cu atât mai puțin. L-am lovit, l-am mușcat, m-am luptat cu el și l-am zgâriat, până mi-a dat drumul. Nu știu cât timp a mai trecut până să revin în prezent și să realizez că mâinile lui mă scuturau cu putere de umeri. Ruth și însoțitoarele ei se holbau prin geamul mașinii, iar una din ele, care se afla pe bancheta din spate, s-a ghemuit după valizele lui Ruth, de teamă să n-o atac și pe ea.

— Te-ai liniștit? întrebă cowboy-ul.

Avea trei zgârieturi urâte pe obrazul său frumos și eu eram cea care i le făcuse. Nu m-am putut uita la el.

— Vreau să plec acasă, am reușit să șoptesc. Acasă, în apartamentul meu drăguț, departe de Ruth și de cowboy-ul ei. Departe de această situație jenantă.

— Bine, șopti el, cu tonul cu care te adresezi unui nebun. Când vom ajunge la fermă, îți pot aranja transportul înapoi, dar acum, aici nu se mai află nimeni, mă înțelegi?

Nu-mi plăcea tonul lui de șef și, când m-am uitat la el, nu mi s-a mai părut la fel de frumos ca la început.

— Nu, nu înțeleg. Poate că ar trebui să vorbești mai rar, sau poate că ar trebui să chemi doctorii.

Replica mea nu cred că i s-a părut amuzantă, de vreme ce m-a prins de mijloc și m-a aruncat pe bancheta mașinii, cu aceeași delicatețe cu care operase și cu geamantanele. Mă aflam cu jumătate din corp afară, pe geam, când el accelerează și șocul mă aruncă înapoi, în mașină. Din fericire, am aterizat fără să mă lovesc, datorită formelor moi ale lui Maggie-Winnie. Nu m-am deranjat să întreb care din ele era.

Eram o scriitoare de succes internațional și transportată în spatele unei camionete împuțite. Unul din geamantane îmi strivea glezna și toți cei din jurul meu mă credeau nebună. Oare Mary Higgins Clark a trecut și ea prin toate astea?

CAPITOLUL 3

— Ce ți s-a întâmplat? a întrebat Sandy, privind de la masa din bucătărie și observând furia și zgârieturile de pe fața lui Kane.

Kane n-a răspuns, decât după ce și-a turnat o dușcă zdravănă de whisky, pe care a dat-o pe gât, dintr-o înghițitură.

— Urmele astea le am, fiindcă am fost un mare prost, spuse și-și umplu din nou paharul, apoi se întoarse din nou cu fața către bătrân.

— S-au scris multe cărți pe tema legăturii mamă-fiu?

Sandy zâmbi și o mulțime de riduri, datorate în parte unei șederi prelungite sub soarele arzător din Colorado, îi brăzda fața.

— Sute, sau poate chiar mii, îi răspunse acesta. În ce te-a mai băgat Pat, acum?

— M-a convins să conduc niște idioate prin munți. M-a făcut să mă simt vinovat pentru copii, și... A tăcut, pentru a lua o înghițitură de whisky. Le cunoști pe femeile astea?

— Nu, zise Sandy. De ce nu îmi povestești tu, despre ele?

Kane dădu din cap neîncrezător.

— Una și-a pus mâna sub cămașa mea și m-a pipăit. Alta m-a întrebat cum stau cu intestinele, iar cealaltă...

Sandy se încruntă, văzându-l pe Kane că mai ia un pahar, pentru că-l știa nebăutor.

— Cealaltă aproape că m-a împușcat, pentru ca apoi să devină isterică. Dacă nu ne va omorî pe toți în somn, cu siguranță că va speria caii.

— Ce poți să spui despre a patra?

Kane zâmbi.

— Ei, a patra este Ruth.

Sandy se întoarse, pentru a-și ascunde surâsul față de Kane. Era clar că Pat urmărea o poveste de dragoste și pentru asta îl obligase pe fiul său văduv, să accepte această excursie. Și dacă expresia tembelă a feței lui Kane era vreun indiciu că se întâmpla ceva, atunci planul funcționa.

— Acum trebuie să mă întorc la ele. Nebuna e în stare de orice. În casă sunt arme și s-ar putea crede Annie Oakley, încercând să nimerească cârlionții vreunora din ele.

— Chiar așa? întrebă Sandy încruntat.

— Mai rău, decât crezi. Kane își termină băutura. Vreau să suni acasă, să-i spui tatii să trimită un elicopter s-o ia de aici. Nu vreau să mă aflu în preajma ei, e periculoasă.

— Frank a plecat cu elicopterul la Washington. Era ceva în legătură cu Tynan Mills.

— Fir-ar să fie! zise Kane pe nerăsuflăte. Uite ce e, iei legătura cu tata și-i spui să trimită de urgență un mijloc de transport. Dacă nu se poate, spune-mi să vină cu un camion, în orașul Eternity. Dacă voi fi nevoit să-mi petrec două săptămâni alături de femeia asta, cred că-am s-o omor.

— Mai bine te-ai abține. Mamei tale nu i-ar plăcea să distrugi una din cele patru șanse.

— Nu-i nimic de râs. Se pare că n-ai întâlnit-o. Kane respiră adânc. Bine, am să fac tot ce-mi stă în putință, să mă împac cu ea, până când o expediez. Ești mulțumit? Acum, îl vei suna pe tata?

Aprobându-l din cap, imediat ce Kane părăsi baraca, Sandy se duse la stația radio.

* * *

Când Kane a intrat în clădirea principală, primul lucru pe care-l observă, a fost micuța scriitoare blondă, iar primul gând care-i trecu prin minte în acel moment, a fost dacă nu cumva toate poveștile ei se bazau pe încercările oamenilor de a ucide. Dacă era adevărat, atunci îi înțelegea pe cei care o făceau. În ciuda faptului că vorbise cu Sandy despre o eventuală încercare de reconciliere, când o văzu acolo singură, încercă s-o șteargă pe furiș, înainte ca ea să-l observe.

— Te-am prins! spuse ea, părând foarte amuzată, la vederea celui care încerca

să scape nedetectat.

Întorcându-se către ea, Kane se forță să-i zâmbească. Ea îi era totuși oaspete, sau mai bine zis, vecină, iar el trebuia să se străduiască să-i fie o gazdă bună. Parterul casei mari era. De fapt o cameră, la etaj erau dormitoarele. Ea stătea lângă bar, privindu-l amuzantă. Kane nu-și putea explica de ce îi este atât de nesuferită. Era destul de drăguță și, dacă ar fi. Văzut-o pe stradă, i-ar fi atras atenția. Dar avea un aer atât de mulțumit de sine, era atât de sigură pe ea, încât tot ce gândea Kane, era să scape de ea.

Kane se forță să zâmbească și se duse în spatele barului.

— Vrei să bei ceva? Cred că ți-e sete, după zborul lung, pe care l-ai făcut.

— Nu ți-e frică de ce se poate întâmpla, dacă mă îmbăt?

Îi trecuse și lui prin minte acest gând și când ea i-l ghici, Kane simți că roșește.

— Nu-ți face griji Tex, spuse ea, cu o voce voit târăgănată, în timp ce-și așeza un picior pe unul din taburetele de lângă bar. Pot să-mi iau singură de băut, la fel de bine, ca și bărbatul de lângă mine.

Mâna lui Kane se încleștă pe sticla de whisky. Era ceva în femeia asta mai mult decât supărător: orice spunea, făcea, insinua, îl enerva. Fără să se mai complice, întrebând-o ce vrea să bea, îi prepară un gin slab cu tonic, fără gheață și când i-l dădu, nu reuși nici măcar să schițeze un zâmbet.

Ea privi băutura și pentru prima dată Kane văzu o expresie omenească pe fața ei. Când a întâlnit-o, era îl privise, se holbase la el, ca la un animal de circ, iar Kane se întrebese chiar, dacă nu cumva e retardată. Apoi împușcase șarpele, apoi țipase și sărise cu ghearele. Acum părea puțin tristă, dar această expresie dispăru și în locul ei apăru un zâmbet forțat.

— În cinstea ta, cowboy-ule, spuse ea, dar Kane îi apucă încheietura mâinii, oprind-o să-și ducă paharul la gură.

— Nu mă cheamă „cowboy”.

Coborând paharul, ea se încruntă.

— Ce te-a scos așa de mult din sărite, în după-amiaza asta? Că nu am făcut ce mi-ai ordonat să fac, sau că n-ai jucat tu rolul eroului salvator, pentru domnișoara

Ruth?

Foarte încet, el ocoli barul, oprindu-se în fața ei. Apoi, privind-o fix în ochi, își puse piciorul pe taburetul ei. Atunci văzu ea gaura lăsată de glonț, în vârful cizmei, mai erau doar câțiva milimetri și, i s-ar fi retezat degetul, dar avu totuși amabilitatea să pară șocată. Dar expresia nu dură mult timp. În clipa următoare, ea își băgă degetul în gaura din cizmă și îi atinse degetul de la picior, glonțul luase cu el și un pic din ciorap, și spuse:

— Degetul mare, pleacă la plimbare, Arătătorul, duce bastonul, Mijlociul, duce pardesiul...

Nici în copilărie, Kane nu lovise vreo fată. Fratele său mai mare, Frank i-a ținut o predică când s-a întors acasă cu ochii învinețiți de Cindy Miller. Kane nu ripostase; a rămas în picioare, lăsând-o pe Cindy să-l pocnească, până când profesoara a intervenit, trăgând-o deoparte. Profesoara nu știa dacă prin ce făcuse Kane fusese prost sau erou. Pentru Frank însă, era clar: fusese un prost. Acum însă Kane dorea s-o pocnească, s-o sugrume și, înainte de a realiza ce face, se îndreptă spre ea cu mâinile întinse.

— Iată-te! spuse Ruth coborând scările, într-o superbă rochie de mătase roșie.

Brusc, Kane se trezi ca dintr-un coșmar și, realizează ce se întâmplă, o văzu pe mica și misterioasa scriitoare că alerga disperată spre Ruth, căutând ocrotire. Kane se simți obligat să plece, îngrozit, de ce era gata-gata să facă.

— Ce bine că te văd, îi spuse Cale lui Ruth. Tocmai purtam o discuție onestă despre carnea de porc. Bei ceva? Cowboy Taggart prepară un gin cu tonic foarte bun, cald și slab.

— Îți ofer ce dorești tu, Ruth, spuse Kane, calmându-și bătăile inimii, fără s-o privească pe femeia îngrozitoare care stătea lângă ea.

— Puțin vin alb, rece, răspuse Ruth, cu o modestie afectată, iar Kane o privi zâmbind.

— Porumbeii deja s-au îndrăgostit, murmură Cale, dar Kane refuza cu îndărătnicie s-o bage în seamă. Poate va înțelege că era nedorită și-i va lăsa singuri, pe el și pe Ruth.

Când îi întinse lui Ruth paharul, o privi în ochii negri, imaginându-și părul ei întunecat, revărsat pe pernă.

— Eee, am impresia că e cam mare aglomerația aici, spuse Cale, făcându-l pe Kane să se întoarcă cu spatele, astfel că Ruth nu-i observă expresia de furie, ce-i apăruse pe față.

Când își veni în fire, și se îndreptă spre fereastră sperând că Ruth îl va urma, iar când o și făcu, Kane își imagină că ar fi firesc dacă și-ar strecura brațul în jurul mijlocului ei. Semăna atât de bine cu soția lui încât știa de pe acum că brațul lui ar cuprinde-o perfect, numai că prezența acelei blonde de lângă Ruth îl împiedică s-o atingă. În preajma acelei femei, Kane nu putea fi el însuși.

Kane îl văzu pe fereastră pe Sandy care se apropia de casă, aducând două șei.

— Cine e? întrebă Ruth.

— Sandy. Adică J. Sanderson, îi zâmbi Kane, observând felul în care lumina înserării se reflecta în părul ei. Nimeni nu știe ce înseamnă J. Căci noi i-am spus întotdeauna Sandy. Este o rudă de departe.

Cale se uită cu atenție în jurul lui Ruth, apoi îl privi pe Kane.

— Și care e ruda ta? Cel cu șaua neagră sau cel cu șaua cafenie?

Fără să gândească la ce face, Kane veni spre ea. Se repezi la scaunul din spatele ei, în timp ce Cale cu un țipăt de spaimă sări peste canapea, alergând spre ușă. Kane o prinse exact în momentul când ea se izbi de Sandy, care tocmai intra pe ușă. Dintr-o săritură, Cale ajunse în spatele lui Sandy, cu mâinile pe șoldurile acestuia, folosindu-l drept scut.

Kane era prea furios ca să-și mai dea seama de urmări. Avea un singur gând: s-o ucidă pe această femeie. Alergând în jurul lui Sandy, se repezi s-o apuce, dar ea îi scăpă. În culmea enervării, Kane îl împinse pe Sandy într-o parte.

— Kane! urlă Sandy în urechea lui. Era vocea celui care îl cunoscuse de mic.

Încă o dată Kane se simți ca ieșit din transă. Pentru o clipă, se opri în loc, cu ochii holbați; apoi realizează ce era să facă. Femeia, pe jumătate cât el, îi zâmbea din spatele lui Sandy, arătând ca o școlăriță cu gura mare, care-și savura răutatea făcută în acea zi. Sandy era dezgustat și șocat de Kane, iar acesta nu îndrăznea s-o privească

pe Ruth. Prea umilit și jenat, rămase pe loc, nemișcat.

Aruncându-i încă o privire plină de reproș, Sandy o cuprinse pe Cale pe după umeri și o însoți afară din cameră. Ea părăsi triumfătoare camera și casă, legănându-și silueta micuță.

CAPITOLUL 4

Sandy trebuia să admită că purtarea lui Kane îl tulburase. Îl cunoștea de când era copil. Kane și fratele lui geamăn fuseseră întotdeauna cei mai blânzi, mai drăgălași copii, gata oricând să dea o mână de ajutor oricui ar fi avut nevoie. Erau în stare să doarmă în grajd lângă un cal bolnav și plâneau când unul din câini omora un șarpe. Râdeau aproape din orice, erau veseli, dorind să împartă fericirea cu ceilalți.

Așa că, în clipa când intrase în casă și-l văzuse pe Kane punând în pericol viața unei femei foarte drăguțe și plăpânde, aproape că nu știu cum să reacționeze, în primul moment. Îl uluise faptul că acesta era vinovat de tot ce se întâmplase. După moartea soției sale, cu cinci ani în urmă, Kane părea că s-a închis în sine. Nimic nu-i făcea plăcere, nimic nu-l dezamăgea, nu-l supăra. De fapt, nu-l mai atingea nimic.

— Când Pat îi împărtășise lui Sandy intențiile ei în legătură cu aceste patru femei și, mai mult, faptul că o alesese chiar pe una din ele pentru a fi viitoarea soție a fiului ei, Sandy n-o luă în răs. Sperase că, poate ceva sau cineva îl va readuce pe Kane la viață și, dacă o văduvă putea s-o facă, atunci Sandy era de acord cu orice înșelătorie pusă la cale, doar-doar va fi atins scopul dorit.

Dar când intrase în casă, Kane în loc să se giugiulească cu frumoasa văduvă, fugărea pe după mobile o ștregăriță de fată. Sandy se văzu nevoit să admită că era intrigat și nedumerit de cele văzute.

— Tu ești cea care a împușcat șarpele? o întrebă Sandy pe tânără care mergea în tăcere alături de el. Era micuță și drăgălașă, cu ochi albaștri, blondă și chiar dacă n-o cunoștea, era sigur că era timidă și liniștită.

— Și care a înnebunit, adăugă ea. Printre dinți. Sandy îi văzu mișcarea ușoară a umerilor, ca și când s-ar fi pregătit să-și ia singură apărarea în fața lui.

— Vrei să-mi spui și mie ce s-a întâmplat?

— Nu țin în mod deosebit, îi răspunse.

Sandy voia să afle și cealaltă variantă a poveștii, așa că își pusese în gând s-o facă să vorbească.

— Kane spune că era să-l omori și, după toate astea, ai mai făcut și istericale.

Întotdeauna devii isterică și folosești armele?

Străduindu-se din răspuțeri să nu zâmbească, el îi urmărea fețișoara drăgălașă trecând prin toate nuanțele de roșu, de la roz la purpuriu. Ea înghiți momeala și stătea gata-gata să explodeze.

— **I-am salvat viața** acelei ingrate! îi spuse, apoi continuă să-i povestească precipitat lui Sandy despre sacoșa pe care Kane o căra și, cum ea s-a gândit că dacă nu acționează rapid, șarpele se poate repezi la Ruth.

Pe măsură ce o asculta, lui Sandy îi dispărea zâmbetul. După părerea lui Kane, această femeie era mai mult decât irațională. Dar acum, după ce ascultase și motivele pentru care ea acționase astfel, ajunsese la concluzia că de fapt îi salvase viața lui Ruth.

— Și apoi? întrebă el încet. Ai fost înspăimântată și puțin prea agitată? Pricepuse că așa fusese, dar o urmărea, în timp ce ea privea undeva, pe lângă el. Fața îi era încă roșie, dar de data asta, mai mult de jenă, decât de furie. O vedea cum stă în cumpănă, dacă să-i spună sau nu adevărul. Sandy rămăsese calm, așteptând-o să se hotărască.

După ce oftă adânc, Cale continuă:

— Ei bine, oh... bătrânul meu obișnuia să mă scoată din fire și... să... să mă pocnească și am avut impresia, când cowboy-ul tău m-a atins, că într-un fel, am făcut o mică întoarcere în timp.

După ce-și încheie vorba, ea rămase privind-l bătaioasă, sfidându-i orice comentarii. Semăna puțin cu un taur local, care se dăduse de gol că nu era chiar așa de violent cum părea.

Sandy dădu din cap că o înțelesese, dar nu comentă.

— Te pricepi la cai?

— Pot să spun când unul e cu susul în jos și, cam atât.

El zâmbi.

— Ce-ar fi să mă ajuți să pun șeile pe aceste animale și să-mi povestești de unde știi atât de multe despre pistoale?

— Cred că nu știu suficient, din moment că aproape l-am împușcat în picior pe

acel cowboy.

Sandy mergea fără s-o privească. Îl auzi însă remușcarea în voce și sesiză felul în care se referise la Kane, folosind expresia „acel cowboy”.

— I-ai cerut scuze lui Kane?

— Ha! Mai bine mor!

Sandy îi aruncă o privire furișă, pe sub borul pălăriei. Ea privea spre munți, ținea pumnii încleștați, iar gura i se strânsese într-o linie dură.

— Tu ești doamna cea pletoasă, văduva, sau cea cu magazinul de caraghioslăcuri? Mai înainte ca ea să-i poată răspunde, ochii lui Sandy începuseră să strălucească.

— A, tu scrii despre crime misterioase!

— Da, răspuse ea, încă îmbufnată dar, privindu-i începu să zâmbească. Următoarea mea carte se va numi Moartea unui cowboy. Ce fel de moarte crezi că i s-ar potrivi? Prins în propriul lasou și spânzurat? Sau poate cu un șarpe cu clopoței în sacul de dormit. El zâmbi amuzat. Ori, poate, cu sângele otrăvit de un glonț murdar, care-i retează toate vârfurile degetelor.

Chicotind, Sandy îi deschise larg ușa.

— Hai intră și povestește-mi și restul istoriei. Îmi plac romanele bune.

— Atunci o să mă placi și pe mine, spuse ea fericită, pentru că cu pot spune o mulțime de povești bune. Apoi, încruntându-se, mormăi: Ar fi fost bine să am pe cineva pe aproape, care să mă placă.

CAPITOLUL 5

În ciuda aparențelor, nu țineam deloc ca Taggert, cowboy-ul, să mă urască. Am avut întotdeauna fantezia să cred că sunt agreabilă. Îmi „face plăcere, când intru într-o încăpere, cei din jur să ofteze ușurați spunând: „A venit Cale. Acum petrecerea poate să înceapă”. Sigur că nu s-a întâmplat niciodată așa. Oamenii de litere nu prea sunt invitați la petreceri, iar atunci când se întâmplă să fie, stau într-un colț și privesc.

Așa cum i-am sugerat și acelui moșulică scump și drăgălaș, Sandy, în grajd, am pretins că nimic nu mă deranjează și am jurat să-mi controlez comportamentul, pe tot parcursul excursiei. Peste zece ani, când cowboy-ul își va aduce aminte de mine, o să spună „Totuși acea scriitoare micuță și misterioasă, n-a fost chiar așa de rea, precum părea”.

M-am ținut de promisiune, o zi întreagă. La cină, ne-am așezat cu toții în jurul aceleiași mese, iar eu n-am scos o vorbă. N-am spus nimic nici când cowboy-ul s-a întins de sute de ori peste masă ca să umple paharul cu vin pentru Ruth. N-am scos o vorbă când slăbănoaga din cuplul Winnie-Maggie începuse să povestească despre intestinele ei. N-am bufnit în râs, când grăsansa cuplului amintit, a vărsat vinul în poala cowboy-ului, încercând apoi să ștergă pata roșie, de pe șlițul lui. Am urat politicos tuturor noapte bună și m-am dus în camera mea, plănuiind să mai scriu un paragraf, la cartea mea.

Cea mai puternică și mai bună trăsătură a caracterului meu este puterea de concentrare, care e cam același lucru cu puterea de obsesie. Și toată noaptea aceea am avut o obsesie.

Ce găsesc bărbații la femei ca Ruth? De ce sunt atât de proști, când vine vorba de femei? Picioare lungi, pieptul ca scândura, hectare de păr și gata femeia aceea poate cuceri orice bărbat dorește.

Mă neliniștește faptul că eram atrasă, și încă serios, de un cowboy mare și mut, în timp ce el mă privește de parcă ar vrea să-mi dea otravă de șobolani.

Mi-am supravegheat comportamentul până la micul dejun, când Ruth și jocheul își făcea ochi dulci, unul altuia, spunându-și parcă: „Dă-mi și mie, mierea”.

Nimic nu e mai plictisitor decât să fii în apropierea îndrăgostiților, preocupați doar de ei. Își găseau amuzament, în orice cuvânt; orice gest al unuia era pentru celălalt ceva minunat. Nu-i interesa nimic în jur.

În timp ce mestecam o bucată de pâine prăjită, mă uitam la felul în care cowboy-ul o privea pierdut pe Ruth. Acesta însă, nu era prea prinsă. Din când în când, arunca câte o otheadă spre Maggie-Winnie, cu o notă de triumf în priviri, de parcă ar fi spus: „Priviți, de ce sunt eu în stare”. Își și imagina probabil marele, tragicul final, când îi va arunca un adio, lacrimogen. Dar bietul, fraierul Taggert arăta de parcă voia să lege în jurul taliei perfect întreținută a lui Ruth o funie și s-o țintuiască lângă mașina de gătit. O clipă am simțit o plăcere nemăsurată, imaginându-mi-o pe Ruth în bucătărie: dușumeaua acoperită cu linoleum uzat, cu draperii în geam, mirosind a ceapă prăjită, o căldură sufocantă, trei copii care urlă, agățându-se de picioarele ei umflate, roșii și nespălate.

Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Sandy, urmărindu-mă zâmbind, ca și cum știa exact ce gândeam. **I-am făcut cu ochiul**, salutându-l în bătaie de joc cu paharul de suc de portocale.

Toată după-amiaza, m-am comportat atât de bine, încât eram chiar mândră că n-am făcut explozie.

Am suit pe cai și am plecat cu toții pe cărarea din pădure. Călărisem doar de câte va ori în viață, dar dacă stai să analizezi mai bine, călăria nu înseamnă altceva decât concentrare. Nu mă refer la dresaj sau la modul cum se execută săriturile, care necesită ani de practică și antrenament. Stând însă pe un animal bine hrănit, bine întreținut, care știe deja drumul, călăria nu cere cine știe ce pricepere.

Dar Ruth și duo-ul nu credeau la fel. Gândindu-mă la copilăria lui Ruth, bănuiam că e o mare călăreață, dar în realitate era îngrozită de animal. Era îngrozită și speriată de nările mari, de gura păroasă, ca și de spinarea lui. Când urcă pe cal, cu ochii măriți de frică, m-am apropiat de ea s-o încurajez. Ținea mult să-și păstreze prestața dacă dorea să urce pe un animal care o terifia în așa hal.

Era târziu după-amiaza. Descălecasem cu toții, eram obosiți și amorțiți și majoritatea tăcuți. Ruth călărise în urma lui Taggert și numai ei știau ce-au discutat pe

drum. Slăbănoaga Winnie-Maggie încercase să-mi vorbească despre dieta vegetariană, dar când i-am spus că eu nu mănânc decât carne și derivatele ei, amuți și nu-și mai adresă niciun cuvânt. Tăcerea pădurii cu Sandy călărind în urma mea, mă umplea de fericire.

După ce am descălecat, majoritatea ne-am împrăștiat prin pădure, pentru a ne rezolva micile treburi personale. M-am uitat la Ruth și am văzut că avea o privire ciudată. Se ținea cu mâna de fund și mi-am dat seama că dacă e doar pe jumătate amortită față de cum eram eu, însemna că era în mare suferință. Nu știu la ce se gândea, dar ca de obicei probabil nu se gândea la nimic. Era plictisită și cauza era calmul cu care rumega calul din fața ei.

Cu mâinile tremurând de epuizare, își aprinse o țigară. Apoi, cu o privire de copil răutăcios, stinse țigara pe gâtul neted al calului, luându-l prin surprindere.

Totul se petrecu într-o secundă. Calul necheză, se smuci într-o parte, spre Ruth, o trânti jos și începu s-o calce în picioare. N-am mai stat pe gânduri. Am alergat așezându-mă între Ruth și cal, dar acesta era furios și rănit. O parte din coamă îi luase foc și ardea mocnit. Așa cum am putut, am apucat hamul cu mâna stângă, iar cu dreapta încercam să-i sting coama, în timp ce mă străduiam să-l domolesc, spunându-i că era în siguranță și că nimeni nu-l va mai supăra. În timpul tărăboiului, Ruth se furișă tiptil, ca un șarpe ce era, lăsându-mă singură cu calul.

Strecurându-se cu greu printre copaci, ca Uriașul Zăpezilor, venea marele cowboy. Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut că se îndreaptă direct spre mine, cu fața schimonosită de furie. Ce mă fac? m-am gândit. Oare acum, de ce naiba era furios pe mine?

Ruth cu o mimică convingătoare, se aruncase în brațele puternice, protectoare ale cowboy-ului, plângând în hohote, fără să-și strice însă machiajul ochilor și implorându-l s-o salveze. Taggert o ținea în brațe, dar se holba la mine, cum stăteam acolo, mângâind bietul ani mai rănit. Mă gândeam, ce-ar fi spus Ruth, dacă i-aș fi zis că am văzut ce făcuse.

— Ar fi trebuit să mă chemi pe mine, spuse Taggert cu dinții încleștați.

În clipa aceea, mi-au trecut prin minte o mie de replici. Nu-i puteam spune

adevărul despre iubita lui. Am reușit să-i îndrug că, dacă i-aș fi chemat, până ajungea el, drăgălașa față a lui Ruth ar fi avut imprimată o copită de cal, drept la mijloc. Până la urmă i-am zis, fără să mă gândesc la urmări:

— Ești un adevărat idiot, știi? Un idiot bătrân, ordinar și fără minte! apoi am aruncat hamul și am dispărut în pădure.

Există vreo furie mai rece, mai profundă ca aceea determinată de o falsă acuzație? Mă simțeam ca un cărbune încins, scos din foc. Cu un mic efort, cred că aș fi izbucnit într-un incendiu, care ar fi mistuit întreaga pădure. Stăteam acolo, între copaci, fără să văd nimic în jur, cu pumnii strânși, simțindu-mă ca un martir. Nu era drept! Nu era, nu era deloc corect!

Enervările mele nu sunt niciodată de durată și nici de data asta a-și fost o excepție. După câteva minute mi-am venit în fire și mi-am înghițit nodul din gât. Încă stăteam acolo, tremurând de emoție și epuizare, când spre marea mea ciudă, lacrimile mi-au țâșnit din ochi.

Mi-am șters ochii cu dosul palmei, căci am auzit pe cineva în spate. Era Sandy, cu fața cuprinsă de îngrijorare.

— Nu știu ce se petrece cu Kane, spuse el. De obicei nu e așa. De obicei este...

În casa tatălui meu, regula numărul unu era: Nu-i lăsa niciodată pe alții să vadă că suferi. Dacă află că ești supărat, te vor lovi și mai tare.

M-am străduit din răspuțeri să zâmbesc și să par nepăsătoare.

— Eu sunt de vină. Nu știu niciodată cum să mă port cu bărbații. Dacă aș fi țipat de groază, acoperindu-mi fața cu mâinile, acum probabil că m-ar fi alimentat cu pateu și țuică.

Sandy chicoti.

— Probabil. Tăcu o clipă, apoi spuse:

— Dar cu Ruth, ce e?

Mi-am ferit ochii. Oare ar trebui să-i spun povestea cu țigara?

— Kane... Sandy ezită. Cred că-și caută o nevastă.

Îmi reveni în minte scena pe care mi-o imaginasem adineauri, cu Ruth în bucătărie. Făceam eforturi disperate să nu strig de bucurie. Sandy fusese însă prea

drăguț cu mine, așa că nu era cazul să-l mint.

— Și s-a gândit la Ruth? Lui Ruth îi plac cuceririle, dar după ce a învins, își alege altă victimă. Mă gândeam la cowboy-ul care uriașe la mine, pentru că am salvat-o pe Ruth, și nu numai o singură dată, ci de două ori. Cred că se potrivesc unul cu celălalt. Sper că Ruth i-a frânt inima.

Sandy mă privea tăcut.

— Da, spuse el după un timp, tu ești căsătorită?

Știam că se gândise la Kane, ca la propriul lui copil.

Oare de ce unii au parte de dragoste, indiferent ce ar face, iar alții, nu? M-am prefăcut că nu-l înțeleg pe Sandy.

— S-o iau ca pe o propunere?

Sandy deveni foarte serios.

— Dacă aș fi fost cu zece ani mai tânăr, m-aș fi ținut atât de mult de capul tău, încât ai fi ajuns să te măriți cu mine, numai ca să mă faci să te las în pace.

Am râs puțin forțat, dar nu puteam nega faptul că eram flatată.

— N-ai fi vrut să te însori cu mine, i-am spus eu cinstit. Sunt prea independentă. Bărbaților le plac femeile neajutorate sau cel puțin care știu să pară așa, cum face Ruth. Eu sunt însă ridicol de capabilă și uit întotdeauna să ascund acest lucru. M-am întors să plec. N-aveam chef să mai vorbesc cu nimeni, în halul în care eram.

— Vino repede înapoi, strigă Sandy după mine. Avem limbă de taur, la masă.

— Mmm, preferința mea, i-am răspuns, continuându-mi drumul.

CAPITOLUL 6

Cale se întinse pe iarbă, în poziția favorită a scriitorilor, cu corpul relaxat complet, lăsându-și mintea liberă să gândească și să creeze. Cugeta la o poveste, în care ucigașul era un cowboy atât de frumos, încât nimeni nu l-ar fi bănuț. Auzi apropierea cuiva.

Și ce dacă? se gândi ea. Nu voi să-și părăsească poziția și nici să renunțe la firul imaginației. Există unii oameni cărora nu le place să scrie, nu le place să dea frâu liber imaginației, iar alții care ar merge oriunde ca să poată continua să creeze. Auzind zgomot de pași, Cale se gândi că dacă va sta liniștită, oricine ar fi fost, putea trece mai departe, lăsând-o în pace.

Cale privi în direcția zgomotului și îl văzu pe Kane, care o ținea în brațe pe Ruth și o săruta incredibil de gingaș, ca pe ceva fragil și prețios. Cale își dădu seama că ar trebui să plece și se ridică. În clipa aceea, Kane se depărtă puțin de Ruth, întrebând-o:

— Te simți mai bine? Nu te-a rănit calul?

Cale își propti capul într-o mână, ascultând cu mare interes răspunsul lui Ruth. Se gândea că trage cu urechea, doar ca un studiu științific.

— Mă simt perfect, Kane, răspuse ea, cu o fluturare delicată a genelor. Nici nu-ți închipui cât m-am temut de această excursie. Mi-era atât de frică, frică de a ieși afară, frică de animale, frică de cei care urmau să ne însoțească. Mă gândeam că vei fi agresiv. Râse seducător. Eram îngrijorată că ai să vrei să... să mă pui să potcovim caii, sau ceva asemănător.

Deci n-avea de gând să-i spună ce-i făcuse calului. De fapt, Cale nici nu credea că ar fi făcut-o. Singurul lucru care o speria pe această femeie era posibilitatea de a nu fi adorată de bărbați. Aici intervenea o problemă filozofică, se gândi Cale: „Oare ar mai exista Ruth Edwards, dacă nu s-ar uita nimeni la ea?”

— Aici, în Vest, suntem la fel, ca oricare alți bărbați, îi spuse Kane cu voce scăzută.

„Mda, cugetă Cale. O vor pe Ruth”.

Ruth îl prinse de braț.

— N-am vrut să spun că ești la fel cu ceilalți bărbați.

Chiar nu era posibil ca tipul să nu pice în plasă. Nu-i așa? Ar fi echivalent cu un individ care se apropie de tine, într-un bar și spune: „Ce-ar vrea să bea o fată drăguță ca tine?“ și așa mai departe. Unele femei n-ar da nicio atenție. Dar există oare vreun bărbat care să treacă pe lângă plasa întinsă de Ruth?

— Îmi place să cred că nu sunt ca alți bărbați, îi răspunse, în timp ce-i mângâia brațul.

Încă o dată, Cale supraestimase animalul din bărbat. Întrebarea este, se gândi ea, care e diferența dintre împerecherea la cerbi și un bărbat în acțiune? Răspuns: niciuna. Ambii sunt orbi, surzi și muți.

Când au început să se sărute, Cale scoase un „hmm“ tare. A trage cu urechea era una, dar perversitatea era cu totul altceva.

Kane se schimbă la față când o văzu pe Cale, dar pentru o clipă ea văzu ceea ce văzuse și Ruth: un bărbat căruia i se citea pe față patima și dorința, pasiunea și poate chiar lăcomia. Dar și mai interesantă era înfățișarea lui Ruth. Doar, dacă cumva Cale nu-și greșise socotelile, iar versatul animal de pradă, care era Ruth, se temea de cowboy-ul Taggert. În momentul în care îl văzu îndepărtându-se, își întoarse coada și plecă înapoi în tabără.

— Cred că pot adăuga și spionajul pe lista talentelor tale, șuieră el printre fălcile strânse cu furie.

— Eu am fost prima aici, încercă să se apere Cale, dar se opri când îi văzu figura. Oare cum ar trebui să-ți vorbesc? Ți-ai făcut o idee fixă despre mine. Se ridică în picioare, pregătită să plece, dar el îi prinse mâna.

— Nu mă atinge, îi răspunse ea, ferindu-se.

— Bine. Una din fobiile tale este să fii atinsă.

— Contrar părerii despre mine... Oh, dar ce mai contează, spuse ea în încheiere, întorcându-se și ea, spre tabără.

Acasă, Sandy preparase un prânz cu fasole și cârnați, pe care slăbănoaga îi dădu la o parte, din farfuria de tablă, bombănind cât pot fi de dezgustători cârnații, în

timp ce grășana îi peria părul lui Ruth, spre deliciul vădit al lui Kane. După masă, slăbănoaga începu o discuție despre cristale și piramide, povestind cu detalii scabroase că piramidele se pare îmbunătățesc viața sexuală, insinuând apoi că Ruth și-a atârnat una de creanga unui copac, chiar deasupra sacului ei de dormit. Dezgustată, Cale plecă de lângă foc, îndreptându-se către cai.

— Vrei să-ți scoți bluza, să mă uit puțin la umărul tău?

Cale încercă să nu pară surprinsă de cuvintele lui Sandy. Îi răspunse cu un zâmbet radios. Dar îi dispăru brusc zâmbetul, în clipa când îl văzu, căci în spate, uitându-se pe deasupra lui Sandy, era Kane.

— Ce are la umăr? întrebă Kane.

Sandy se întoarse și-l înșfăcă pe bărbatul mai tânăr.

— Dacă nu ți-ar fi luat-o mințile razna, ai fi văzut că s-a rănit în timp ce o salva, pentru a doua oară, pe Ruth.

Ah, scumpă justiție, se gândi Cale. Iubitul meu cavaler, mi-a venit în ajutor. Se întreba dacă lui Sandy i-ar plăcea să se mute la New York și să locuiască cu ea în vilă...

Kane roși, mormăi ceva, în sensul că voia să se uite și el la umărul lui Cale, dar ea își ridică bărbia, își trase umerii înapoi și, pași apăsător spre tabără. În clipa aceea, se simți cel mai bine, de când venise în Colorado.

CAPITOLUL 7

Kane se foia neliniștit, în sacul lui de dormit, lovind cu pumnul în obiectul acela care se voia pernă, întorcându-se întruna de pe o parte, pe alta. Plasticul făcea destul zgomot, ca să sperie bufnițele. Și pe deasupra înjura, de fiecare dată. Știa că ar fi trebuit să se gândească la Ruth. Era cu adevărat perfectă. Dincolo de aspectul încântător, era o persoană plăcută, delicată. Aproape că o putea vedea împreună cu băieții lui; își putea imagina cele nouă luni de sarcină, cu copilul lor.

Zis și făcut, dar Kane nu părea să se gândească la Ruth. În locul ei, o vedea și o auzea doar pe puștoaica aceea micuță de scriitoare. Era ca o așchie, care nu poate fi scoasă și care acum se infectase și-l supăra. Când o revedea sărind spre Ruth ca să apuce șaua calului, îl luă groaza. Un singur pas greșit, și ar fi fost grămadă, sub burta calului. Știa că fusese o tâmpenie, să-i spună că trebuia să-l aștepte. Ea făcuse exact ceea ce trebuia, totuși încă îl mai irita gestul ei.

Nu-și dădea bine seama ce anume îl deranja atât de mult la ea. Poate zâmbetele și ironiile ei. Poate felul în care se uita la Ruth, ca și când aceasta ar fi ieșit de sub o stâncă. Sau poate de vină erau curbele ademenitoare care i se vedeau prin blugi.

De ce se enervase atât de tare pe ea, când o salvase pe Ruth? Dacă ar fi fost oricare altă femeie, ar fi fost mândru de ea, de gândirea și de acțiunea rapidă, dar la această blondă era ceva care îi înfuria permanent. Totuși chiar când stătea acolo, privind-o mânios, simțea un imbold s-o ia în brațe și s-o ocrotească.

S-o ocrotească? Ca și când ai vrea să protejezi o porcupină... Iar ea era exact un porc țepos: mică, plină de țepi și periculoasă.

Cam pe la trei dimineața, Kane ieși din sacul de dormit și plecă să se plimbe prin pădure. Mergea pe o cărare bine cunoscută, către marginea pădurii, spre șosea. Își propusese să ajungă în orașul fantomă Eternity. Microbuzul tatălui său, urma să fie acolo, pentru a o lua pe scriitoare. După aceea își va petrece nestingherit restul zilelor de vacanță, împreună cu Ruth. Va avea timp s-o cunoască mai bine. Va avea timp să...

Firul gândurilor i-a fost întrerupt de farurile unei mașini. Cineva se îndrepta

spre Eternity, pe vechea șosea. Cine era, și de ce, la o oră atât de matinală? Brusc se gândi că se petrecuse ceva rău.

Își aminti cu acuitate de noaptea când venise acasă și găsisse o ambulanță în fața casei lor din Paris, unde locuia cu soția și gemenii lor, nou-născuți. În ambulanță era trupul neînsuflețit al iubitei sale soții, care avusese un accident oribil. Kane era plecat cu niște treburi și lipsise noaptea. În noaptea aceea, copiii fuseseră foarte agitați, ținând-o tot timpul trează.

A doua zi, spre seară, ea stătea la fereastră, așteptându-și soțul. Probabil că ațipise și, pur și simplu, își pierduse echilibrul și căzuse de la fereastră.

Încercând să prindă mașina, Kane renunță la calm scurtând drumul prin pădure, poticnindu-se de stânci și de copaci, afundându-și picioarele în mormanele de frunze uscate. În dorința de a prinde mașina, alunecă și căzu în patru labe, doar la câțiva metri în fața camionului. Șoferul apăsă disperat pe frână, mașina derapă într-un nor de praf și nisip și se lăsă puternic pe o parte, în timp ce șoferul se lupta să păstreze controlul direcției. Înainte de a se opri de tot, ușa se deschise furtunos și din interior sări fratele geamăn al lui Kane, Michael.

— Ce naiba faci aici? Puteam să te omor, țipă Mike la fratele său, fără a se obosi să-i ridice.

Kane se ridică încet de jos, scuturându-și de praf hainele și mâinile.

— Ce s-a întâmplat? Ce cauți aici, în Colorado?

Ca și când l-ar fi durut toți mușchii, Mike se lăsă pe spate, sprijinindu-se de capota mașinii, în timp ce Kane îl privea febril.

Cei doi frați gemeni erau identici, atât cât pot semăna doi oameni: aceeași înălțime, talie, ochi și culoare de păr. Toată viața fuseseră împreună, fiind atât de apropiați, încât uneori comunicau fără cuvinte. De multe ori, aveau, independent unul de celălalt, aceleași gânduri sau idei și era un fapt obișnuit să-și cumpere același fel de cămașă în același timp și să le poarte la petreceri comune.

Între ei n-a existat vreodată un secret, iar când unul din ei avea o noutate, primul drum îl făcea la fratele geamăn.

— Felicitări, zise Kane încet, fiindcă știa, fără să-i fi spus cineva, că soția

fratelui său tocmai născuse o pereche de gemeni.

Cei doi frați s-au îmbrățișat îndelung, într-o pornire fierbinte de dragoste și înțelegere. Apoi s-au îndepărtat puțin unul de altul, zâmbind fericiți.

— Ei bine? întrebă Kane, anticipând că fratele său știa deja care îi va fi prima întrebare: De ce ai plecat din New York?

Mike își trecu palma peste ochi, într-un gest de oboseală și de exasperare.

— A fost cumplit. La prima durere, Samantha s-a hotărât să nască bebelușii în Chandler, Colorado, ca să fie lângă mama. Nimeni nu se putea înțelege cu ea... a început să plângă, așa că Blair și cu mine am urcat-o pe ea și pe puștii tăi în avion și am plecat. În timpul călătoriei, Sam a fost calmă, dar eu și Blair eram înnebuniți. Dacă naștea în avion și nu aveam ce trebuie? Sam ne consola, spunându-ne că bebelușii nu vor veni pe lume până nu-și vor putea vedea bunica. Tata și mama ne așteptau la aeroport, cu o ambulanță. Imediat ce am ajuns la spital, au început durerile nașterii, iar cei doi prunci au țâșnit afară, ca niște dopuri de șampanie. Mike făcu o pauză, zâmbind.

— Poate crezi că nașterea copiilor mei a avut loc în liniștea și singurătatea unei camere de spital? Te înșeli! în sala de naștere era tata, mama, Jilly, Blair, eu și două asistente. Așteptam să apară cineva cu tava cu gustări...

Kane nu se lăsă înșelat de tonul fratelui său. Mike era mai mult decât încântat că fiii lui s-au născut în brațele părinților lui, era încântat că întreaga familie o iubea pe Samantha, la fel de mult ca și el.

— Sam, copiii sunt bine?

— O, excelent. Toți foarte bine, dar...

— Dar ce?

— La spital e o adevărată casă de nebuni. Rude de care n-am auzit niciodată apar acolo, ca din senin.

Mike nu voia să-i spună lui Kane că ar fi vrut să fie singur, cu soția și cu bebelușii lui. Dar nici nu era nevoie. Kane știa ce simte. Timp de două săptămâni, după ce i se născuseră băieții, familia soției îi asaltase, până când a simțit că se sufocă. Soacră-sa era una din acele femei care considera că bărbații n-ar trebui să schimbe

scutece, așa încât lui Kane i se dădea voie rar să-și atingă micuții. Abia după ce a plecat a putut să-și îmbrățișeze soția și copiii, să-i simtă, să-i mângâie, să-i strângă în brațe.

Cunoștea sentimentul de frustrare pe care îl simțea acum Mike, gelozia care-l rodea. Îi putea descrie pe Mike, care stătea în picioare, la ușa spitalului, urmărind cum se perindau o rudă, după alta, la nou-născuții lui și se gândea că ei au stat mai mult cu copiii decât el. Kane era chiar supărat dacă vreunul din copilași i-ar fi zâmbit prima dată altcuiva decât lui.

Kane își trecu amical brațul pe după umerii lui Mike.

— Știi ce mi-aș dori foarte tare? Mi-ar plăcea să-mi iau băieții și să-i aduc aici. În acest grup sunt numai femei. Cred că i-ar răsfăța, peste poate.

— Da? spuse Mike melancolic. Vrei să mă duc să ți-i aduc aici?

— Mă gândeam că ar fi mai bine să merg chiar eu, la Chandler, să-i aduc.

Mike era prea cufundat în propria suferință, așa că nu-l înțelesese, în primul moment.

— Stai puțin. Vrei să te înlocuiesc eu, până ce te întorci?

— Douăzeci și patru de ore. Atât. Mai ales că vreau să-mi văd și eu nepoțtii. Sunt la fel de urâți ca tine?

Era o glumă veche a lor, care nu dădea greș niciodată, aducându-le zâmbetul pe buze.

— De unde vrei să știu cum arată? spuse Mike cu un oftat. Neamurile nu m-au lăsat să mă apropiu de ei.

— Dar au dreptate! exclamă Kane. Tu ți-ai făcut treaba, iar ei nu mai au nevoie de tine. Râzând de expresia morocănoasă a fratelui său, Kane se îndepărtă.

— Vorbesc serios. Am nevoie de o pauză... de o pauză, în toată povestea asta.

— O pauză? Au trecut doar câteva zile de când ești în mijlocul acestor femei. Mike ridică dintr-o sprânceană. S-a întâmplat ceva?

Kane îi povesti lui Mike versiunea lui în legătură cu ultimele zile, spunându-i cât era de drăgălașă Ruth și de scorțoase erau cele două care o însoțeau.

— Dar scriitoarea de romane polițiste? Sam îi îndrăgește cărțile și ar vrea s-o

cunoască.

După o clipă de tăcere, Kane aproape că explodează într-un tir de invective la adresa ei, povestindu-i cum era să-l împuște în picior, cum a alergat pe sub burta unui cal înfuriat și cum îi stă, în general, ca un os în gât.

— Oriunde mă uit, dau de ea. Mă spionează când sunt cu Ruth, îmi spune „cowboy Taggert” și mă întreabă dacă socotesc zgâriind pământul cu bățul...

Mike își strânse buzele, ca să nu izbucnească în râs.

— Nu e de râs. Femeia nu e sănătoasă, spuse el, apoi îi povesti lui Mike despre ieșirea lui Cale după ce a omorât șarpele.

— Acum s-au vindecat, dar aveam trei zgârieturi pe față, unde și-a înfipt ghearele.

— Nu erau prea adânci, dacă s-au vindecat atât de repede.

Mike și Kane se contraziceau rar. Mama lor spunea că ar fi ca și când te-ai bate cu propria umbră. Așa că acum, privindu-l pe Kane, Mike acceptă. În definitiv, douăzeci și patru de ore Sam nici n-ar observa că nu e acolo. Poate nici n-ar fi o idee atât de rea să plece o zi întreagă.

— S-a făcut, spuse Mike. Ne vedem în Eternity, mâine seară.

CAPITOLUL 8

Când s-a făcut dimineață, am simțit o bucurie și o ușurare, căci avea să fie ultima mea zi de vacanță aici. Uram eșecurile, dar și mai mult uram să fiu prost văzută. Am mai rămas câteva minute în sacul meu de dormit, gândindu-mă la istorioarele amuzante pe care i le voi spune editorului, la întoarcerea la New York. Mă voi răzbuna, stârnind hohotele de râs ale întregii edituri, când le voi povesti escapada mea în Vestul sălbatic. Chiar mai, mult, am să scriu o carte care va stârni râsul întregii omeniri despre marele cowboy și despre pasiunea lui pentru femeia cu două fețe.

Simțindu-mă acum mult mai bine, am ieșit din acel nesuferit sac de dormit. Mi-am întins bine blugii, oare ce poate fi mai rău, decât să dormi îmbrăcat? Mi-am luat trusa de farduri și m-am îndreptat către râu, să văd dacă mai pot curăța ceva de pe fața mea. Așa norocoasă cum eram, mă și vedeam luând o ciupercă oribilă, din apa clară de munte, care mi-ar fi putut provoca o moarte teribilă.

Tocmai îmi terminasem toaleta, când am auzit în spatele meu niște pași grei. Semănau cu cei ai drăgălașului nostru ghid, sau erau ai ultimului dinozaur.

S-a oprit, ca de obicei, lângă mine, holbându-se și vânând momentul să-mi spună că iar făceam ceva rău.

L-am ignorat cât am putut, apoi m-am întors spre el. Dar surpriză: lângă mine era un bărbat pe care nu-l mai văzusem până atunci.

— Oh, am exclamat eu uimită. Credeam că e altcineva.

Remarca mea păru că-l surprinde. Precis, în Colorado se nasc numai tâmpiți, mi-am zis. Mari, frumoși, bine clădiți, dar complet tâmpiți.

— Cine credeai că sunt? m-a întrebat el. M-am ridicat în picioare privind-i.

— Nu știu dacă ți-a mai spus cineva, dar semeni puțin cu... cu ghidul nostru.

Tipul îmi zâmbi, de parcă toată viața așteptase să audă ce i-am spus și atunci m-am gândit: E grozav. N-am putut să spun sau să fac niciodată ceva care să placă unui bărbat, dar acesta pare încântat chiar și de o remarcă banală. Probabil că l-a flatat comparația cu conducătorul nostru cowboy.

El îmi întinse mâna.

— Trebuie că ești Ruth. Eu sunt fratele lui Kane, Mike.

I-am strâns mâna, apoi l-am corectat.

— Nu sunt Ruth. Sunt Cale Anderson, iar fratele tău mă urăște.

Nu știu dacă era de vină acel „mă urăște”, sau faptul că nu eram prea-frumoasa Ruth, despre care sigur auzise atâtea, dar ceva se pare că i-a deranjat. Stătea acolo, deschizând și închizând gura, ca o inimă pulsând, dintr-unul din programele școlare de știință popularizată.

— Dar Ruth este... Ruth și Kane, credeam...

Ooo, iată un adevărat intelectual, mi-am zis.

Parcă mi-ar fi citit gândul. Își opri mișcarea fălcilor și îmi zâmbi, continuând să-mi rețină mâna, chiar și când am încercat să mi-o retrag.

— Știi ce, spuse el, îmi pare rău pentru confuzie.

Kane mi-a spus că el și Ruth sunt în vorbă, așa că, atunci când nu știai cine sunt, am presupus că ești Ruth.

Totul era clar acum. Avea acum un sens. Deci, dacă întâlnesc un bărbat, pe care nu i-am mai văzut niciodată, atunci, nu pot fi altcineva decât Ruth Edwards. Evident. E de la sine înțeles.

Mike izbucni în râs, îmi dădu drumul mâinii și ne-am așezat jos. Apoi începu să-mi povestească o istorie lungă și încâlcită despre faptul că el și fratele lui geamăn erau aproape identici. Ei, sigur, și eu sunt soră geamănă cu Tina Turner. Bănuiesc că mi-a ghicit scepticismul. Am început să râd, când mi-a spus că pentru următoarele douăzeci și patru de ore se va da drept Kane. Era ca și când eu aș fi avut de gând să-l întruchipez pe O.J. Simpson.

I-am ascultat întreaga poveste, l-am felicitat pentru bebeluși și chiar l-am întrebat despre copiii lui Kane. Continuam însă să-l consider nebun, dacă avea impresia că există cineva care să-l confunde cu fratele său.

Când a înțeles, s-a amuzat și din nou m-a asigurat că s-ar putea să câștige.

— Apropo, spuse el foarte serios, care din noi e mai frumos, eu sau fratele meu?

Nu voiam să-l jignesc, dar adevărul era că fratele lui, Kane, îi era net superior

ca aspect. Am apelat la tot tactul de care eram în stare și i-am spus:

— Știi Mike, și tu ești un bărbat bine, dar Kane... Nu mi-am terminat fraza căci Mike râzând tare mă sărută zgomotos pe amândoi obraji. Nu știu ce i-a plăcut, dar a fost sigur ceva.

Din momentul când mi-a spus că ar putea fi sigur luat drept fratele lui, am avut aproape o jumătate de oră discuții furtunoase despre cum crede el că ar trebui tratată fiecare persoană din excursie.

I-am povestit despre Winnie-Maggie și, când l-am văzut că se amuză de ironiile mele, mi-am dat seama că am un auditor, așa că am început să le presar din belșug.

La început am fost precaută în legătură cu Ruth, dar râsul lui Mike și grimasele lui, cu cât râdea mai mult de ironiile mele, cu atât arăta mai bine, m-au încurajat. Mike m-a încurajat atât de mult, încât am sfârșit prin a-i prezenta o mică parodie ad-hoc a lui Kane și Ruth, care l-a făcut să se tăvălească de răs.

— Apropo, i-am zis, să știi că a fost adevărat când ți-am spus că fratele tău îmi detestă caracterul.

El încercă să pară șocat, dar o licărire din privirea lui mi-a dat de înțeles că fratele lui geamăn îl prevenise în privința mea.

Mike crezuse că eram cea „bună”, prin urmare nu puteam fi decât Ruth.

— De ce te urăște?

Tonul lui îmi spunea că nu poate crede că e posibil să mă poată cineva urî. Era foarte măgulitor, foarte, foarte măgulitor și i-am zâmbit cu o umbră de iubire.

— Chiar dacă nu ești la fel de frumos și de sexy ca fratele tău, cred să-mi plăci mai mult. De ce nu rămâi aici pentru toată perioada excursiei? Se pare că i-am făcut din nou plăcere. Se ridică în picioare și-mi oferi mâna să mă ajute.

Vedeți, aș vrea să-mi poată explica cineva despre atracția sexuală. De ce când pui alături doi bărbați, la fel de frumoși, unul te atrage, iar celălalt, nu? Iată-mă singură în pădure cu un bărbat de vis, care se amuză de glumele mele și evident mă place foarte mult. Dar față de el mă simt ca o soră. Sigur, are soție și doi bebeluși, dar de când căsătoria împiedică atracția? Pe de altă parte, Kane Taggart nu făcuse decât

să se încrunte mânios, în e, mai bun caz, și să urle la mine, în cazul cel mai rău. Mă ura, îl uram. Și totuși, prea des mă întrebam dacă pielea lui avea peste tot, aceeași culoare arămie, sau pe burtă avea culoarea pântecului de broască?

M-am întors în tabără, braț la braț cu Mike, în timp ce-mi povestea cât de mult îi plac soției lui cărțile mele. Când a apărut focul de tabără făcut de Sandy, ne-am despărțit. Am rămas în spatele lui, urmărindu-l cum își pune în practică nebunia de a se da drept Kane.

E greu de spus ce simțeam, auzindu-i pe toți că îl iau pe Mike drept Kane. Chiar Sandy a bombănit că, Kane a stat prea mult în pădure, în loc să-l ajute. Începusem să chicotesc, când Mike mi-a făcut cu ochiul, conspirativ. Felul lui de a îi era dumnezeiesc!

Totul a decurs perfect, cât cei doi bărbați au înșeuat caii și ne-am pregătit cu toții să ieșim. Mike s-a aplecat să-mi verifice scara, care era în ordine și m-a întrebat cum a luat foc coama calului lui Ruth. Am vrut să-i spun, dar n-am putut. Anii îndelungați de școală, când copiii scandau „Pârâcioasa, pârâcioasa”, m-au făcut să-mi țin gura. I-am spus că nu știam, dar m-am înroșit, iar Mike a mârâit:

— Ar trebui să iei lecții de spus minciuni.

Această afirmație îmi făcea bine.

Am călărit câteva ore, iar Mike a fost foarte grijuliu cu Ruth. Am ajuns pe o porțiune mai veche de drum, așa că acum putea călări alături de ea. În urma lor, erau domnișoarele ei de onoare, care stăteau gata să se prăvălească din șa. Sandy și cu mine încheiam plutonul. Nu eram niciunul prea vorbăreț și amândoi îi urmăream pe Ruth și pe Mike.

Seara târziu, mi s-a spulberat acea senzație de bine, de peste zi. N-am știut că sunt geloasă, dar eram. Se pare că Ruth mai făcuse o cucerire. Mike îi zâmbea, râdea ușor de tot ce spunea și, în general, o adora.

Am ajuns în valea unde era Eternity, pe la apusul soarelui. Mai rămăseseră în picioare câteva clădiri cu zidurile înnegrite de vreme și doar cu urme vagi, că odată ar fi fost locuite. Unele își mai păstrau firmele vechi, cum ar fi Parisul deșertului, care îmi stârni un zâmbet. Am călătorit în tăcere pe strada principală. În jurul nostru, totul

era năpădit de buruieni. Sandy ne-a condus către o clădire mare, la marginea orașului, unde ne-a spus că vom face popas.

Obosită, cu dureri în tot corpul, am descălecat, văzându-l pe Mike care venea spre mine, cu șaua lui Ruth pe braț.

— Ruth este exact așa cum mi-ai descris-o, îmi spunea el, trecând pe lângă mine.

Mi-am revenit brusc. M-am înveselit și am căpătat un suflu nou de energie.

O oră mai târziu, îi ajutam pe Sandy și pe Mike să pregătească hamburgerii. La cină însă, am zbârcit-o!

— Mike, ești atât de amabil, să-mi dai muștarul? l-am rugat.

Evident, că toți s-au oprit, privind-mă mirați. Am încercat s-o scald, spunând că Kane îmi amintea de cineva cunoscut, pe nume Mike, așa că am încurcat numele. Femeile nu mi-au dat nicio atenție, dar eram sigură că Sandy pricepuse ce s-a petrecut. Îmi părea rău că am divulgat secretul lui Mike și voiam foarte tare să-mi cer scuze.

După cină, am dat o mână de ajutor la strânsul mesei, dar nu l-am putut prinde pe Mike singur. Ruth părea agățată permanent de el, așa că am plecat să mă plimb.

Îmi place să merg pe jos și merg mult. După părerea mea, mersul te ajută să gândești. Mi-am dat seama că plimbându-mă câțiva kilometri prin oraș, pe șoseaua inundată de buruieni, voi întâlni vreo casă demnă de interes și așa a și fost. Era acolo, înconjurată de ceea ce fusese odată o grădină încântătoare. Rămăseseră câteva tufe de trandafiri, care încă mai înfloreau.

— Aici a locuit un străbunic al meu. Mike vorbise încet, dar eu totuși am tresărit.

— Îmi pare rău, spuse el. Știam că vrei să fii singură, dar n-am vrut să te las să te rătăcești.

I-am zâmbit. Sub razele lunii, era aproape la fel de frumos ca și fratele lui.

— În legătură cu seara asta... am început eu, dar Mike izbucni în râs, spunându-mi că Sandy era obișnuit cu farsele celor doi gemeni și nu se supărase când Mike i-a explicat despre ce era vorba.

— Am adus o lanternă. Vrei să privești în jur?

Mike era o companie minunată. Mi-a povestit despre strămoșii care locuiseră în casă, inclusiv despre unul care fusese un actor, atât de cunoscut încât a fost poreclit marele Templeton. Fiind o iubitoare de povești, am fost tare emoționată de casa cu tapet cu trandafiri mari, acum scorojit de vreme.

— Cale, spuse Mike, după ce mi-am încheiat vizita prin căsuță, orice s-ar întâmpla, să nu-i spui lui Kane că știi de faptul că ne-am schimbat rolurile.

Nu-mi dădeam seama ce importanță ar fi avut și m-am amuzat.

— Vorbesc foarte serios, continuă el. Să nu mai faci greșeala și să spui: „Mike spunea” sau „Mike făcea”. Este foarte important, Cale.

— E-n ordine. Pe cuvânt de onoare. Tot acest vâl de mister și primejdie era ca în cărțile mele.

— Acum trebuie să plec și să mă întâlnesc cu Kane. Data viitoare când ai să mă vezi, voi fi cu totul altul.

Am presupus că era genul de umor specific al celor doi gemeni, **i-am întins mâna**, dar el m-a îmbrățișat și m-a sărutat pe obraji, frățește. Mi-a cerut să-i promit că am să-i fac o vizită, lui și familiei. Apoi a plecat, iar eu m-am simțit, ca și când mi-am pierdut un prieten vechi.

N-aș fi vrut să părăsesc casa. Mă simțeam bine acolo, ca și când cei care o locuiseră, cu mulți ani în urmă, avuseseră în ei mult haz și multă dragoste.

Servindu-se de lanternă, Mike a plecat, în timp ce eu rătăceam prin încăperile de la parter, apoi în pod și din nou jos. Știam că e târziu și că ar fi trebuit să fac o plimbare lungă pe jos, înapoi, la acel grup încântător de femei, dar nu mă înduram să plec.

Încă mai trăgeam de timp, amânând momentul plecării, când în ușă apăru Kane Taggart, purtând pe fiecare braț câte un băiețuș, cam de cinci ani. Dormeau lipiți de tatăl lor, într-un abandon total, de încredere și de mulțumire. Era cea mai frumoasă scenă pe care am văzut-o vreodată. Mi-aș fi dorit să fiu în locul tatălui lor.

Odată, am văzut o măsuță de treizeci de mii de dolari, care mi-a plăcut. O visam, așa cum visează bărbații să aibă cele mâi rapide mașini, sau cum visează o fe-

meie un bărbat. Dar niciodată n-am râvnit atât de mult ceva, așa cum râvneam la cei doi puști adormiți.

Știam că eram dușman de moarte cu cowboy-ul Taggert; știam că ne urâm reciproc, cu toate astea, simțeam că nu pot să nu ating aceste creaturi delicioase. Ridicându-mă pe vârfuri, am mângâiat o buclă neagră, care era mătăsoasă, ca părul unui înger.

— Oare sunt adevărați? am șoptit.

Amuzat, Taggert răspunse:

— Cât se poate de adevărați.

Mi-am plimbat degetele pe obrazul delicat.

— Dar sunt nefiresc de perfecți.

El dădu din cap.

— Nu știu cât sunt de perfecți, dar acum sunt măcar curați. În mai puțin de două ore, se fac iar ca niște porci.

— Cum îi cheamă?

— Jamie și Todd.

Simțeam că mă privește ciudat, dar îl ignoram, în timp ce mângâiam celălalt copil adormit.

— Care e unul și care e celălalt?

— Nu contează, ăsta e Jamie și ăsta e Todd.

Nu contează, mă gândeam. Ce ciudat spus, apoi mi-am dat seama: sunt gemeni. Mike și Kane – erau gemeni, bebelușii lui Mike erau gemeni, așa că, fără îndoială și acești copii, erau gemeni. Pentru mine, nu conta, dacă întreaga familie Taggert era ca nucile. Dacă Taggert Kane pretindea că băieții lui seamănă, n-aveam de gând să-l contrazic. În timp ce-i priveam, cei doi copii s-au trezit. Eram de-a dreptul uluită, că pleoapele lor aveau atâta putere să ridice stufoșenia de spice a genelor.

— Unde suntem? întrebă Jamie, frecându-și ochii cu pumnișorul.

— Suntem într-o casă, care a aparținut de mult de tot cuiva, i-am spus. În dormitor era o uriașă pânză de păianjen. Vrei s-o vezi?

— Sunt și păianjeni în ea? întrebă Todd, care își mai ținea minunatul căpșor,

pe umărul tatălui.

— Un păianjen mare și câteva muște moarte.

Am întins intenționat mâna, iar Jamie a luat-o. Apoi și-a întins și Todd mâna. Imediat, băieții erau lângă mine, unul în stânga, altul în dreapta și, împreună am plecat în dormitor.

Erau niște copii încântători: isteți, curioși, puși pe răs, plini de energie. Am vorbit despre păianjeni, despre pânzele lor, și le-am descris în amănunțime, cum prinde păianjenul, muștele și cum le înfășoară cu pânza. Apoi ne-am așezat pe podea. Aveam cuibărit în fiecare braț câte un băiețuș, încă fierbinte de somn. Am tot vorbit.

În tot acest timp, uitasem complet de cowboy-ul tată. Cred că rămăsese în ușă, urmărindu-ne, dar nu sunt sigură. Eram prea preocupată de băieți, ca să mă mai intereseze unde era el.

După un timp, Kane le spuse copiilor că trebuie să se întoarcă în tabără și să se culce. Ei au sărit în sus și au început să alerge prin cameră, făcând un zgomot infernal. După câteva minute, Kane îl apucă pe unul de gulerul cămășii, încercând să-l înhațe și pe celălalt. Dar Jamie alergă în spatele meu, căutând apărare, apoi și Todd încercă același lucru.

— Todd, i-am spus, du-te cu tatăl tău, iar tu Jamie, vino cu mine.

Mi-am dat seama că am greșit, imediat ce am spus aceste cuvinte. Cred că nimeni nu se aștepta, că sunt în stare să le spun acestor gemeni, să ne despartă. Dar sunt încântată să spun că mi-am luat singură apărarea, remarcând că Todd avea o pată de grăsime pe guler și de aceea i-am putut deosebi pe unul, de celălalt. Kane. M-a privit din nou, ciudat, apoi s-a încruntat și și-a ridicat în brațe băieții, unul câte unul.

— Tu cine ești? întrebă Todd. Eram sigură că Todd va deveni om de afaceri, în timp ce Jamie avea să frângă inimi:

Mi-am cântărit răspunsul, înainte de a-i replica.

— Eu sunt scriitoare.

Amândoi băieții au dat afirmativ din cap.

Ca de obicei, Kane m-a crezut o proastă, care nu pricepe o întrebare atât de simplă.

— Eu cred că a vrut să știe cum te cheamă.

— Ia spune, Jamie, cum mă cheamă?

— Cale, răspunse sclipind de istețime puștiul, iar eu i-am zâmbit lui Kane, în cel mai enigmatic mod, înainte de a pleca rapid din casă. Eram sigură că băiatul știa cum mă cheamă, dar nu înțelegea cum am pătruns în lumea lui. Când ai un tată ca al meu, un bărbat care nu permitea niciun fel de independență, aruncând totuși responsabilități enorme pe umerii fragezi de copil, o parte din tine n-a fost copil niciodată, iar cealaltă parte nu se va maturiza, niciodată. Eu mă înțeleg cu copiii căci două treimi din mine au rămas încă la vârstă de opt ani.

CAPITOLUL 9

A doua zi Kane n-ar fi vrut să mă lase în apropierea băieților. Era clar că voia să-i împrietenească cu Ruth, dar nu trebuia să fii geniu ca să observi că lui Ruth nu-i plăceau copiii. Slăbănoaga din tandemul Winnie-Maggie voia să știe ce mănâncă băieții, chiar în momentul când Jamie își băgă în gură o libelulă. M-a distrat copios când a scuipat-o drept pe bluza de mătase a lui Ruth. M-am grăbit să plec, după ce Ruth zvârli cât colo mâna lui Kane de pe nasturii bluzei ei, strigându-i:

— Ia-ți labele murdare de pe mine!

Trebuia să plec, astfel plesneam dacă îmi mai țineam răsul. Am avut satisfacția de a-i întâlni ochii lui Kane, chiar când le întorceam spatele, așa că mi-am ridicat semnificativ o sprânceană. Privirea mea părea să-i întrebe: „Deci aceasta este femeia cu care vrei să te căsătorești?” Am luat în grabă un măr și m-am îndreptat spre casa lui Templeton.

Odată ajunsă acolo, m-am simțit mai bine și am început să mă întreb când aş putea ajunge la Chandler, să prind primul avion. Voiam să fiu cât mai departe de tot clanul Taggert. Erau cu toții nebuni, începând cu gemenii care nu semănau și sfârșind cu înclinațiile lor rapide de a urî sau a iubi. Ar fi fost nemaipomenit să mă pot întoarce la New York, unde oamenii se comportau normal.

Am urcat încet scările și m-am așezat la fereastră, privind șoseaua, în timp ce îmi mâncam mărul. Îi voi pierde pe copii. Gândul era absurd, având în vedere că-i cunoșteam de mai puțin de douăzeci și patru de ore. Noaptea trecută, Jamie se îngheșuse în sacul meu de dormit; iar azi dimineață, Todd începuse să plângă pentru că Jamie își petrecuse cu mine mai mult timp decât el. În clipa aceea Kane își luă băieții de lângă mine, conducându-i către Ruth.

Stăteam acolo și-mi mâncam mărul, când l-am văzut pe Kane, singur, fără copii, îndreptându-se spre casă. El își ridică privirea, – mă văzu și o clipă am avut impresia că vede figura fantomatică a actorului. Am văzut cum se albește la față și începe să alerge spre casă. Alerga într-un fel care aproape te înspăimânta, ca și când văzuse ceva teribil, terifiant.

Iar eu de-a dreptul paralizată, nu mă puteam clinti, deși îi auzeam pașii apăsăți prin casă, apoi urcând scările către podul de fân.

Mă smuci de la fereastră și am venit grămadă pe podea, unde m-am izbit cu spatele de lemnul dur, sub povara celor o sută de kilograme care au aterizat peste mine. La început m-am zbatut să ies de sub el, dar m-am oprit când am realizat că el nu se mișca. Se întinsese peste mine și mă privea ca pe un exponat de muzeu. M-am uitat la el, dându-i de înțeles că vreau să se ridice.

Dumnezeule, cât era de frumos! Avea gene scurte și dese, întoarse, ca ale mele după ce mă chinai zece minute cu aparatul. Buzele erau pline și moi, larg deschise și îi puteam simți respirația pe față. Ne considerăm cu toții niște ființe raționale și ne place să credem că, în fața unei situații neobișnuite, o clădire în flăcări, de exemplu, acționăm, cu calm și inteligență. Dar uneori se întâmplă ceva îngrozitor și ne surprindem acționând exact cum n-am fi vrut.

Îmi imaginam că mă rostogolesc de sub el, mă ridic în picioare și cu mâinile în șolduri, rece și triumfătoare, netulburată de frumusețea lui, îi spun ceva, în genul: „Să nu mă atingi, vreodată”.

Asta, aș fi vrut să fac. Ce am făcut a fost să-mi plimb vârful limbii pe buzele lui.

Gestul m-a uluit și l-a uluit și pe el. Bănuiesc că pe el l-a uluit mai mult. Și l-a pornit.

Îmi place să fiu femeie dintr-un singur motiv: urmarea excitației sexuale nu este evidentă pentru cei din jur. Sigur, chipul femeii poate roși, iar respirația poate fi mai șuierată, dar ea poate spune oricând că are un bufeu. Dar bărbații nu pot ascunde ce simt, ce „doresc” (este termenul corect).

Așa că mi-am dat seama precis că acel cowboy mă dorea, pentru că evidența dorinței lui aproape că mi-a perforat șoldul stâng.

Ei, acum, mă gândeam eu, ar fi momentul potrivit să mă răsucesc de sub el și să-i râd în nas. Ha-ha-ha, aș face. Mă vrei, dar mie nici nu-mi pasă de pasiunea ta.

Dar viața nu decurge niciodată cum am plănuit noi, pentru că îl doream pe acest bărbat mai mult decât orice pe lume, cu excepția primei mele cărți publicate, și

n-aveam nicio șansă să mă ridic de sub el.

Îmi imaginam că prima experiență sexuală va decurge sub lumina sfeșnicelor, cu câteva sărutări mărunte, între sprâncene și tot așa, dar, între mine și acest bărbat, nu putea exista șansa unui asemenea act. Nici măcar nu ne-am sărutat și am început să ne sfâșiem unul pe celălalt, ca și cum am fi vrut să ne ucidem reciproc. Era ca în acele filme străine, alb-negru, sexy, unde cei doi vorbesc și vorbesc și vorbesc și singurul tău gând este că ți s-a umplut vezica; apoi brusc el o împinge pe ea pe ușa unui hambar și uiți de vezică.

Ne-am repezit unul la altul, cu toată furia și mânia cu care ne vorbisem până atunci. Și-a descheiat dintr-o mișcare cămașa, și atunci am înțeles eu de ce cămășile de cowboy au capse, în loc de nasturi. Sunt făcute pentru rendez-vous-urile grăbite, din podul cu fân.

Nu știu cum mi-a scos hainele. Purtam blugi cu acel soi de fermoar scurt, enervant, în care îți rupeai degetele, trăgând de el să-l desfaci. Dar de data asta, n-a fost nicio problemă, să-l desfac. El a tras blugii ușor și ca un magician și-a trecut palmele peste șireturile înnodate ale ghetelor, iar ele s-au desfăcut, chiar au căzut fără niciun efort. Când și-a mișcat palmele în sus, eram amândoi cum ne lăsase mama natură. Doamne, ce trup avea! N-am putut să-l văd prea mult, dar îl puteam simți. Cred că era o minune de atlet. Pielea îi era netedă și fierbinte. Când m-a atins, mi s-a tăiat respirația, ca și când cineva m-ar fi stropit cu apă rece, numai că senzația pe care mi-o transmitea nu era de frig.

Mușchii nu sunt singurul lucru interesant, la un bărbat. Auzisem că pielea este cel mai mare organ al corpului uman, dar la acest bărbat, trebuiau făcute neapărat niște măsurători, ca să poți fi absolut sigură că e așa!

M-a pătruns cu toată ușurința și experiența unui motan pungaș, care se strecura în dormitor, ca în poveste.

Acum venea partea de sex pe care o detestam, nu pentru că aș fi avut prea multă experiență în domeniu, dar se părea că limita masculină era de trei minute. Am citit câteva istorii cu bărbați care au încercat să spargă recordul de patru minute și mă întrebam de ce oare bărbații nu încearcă ceva mai important, decât patru minute de

înșurubare.

La început am stat nemișcată, așteptând clipa dezamăgirii, când el își va da sufletul gâfâind, deasupra mea, spunând: „A fost bine, baby”, apoi va începe să sforăie. Dar individul ăsta nu s-a oprit după trei minute, în asemenea împrejurări, s-ar putea să nu cronometrez prea bine, dar cred că trecuseră șase minute și el încă se mișca înainte și înapoi în trupul meu, încet, lin, de parcă n-avea de gând să se oprească până sâmbăta următoare.

N-aș putea să explic prea bine ce s-a petrecut cu mine, tot ce pot spune este că am început să mă trezesc. Ca și când femeia din mine, nu, mai bine spus, această zeiță minunată, înaltă, blondă, din interiorul meu, care fusese adormită toată viața, începuse acum să se desfășoare. Se descolăcea languros, se ridica în picioare, își freca ochii și privea în jur. Iar când s-a trezit de-a binelea, a început să crească. A crescut tot mai mare și mai mare, până a început să mă ocupe în întregime, de la vârful degetelor, până la tălpi. Mi-a ocupat mintea atât de bine, încât a fost pentru prima dată, de când îmi pot aminti, când nu mai aveam în cap nicio poveste. În locul poveștilor, îl aveam pe acest bărbat în trupul meu și eram trează cu adevărat, complet trează, pentru prima dată, în viața mea. Fiecare terminație nervoasă, fiecare por, fiecare celulă din trupul meu era alertată și sensibilă și vie.

Nu mai știu ce am făcut. Adică nu-mi amintesc unde-mi alergau mâinile, gura. Îmi amintesc, că la un moment dat, m-a întors și cele o sută de kilograme masculine m-au propulsat înainte, încât am început să alunec pe podea. A trebuit să mă agăț de un balot de fân, ca să mă opresc din mișcare. Îmi amintesc că îmi pierise rușinea. Nu mai aveam nici demnitate, nici gânduri. Eram mai aproape de animal, decât de o ființă umană, rațională. Îmi amintesc că am înțeles atunci, în sfârșit ce voiau să zică oamenii când spuneau că sexul este o necesitate de bază, ca hrana și apa. Până în acea zi, în acel pod, cu acel bărbat, n-am crezut vechea zicală. Am crezut că oamenii au nevoie de hrană și de apă, dar n-au nevoie de sex. Am greșit...

M-a întors din nou și mi-a pus gleznelor după umeri. Mi s-a părut partea cea mai încântătoare. Nu cred că eram sexy, cu acele mici gemete feminine și pot garanta că nu spuneam nimic rațional. Pe scara evoluției, mă simțeam sub nivelul uman, atâta

doar că mai aveam abilitatea de a vorbi.

După un timp, am început să simt că sunt gata să explodez. E-n ordine, mi-am zis, așa trebuie să fie. Știam că fusese spus de un milion de ori, dar când ți se întâmplă prima dată e aproape înfiorător. Cred că ar fi de groază, dacă ai vrea să oprești explozia. Este ca acel somon, care se luptă să înoate împotriva curentului. Era ceva, către care mă îndreptam, galopând.

I-am înconjurat mijlocul cu picioarele, în timp ce el stătea în genunchi și am început să mă mișc cu mai multă putere decât am în realitate. În acel moment, aș fi putut mișca un tren cu pelvisul, dar nu-l puteam mișca pe acest bărbat, care părea că are forța câtorva nave oceanice de mare tonaj.

Am citit despre orgasm și credeam că l-am și realizat, de câteva ori. Dar nu e așa. Nu era un orgasm adevărat. Acesta nu se petrece într-o fracțiune de secundă. Cel puțin, nu pentru o femeie.

Sunt atât de fericită că sunt femeie. Oare cum poate fi sexul la fel de plăcut pentru un bărbat, când el se petrece în afara trupului său? Pentru o femeie, totul are loc înăuntru, în profunzime.

Cred că se poate cel mai bine compara orgasmul cu valurile oceanului, care se sparg de țârm. Val după val, veneau din interiorul meu și se mișcau spre exterior, spre limitele trupului. Păreau că merg mai departe și mai departe, pulsând, extinzându-se și retrăgându-se, la început, în grabă, apoi din ce în ce mai încet, scăzând din intensitate, de la lumina de un alb strălucitor, la jarul care abia mai pâlpâie.

Degetele de la mâini și de la picioare mă dureau, ca și când valurile din interiorul meu le-ar fi strâns până la limita lor.

După un timp, am început din nou să respir, iar femeia din interiorul meu, zeița de a cărei existență nu știam, a realizat că era obosită și a început să se retragă. Și mi-a luat cu ea și energia. Mi-a luat supărarea și mânia. Nu m-am simțit niciodată atât de calmă, atât de liniștită.

Când bărbatul mi-a sărutat urechea, am zâmbit adormită, ghemuindu-mă lângă el, apoi am urmat-o pe zeița din interiorul meu și am adormit.

Mai târziu, când m-am trezit, eram încă în brațele lui Kane, lipită de ei. Mi-am

dat atunci seama că am mult mai multe de împărțit cu el, nu numai acea extraordinară experiență sexuală.

Odată, pe când eram în juriul pentru Miss America, una din multele instrucțiuni era să nu acordăm nici unei fete un punctaj mai mic de cinci. Spuneau, și eu am fost de acord, că fetele munciseră mult și meritau, cel puțin un cinci la fiecare probă.

Oficialii concursului au solicitat voluntari locali, care să fie alături de concurente în timpul repetițiilor, pentru ca noi să putem folosi calculatoarele. Lângă mine, era celebrul actor Richard Woodward. Când prima concurentă a apărut în fața noastră, el i-a acordat nota 2,2. Eu nu-l cunoșteam, dar știam că acest punctaj va apărea pe monitoare și m-am gândit că nu era prea frumos din partea lui să acorde un punctaj atât de mic acestei drăguțe și temperamentale fete. Așa că i-am spus-o.

Richard m-a privit și mi-a replicat:

— Ești o adevărată scriitoare, nu?

Am fost foarte flatată, căci pentru mine această remarcă „adevărată scriitoare”, însemna Premiul Pulitzer. În timp ce roșisem de plăcere, Richard a adăugat:

— Adevărații scriitori sunt niște băgăcioși incurabili, care nu se pot abține de la comentarii.

Am râs atât de tare, încât președintele juriului mi-a făcut semn să tac. După povestea asta, Richard și cu mine am rămas prieteni foarte buni.

Ei, da, sunt în toate sensurile o scriitoare adevărată. Sunt curioasă, nu-mi țin gura. Dacă vreo doamnă îmi spune, că tocmai a obținut divorțul, nu mă pot abține s-o întreb: „Dar de ce ai divorțat?”

Kane și cu mine ne cunoșteam destul de bine și m-am gândit că putem discuta deschis, așa că l-am întrebat:

— Cum se face că nu te-ai recăsătorit? Ți-ai urât soția, sau ce s-a întâmplat? Subtilitatea nu face parte din personalitatea mea, mai ales că observasem că abordarea directă mă poate conduce fie la o tăcere, fie la o poveste.

Simțeam ezitarea lui Kane și am înțeles că nu povestise absolut nimănui până atunci adevărul despre soția lui. În timp ce se tot gândea și se răzgândea dacă să-mi spună sau nu, am păstrat o tăcere adâncă, îmi țineam până și respirația. Îl simțeam că

încearcă să-și explice, chiar lui însuși, ce are în suflet. În acel moment, el a început să reprezinte, și ca om, ceva pentru mine. Poate că determinant fusese și felul în care făcusem dragoste, poate privirile lui, poate parfumul respirației sau poate înclinația mea spre povești, din orice sursă (deși, asta n-o prea cred). Cred că era acea senzație că era vorba de el, de ceva mai mult decât mușchi și sex-appeal. Cred că înțelegeam că un bărbat care mă poate face să simt astfel nu era un bolovan Insensibil, că, dincolo de aparențe, în el era un om adevărat.

— Eu am un frate geamăn absolut identic, îmi spuse.

Mi s-a tăiat respirația. Mă întrebam de multe ori de ce m-a rugat Mike să nu-i spun fratelui său, că-l cunosc.

El continuă:

— În familia mea, există o superstiție prostească. Te căsătorești cu cel care poate deosebi doi gemeni.

Oh, cerule, mi-am zis. Nu-i de mirare rugămintea lui Mike. Am amuțit. Să mă căsătoresc? Eu? Cu un văcar uriaș, sexy, pe care, până acum câteva ore, îl uram din răspuțeri?

— Soția ta a putut deosebi gemenii? l-am întrebat cu vocea pierită.

Kane, nu părea să observe acest lucru și începu să-mi povestească cum a cunoscut-o la Paris.

Paris? m-am gândit eu. Ce să facă un văcar la Paris? Poate să-și coafeze taurul cel mai bun?

Oricum, fusese la Paris, a întâlnit-o, s-a îndrăgostit nebunește și s-a căsătorit cu ea, șase zile mai târziu. În cele șase zile, a sunat-o pe maică-sa, iar ea l-a trimis pe Mike să aplice miresei testul. Ajuns aici, trupul lui Kane începu să se tensioneze, în timp ce povestea cum l-a trimis familia pe Mike să vadă dacă ea poate deosebi gemenii.

— Iar ea n-a putut. Asta a fost. La nuntă, n-a asistat nimeni din familie, în afară de Mike. Pur și simplu, n-au acceptat-o, din cauza unei legende stupide.

— Totuși, ai iubit-o? Mă rugam în gând să nu-mi spună că acea prejudecată era reală și că, după două săptămâni de la nuntă, n-a mai iubit-o.

— Oh, am iubit-o. Am iubit-o nebunește. Ne potriveam perfect. Eram ca două jumătăți ale aceluiași întreg. Ne gândeam concomitent la același lucru. Ne plăceau aceleași mâncăruri, aceiași oameni, voiam să facem același lucruri, în același timp.

Dacă aș fi coabitat cu un asemenea om, cred că într-o săptămână aș fi înnebunit. De fapt, am avut o dată un astfel de prieten. Toate fetele din cămin îmi spuneau să sunt o norocoasă, dar eu credeam că-mi ies din minți. Într-o seară i-am spus că vreau să mergem la restaurantul italianesc și când mi-a spus că și el vrea la fel, l-am atacat: „Și dacă voiam la cel chinezesc? Dacă aș fi vrut o pisică siameză?” am țipat la bietul băiat. „Tu, n-ai nicio părere personală? Chiar nu vrei o ceartă zdravănă, de modă veche, în legătură cu locul unde vom cina?” Mai e nevoie să spun că acest tânăr, singular de altfel, nu m-a mai sunat niciodată?

Știam de mult că majoritatea oamenilor nu sunt ca mine și că probabil, cei mai mulți ar prefera să trăiască într-o pace și armonie desăvârșite. Personal, nu m-am drogat niciodată, dar intuiția îmi spune că nu este ceva pentru care aș avea vreo înclinație.

Kane continuă povestea, vorbindu-mi despre soția fratelui său și un moment am crezut, după tonul vocii, că era îndrăgostit de ea. Mi-a explicat cum familia a acceptat-o pe soția lui Mike, Samantha, iar pe soția lui, nu.

În voce avea mânie, dar, spre bucuria mea, nu era gelozie.

Ei, și acum ce trebuia să fac? mă gândeam. Să spun: Hei, eu pot să-i recunosc pe cei doi gemeni? Nu prea cred în farmece și demonstrațiile de magie mă adorm, așa că sunt sigură că în America sunt sute de femei, care ar putea să-l recunoască pe Kane, de fratele lui, foarte diferit. Când se va căsători, data viitoare, Kane va lua una dintre ele și-și va întemeia o familie fericită.

A continuat să-mi vorbească în detaliu despre fosta soție, care era un model de frumusețe și de virtute. M-am abținut să fac remarci răutăcioase, despre cât de „perfect” se armonizau cei doi, poate cât de perfect se plecteau, mai degrabă. Conversații perfecte, dragoste perfectă, copii perfecți. Oare, dacă ar fi trăit, ar fi avut și un divorț perfect? Poate sunt cinică, iar ei doi n-ar fi divorțat, dar toate căsniciile în care soția spune: „Soțul meu, este un scump. Noi nu ne certăm niciodată” sfârșesc cu un

divorț. Căsniciile care durează au o soție care spune: „Bărbatul meu era un junghi în gât“, apoi se apucă să se îngrijească de subiect. Probabil, ce ar trebui făcut este să-ți spui, că tot ceea ce speri este adevărat și să ai îndrăzneala să înfrunți realitatea evidentă.

Kane a continuat să-mi povestească, cât a fost de singur după moartea ei. Nu avea voie să sufere după ea. Se pare că toți din familie aveau aceeași atitudine. Fii bărbat și gândește-te la copii! Ar fi vrut să se ascundă într-o cameră întunecoasă și să plângă zile întregi, dar asta trebuia s-o facă mama fostei soții, în timp ce el trebuia să fie cel puternic și să asculte necazurile altora. Oare cum puteau să-i jelească moartea, când niciodată n-au sărbătorit-o, cât a fost în viață? În final, a încetat s-o plângă. Toți credeau că e datorită băieților, care erau cei mai importanți acum și care simțeau lipsa mamei. Kane nu era genul care să strige, deși și lui îi lipsea, așa că și-a înghițit lacrimile și și-a continuat viața de până atunci. Atâta doar că numai era nimeni care să-l aștepte la sfârșitul zilei. Nimeni care să râdă de glumele lui, să-i mângâie umerii oboșiți, nimeni care să-i alunge gândurile negre, nimeni cu care să facă dragoste.

Nu știu de ce oamenii au tendința de a-mi povesti cele mai intime taine ale lor. Poate, pentru că îi ascult cu interes sau poate pentru că trăiesc alături de ei, ceea ce îmi spun.

Am văzut un episod din Star Trek, unde o femeie era *empathă*; ea *simțea*. Cred că dacă m-aș concentra cu, toată puterea ființei mele, când îi ascult, aș putea să le rezolv problemele, dacă vreau ceva îmi urmăresc scopul. Nimic nu mă împiedică, nimic nu mă descurajează.

Am cunoscut o secretară amărâtă cu adevărat, care-mi spunea că nu e nimeni ca mine. Tot ce-și dorea Hildy era să scrie cărți pentru copii. De fapt scrisese una singură, iar acum avea nevoie de un editor.

Nu știu ce se întâmplă cu mine: eu cred ce-mi spun oamenii. Hildy spunea că vrea un editor; am apelat la niște cunoștințe și am aranjat ca povestea ei să fie citită de cel mai bun editor de cărți de copii din New York. Mi-am pierdut trei zile la telefon, încercând s-o găsesc pe Hildy. Când, în sfârșit, am găsit-o, târziu, într-o duminică seara, ea mi-a spus furioasă că deoarece n-am sunat-o, așa cum i-am promis,

ea a trimis manuscrisul prin poștă la o altă editură de mâna a doua. Bineînțeles că a fost refuzată și mă considera vinovată de eșecul ei.

Mi-a trebuit mult timp să înțeleg că de fapt Hildy voia doar să spună tuturor că într-o zi va scrie cărți pentru copii.

Deoarece îi ascult pe oameni cu interes, urmărindu-le suspinele, în intenția de a-i ajuta, cu tot ce pot, am înțeles că acesta e motivul, pentru care îmi povestesc despre problemele lor.

Dar, pe Kane nu știam cum să-l ajut. Să-i adun toată familia și să urlu la ei. Să-i iau băieții, un an sau mai mult, și să-l las să se jelească. Într-un fel, nu cred că mi i-ar fi dat. Sau să-i spun: „Kane, eu pot să vă deosebesc, pe tine și pe Mike. Prin urmare, sunt mult mai potrivită pentru tine, decât a fost soția ta perfectă”.

Ei, da. Un văcar mare și frumos, a cărui Idee de petrecere era să scarpine calul pe burtă și o orășeancă cu limba ascuțită. Oare, dacă mă măritam cu el, mă mutam la o fermă și mergeam cu oile la târg? Sau poate s-ar fi mutat Kane la New York, devenind domnul Cale Anderson, preparându-mi băuturi reci, la întâlnirile cu publicul.

Dar, pe de altă parte, și e un adevăr dramatic, nu-mi pot imagina pe cineva care să vrea să trăiască cu mine. Fără să fac o melodramă, când propriii părinți nu te iubesc, nu poți crede că te poate iubi cineva, vreodată.

CAPITOLUL 10

Ar fi minciuna secolului, dacă aş afirma că, după ce am făcut dragoste şi am stat de vorbă, între mine şi Kane a intervenit jena. Am fi stat acolo la nesfârşit, în siguranţă, îmbrăţişându-ne, dacă n-ar fi sosit Sandy, cu băieţii. În clipa când am auzit vocile, vraja s-a spart şi ne-am privit cu groază unul pe celălalt, apoi cu disperare. Mi-am tras hainele pe mine, cât am putut de repede, tresărind de spaimă, căci aveam genunchii înţepeniţi. Când am încercat să-mi pun ghetele, am descoperit că aveam şireturile tăiate. Deci aşa mi le scosese, m-am gândit. A trebui să tropăi pe scara de la pod, cu ghetele desfăcute.

Sandy stătea în spatele băieţilor, ne-a aruncat o privire la amândoi şi am înţeles că ştie ce se întâmplase. N-am putut să-i privesc în ochi, nici pe el, nici pe Kane, aşa că, m-am îndreptat către băieţi.

Sandy adusese caii. Ne-am întors călare, ceea ce a fost bine, având în vedere starea ghetelor mele. Când am ajuns în tabără, nu l-am putut privi pe Kane. Luase un ghem de sfoară groasă de bumbac, spunându-mi că vrea să-mi lege ghetele, **i-am smuls ghemul** şi i-am spus că mă pot descurca şi singură. Ştiam că rămăsese acolo, privindu-mă, dar eu nu m-aş fi uitat la el.

Cu o noapte înainte, am dormit afară. Alături de bărbaţi şi de copii, în timp ce restul femeilor dormeau înăuntru, în casă. În seara asta, m-am dus înăuntru, împreună cu doamnele. Ce se petrecuse între mine şi cowboy-ul cel tăcut, a fost un accident şi n-aveam de gând să mai fac şi alte greşeli.

Mâine mă voi întoarce la Chandler, chiar de-ar fi să merg pe jos.

Gândul la accident, m-a făcut să mă întreb, dacă nu cumva am rămas însărcinată. Nu-mi amintesc să fi luat nicio măsură de precauţie.

„Aş putea avorta”, mi-am spus, în întuneric.

Ca-n iad, mi-aş ucide propriul copil. Nu m-am gândit niciodată prea mult la copii, dar acum mă şi imaginam într-un balansoar, la trei dimineaţa, la sân cu un bebeluş cu părul negru, scriindu-mi notiţele pentru viitoarea carte. Îmi imaginam, cum aş bandaja un genunchi de trei ani, ştergând cu un sărut lacrimile copilului. Îmi imag-

inam o bonă spălând scutecele murdare și curățând pereții bucătăriei de morcov pasat.
(Sunt realistă, nu?).

N-am dormit, ore întregi, iar când m-am sculat, nu mai era nimeni în cameră.

CAPITOLUL 11

În ziua următoare, nu l-am prea văzut pe Kane. De fapt, practic nu l-am văzut deloc, ceea ce îmi convenea, căci nu eram sigură de sentimentele mele în legătură cu el. S-a dus cu Ruth în pădure și m-a lăsat să am grijă de scumpii lui băieți. De fapt, i-a lăsat cu Sandy, dar eu am hotărât să-i iau și să ne petrecem timpul uitându-ne în și la fiecare casă veche din Eternity. Inventam povești, despre cei care au locuit în ele și despre felul cum au murit. După-amiază și-au pus căpșoarele în poala mea, de o parte și de alta și **i-am spus povești**, până când au adormit. Era aproape trei, când ne-am întors în tabără. L-am găsit numai pe Sandy, moțâind la umbră. Băieții au sărit imediat pe el și pot spune că îi era dor să-i vadă, așa că, fără prea multă tragere de inimă, i-am lăsat și am coborât pe șoseaua care ducea spre oraș. Acolo am zărit un microbuz. Fără îndoială era microbuzul care trebuia să mă ducă înapoi, la Chandler. Mi-am făcut curaj, dar, spre mirarea mea, l-am văzut pe Mike stând lângă mașină și încă o dată m-am mirat, cât de puțin semăna cu Kane. Mike avea genele scurte și rare, buze subțiri și un trup predispus la îngrășare. Timbrul vocii era mai ridicat decât bubuitul adânc, de bas, al lui Kane.

— Bună, Mike, i-am spus, ce-ți fac bebelușii?

Când Mike s-a întors spre mine mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva rău.

N-a fost nevoie să-mi pun în funcțiune toate celulele creierului ca să-mi dau seama ce se petrecea. Am văzut, prea târziu, de altfel, două picioare încălțate în cizme, ieșind de sub mașină.

De ce le-o fi plăcând bărbaților să stea cu capul băgat, pe sub scaunele mașinii și să privească sârmele de dedesubt? Asta probabil după ce mamele lor i-au făcut să priceapă că este inacceptabil să zaci pe podea și să privești pe sub fustele fetițelor?

— Îți trebuie cheia asta? îl întrebă Mike pe fratele său. O clipă, n-am scos niciunul niciun cuvânt. Poate Kane nu m-a auzit. Poate a avut urechile pline de sârmele mașinii și n-a realizat ce spusesem.

N-am fost niciodată norocoasă. Kane nici n-a intenționat să-și ascundă furia. Era turbat. Fără să se uite la mine sau la fratele lui, se răsuci, ieși de sub mașină și

porni să escaladeze muntele de lângă el; drept în sus, printre tufe și bolovani, alerga mâncând pământul, cu toată energia pe care i-o dădea furia.

L-am urmat pentru că mă gândeam că merită o explicație.

* * *

— Ei, și acum? o întrebă pe Cale, de îndată ce-l ajunse. Ar trebui să te cer în căsătorie?

Ea îi ignoră sarcasmul și nu pretinse că nu știe despre ce era vorba.

— Dar sunt destul oameni care te pot deosebi de fratele tău.

— Mama, uneori tata, fratele, sora cea mică. Scăzu vocea. Și soția fratelui meu.

— Zău? Tonul ei suna plin de neîncredere.

Când se întoarse spre ea s-o privească nu mai era același cowboy cu chip blând, din podul cu fân. Avea o sprânceană ridicată, iar nările îi fremătau.

— Fără îndoială, pentru tine noi doi nu semănăm deloc. Avem genele diferite și unul este mai gras, da?

Ea nu intenționa să răspundă, văzându-l atât de furios.

— Cred că îți dai seama că toată legenda asta e o bazaconie.

El continuă s-o privească, cu expresia feței neschimbată.

— De ce spui asta?

— Soția ta, n-a putut să vă deosebească, totuși voi doi ați fost iubirea secolului. Eu te pot deosebi de fratele tău, dar noi doi nu ne putem suferi. Făcu o pauză. Cu excepția sexului, adăugă ea încet.

El privea într-o parte.

— Mda, cu excepția sexului.

— Tu ar trebui să te căsătorești cu cineva normal, care vrea să fie soție și mamă și să trăiască într-o fermă, să călărească, să mulgă vacile și așa mai departe. Și pe deasupra, n-ar trebui să te gândești, n-ar trebui să ții cont de... să te căsătorești cu cineva din cauza... vreau să spun din cauza unui raport sexual obișnuit. Se poate în-

tâmpla. Pariez că se poate întâmpla oricui... chiar și unei femei din New York. Cale se înfierbântase. La New York bântuie o boală rușinoasă, așa că femeile nu se simt în siguranță – nu că aş aproba întâlnirile de o noapte – dar se simt în siguranță alături de un cowboy mare, curat, care a trăit toată viața în purul, inocentul Colorado. Adică, vreau să spun, ce boală ai putea lua de la un cowboy? Anthrax? Boală de copite? Și care ar mai fi? Pariez că dacă Ruth ar fi fost la acea fereastră de la pod, ar fi fost... Ruth pe care tu... Încet-încet Cale cobora tonul. Recunosc cu groază că era geloasă. Dacă, se gândi ea. Dacă Ruth ar fi fost acolo, Kane ar fi tras-o pe ea de la fereastră. Și atunci, Ruth și Kane ar fi...

Se ridică, își scutură praful de pe blugi. În lumea asta există milioane de femei. Du-te, fă cunoștință cu ele și găsește una, care să-ți realizeze prezicerea. Nu sunt eu aceea. Eu nu sunt pentru nimeni, prințesa din turn.

* * *

Tot timpul cât am coborât muntele, cu fiecare pas făcut, am sperat că va veni după mine. Deoarece gândurile îmi aparțin, am socotit că pot fi indulgentă cu ele, nu era nimeni căruia să i le spun și nimeni care să râdă de mine.

Știam că ideea că el ar putea veni după mine era stupidă. Știam că suntem complet incompatibili, pentru că ne-am spus deschis vorbe „politicoase” unul celuilalt. Cu excepția unei după-amieze de minunată, divină, dumnezeiască dragoste, urmată de îmbrățișarea unui bărbat frumos care și-a deschis sufletul în fața mea, noi am fost într-un permanent conflict. Nu ne-am agreat deloc. Nu am avut nimic în comun. Poate, cu excepția celor doi copii, pe care îi doream. Îi voiam, într-un fel general. Cum aş fi putut să mă gândesc să mut acești doi copilași scumpi din sălbăticia din Colorado, din aerul curat al acestui stat muntos și să-i duc într-o casă din New York, care nu are pentru joacă decât o terasă? Sigur, s-ar putea, chiar dacă s-au născut în Colorado să nu fie fericiți, mai târziu, trăind tot acolo. S-ar putea, chiar să le placă acel uriaș, murdar New York. Sau poate m-aș muta eu în Colorado.

Niciunul din aceste gânduri nu-mi făceau plăcere, pentru că Kane nu venea cu

mine, nu-mi cădea în genunchi, spunându-mi că nu poate trăi fără mine. El rămăsese de fapt în vârful muntelui, în timp ce eu îl coboram.

Mike aștepta. Simulă bine grija pentru mine. Eram atât de deprimată, încât nici măcar nu i-am sugerat că ar trebui din când în când să viziteze o sală de gimnastică. După Kane, Mike era o copie, palidă.

— Vreau să plec acasă, i-am spus.

— Acasă? Părea atât de prostănat, încât am crezut o clipă, că era Kane. Dar Kane nu era prostănat. Era deștept, glumeț și bun și... și speram să creadă în acea stupidă profeție. Fantezia mi-a luat-o înainte și mi-am imaginat un tată cu o pușcă, forțându-ne să ne căsătorim, pentru că am îndeplinit profeția. Unde sunt tații cu puști, când ai nevoie de ei, cu adevărat?

— Da, acasă, i-am răspuns eu insistent. Acasă, la New York.

Mike privi în sus, spre munte. Știam că nu-l va vedea pe fratele său.

— Ne-am spus la revedere, acolo, sus.

— Dar...

— Era evident că Mike nu mai știa ce să spună. Fără îndoială că făcea întotdeauna numai ce trebuie, ducând-o pe soția sa în fața tribunalului familiei, înainte de a se hotărî să se căsătorească cu ea. Oh, ce bine, că între mine și Kane nu se va petrece nimic, pentru că eu nu mă am bine cu neamurile și cred că pe ale lui le-aș putea urî.

— Mike, i-am spus încet, ca și cum atunci îmi venise ideea. Aș vrea să mă conduc la Chandler, ca să pot părăsi acest stat. Aș vrea să merg undeva unde să-mi pot înlocui inima. (Nu s-o distrug, cum mi s-a întâmplat în Colorado.).

Am fost nevoită să privesc în altă parte, fiindcă începusem să dramatizez prea mult. Voiam să ies din scenă cât mai neobservată, fără atacuri, fără furii. Voiam să plec cu fruntea sus.

Mike m-a ajutat să-mi strâng harnașamentul, dar i-a trebuit o veșnicie, până să termine. Știam că-i dădea timp fratelui său să se răzgândească. Dar Kane se răzgândise și, avea dreptate să aibă atât bun-simț. Aș fi un dezastru de nevestă. M-aș cufunda într-o carte și aș uita de mâncare, ore în șir. Dacă n-aș avea o bonă la copii,

probabil că aş uita și de ei. Și vai de bărbatul care m-ar deranja! Mi-aș scoate pintenii și aş face exact contrariul celor spuse de el. Așa că pentru cineva ca mine era mai bine să trăiască singur. Să fie liber. Da asta e. Libertate. Libertatea de a veni și a pleca, după chef. Libertatea de a nu avea... pe nimeni care să râdă de glumele mele, pe nimeni care să-mi frece umerii adunați pe tastatură, pe nimeni care să-mi asculte ultimul subiect de roman. Nimeni cu care să fac dragoste.

Mike și-a pierdut timpul cu tot felul de fleacuri până la apusul soarelui, apoi a început să caute motive ca să plecăm a doua zi, de dimineață.

— Colorado este chiar atât de înapoiat, încât nu și-au pus nici faruri la mașini? l-am întrebat cu cea mai sfidătoare atitudine new-yorkeză. Mike nu mi-a răspuns și m-a condus înapoi, în Chandler. Voia să mă ducă la casa părinților lui. Și ce dacă? Mă cuibăresc în patul lui Kane și sper ca fratele său să vină noaptea acasă și să se împiedice de mine, în pat.

L-am convins să mă ducă la un motel, iar la ora zece, a doua zi dimineață, m-a condus la aeroport, unde m-am urcat într-un aeroplan micuț, spre Denver. De acolo, am zburat la New York.

Editoarea mea nu era foarte mulțumită de mine. În cele șase săptămâni de când mă întorsesem din Colorado, n-am omorât pe nimeni. Pe hârtie, bineînțeles. Deoarece editura îmi trimisese o sumă frumușică de bani, ca să omor oameni, orice altceva aş fi făcut nu erau prea încântați.

Povestea e că nu mai aveam chef de scris. Scriam, ce-i drept, zece până la patruzeci de ore pe zi, dar despre mirese prin mica publicitate, scriam doar propuneri de subiecte și le trimiteam editoarei.

La începutul celei de-a șaptea săptămâni, editoarea a venit la mine să stăm de vorbă.

— Nu este treaba noastră, că ți-ai schimbat genul de subiecte, spuse calm. (Toți editorii își încep veștile proaste date autorilor de best-seller-uri, cu un calm și un tact exagerat, de parcă s-ar adresa unui nebun înarmat cu o macetă: „Nu ne privește că ești, nedrept în dorința de a desfigura și mutila...”) La urma urmei, continuă, și romanele de dragoste aduc venituri bune. (Mulțumesc Cerului, că nu încercasem să

scriu, ceva care să nu aducă bani, s-ar fi creat o isterie generală, pe culoarele editurii mele.).

Ea își scăzu vocea și zâmbi dulce.

— Problema e că romanele tale de dragoste nu sunt bune. Sunt atât de triste.

Viața e ciudată, nu credeți? Omori oameni în zece cărți și nu pare nimănui ceva trist, dar dacă eroina suferă după un tip oarecare, care o părăsește, dispărând la apusul soarelui, toți consideră că e prea trist. Dacă aș fi ucis eroina, povestea ar fi devenit tragedie. Tragedia este bună, crima este extraordinară, dar tristețea e proastă. Și, mai rău decât atât, tristețea nu se caută.

Am ascultat tot ce mi-a spus și am remarcat că pentru prima dată, ea nu mi-a adus flori sau mâncare, dovada concretă că editorii erau cu adevărat supărați. Pariez că ar fi dorit să mă poată scutura zdravăn, să-mi vin în fire, ca să-mi dau seama că era de datoria mea să ucid oamenii pe hârtie și să suport familiarismele tuturor celor din editură.

Partea comică era că eu am vrut să scriu romane polițiste. Eram fericită când eram mânioasă. Eram fericită și sigură pe mine când aveam conflicte cu polițiștii de la circulație și îmi imaginam personajul pe care urma să-l ucid în cartea următoare. Ieri, am fost nevoită să merg la Saks, pentru a returna un costum care nu mi se potrivea și i-am spus taximetristului să mă ducă pe strada patruzeci și cinci. După zece minute, eram pe First Avenue, în direcția opusă magazinului. Calmă am spus doar atât:

— Ai greșit drumul. Când șoferul mi-a răspuns stâlcit, cu doar cele șapte cuvinte englezești pe care le știa, că era prima lui zi în această muncă, i-am zâmbit și i-am explicat cum să ajungă la Saks; apoi i-am plătit costul întregii excursii și i-am dat bacșiș, un dolar și jumătate. Credeți-mă, că nici eu nu mă recunosc.

CAPITOLUL 12

Cale era în apartamentul ei, cu ușile de la terasă larg deschise. Scria o poveste imposibilă despre o dragoste neîmpărtășită, când auzi zgomotul unui elicopter. La început nu i-a dat atenție, dar devenea din ce în ce mai puternic. Apoi aparatul se opri, undeva chiar în fața ferestrelor. Enervată, încurcată, ea se ridică să închidă ușile. Atunci văzu că elicopterul se află chiar deasupra terasei sale. „Dar e ceva ilegal”, se gândi ea. Sigur, New York-ul trebuia să aibă niște legi și împotriva elicopterelor, care se apropiau atât de mult de clădirile de locuit.

Cu mâna pe clanță intenționa să închidă ușile de la terasă, când auzi un zgomot ciudat. Își ridică privirea curioasă către acel obiect care genera vânt și zgomot și căscă gura uluită.

Din elicopter cobora un bărbat. Se ținea cu mâna de frânghia subțire, coborând scara. Primul impuls al lui Cale a fost să trântescă ușa și să fugă în apartament. Apoi, mai privi o dată. Bărbatul purta în picioare ceea ce păreau a fi niște cizme de cowboy, de culoare vișinie. Întâlnise o singură persoană cu cizme de cowboy: Kane Taggert.

Cale a vrut să închidă ușa și să intre în apartament, dar n-a fost în stare. S-a apropiat de terasă, urmărind coborârea lentă a bărbatului. Culmea absurdului, la ora patru a după-amiezei, era îmbrăcat în smoking și, dacă vederea n-o înșela, avea sub braț o sticlă mare verde, iar în mână, două cupe de șampanie. Se dădu un pas înapoi, când el sări de pe scară. Bărbatul făcu semn celui din elicopter că a ajuns cu bine jos. Cale îl privea mută de uimire. Apoi elicopterul plecă și se făcu din nou liniște. Cale continua să stea acolo nemișcată și să-l privească pe bărbatul uriaș, care aterizase pe terasa ei, așteptând ca el să spună ceva.

Cu un zâmbet reținut, el așeză jos sticla, o desfăcu, turnă și îi întinse un pahar de șampanie. Ea îl refuză.

— Ce dorești? îl întrebă, cu toată ostilitatea de care era în stare.

Kane luă întâi o înghițitură zdravănă de băutură, înainte de a-i răspunde.

— Am venit să te cer în căsătorie.

Ezitănd, Cale îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușile apartamentului. Kane o prinse de braț, dar ea se smuci furioasă.

— Pleacă de aici, spuse ea. Nu vreau să te mai văd niciodată.

— Cale... începu el.

Ea se răsuci spre el.

— Nu-mi vine să cred că știi cum mă cheamă, izbucni ea. Știam că sunt „scriitoarea”. Oftând, își domoli puțin furia. Ei, bine, ți-ai făcut apariția triumfal, m-ai impresionat, iar acum, poți să pleci. Poți coborî cu liftul, doar dacă nu vrei cumva să te folosești de o parașută.

Kane se așeză în fața ușilor de la terasă.

— Sunt sigur că-mi merit soarta. Știu că am fost ca o cizmă. Mi-ați spus-o și tu, și Mike, și Sandy, și băieții mei. Chiar și cumnata mea, și mama, care nici nu te-au cunoscut încă, mi-au spus-o clar, că sunt un idiot, un tâmpit și, în general, un nebun.

Cale nu părea impresionată de vorbele lui.

— Sunt sigură că și alte femei, care te pot deosebi de fratele tău, spuse ea. Du-te și găsește-ți una din ele. Cu mine ai terminat.

Kane o prinse din nou de braț. Nu e vorba de problema aceea cu gemenii. Vreau să-ți spun că tu m-ai făcut s-o uit pe soția mea.

Ea se întoarse încruntată spre el.

— Ruth te-a făcut s-o uiți pe soția ta. Kane îi lăsă brațul și, depărtându-se de ea, rămase la capătul terasei, privind partea din spate a clădirii General Motors. Înainte de a fi ridicată, de acolo aveai o vedere superbă spre hotelul Plaza și Central Park.

— Nu știu dacă ți-a spus cineva că Ruth semăna cu fosta mea soție. Când i-am văzut fotografia, am avut impresia că-mi recapăt ce am pierdut. Am avut impresia că Janine a înviat, mi-am amintit atunci de picnicurile noastre, de plimbările sub clar de lună și de faptul că eram toți patru, nedespărțiți. Nu m-am întrebat niciodată cum era Ruth, pentru că aveam impresia că o cunosc. Își pierduse soțul și copilul într-un accident ca și mine. Și credeam că eram făcuți să fim împreună.

Se întoarse spre Cale și îi văzu chipul neînduplecat.

— Cred că m-ai atras din prima clipă, când te-am văzut. Stăteai acolo pe geamantan, privind înciudată lumea. Apoi ai început să strănuți, iar când m-ai privit... El zâmbi. Ei, da, m-ai făcut să mă simt ca o stea de cinema. Atlet și astronaut, toate într-un singur bărbat. Mi s-a părut că ești cea mai drăguță ființă pe care am văzut-o vreodată și asta a nemulțumit diavolul din mine. Mai luă o înghițitură de șampanie, apoi o privi. Am fost teribil de îngrozit de șarpe. Ar fi trebuit să-ți mulțumesc, dar faptul că te-ai descurcat, că nu ți-a fost teamă și pe deasupra erai minunat de frumoasă mi-a dat planurile peste cap. Era de față Ruth, idealul meu de femeie, iar eu râvneam la o puștoaică blondă. Mă simțeam de parcă aș fi săvârșit... un adulter...

Își goli paharul, îl umplu din nou și iar îl dădu peste cap. Ultimele luni mi le-am petrecut cu Ruth Edwards. Mi-a trebuit mult, dar am realizat în final că ea nu era Janine, că era cu totul altcineva. De fapt, era cineva care nu-mi plăcea foarte mult. El chicoti. Cât despre băieții mei, ei o urau.

Se întoarse și o privi pe Cale care rămăsese nemișcată lângă ușile terasei, cu o figură de nepătruns.

— Deci, sunt aleasa numărul doi, spuse ea. Ei, hai, cowboy, sunt sigură că dacă ai întâlni o a treia femeie, pe ea ai alege-o. Dar de ce vânezi femei, la New York? Găsește-ți o fată drăguță, de la țară și...

— Locuiesc la New York, spuse el, fără a avea intenția să discute prea mult despre acest subiect.

— Ei, ai spus ce aveai de spus, așa că acum poți pleca, zise ea, întorcându-se spre uși, dar Kane o prinse în brațe, o răsuci spre el și începu s-o sărute. Îi săruta urechile, gâtul, fața.

— Te iubesc, Cale, rosti, cu buzele apropiate de ale ei. Iubesc felul în care mă faci să mă simt cu ține, ca și cum n-aș mai putea vedea o altă femeie. Îți iubesc cinismul și simțul umorului. Iubesc felul în care te porți cu copiii mei, felul cum te porți cu mine. Iubesc felul în care facem dragoste împreună. Îți iubesc competența, vulnerabilitatea, sărăcia...

— Nu sunt săracă! Nu era deloc ușor să poată gândi răspunsuri tăioase, când el era atât de aproape.

Kane dădu din cap.

— N-am întâlnit niciodată o ființă cu mai multe nevoi decât tine. Ai nevoie de... o sărută pe vârful nasului, dragoste. Îi sărută obrajii, cu blândețe. După fiecare cuvânt, o sărută dulce. De atenție, de o familie, de siguranță.

Cale se smuci din brațele lui.

Iar tu ai nevoie de un cățeluș.

El nu-i dădu drumul din brațe.

— Eu am nevoie de cineva care să poată vedea realitatea. De cineva care să nu mă lase să mă bălăcesc în autocompătimire, orb la viața din jur. Îmi imaginez că dacă m-ar cuprinde melancolia, mi-ai da un șut să-mi treacă cheful de dezgropat amintiri și m-ai trimite la treabă. Nu te pot vedea permițând cuiva luxul de a se scălda în propria durere.

— Mă faci să mă simt ca un supraveghetor de plantație.

El o strânse și mai aproape, chicotind, frecându-și trupul de al ei...

— Ce să-ți mai spun, ca să te conving că te iubesc și că vreau să mă căsătoresc cu tine?

Cale îl împinse, ținându-l la distanța brațului întins.

— Uite ce e, știu că toate astea sunt foarte romantice. Am avut o întâlnire rapidă... ei, da, nu chiar rapidă, într-un pod de fân și ai început să crezi că este fundamentală, pentru conviețuirea noastră împreună. Dar nu te poți căsători cu mine. Eu nu sunt... o soție în adevăratul sens al cuvântului.

— Ți s-a întâmplat ceva? o întrebă și, din tonul lui, răzbătea o notă de ironie.

— Eu sunt un om de afaceri, asta mi s-a întâmplat. Sunt un mare afacerist. Cale respiră adânc și îi dădu lovitura de grație care, credea ea, l-ar putea îndepărta la sigur. Anul trecut, am câștigat 1,4 milioane dolari, iar anul acesta, voi câștiga probabil și mai mult.

Kane nu-și pierdu zâmbetul, frecându-și nasul de urechea ei.

— E-n ordine, iubito. Se poate trăi și cu atât.

Ea îl împinse cât colo.

— Ascultă-mă, cowboy. Eu nu sunt banala ta soțioară casnică. Nu sunt mica ta

soție care stă și te așteaptă să vii noaptea, – târziu. Sunt atât de absorbită de cărțile mele, încât uit să mănânc și, cu atât mai puțin, cred să-mi voi aminti, să-ți prepar un Martini. Sau bei numai bere? Și, ce ziceai, locuiești la New York?

— Voiam să-ți spun că nu sunt ce crezi tu. Sunt tot atât de cowboy, cum ești tu, actriță de circ. Am o bursă de mărfuri. Eu am bani, nu mărunțișul pe care-l câștigi tu.

Ea îl privi uluită, cu gura căscată.

— Continuă, zise el. Spune-mi care e cel mai rău lucru pe care trebuie să-l știu, în legătură cu tine. Nu contează ce ai să-mi spui, nu contează ce faci. Te iubesc. Vreau să te măriți cu mine. Îți voi cumpăra un etaj în clădirea asta. Copiii și cu mine vom locui împreună cu bona, așa că tu vei rămâne aici, cu cărțile tale, departe de noi. Poți avea orice dorești.

Îi trecură prin minte o mulțime de motive pentru care nu se putea căsători cu el, cum ar fi faptul că-l ura. Mda, așa cum își ura cărțile! De când se despărțiseră, nu mai fusese capabilă să se gândească la altceva decât la el. De câte ori se trezea, în fiecare vis, se gândea numai la el și la copiii lui.

— Te urăsc, i-a șoptit, simțind că se sfârșește în brațele lui puternice. Te urăsc de nu mai pot.

— Da, știu, a murmurat el. Și nu te condamn. Dar, dacă-mi dai tot restul vieții tale, poate aș putea să-ți schimb părerea despre mine.

Ea nu mai putea vorbi, căci avea un nod mare în gât. În clipa aceea, auzi sone-ria. Îl împinse de lângă ea, încercând să-și stăpânească lacrimile.

— Trebuie să... să...

— Cred că sunt băieții. Vor să-ți arate niște cărți noi.

— Jamie și Todd sunt aici? În secunda următoare, Cale alergă în apartament și aproape smulse ușa de la intrare.

După o clipă de ezitare, băieții tăbărâra pe ea și toți trei se rostogoliră în hol. Kane sosi și li se alătură. Cei trei bărbați au început s-o gâdile, râzând zgomotos.

— Răspunde-mi, spuse Kane. Răspunde-mi acum!

— Da, zise Cale râzând. Da, mă mărit cu tine.

Cu un gest, Kane îi dădu la o parte pe băieți și o luă în brațe...

— Nu știu de ce nu te-am recunoscut, în clipa când te-am văzut.

— Nici eu, șopti ea. Nici eu.

CARTEA A TREIA

CEL MAI BUN ARANJAMENT

CAPITOLUL 1

— Domnule Hunter, aş vrea să te rog, să te căsătoreşti cu mine.

Cole amuţise. Era unul din puţinele momente în viaţă, când rămăsese realmente fără grai. De multe ori, el hotărâse să nu vorbească de această dată, însă, o mie de cuvinte i se învălmăşeau în minte, iar el pur şi simplu, refuza să le dea drumul. Nu era încă momentul.

Nu-l şocase faptul că o femeie îl ceruse în căsătorie. Fără să se laude, avusese de-a lungul timpului câteva cereri în căsătorie. Sigur, unele erau propuneri formale şi proveneau de la nişte femei mai puţin respectabile, dar, în mod cert, mai fuseseră femei care îi pomeniseră cuvântul „căsătorie”.

Ceea ce l-a şocat însă a fost că tocmai această femeie l-a cerut în căsătorie. Creatura aceasta micuţă era genul de femeie care pretindea că bărbaţi ca el nici nu există. Era una din acele femei care-şi fereau până şi poalele fustei de apropierea lui. E drept că, după predică, poate s-ar fi întâlnit cu el, în hambarul din spatele bisericii, dar nu ca să discute de căsătorie şi nici să-l invite la masa de duminică.

I se părea normal ca o astfel de micuţă să aibă probleme în găsirea unui soţ. Nu prea avea nimic atrăgător, cu excepţia rotunjimilor de sub bluză, pe care el le şi văzuse; era tipul de femeie pe care n-ai fi băgat-o în seamă nici dacă ţi s-ar fi aşezat pe pulpana hainei. Nici drăguţă, nici urâtă. Nici măcar modestă, doar o fată plată. Avea părul lipsit de strălucire. O duzină de droturi înroşite în foc n-ar fi ajuns să-i facă o buclă. Ochii negri obişnuiţi, năsuc obişnuit, chiar şi gura era cât se poate de banală. N-avea nimic care să atragă atenţia, în afară de rotunjimile de sub bluză. Fără şolduri, fără niciun fel de alte forme.

Cât despre temperament, ce să mai vorbim! Lui Cole îi plăceau femeile care promiteau să fie zglobii şi în pat şi în afara lui. Îi plăcea ca femeia să fie veselă, să râdă şi să-l facă şi pe el să râdă. Dar pe această mică creatură înţepată cu greu ai fi

putut să o crezi capabilă de drăgălășenii și, cu atât mai puțin, de umor. Arăta ca o profesoară care n-ar fi acceptat nicio scuză pentru că nu ți-ai făcut tema. Semăna cu femeia care aranja florile în biserică, în fiecare duminică, femeia pe care ai văzut-o în fiecare zi, de când te știi pe lume, dar pe care nu te-ai gândit niciodată s-o întrebi cum o cheamă.

Nu părea căsătorită. Nu avusese probabil niciun bărbat în patul ei, un bărbat care să i se cuibărească la piept căutând căldură. Dacă ar fi avut un bărbat, probabil că noaptea ar fi purtat o cămașă lungă și albă, bonetă pe cap și ceea ce ar fi făcut cu el ar fi fost doar pentru procrearea rasei umane.

Cole își aprinse o țigară, pentru a mai câștiga timp și pentru a-și reveni din uimire. Călătorise mult și cunoscuse atâția oameni, încât se obișnuise să fie un judecător rapid și pătrunzător, atât pentru bărbați, cât și pentru femei. Dar nu mergea prea departe cu această analiză. Când era mai tânăr decât acum, avea în prezent treizeci și opt de ani, obișnuia să spună despre aceste femei că erau înnebunite după un bărbat care să le încălzească. Învățase că femeile care păreau reci erau în cea mai mare parte frigide. Odată și-a pierdut câteva luni, încercând să seducă o banală femeiușcă, înțepată, ca și aceasta, sperând că sub rochia ermetic închisă, zace un vulcan în stare latentă. Dar când, în sfârșit a reușit să-i dea jos chiloții, ea zăcu nemișcată, cu pumnii strânși și dinții încleștați. A fost singura dată în viața lui când a avut un eșec. După toată povestea asta, a hotărât că era mult mai ușor să cucerească femeile care îi primeau bucuroase avansurile.

Iar acum, iată, avea din nou în fața lui o maimuțică frigidă. Speriată ca un șoricel, cu rochia încheiată bine până sub bărbie, cu coatele ținute strâns pe lângă trup și, deși nu putea vedea, era sigur că genunchii îi erau lipiți unul de celălalt.

El stătea pe un scaun masiv, tapițat, unul din acelea pe care proprietăreasa îl considera elegant, străduindu-se să-și aprindă țigara și, în acest timp urmărind-o, așteptând-o, așteptându-i următoarea mișcare. Și mai avea, desigur, destule mișcări de făcut, li scrisese că vrea să-l angajeze pentru o problemă foarte personală și că dorește să-l întâlnească în orașul Abilene.

După scrisoare, care era redactată pe o hârtie fină, scumpă de prima mână, el

ghici că era bogată și că dorea să-i ceară să-lucidă pe bărbatul care își bătuse joc de sentimentele ei. Cam aceasta era de obicei ceea ce îi cereau femeile în scrisori. Când îl angaja un bărbat o făcea în general în dorința de a scăpa de cineva, din cauza unei proprietăți, a unor vite sau din răzbunare. Femeile însă aveau întotdeauna doar probleme de amor. Cu ani în urmă, Cole renunțase să mai încerce să-i facă, atât pe bărbați, cât și pe femei, să înțeleagă că el nu era un ucigaș plătit. El își oferea, contra cost, serviciile de împăciuitor. Se considera un adevărat diplomat. Avea talentul de a rezolva disputele și își folosea acest talent, așa cum putea. E adevărat, că în timpul discuțiilor, unii mai erau și omorâți, dar Cole nu făcea decât să se apere. Niciodată nu trăgea primul.

— Continuă, te rog, spuse el, văzând că șoricelul a amuțit. Îi oferise un scaun, dar ea preferase să rămână în picioare. Probabil că nu-ți putea îndoi spinarea țepănă. La insistența ei, ușa camerei fusese lăsată deschisă, vreo cincisprezece centimetri, astfel ca nici unuia să nu-i treacă prin minte vreo idee nesăbuită.

Ea își drese glasul.

— Îmi dau seama cum trebuie să-ți sune spusele mele și cum apar în ochii tăi. Sunt sigură că mă crezi o fată bătrână, în căutarea unui bărbat.

Cole se strădui cu greu să nu zâmbească, deoarece era exact ce gândea. Oare acum urma să-i spună că ea nu are nevoie de un bărbat? Că tot ce voia de la el era să-l găsească pe fiul vecinului care o părăsise și să-i măture de pe suprafața pământului.

— Încerc să fiu sinceră cu mine însămi, spuse ea. Nu-mi fac iluzii despre cum arăt și cât de atrăgătoare sunt pentru bărbați. Sigur că mi-aș fi dorit un soț și o duzină de copii.

El zâmbi. În sfârșit fusese cinstită și recunoscuse că îi trebuie un bărbat zdravăn la pat.

— Dacă însă aș fi fost cu adevărat în căutarea unui soț, a unui bărbat care să fie tatăl copiilor mei, nu m-aș fi oprit în niciun caz la un pistolar bătrân, fără avere și care a început să facă burtă”.

Auzind astea, Cole se îndreptă în scaun, sugându-și stomacul. Aproape că-i venea să și-l acopere cu mâinile. Poate ar fi mai bine să se mai abțină câteva zile de la

plăcintele cu mere, făcute de hangiță.

— Ești amabilă, să-mi spui, ce vrei de fapt? „Nu pentru că aș dori să-mi asum vreodată acest angajament” își zise el. Oare ce a vrut să spună cu acel „pistolar bătrân”? Doar trăgea la fel de bine ca și acum douăzeci de ani! Niciunul din tinerii de azi... își curmă șirul gândurilor căci ea reîncepuse să-i vorbească.

— Încă nu știu cu ce să încep. Îl privi lung, scormonitor. Mi s-a spus că ești cel mai prezentabil bărbat din Texas.

Cole zâmbi din nou...

— Oamenii vorbesc multe, zise el cu modestie.

— Personal nu prea văd să fie așa!

La această remarcă, el rămase cu țigara în aer.

— Poate ai fost prezentabil, cu ani în urmă, acum însă... Ai stat prea mult la soare și ți s-a tăbăcit pielea, iar în ochi ai o privire răutăcioasă. După părerea mea, – domnule Hunter, ești un tip foarte egoist.

— Pentru a doua oară pe ziua de azi, Cole rămase fără grai. Își dădu apoi capul de spate și izbucni în râs. Când se întoarse din nou spre interlocutoare, ea de-abia schiță un zâmbet.

— E-n ordine, domnișoară...

— Latham. Domnișoara Latham.

— Așa, domnișoară Latham, spuse el disprețuitor, apoi îi fu jenă de el însuși. În dispute, avusese de-a face cu tot soiul de oameni care-i spuneau o mulțime de drăgălășenii manierate despre el și despre strămoși, fără să reușească însă să-l afecteze prea mult. Dar această femeiușcă anostă îl supărase cu comentariile despre presupusa burtă și cu părerea că este egoist. Cine era ea ca să-i vorbească astfel? Era atât banală, încât dacă ai fi așezat-o în fața unei dune de nisip, n-ai fi putut spune cu precizie unde începe ea și unde se termină nisipul.

— Vrei să-mi spui, ce dorești de la mine? o întrebă, își dăduse seama că ar trebui să o poftască afară, dar nu-și putea stăpâni curiozitatea de a afla ce vrea. „Grozav” își spuse el, „un diplomat curios” ar putea fi ucis din cauza acestei metehne.

— Am o soră care este mai mare cu un an decât mine.

Se răsuci și începu să meargă agale spre fereastră, în mersul ei, nici măcar nu se insinua vreo umbră slabă de unduire grațioasă a soldurilor, atât de apreciată de bărbați. Ciudata femeie mergea de parcă ar fi fost făcută din lemn și tocmai acest lucru îl atrăgea la ea.

— Sora mea este exact ceea ce eu nu sunt. Sora mea este, foarte frumoasă.

Cole nu scoase o vorbă. Era exact ce credea. Nici nu trebuia să fie prea grozavă, ca să pară drăguță, față de această mică creatură. Bineînțeles că, după toate răutățile pe care le spusese la adresa lui, îi devenise și mai puțin atrăgătoare. Se întreba, cam ce vârstă ar putea avea. După părerea lui, nu putea avea mai puțin de treizeci de ani. Mult prea în vârstă, pentru a mai atrage acum vreun bărbat. Era cu neputință să mai facă duzina de copii, pe care și-i dorea.

— Rowena este cea mai frumoasă dintre femeile care au existat vreodată. Are cam un metru șaptezeci înălțime, păr des de culoarea inului și buclat, ochi verzi, gene dese, un nas perfect și buze plinuțe. Chipul ei îi face pe bărbați să tremure. Știu acest lucru căci s-a întâmplat să-i văd și, nu numai o dată.

Respiră adânc.

— Dar mult mai important decât frumusețea, cel puțin pentru femei, este faptul că Rowena este o ființă plăcută. Este plină de afecțiune pentru alții. Face totul pentru ei, îi face să fie atenți cu ei și cu alții. Este o conducătoare înnăscută. Ea oftă. Sora mea are alura și personalitatea mamei. Cu alte cuvinte, are totul.

— Și vrei s-o împușc, pentru tine? Cole încercase să glumească, dar femeia nici nu zâmbi, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva e lipsită și de simțul umorului.

— Ai păgubi o lume întreagă, dacă i-ai lua viața surorii mele...

Cole tuși, aproape sufocat de fumul țigării. Nu mai auzise niciodată pe nimeni până atunci vorbind așa, iar ea o spusese că și când era purul adevăr.

— Sora mea e o eroină, în cel mai bun sens al cuvântului. Că toate eroinele, nu s-a gândit niciodată la eroismul său. Când avea doisprezece ani, a văzut arzând clădirea unui orfelinat. Fără să-i pese de viața ei, a alergat în casa cuprinsă de flăcări și a salvat o cameră întreagă de copii. Este iubită de toată lumea.

— Cu excepția ta.

Domnișoara Latham respiră adânc din nou, apoi se așează pe scaun.

— Nu, n-ai dreptate. Eu o iubesc cel mai mult.

Când dădu afară aerul din piept, el o văzu că tremură, dar ascundea foarte bine acest lucru. El chiar o suspectă că-și tănuiește adesea emoțiile.

— E foarte greu de explicat, ce simt eu pentru Rowena. O iubesc dar uneori o... aproape o urăsc. Își săltă capul, într-un gest de mândrie. Probabil că la mine e vorba de gelozie.

O urmări, cum rămăsese câteva momente complet nemișcată pe scaun. Era uluit să vadă că nimic nu-i trăda emoția pe față, sau în corp. Nicio licărire în privire, nicio mișcare a mâinilor. Stătea complet nemișcată. Ar fi fost un strălucit jucător de pocher.

Brusc, Cole înțelese că era în pericol, căci începuse să devină mai îngăduitor cu ea.

— Și ce dorești, să fac eu? întrebă el, mult mai supărat decât era în realitate.

— Acum șase ani, sora mea s-a măritat cu un bărbat formidabil. Înalt, prezentabil, bogat, inteligent. Jonathan este bărbatul cu care orice femeie visează să se căsătorească. Locuiesc în Anglia, pe un domeniu splendid și au doi copii, încântători. Rowena este tipul de femeie pentru care servitorii ar munci, chiar dacă ea n-ar putea să-l plătească.

— Iar tu, tu cum ești?

Pentru prima dată, el îi zări o foarte ușoară umbră de zâmbet.

— Eu le dau servitorilor și în plus, fără să le cer nimic și, tot mă fură.

El începu din nou să râdă. Poate că totuși, ea avea puțin simț al umorului.

— Problema mea pleacă de la faptul că sora mea mă iubește foarte mult. Întotdeauna m-a iubit. De Crăciun, obișnuia să se furișeze pe scări, în toiul nopții, și să schimbe etichetele de pe pachete, căci lumea se învățase ca mie să-mi ofere cadouri banale, utile, în timp ce ei îi luau lucruri pentru cochetărie. Și atunci, evident că mă pomeneam cu douăzeci și trei de metri de mătase galbenă; brodată cu fluturi, iar ea primea zece volume despre viața lui Byron, așa că puteam fi amândouă nefericite.

Dar ea o făcea din dragoste pentru mine.

— Îți place Byron?

— Îmi plac cărțile. Și studiul. Eu sunt cea sensibilă, în timp ce Rowena este cea atrăgătoare. Dacă văd flăcări ieșind dintr-o casă, eu chem pompierii. Nu alerg spre flăcări; eu fug de ele.

Cole zâmbi.

— Cred că semăn mai mult cu tine.

— Oh, nu, deloc, spuse ea cu destulă putere. Tu, domnule Hunter, semeni cu Rowena.

Felul în care îi spusese aceste cuvinte i s-au părut cele mai rele lucruri pe care i le adresase vreodată cineva. Prima reacție a fost de autoapărare. Să se apere, dar de ce? Ea nu spusese despre sora ei nimic, care să nu fie un compliment din cele mai puternice.

— Te-am studiat destul de amănunțit, domnule Hunter. Ai același eroism nesăbuit, ca și ea. Mai întâi acționezi și abia după aceea gândești la ceea ce faci. Potrivit unor surse, pe care le-am consultat, ai pus capăt în final la două războaie la rând, între triburi, cu mai puțini morți, decât ar fi crezut cineva că e posibil.

Cole își dădu seama că n-ar fi trebuit s-o facă, dar trebuia să-i plătească, pentru remarca răutăcioasă de mai înainte.

— Nu, sunt exact ceea ce vezi, un pistolar bătrân.

— Asta pari a fi și e adevărat că nu ai niciun viitor. Utilitatea ta va dispărea când te va lăsa vederea. Nu te-ai îngrijit să-ți pui deoparte ceva bani din cei câștigați, în primul rând, pentru că ai avut tendința să ceri prea puțin sau chiar nimic. Pe de o parte ești erou, pe de alta, nebun.

— Chiar că știi cum să flatezi un bărbat, domnișoară Latham. Nu-mi pot imagina cum de nu ai un soț și o droaie de copii!

— Sunt imună la insultele bărbaților, așa că mai bine nu te mai strădui. Vreau să te angajez pentru un serviciu și nimic altceva. După două săptămâni, ești liber să pleci din viața mea și să nu mă mai vezi niciodată.

— Și ceea ce vrei să fac, este să mă căsătoresc cu tine?

— De fapt, nu să te căsătorești cu mine, ci doar să pretinzi că-mi ești soț, pentru două săptămâni, cât va fi sora mea aici în vizită, în Texas.

— Sunt curios domnișoară, de ce tocmai eu? Nu te-ai gândit că un pistolar bătrân este cea mai proastă alegere pentru a-ți fi soț? Fără îndoială că ea îi spusese lucruri drăguțe, dar mai ales acea remarcă referitoare la vârstă îi rămăsese în gât. Apoi cea legată de vedere. El putea să vadă azi la fel de bine ca la optsprezece ani. Ei, sigur, s-ar putea ca literele din ziare să fie ceva mai mici decât altă dată, dar... El nu și mai continuă cugetarea. Dacă mai făcea unul din comentariile ei umilitoare, avea de gând s-o strângă de gât.

— Pentru că tu ești, așa cum vreau eu. Vreau s-o... s-o impresionez pe sora mea. În prima emoție adevărată, ea se dăduse de gol, ridicându-și palmele, exasperată. Cine poate să înțeleagă dragostea? Cu siguranță, eu nu. După mine, când intenționezi să te căsătorești cu un bărbat, ar trebui să-l cauți pe acela care ar putea fi demn de încredere și un tată iubitor. Dar femeile nu prea se uită după astfel de bărbați. Femeile își doresc bărbați periculoși, care fac adevărate copilării, lucruri stupide, cum ar fi, de exemplu, să împuști pe cineva, înainte de a fi tu însuți împușcat. Pe scurt, domnule Hunter, femeile preferă bărbați ca tine.

Cole uitase că a avut intenția să fumeze. Era atât de fascinat de ea, încât n-ar fi putut să-l clinească, nici chiar un butoiăș cu dinamită.

— Eu, să o impresionez pe sora ta? Întrebă el încet.

— Ei bine, da. Ești exact bărbatul care ar impresiona-o. Pe Rowena. Semeni destul de mult cu Jonathan al ei, cu deosebirea că el își folosește abilitatea pentru a speria oamenii, ca să realizeze enorme sume de bani.

— Vorbești de parcă ar fi un adevărat demon.

— Chiar și așa este. Dar se pare că ăsta le place femeilor. Să nu înțelegi că Jonathan e un om rău. Cred că este considerat, în general, un foarte bun afacerist. Este un om nemilos, în felul lui, ca și tine, de altfel. Dar consideră că orice mijloc este justificat, atâta timp, cât poate conduce la finalizarea scopurilor sale.

— Și eu fac la fel? Mai bine și-ar fi mușcat limba, în loc să pună o astfel de întrebare. Dar i-a fost imposibil să se abțină.

— Da. Nu era deloc treaba ta să intervii în războiul dintre triburi și sunt uluită cât de tare ți-a luat mințile vanitatea, făcându-te să crezi că-i poți împăca.

— Dar chiar i-am împăcat, nu se putu el abține să remarce.

— Da, așa este. Vezi tu, Jonathan ca să scoată bani, e la fel ca și tine, se amestecă în viața oamenilor și, dacă aceștia fac altfel decât vreți voi, sunt uciși.

Cole simțea că-i vine să-și ceară iertare pentru că se născuse.

— Îmi pare rău că te-am supărat, îmi pare rău că femeii ca sora ta consideră că sunt cel mai rău lucru, spuse el sarcastic.

— O, nu-i nimic, îi răspunsese ea, luându-i vorbele în serios. Toți avem vanitățile noastre. Eu, de pildă, sunt extrem de mândră de ceea ce fac acum. Știi, sora mea, are cele mai bune intenții, în privința mea. De aceea a hotărât să vină în Texas, să-mi caute un soț. Ea spune că m-am ofilit, că m-am acrit... își mișcă mâna a lehamite. N-are importanță ce spune Rowena. Spune și ea tot ce-i vine în minte.

— În timp ce tu ești culmea tactului și a grației.

Ea îl privi lung, să vadă dacă nu glumește. Dar nu observă nicio undă de umor în ochii lui.

— Rowena s-a hotărât să-mi facă ordine în viață și o va face, dacă nu mă grăbesc.

— Tot nu pricep ceva. Spui că vrei un soț și copii. E clar însă, cu farmecul tău, nu vei reuși să-ți găsești un soț. Atunci de ce nu-i dai voie surorii tale să-ți găsească unul?

— Pentru că va îmbrobodi un bărbat ca tine ca să mă ia în căsătorie.

Cole rămase holbându-se la ea. Îi era greu să accepte că el era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla unei femei. Pentru că fuseseră destule care considerau că el este cel mai bun lucru care li s-ar fi putut întâmpla.

Ea oftă.

— Cred că nici mie nu mi-am explicat clar acest lucru.

— Probabil că e greșeala mea, spuse Cole dulceag. Tot acel praf de pușcă, ce mi-a trecut foarte aproape de cap, m-a făcut destul de încet la minte, pentru mulți, mulți ani. Te rog, fii mai explicită.

— Îmi doresc mult un soț și m-am hotărât să-l caut... Dar bărbatul pe care l-aș vrea eu nu ar fi ceea ce ar vrea Rowena pentru mine. Eu vreau un bărbat plăcut, obișnuit. Nu vreau unul ca Jonathan sau ca tine. Nu vreau un bărbat care să fie atât de frumos, încât să-mi fie frică în fiecare noapte că e cu alte femei.

Cole simți că pe undeva, era un compliment, dar nu era sigur unde.

— Vreau un bărbat pe care să mă pot baza, care să-mi fie alături când merg la culcare și când mă trezesc. Un bărbat care-și va legăna bebelușul când îi dau dinții, care mă va îngriji, când voi fi bolnavă. Cu alte cuvinte, un bărbat maturizat, un adult, un bărbat care este destul de bărbat, ca să înțeleagă că sunt destule căi de a rezolva lucrurile, fără ca aceasta să presupună împușcarea cuiva.

Cole începu să se foiască pe scaun. Își descoperi o adevărată antipatie pentru această femeie.

— Atunci, de ce nu-ți iei un fermier, dacă asta este ce-ți dorești? Vocea lui, chiar dacă i se părea ciudată, era a unui om iritat, poate chiar gelos.

— Imaginează-ți care ar fi reacția surorii mele, dacă ar veni în vizită și m-ar găsi măritată cu un bărbat scund, chel, care știe mai multe despre cărți, decât despre pistoale! S-ar simți mai mâhnită atunci pentru mine, decât este acum.

Brusc se ridică în picioare, cu pumnii strânși.

— Domnule Hunter, nu-ți poți imagina cum a fost pentru mine să cresc alături de o soră ca Rowena! Toată viața am fost comparată cu ea. Dacă i-a fost dat să fie frumoasă, atunci nu cred că e cinstit, să mai fie și talentată. Rowena poate să facă orice. Călărește, de parcă e una cu calul. Se pricepe să gătească, să danseze, vorbește patru limbi. Rowena e absolut divină. Îl înfrunta pe tata, sfidătoare, iar el o iubea și mai mult, pentru asta. Când am încercat și eu să-l înfrunt, m-a trimis în camera mea, fără să mai mănânc.

Ea respiră adânc, să se calmeze.

— Ei și acum, părinții mei sunt morți, eu locuiesc singură într-o casă enormă, veche și deprimantă, iar splendida mea soră vine în Texas să-mi găsească un bărbat cu care să mă mărit. Ea spune că o face din dragoste pentru mine, dar de fapt o face din milă. Îi pare rău pentru mine și se gândește că niciodată n-aș putea să-mi găsesc

singură un soț. Este însă convinsă că are destul farmec, încât să convingă un bărbat, să mă ia de nevastă.

Ea îl privi.

— A trecut mai mult de un an, de când a murit tata. Cât timp a fost în viață, nu am avut șansa să-mi caut un soț. El spunea că și-a pierdut o fiică căsătorind-o și și-ar fi blestemat zilele, dacă ar pierde-o și pe cealaltă. Am acum toată încrederea că, liberă fiind, pot să-mi găsesc un soț. Dar nu până săptămâna viitoare, când vine Rowena. Atât de repede nu pot găsi un soț bun. Pentru a găsi acel bărbat pe care-l doresc, îmi trebuie timp și multă grijă. Căsătoria e un pas foarte serios. Și pe lângă toate astea, chiar dacă o întâmpin pe Rowena cu acel tip de bărbat pe care-l doresc, ei îi va părea în continuare rău, pentru mine, din cauză că nu am un fanfaron, un sașiu, unul cu fălci puternice și un ucigaș neîndurător, ca soțul ei.

Cole se abținu să nu-și pipăie falca. Era puternică? El era neîndurător? își dădea ifose? Cerule, dar această femeie îl făcea să înnebunească! Dacă era într-adevăr un ucigaș neîndurător, ea va fi prima pe listă, de care se va descotorosi.

— Deci vrei să pretind timp de două săptămâni că sunt căsătorit cu tine, în efortul de a o impresiona pe minunata ta soră?

— Da, chiar așa! Am să-ți plătesc cinci mii de dolari pentru cele două săptămâni, iar în acest timp, vei locui bineînțeles, într-o casă confortabilă și vei fi bine hrănit.

Ea îi vorbea ca și când până atunci el ar fi locuit într-o cavernă și ar fi mâncat murdărie și viermi, la prânz.

Sigur camera închiriată în care locuia ar mai fi trebuit curățată și poate că mâncarea lăsa de dorit. Dar el a locuit odată, la Saint Louis, într-un hotel splendid și a mâncat... E, dar asta fusese după un angajament gras, iar el a rămas acolo, până și-a cheltuit toți banii. Poate că fermierul ei cel chel ar fi făcut ceva mai inteligent, cu banii.

— Ei bine? întrebă ea, frământându-se foarte impacientată.

— Domnișoară Latham, cred că dacă ar fi să-mi petrec două săptămâni alături de tine, voi fi spânzurat pentru crimă, iar victima, vei fi tul...

O urmărea cu interes, dar ea nu trăda nicio emoție, dacă avea așa ceva!

— Atunci, consider povestea încheiată. Îți doresc succes în strădaniile tale viitoare și sper că vei continua să te ferești de gloanțe, mulți ani de aici înainte. Bună ziua, domnule!

Astea fiind spuse, ea părăsi camera, închizând ușa în urma sa.

Cole se îndreptă spre dulapul de lângă perete, scoase o sticlă cu whisky și „dădu pe gât o dușcă zdravănă.

Oare ce-ar zice Domnișoara Cea-Bine-Crescută, dacă l-ar vedea cu băutura, la ora asta a dimineții? Probabil că și-ar întoarce plictisită năsul.

Dădu la o parte draperia și privi pe fereastră; o văzu, când traversă strada. Niciun bărbat nu întorcea capul după ea. Nici măcar n-o privea. Era cea mai puțin agreabilă femeie, din câte văzuse. Și, totuși, ceva îi plăcuse la ea.

— La naiba! spuse el cu voce tare. În câteva minute doar, îl făcuse să creadă că toată viața nu fusese decât o epavă. El! Coleman Hunter, bărbatul cunoscut și apreciat în tot sud-vestul, bărbatul care-și putea alege orice femeie dorea!

Plecă de la fereastră. În trecere, își aruncă o privire în oglinda de pe birou. Întorcându-se într-o parte, își îndreptă ținuta și își privi stomacul. Nici urmă de burtă! Stomacul lui era la fel ca în ziua primului duci. Înfuriat, își înhață grăbit pălăria și părăsi camera.

Două ore mai târziu, Cole stătea jos, în fața biroului șerifului, ciopbind un băț. Începuse să creadă că femeia fusese o piază rea. La zece minute după ce plecase, venise în fugă la el un băiat cu o telegramă. Aranjamentul pe care-l făcuse cu un fermier din Plano, fusese anulat. Fermierul căuta pe cineva care să prindă și să omoare o bandă de hoți de vite, dar i-a telegrafiat că un tânăr, care cerea mai puțin decât el, preluase deja acțiunea.

Aceste vești l-au mâniat atât de tare, încât alergă la Nina, spunându-i că o vrea, chiar acum. Nina îi zisese să mai aștepte, să-i vină rândul. Și îi aminti, că nu i-a plătit pentru data trecută. De când trebuia să plătească pentru o femeie? Doar femeile erau înnebunite să se culce cu el.

— Nina, spusese el, înciudat pe sine că o face, crezi că sunt... ei bine, înțelegi

tu... atrăgător?

Fata izbucni în râs.

— Ce-i cu tine Cole, iubitul? Ai picat în nas după o fată, care te consideră destul de bătrân, ca să-i fii tată?

Asta era probabil singura insultă pe care nu i-o adresase domnișoara Latham. Dar o făcuse Nina. Întâi o fată bătrână ofilită, iar acum o prostituată. Se gândi că ar fi mai bine să plece din Abilene cât mai repede, mai înainte ca părul să-i albească și să-i cadă dinții.

— Ce te roade? în întrebă șeriful, care era lângă el pe verandă.

— Nimic, răspuse cu arțag. Ce te face să crezi că mi s-a întâmplat ceva?

— Rar te-am văzut treaz, așa devreme. Iar când te scoli ziua o faci ca să cureți pe cineva. Cum de nu ești încă la cârciumă, ca de obicei?

— Asta crezi tu, despre mine? Asta crezi tu, că fac toată ziua? Împușc oameni, beau și joc pocher? Dacă crezi că sunt haimana, de ce nu m-ai arestat până acum? Fiindcă veni vorba, de ce nu m-ai spânzurat, dacă mă consideri un ucigaș?

Șeriful îl privi amuzat. Se cunoșteau de mulți ani, călătoriseră împreună, de multe ori. Până când șeriful a decis că s-a săturat de chiftele uscate și de fasole. S-a căsătorit cu o văduvioară durdulie și a făcut doi băieți, care erau toată viața lui.

— Te-a părăsit Nina?

— Nu, nu m-a părăsit Nina, minți Cole. Nu înțeleg ce-i deranjează pe oamenii din oraș dacă, din când în când, un bărbat e puțin altfel decât de obicei.

— A fost cineva azi, la tine. Cine era? Vreunul din băieții lui Dalton, pe care eu nu-l cunosc?

Cole nu-i răspuse pentru că în clipa aceea scânteietoarea domnișoară Latham tocmai ieșea din hotel și se îndrepta spre bancă.

Șeriful îl urmărea pe vechiul său prieten, încercând să ghicească ce i se întâmplase, când deodată ochii lui Cole s-au schimbat brusc. Avea acum privirea aceea pe care o rezerva de obicei trișorilor cu un as în mânecă și trădătorilor renumiți, care ar fi tras în orice secundă, numai ca să se poată fãli că l-au ucis pe Cole Hunter. Spre dezamăgirea sa, șeriful văzu că Hunter își fixase rapid privirea pe o femeie mică, fără

forme, îmbrăcată cu o rochie neagră, modestă. De obicei, Cole era atras de femei strălucitoare, îmbrăcate în satin roșu, cu dantele de culoare neagră. El obișnuia să spună, că se luptă de o viață cu bărbații. Așa că nu mai voia să se lupte și cu femeile; el le voia ușoare.

— Cine e? întrebă Cole, cu un ton războinic. Șeriful se fălea că știe în orice moment cine vine și cine pleacă.

— E plină de bani. Scui pă tutunul pe care-l mestecase până atunci. Tatăl ei, era din est. A venit aici și a cumpărat câteva sute de acri de pământ foarte bun, apoi a așteptat. Cei mai mulți l-au crezut nebun. După patru ani, au venit de la o companie de căi ferate și i-au cumpărat terenul la un preț de cinci ori mai mare decât îl plătise el. „Cu banii, a construit un oraș, pe care l-a numit Latham, după numele lui. A închiriat clădirile celor care veneau să lucreze. Teribil om! Se spune că îi arunca în drum pe cei care întârziu cu chiria douăzeci și patru de ore.

— Așa făcea, spuse Cole. A murit cam de un an.

— Da? N-am auzit, spuse șeriful, dându-i de înțeles lui Cole că ar vrea să audă mai multe. Dar Cole, care era mereu acuzat că este un flecar bătrân, n-avea chef să-i mai dea nicio informație.

— Ce știi despre soția lui? întrebă Cole.

— Am auzit că a adus-o și pe ea. A plecat în est, pentru câteva luni, iar la întoarcere a venit cu ea. Șeriful se opri zâmbind. Am auzit că era cea mai frumoasă femeie, din câte au fost. Vorbeam cu un cowboy care lucra pentru ei. El îmi spunea că în preajma ei bărbații nu mai puteau scoate o vorbă. Toți stăteau și o priveau uimiți.

— Are o față care-i seamănă leit, spuse încet Cole.

Șeriful ridică din umeri.

— Mda, o frumusețe; și mai are una, care-i seamănă lui. Trebuie să fi fost grozav de decepționați.

Cole nu era sigur dacă ar fi trebuit să apere sau nu, acel prunc. Se gândea pe de o parte că ar trebui, dar își aminti de cuvintele „pistolă bătrân” și renunță. Data viitoare, când vreun obraznic îl va provoca la duel o să i-o trimită pe cap pe domnișoara Latham. În mod sigur vorbele ei îl vor răni mai mult decât gloanțele lui Cole!...

Scrijelea cel de-al patrulea băț, când începu atacul. Chiar sub privirea adormită a șerifului și sub ochii neatenți ai lui Cole, patru bărbați, purtând măști pe față, intraseră în clădirea băncii, cu intenția de jaf. Șeriful auzi mai întâi o împușcătură, apoi zări un bărbat care ieși clătînându-se, care-și apăsa stomacul cu o mână plină de sânge.

Cole nu se amestecase niciodată în problemele șerifului, considerând că nu e treaba lui să intervină, în cazul unei spargerii la bancă. Mai întâi, pentru că s-ar fi putut întâmpla să tragă asupra unor oameni pe care-i considera prieteni, oameni cu care participase poate la focuri de tabără. Așa că lăsă bravada pe seama proștilor, dorind să se mai învârtă de o decorație. Cu o zi în urmă, ar fi rămas nepăsător, acolo unde era, pe verandă și ar fi așteptat ca șeriful să se ridice și s-o ia la fugă, cu ajutorul de șerif, țâșnind din birou și alergând în urma lui.

Dar azi, se schimbase ceva. Azi, cuvintele „ea este înăuntru”, îi sunau în urechi. N-aveau desigur nicio semnificație, căci ea nu-l interesa. Dacă ar fi fost Nina, sau vreo altă cunoștință, poate că ar fi avut rost; dar așa, nu-l interesa.

Nu mai stătu pe gânduri. În ciuda burții imaginare, a vârstei înaintate și a vederii slăbite, sări peste balustradă și o rupse la fugă, depășindu-l pe șerif cu câțiva metri. Era ca un șarpe lenevind la soare, care după o secundă, începe să se miște atât de iute, încât e greu de zărit.

Hoții nu s-au așteptat, ca tocmai unul ca Hunter, cu binecunoscuta lui reputație, să intervină, pentru a-i împiedica să jefuiască banca din Abilene. Se gândiseră că vor avea de a face doar cu un șerif gras, un ajutor de șerif necopt și câțiva trecători nepăsători. La urma urmei era o bandă mică, ce nu interesa decât pe câțiva oameni. Au socotit că această pradă va fi ușor de înhățat. Dar lucrurile au mers prost, de la început. Unul din fermieri se hotărâse să facă pe eroul, – iar cel mai tânăr și mai nervos dintre hoți se speriasse și trăsese în el.

— Să ieșim de aici! țipă unul dintre bandiți, înșfăcând sacul plin de bani și alergă spre ușă. L-a fost ultimul drum. Cole Hunter izbi puternic cu piciorul în ușa deschisă, apoi se ascunse în spatele ei, pentru a se feri de barajul de foc, al gloanțelor. Când împușcăturile încetară, el intră înăuntru, ținând în mâini câte un pistol, cu care

trăgea, acoperindu-și intrarea. Când fumul lăsat de împușcături se împrăștie, pe podea puteau văzute trei cadavre.

Cel de-al patrulea hoț înșfăcă cea mai apropiată persoană, pe care o transformă în scut. Din întâmplare, era chiar domnișoara Latham.

— Aruncă pistoalele, sau îi zbor creierii! strigă individul din spatele paravanului viu, punându-și pistolul în tâmpla femeii.

Cole constată cu mulțumire că ea nu părea îngrozită. N-ar fi vrut să-i spună nimic, pentru a nu lăsa să se înțeleagă că o cunoaște; nu trebuia să-i ofere tâlharului nicio șansă.

Când au sosit șeriful și ajutorul său, el le comandă să stea deoparte.

— L-am dat gata, șopti Cole, aplecându-se să-și arunce pistoalele. Îl fixa permanent pe tipul care o luase ostatică, în timp ce se îndrepta spre ușă. Mai avea un pistol la brâu, în centură, un revolver cu țeavă scurtă și tragere rapidă. Ar fi putut să-l scoată și să tragă, dar era necesar s-o înlăture din calea sa pe domnișoara Latham. Căută febril un mod de a-i spune domnișoarei să se îndepărteze de tâlhar.

— De ce ai făcut asta, Hunter? spuse spărgătorul. De obicei, erai de partea noastră.

Ieri, Cole ar fi fost încântat de această remarcă, chiar ar fi fost de acord cu ea, dar azi se schimbase ceva. Poate că de vină erau ochii domnișoarei Latham care-l priveau cu o încredere absolută. Parcă-i spuneau că e un erou.

— Se mai întâmplă, spuse el, să mai am și eu nevoie de câte o distracție. Un bărbat care a făcut burtă, trebuie să se ferească de plictiseală.

— Înțeleg, spuse hoțul, iar ochii îi sclipiră șiret sub mască. Înainta încet spre ușă, împingând-o pe domnișoara Latham în fața lui.

Când credea că aluzia sa n-a fost înțeleasă de domnișoara Latham, ea îl mușcă de braț pe tâlhar, iar acesta, surprins, îi dădu drumul. Ea se aruncă la podea, apoi se rostogoli într-o parte.

Cu o mișcare rapidă, Cole scoase revolverul și trase, dar nu înainte ca hoțul să facă același gest. Glonțul său îl lovi de Cole în brațul drept. Arma lui Hunter sări cât colo, dar și spărgătorul rămăsese fără suflare.

CAPITOLUL 2

Cole stătea întins pe spate în pat, cu ochii închiși, căci îl deranja până și lumina slabă din încăperea care era de fapt cufundată în întuneric. Era greu de crezut, dar poziția sa era mai rea decât durerea pe care o simțea la cap și în stomac, ca să nu mai vorbim de faptul că brațul drept îi pulsa cu putere. Cu o zi în urmă, băuse o cantitate apreciabilă de whisky, în timp ce doctorul se străduise un timp ce i se păruse nesfârșit să extragă glonțul tras de acea bestie. Când a încheiat operația, l-a informat pe Cole că glonțul îi atinsese osul, fisurându-l în atâtea locuri, încât brațul era pentru câteva luni, de nefolosit; trebuia ținut mai întâi în ghips și apoi era necesar să treacă alt timp, până să-și recapete ușurința de a mânui arma.

Cole a avut nevoie de întreaga sa putere de stăpânire, ca să nu urle în fața doctorului și a șerifului. Ținând cont de gradul avansat de ebrietate în care eră, când a auzit diagnosticul, ar fi trebuit să fie decorat pentru modul eroic în care s-a abținut. Mai era capabil să se gândească doar la faptul că nu-și putea onora cele două angajamente. Unul din ele era simplu; un bogătaș voia să-și sporească numărul terenurilor aflate în posesie și-l plătise pe Cole să-l convingă pe un amărât de fermier că ar fi mult mai bine pentru el și familia lui dacă i-ar vinde bogătașului cei câțiva acri de pământ pe care-i avea. Era genul de afacere potrivit pentru Cole. Tot ce avea de făcut era să-i vorbească și să-i înfățișeze fermierului o descriere idilică a unui teren aflat oriunde, în altă parte. De obicei, îi păcălea, spunându-le celor mai puțin avizați că terenul cutare sau cutare conținea aur, iar amatorii de înavuțire rapidă își lăsau plugul și dădeau năvală spre pământul făgăduinței.

Cel de-al doilea angajament era mai dificil. Un fermier scăpase vitele pe pământurile unuia dintre dușmanii săi. Își plătise câțiva pistolari, care să-i apere vacile și pe sine, de urmări.

Acum însă, cum își mai putea onora Cole angajamentele, cu mâna în ghips, tocmai mâna cu care trăgea? Nu se putea duce la primul fermier să-i spună adevărul, anume că afacerea se putea încheia și fără armă. Dacă se răspândește vestea, cât de curând oamenii l-ar fi plătit pe predicatorul local să le rezolve problemele. Dacă voia

să-și păstreze clienții, el trebuia să-i lase să creadă că fiecare contract era primejdios și era nevoie de un bărbat expert în mânuirea rapidă a armei.

Iar el era acum inapt, pentru cine știe cât timp. Și pentru ce? Pentru o coțofană de femeie, care spusese o mulțime de lucruri jignitoare. Se simțea ca în primele clase de școală, când obținuse prima notă proastă, la testul de aritmetică. Iar această micuță domnișoară Latham îi amintea de primul său dascăl, o bătrână cu vocea de trompetă răgușită, care obișnuia să-i spună lui și celorlalți elevi că nu e nimic de capul lor și că nu vor realiza nimic în viață. Domnișoara Latham îl făcuse să creadă că trebuie să-și demonstreze atât lui însuși, cât și ei, calitățile. Îl făcuse să creadă că trebuie să-i demonstreze că nu era un criminal.

În clipa asta, cel mai mult îl frământa însă întrebarea: fusese împușcat din cauză că-i scăzuse vederea, sau pentru că viteza sa de reacție fusese prea lentă, ambele datorându-se vârstei avansate?

Își schimbă poziția în pat. Măcar trupul să se simtă confortabil, dacă mintea nu reușea!... își întredeschise ochii și în momentul acela scăpă un strigăt de uimire. Lângă patul lui, stând tăcută în picioare, se profila ca o fantomă în întunericul camerei, domnișoara Latham.

— Ce cauți aici? o întrebă, iar din vocea lui rezulta clar convingerea că totul fusese din vina ei. El n-ar fi ajuns în halul în care era acum, dacă n-ar fi fost ea.

— Am venit să-mi cer scuze, spuse ea calmă, fără să lase să i se citească vreun gând. Cole era obișnuit cu femeii care plâneau și i se aruncau în brațe speriate, cerându-i ajutor. Dar acest peștișor era la fel de rece, ca o bucată de gheață.

— Și să-ți aduc mulțumirile mele, continuă ea. Dacă n-ai fi intervenit tu, nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine.

Cuvintele ei aproape că-l înmuieră și era pe punctul de a mormăi ceva amabil, când ea urmă:

— E adevărat că dacă n-ai fi dat buzna în clădirea băncii, agitând pistoalele, tâlharul nu m-ar fi înhățat. Dar asta-i altă socoteală.

Cole își puse din nou capul pe pernă și își pironi ochii în tavan.

— Mă simt ca în iad, fără să fi ajuns încă acolo! Se întoarse spre ea. Dom-

nișoară Latham, dacă chiar vrei să-mi fii de folos, arată-mi mai bine biletul de tren, cu care vei părăsi acest oraș! Nădăjduiesc că vei pleca de aici cât mai repede și, cât mai departe de mine, căci astfel, cum mi-a mai rămas o mână sănătoasă și două picioare zdravene, tare mi-e teamă că ai fi în stare să mi le betegești și pe astea!

Ea nu păru afectată de tonul lui sarcastic.

— Scuză-mă puțin, îi spuse și se întoarse cu spatele la el și își ridică fusta. Scoase un portofel de piele dintr-un buzunar secret, se întoarse și i-l întinse.

În primul moment Cole nu înțelese despre ce e vorba. Se uita cu atenție în lumina chioară. Ea se îndreptă spre fereastră și ridică jaluzeaua. Lui Cole îi veni să-i spună că vede foarte bine și așa, dar renunță, căci ea nu-i pomenise niciodată că ar fi incapabil să citească pe întuneric.

— Ce-i asta? întrebă el tăios.

— Biletul de tren.

— Asta văd și singur, dar este pentru Waco, Texas și ce naiba mai e și lista asta? Spre neplăcerea lui, vocea i se ascuți la ultimele cuvinte. Lipită de bilet era o listă cu toți lunatecii, criminalii periculoși, spintecătorii, demenții, pe care avusese vreodată ghinionul să-i întâlnească. Pe unul din ei, chiar îl împușcase.

— Ce ai de gând să faci cu ăștia? Și de ce ai luat bilet spre Waco? De ce nu te întorci acasă, să-ți vezi de viața ta?

— Mă duc la Waco, pentru că sper să-l găsesc acolo pe Waco Kid.

Cole încercă să vorbească, dar cuvintele îi înghețaseră în gât, iar capul îi căzu înapoi, pe pernă.

— Îmi spui și mie ce treabă ai tu, cu acel ucigaș sângeros, care e Waco Kid? Dar mai înainte ca ea să-i răspundă, el își întoarse ochii scânteind. Nu cumva ai de gând să-i propui să te măriți cu el? vorbi el repede, împrôșcând cuvintele.

— Ba da, răspunse ea, calmă.

— Cred că ar trebui să consulți un doctor. Ar trebui să te supravegheze cineva, căci ești iresponsabilă. Cunoști ceva despre vreunul din indivizii de pe lista asta?

— De când am primit scrisoarea surorii mele, care-mi vorbește de vizita apropiată, am avut timp să te studiez doar pe tine, domnule Hunter. În ciuda faptului

că ai băgat spaima în unii oameni, cei pe care i-ai ajutat au avut doar păreri de bine la adresa ta. Și atunci m-am gândit că. Or mai fi și alții, ca tine.

— Cu alte cuvinte, ai impresia că toți pistolarii au o inimă de aur. De fapt, el nu intenționase să spună chiar așa, ar fi vrut să lase să se înțeleagă cu numai el a avut o inimă de aur, dar să fie al naibii că a ieșit altceva, iar el nu-și mai retrăgea vorbele, odată spuse.

— Nu sunt foarte sigură dacă un bărbat care-și duce traiul folosind arma are vreo inimă, indiferent de care. Dar asta e treaba ta și a Creatorului. Lui va trebui să-i dai socoteală, nu mie.

— Doamnă, spuse Cole, cu dinții strânși, cum poți insulta un bărbat, care nu știe ce-i rezervă viitorul? Mai bine că nu te-ai născut bărbat, cred că n-ai fi trecut de douăzeci de ani. Spune-mi odată, ce ai de gând să faci cu această listă cu nume?

— Dacă mă gândesc mai bine, nu e treaba ta, domnule Hunter. Îți datorez doar scuze și... și asta. Ea scoase o punguliță de piele și, după greutate și zornăit, el își dădu seama că e plină de monezi de aur. Și pentru că el nu întinse mâna să ia punguța, ea o așeză pe noptieră.

— Sunt vinovată pentru ceea ce ți s-a întâmplat, iar eu sunt obișnuită să-mi plătesc datoriile. Mă îndoiesc că un om ca tine ar face ceva așa, de florile mărilor. Deci, cu acești bani, vei putea să trăiești, până vei fi din nou capabil să împuști oameni. N-aș suporta să aud că ai fost aruncat pe stradă, sau în pădure din cauza mea.

Îl lăasă din nou pe Cole, fără grai. E foarte adevărat că el n-ar fi economisit niciun bănuț. Și de ce ar fi făcut-o când, cu modul lui de a-și câștiga existența, nu putea fi sigur de la o zi la alta dacă va mai fi în viață, sau nu. Și e tot atât de adevărat că, de vreun an încoace, se săturase să tot doarmă pe unde apuca.

Începuse să ofteze după un pat al său, de fapt, mai nou, își dorea să aibă lucrurile proprii, cum ar fi, un scaun pe măsura lui. Poate chiar i-ar fi plăcut să aibă un loc, în care să-și pună ceva mai mult decât cele două cămăși, care erau singura lui avere, în prezent. Dar, chiar dacă ea nu spusese decât adevărul, el nu voia s-o audă.

— Pot să te asigur, domnișoară, că-mi pot purta singur de grijă. El știa că apărarea cea mai bună era atacul, așa că îi smulse lista proscrișilor. O alta mai oribilă,

nici că putea fi întocmită!

Îi indică primul nume. În timp ce vorbea, tonul lui era plin de dezgust.

— Acest individ împuşcă oamenii pe la spate, în cap. Dacă îl primești în casă, îți fură tot și te ucide. Următorul este în pușcărie; al treilea e mort. Continuă să urmărească cu degetul, lista numelor. Acesta, mort. Mort. Pușcărie. Spânzurat. Pe acesta l-am ucis ieri, la bancă, își ridică sprâncenele în semn de: „Ți-am spus ce aveam de spus”. Acesta e perfid, ca un șarpe. Acesta a fost împuşcat acum șase luni, pentru că a trișat la cărți. Nu. Nu. Cum ai întocmit această listă? Ai copiat numele de pe afișele: „Căutat pentru...”?

— În legătură cu o parte din ei, le-am întrebat pe niște doamne din oraș, care erau cei mai teribili bărbați, pe care ele i-au întâlnit?

— Doamne? întreabă el. Întâmplător aceste „doamne” locuiesc în casa de lângă cârciuma *La jartiera de aur*?

— Da, chiar acolo, răspunsese serios.

— E clar, cineva trebuie să te protejeze de propriile tale prostii. De ce nu te întorci acasă? E mai bine ca sora ta să-ți aleagă un soț. Ea nu poate găsi unul mai rău, decât acești bărbați, afară doar în cazul când l-ar ierta de spânzurătoare, căsătorindu-l cu tine. Pe niciunul din acești indivizi nu-i poți lăsa să intre în casa ta bogată.

Încet, fără nicio expresie pe figură, ea își luă înapoi biletul și lista.

— Desigur ai dreptate. Mai ales că sora mea n-ar crede niciodată că un bărbat s-ar putea căsători cu mine, având alt motiv decât banii, așa că oricum, alegerea făcută de mine ar fi greșită. Ea își privi mâinile, în timp ce-și punea mănușile, care îi acopereau și ultimii centimetri de piele. Pe cap îi trona cea mai urâtă pălărie. El se întreba dacă nu cumva a găsit-o într-o ladă de misionară.

— Oh, Dumnezeule! mormăi el, respirând adânc. Această micuță femeie, în aparență blândă și politicoasă, avea o limbă care ar fi putut despica oțelul.

— Nu ești chiar așa de rea, se auzi el spunând. Pariez că dacă ai pune pe tine niște culori mai luminoase și o pălărie albastră, din piele, ai fi chiar drăguță. Orice bărbat ar fi bucuros să te aibă. Am văzut femei atât de urâte, încât se speriau și păsările și totuși erau măritate și mai aveau și câte șase copii, agățați de fuste!

Ea-i zâmbi silit.

— Vai, cât ești de amabil, domnule Hunter, dar eu nu pot chiar să-mi cumpăr un soț. Înainte ca el să mai spună ceva, ea își ridică semeț capul. Vă mulțumesc pentru tot, domnule. Apreciez ce ați făcut pentru mine. Am înțeles acum și mai bine de ce sora mea este atât de iubită. Este atât de... tulburător să beneficiezi de actele de eroism ale cuiva. Parcă devii mai valoros în propriii ochi, când cineva își asumă riscul de a-ți salva viața.

În tot acest timp, ea rămăsese în picioare și, ca de obicei, lăsase ușa deschisă, cei cincisprezece centimetri regulamentari. Acum, se îndrepta spre ieșire și cu mâna pe clanță, se întoarse spre el. Cole o urmărea și, spre surprinderea lui, o observă într-un moment când nu-și mai ținea gesturile și mimica sub control strict. În acel moment, era aproape drăgălașă. Repede, sub unul din acele rare impulsuri de sentimentalism, de care asculta cel mai puțin, ea se întoarse lângă pat, se aplecă și-l sărută pe obraz. Apoi dispăru, la fel de tăcută, cum venise.

CAPITOLUL 3

— Fir-ar al naibii, să fie! Înjură Cole în barbă, sau cel puțin așa i se păruse. De fapt, înjurase atât de tare și cu atâta năduf, încât proprietăreasa deschise ușa și intră în cameră. Era o văduvă care după moartea soțului își închiriasse casa. Cu toate că avusese nenumărate oferte, nu-și mai luase pe cap alt soț. Îi spusese lui Cole că era bucuroasă să stea la taifas cu bărbații, dar să nu-i aibă în pat, s-o lovească noaptea cu picioarele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu acel ton al femeii care fusese măritată mulți ani și care constata că între copii și bărbați era o diferență foarte mică.

— Nimic, n-am nevoie de niciun ajutor, mârâi el, stând cu spatele. Era furios pentru nu-și putea încheia nasturii de la cămașă, cu atât mai puțin, pe cei de la pantaloni, având mâna dreaptă în ghips și legată într-o fașă. Iar lipsa de îndemânare cu care-și folosea mâna stângă, îl rănea mai ceva ca o armă.

Proprietăreasa înțelese imediat, care era necazul. Se apropie de el și începu să-i încheie îmbrăcămintea, de parcă ar fi fost bărbatul ei. Ca să poată ajunge la nasturii de la gât, a fost nevoită să se ridice pe vârfuri, mai ales cu Hunter, în efortul de a-și păstra intactă mândria, își umflase pieptul, și își îndreptase spatele, țeapăn ca un toc de pușcă.

Doamna Harrison îi zâmbi cu indulgență și blagoslovi Cerul că nu s-a mai recăsătorit.

— Îți amintești de fata aceea micuță, care a venit să te vadă, acum câteva zile? Cea pe care ai salvat-o în clădirea băncii?

— Cu greu o poți numi „fată”.

— La vârstă mea, pot spune oricui „fată”.

Era greu de presupus că doamna Harrison împlinise patruzeci și cinci de ani, dar ei îi plăcea să spună că era în vârstă; asta îi dădea posibilitatea să refuze cererile multor bărbați, care doreau să se însoare cu ea, și cu banii ei.

Ea îl împinse părintește pe un scaun și începu să-i pună șosetele și ghetetele. Lui Cole îi era lehamite de aceste îngrijiri ale ei, știa că le-ar putea face și singur, dar în

același timp îi cam plăcea această atenție. Poate că deja îmbătrânise. Își dădu seama de unde i se trage această idee, așa că vocea îi deveni tăioasă.

— Da, ce-i cu ea?

— Soră-sa a venit în oraș.

— Rowena? întrebă el, manifestând cam prea multă curiozitate.

— Cred că așa o cheamă. Cunoști toată familia?

— Nu știu nimic despre ele. Și nici nu mă interesează. Nu intră în preocupările mele.

Văzându-l atât de îmbufnat, proprietăreasa cea guralivă nu mai spuse nicio vorbă. Cole fu nevoit să reia discuția.

— Am auzit că arăta grozav.

Doamna Harrison se străduia să-și țină gura strânsă, să nu-i scape niciun zâmbet, căci îl știa pe Cole dornic de a afla totul. Nu prea reuși, dar amândoi pretindeau că ea vorbea pentru că așa voia, iar el o asculta din politețe.

— Este cea mai frumoasă femeie din lume. În mod sigur. Ar trebui s-o vezi. A sosit azi de pe drum, imaginează-ți! A coborât din vagonul personal și orice bărbat pe o rază de treizeci de metri se oprea din drum, încremenit. Când patru indivizi s-au repezit să-i ia bagajele, ea era atât de recunoscătoare, de ai fi zis că până atunci nu se mai oferise nimeni s-o ajute. Chiar surprinsă. Sunt sigură că o femeie atât de frumoasă n-ar trebui să se poarte ca rățușca cea urâtă. L-a cam trecut vârstă pentru asemenea fandoseli. După cum știi, are slugi care se bat să-i îndeplinească orice poftă.

Fără să știe prea bine de ce, Cole era nemulțumit de acest omagiu prelungit, adus frumuseții Rowenei.

— Da, sunt convins că e frumoasă, dar ce se aude cu domnișoara Latham? Tot acest tărăboi n-a supărat-o, nu?

— Vrei să spui că a fost strivită de flăcării care cărau bagajele? Aproape. Dar șeriful...

— Ce căuta acolo șeriful?

— A venit într-un suflet s-o întâmpine pe femeia cea frumoasă. Am să-ți spun

un gând murdar: dacă ea ar fi avut vreo înclinație spre necinste, ar fi putut face avere. Ea venea printr-o parte a orașului, toată lumea năvălea s-o vadă, iar partenerii ei ar fi putut devasta cealaltă parte rămasă pustie, ștergând-o nepedepsiți.

— Dorești să-mi împărtășești planurile tale criminale? Nu te-am întrebat despre gloata de cowboys tâmpiți care cred că orice femeie spălată este și frumoasă. Te-am întrebat despre domnișoara Latham și despre spărgătorii de la bancă. Să îți minte asta!

— Nu înțeleg de ce ești așa de arțagos, spuse ea, îndreptându-și spinarea, după ce i-a pus și a doua gheată. Îl privea cu coada ochiului. Doar dacă nu ți-a picat cu tronc acea mică domnișoară Latham.

— Nu mi-a picat cu tronc nicio femeie. Eram curios și atât. Dar el știa bine că nu era doar atât. La naiba! Nu se putuse abține! Îi era necaz pentru un fleac. Oare cum ar fi fost dacă ar fi semănat la chip cu frumoasa ei soră? Iar Rowena ce căuta aici în Abilene? Mai bine ar fi lăsat-o în pace, pe mica ei soră, modestă și neobservată cum era ea, în loc s-o urmărească peste tot prin țară, arătând tuturor ce mare diferență era între ele două!

— Te simți bine? îl întreabă proprietăreasa.

— Bineînțeles că mă simt bine, o repezi el. Apoi, chinându-se să-și bage ceasul în buzunar, aproape că-l scăpă jos. Se luptă cu un val de durere când îl apucă cu degetul de la mâna dreaptă, rănită.

— Ar trebui să treci înapoi, în pat.

— Iar tu ar trebui să-ți vezi de treburile tale.

Ea îi întoarse spatele ofensată. Era obișnuită cu bărbații care voiau să audă toate bârfele din oraș, pretinzând apoi că nu-i interesează. Dar proasta dispoziție a lui Cole depășea atribuțiile ei.

— Pune-ți singur haina, spuse ea, cu nasul pe sus.

CAPITOLUL 4

În clipa când Cole se pregătea să bată la ușa camerei din hotelul numit eufemistic *Suita prezidențială*, simți că-i vine s-o ia la fugă. Nu era treaba lui, nu avea nimic de-a face cu domnișoara Latham, cea cu limba tăioasă, sau cu grijulia ei soră. Doar patru ore trecuseră de când proprietăreasa îi povestise despre sosirea prea frumoasei surori mai mari a domnișoarei Latham și, în tot acest timp, Cole constatare că nimeni nu mai vorbea de altceva. Toți remarcau cât de dulce și de blândă era Rowena, trăsături atât de neașteptate, pentru incredibila ei frumusețe.

Deh, se gândi Cole, așa cum iepurele apare fără veste în fața vânătorului, sau un pistolar iese în calea altui pistolar, pe negândite, la intrarea în oraș.

Cei înzestrați cu frumusețe nu sunt conștienți de ea. Era sigur de acest lucru. Domnișoara Latham îi spusese că era considerat cel mai chipeș bărbat din Texas, titlu pe care, de ce să n-o recunoască, nu prea îl merita, îl numise astfel o ziaristă urâțică, la fel ca și domnișoara Latham. El ura această apreciere. Nu i-a surprins însă faptul că fusese numit astfel. Când Dumnezeu ți-a hărăzit frumusețea și toate capetele se întorc după tine, oamenii au de două ori mai multă considerație pentru tine. Copil fiind, Cole era asaltat de fete și chiar de femei, care doreau să-i mângâie părul negru și buclat.

După ce s-a făcut mare, femeile erau dornice să-i atingă trupul. Nu-și amintea să fi avut vreodată probleme să obțină orice femeie voia.

Așa au mers lucrurile, până săptămâna asta. Domnișoara Latham a fost prima care i-a spus că este... oare cum i-a spus? Fălcos? Sașiu?

Oricum, nu mai are importanță, își zise el. Ceea ce contează însă, era faptul că ea îi oferise o sumă de bani pentru o treabă – de altfel incredibil de stupidă, dar care trebuia făcută. Iar acum, cu o mână legată după gât și cu celelalte contracte anulate, el era nevoit să treacă la acțiune. Nu intenționa să pretindă că este căsătorit cu ea. Se părea însă că are nevoie să fie protejată de o soră atât de lacomă, încât n-ar fi fost mulțumită, până n-ar fi captat atenția oricărui bărbat, femeie sau copil din Abilene.

În cele două zile de când era în oraș, doamna Rowena Nu-Știu-Cum, părea că

vrea să ia legătura cu oricine. În magazine, la cârciumă și chiar la bordel, Cole auzea vorbindu-se doar de ea.

Nina îi spusese că a auzit că el, Cole, o cunoscuse pe sora ei mai mică.

„O cunoști, spusese ea, pe cuconița aceea mică și spălăcită, cu părul negru? Poți să-ți imaginezi că aceeași femeie a dat naștere la două fete atât de diferite? Nici nu-i de mirare că s-a prăpădit, după ce a născut-o, pe a doua“. Nina ținea morțiș să afle cum reușea Rowena să aibă părul atât de strălucitor și atât de mătășos. „Dacă ar fi de meserie, ar face milioane“, spusese Nina. „Ar trebui să-i sugerezi, asta“.

În câteva ore, Cole aflase destule despre talentata doamnă Rowena. Se părea că rămăsese singurul om din oraș care nu se îndrăgostise încă, de ea. Probabil că era singura persoană care o înțelesese. Frumusețea era un lucru ciudat. Când un om urât și unul frumos săvârșeau aceeași faptă rea, cel urât era mult mai aspru judecat, decât cel frumos. Cole observase acest lucru, de nenumărate ori. Văzuse cum membrii aceleiași bande de tâlhari, prinși în aceeași spargere, primeau sentințe după felul cum arătau. Când auzise că a fost prins în sfârșit, Wilson Fără Nas, Cole a fost sigur că acesta nu va avea parte de clemență. De altfel, Wilson a și fost spânzurat, după douăzeci și patru de ore de la capturare. În schimb, chipeșul Billy Whittier, de trei ori convinsese niște fete drăguțe să-l ajute să scape de tăvălugul justiției.

Iar acum, această încântătoare Rowena, prin frumusețea ei, convinsese întregul oraș. Iar ea deocamdată o ținea sub aripă pe micuța și blajina ei soră. Poate „blajină“ nu era cuvântul potrivit, pentru a o caracteriza pe domnișoara Latham, dar în comparație cu dorința mistuitoare a Rowenei de a fi cunoscută, ea era lipsită de caracter.

Totuși nimic din toate acestea nu explicau prezența lui acum la ușa camerei de hotel a domnișoarei Latham. Nu era prea convins că va primi slujba oferită de ea. Ce fel de ofertă era aceea, care nu-l solicita cu nimic? Se mândrise întotdeauna cu cinstea care-l caracteriza. Iar acum, nici măcar nu se putea gândi să accepte un angajament care nu-i cerea altceva decât să mintă. Nici arme, nici diplomație, doar o minciună, de la un capăt, la altul.

În momentul în care ridică mâna să bată la ușă, avu o viziune a ceea ce urma să vadă înăuntru: micuța domnișoară Latham care-i servea palme și șuturi superbe, co-

modei, răsfațatei sale surori.

Nu era pregătit pentru asemenea vedenii, așa că deschise ușa. Se aștepta la extravagante: o femeie drapată în mătase și dantele, cu chipul perfect alcătuit. În locul acestei imagini de vis, vederea Rowenei îl dezarmă. Chipul ei, acel chip minunat, unic, era luminos și cald. Avea aproape, o tonă de păr, împletit într-o coadă groasă ce i se odihnea pe un umăr. Ochii mari, de culoarea lacului în lumina lunii, nici verzi, nici cenușii, îl priveau cu o inocență dezarmantă.

— Bună, spuse ea, cu o voce scăzută, care trăda curiozitate și bunăvoință. După o secundă, chipul i se luminează. Ești domnul Hunter cel care i-a salvat viața lui Dorie. Oh, te rog să intri. E o onoare pentru noi. Te rog să iei loc. Dorie, privește cine a venit!

În tot acest timp Cole n-a scos un cuvânt. Fusese poftit înăuntru și i se oferise cel mai confortabil scaun.

Lângă el, au apărut ca din senin o măsuță, o sticlă de whisky și o țigară în foi. După câteva minute se simțea ca la el acasă, ca și când. Ar fi locuit confortabil acolo, dintotdeauna.

— Ce-ți face mâna? întrebă Rowena, aplecându-se spre el, plină de sollicitudine. Doctorul spunea că o să treacă mult timp, până îți vei putea folosi pe deplin brațul. Încă sunt uluită cum de ți-ai riscat viața pentru cineva pe care-l cunoșteai foarte puțin. Niciodată nu voi fi capabilă să-ți mulțumesc destul, pentru ceea ce ai făcut.

Cole se surprinse adâncindu-și zâmbitor privirea, în ochii ei uimiți. Când începu să vorbească, vocea lui părea a unui puștan.

— Zău că n-ai pentru ce! Orice bărbat ar fi făcut la fel. Își sorbi paharul cu whisky, constatând că era cel mai bun pe care-l gustase vreodată. Oare îl adusese cu ea, din Anglia? Iar țigara de foi era ușoară și aromată. Niciodată nu se simțise atât de bine.

— Orice bărbat? întrebă Rowena zâbind. Pe cât ești de priceput și curajos, pe atât ești de modest. Spune și tu, Dorie, nu e minunat?

Rowena se dădu un pas înapoi, pentru a-i permite lui Cole s-o vadă pe sora ei.

El realizează că fusese atât de orbit de frumusețea Rowenei, de ospitalitatea ei binevoitoare, ca să nu mai vorbim de felul măgulitor în care-l tratase, încât nici n-o observase pe domnișoara Latham. Dacă până acum o considerase o persoană plată, monotonă, pusă alături de strălucitoarea Rowena, aproape că nu se mai observa.

Domnișoara Latham stătea pe o parte, pe jumătate întinsă pe canapea, ținându-și în fața ei, piciorul bandajat. Privindu-i chipul, Cole își reveni, ca după un duș rece. Domnișoara Latham zâmbea insinuant, având pe față întipărită o expresie în genul: „Vezi, îți spuneam eu!“, care-l făcu să se simtă atât de mic, de parcă frumoasa Rowena i-ar fi retezat picioarele.

Cole deschise gura să spună ceva în apărarea sa. Nu pentru că ar fi fost acuzat, cât pentru faptul că între el și domnișoara Latham avusese loc o comunicare tacită, clară și puternică.

Își lăasă imediat paharul și țigara și sări sus de pe scaun.

— Am venit să văd cum se simte domnișoara Latham după lupta din clădirea băncii, spuse el. Sper că e bine. În timp ce vorbea, își reproșa în sinea lui felul cum îi vorbise Rowenei. Oare ce se întâmplase cu el? Mai văzuse până atunci destule femei frumoase, dar aceasta avea ceva aparte. Părea să aibă o influență neașteptată asupra oamenilor. Era pură ca razele soarelui dimineța, inocentă ca roua de pe iarbă, dulce ca...

— Rowena, sunt sigură că ai mai făcut o victimă, o auzi pe domnișoara Latham spunând.

— Vai, Dorie, cât ești de ridicolă, spuse Rowena. Domnul Hunter a venit să te vadă pe tine. Privește-l, nici nu-și poate desprinde privirea de la tine.

Încet, Cole își recăpătă luciditatea și, în timp ce se uita pe rând la cele două femei, când la una, când la cealaltă, constată că domnișoara Latham avusese dreptate: Rowena chiar își iubea sora, foarte mult. Îi trecu atunci prin minte că Rowena nu se gândise vreodată că sora ei mult iubită nu era cu nimic mai prejos, decât divinele frumuseți. De fapt, poate că Rowena privea pe toată lumea în acest fel.

El schimbă o privire rapidă, iscoditoare cu domnișoara Latham, fiind răsplătit cu unul din rarele ei zâmbete. Era caraghios, dar acest zâmbet palid îl făcu să se simtă

bine, așa cum nu mai reușise nimeni până atunci. O fi fost Rowena frumoasă, dar sora ei mai mică, așa lipsită de culoare, era cea deșteaptă!

— Doamnă... îmi cer scuze, nu-ți cunosc numele.

— Westlake, dar te rog, spune-mi Rowena. Am auzit atât de multe despre tine, încât mi se pare că te cunosc de când lumea.

— Adevărat? întrebă el încordat. Domnișoara Latham ți-a vorbit de mine? L-ar fi părut bine s-o prindă cu ceva pe domnișoara Latham. Era mult prea arogantă, pentru gustul lui, așa că s-ar fi bucurat să afle că și ea fusese la fel de impresionată de el, cum și el fusese de ea.

— Nu prea, spuse Rowena inocent. Dorie n-a scos un cuvânt despre tine, sau despre ce s-a întâmplat la bancă. Am aflat totul de la alții.

La auzul acestor cuvinte, domnișoara Latham își ridică ușor o sprânceană, dându-i de înțeles că știa la ce se gândise.

Pe naiba, această femeie îl scotea din sărite!

— Rowena, de ce ai venit aici? o întrebă el, ca un tată care-și controlează fiica. De fapt, nu asta ar fi vrut s-o întrebe. Nu avea nicio treabă cu domnișoara Latham și nici nu-i păsa de ea. Îl amuză ideea de a-i accepta oferta. Își dădea seama însă că nu era posibil, căci micuța domnișoară Latham îi stârnea doar dorința de a o extermina.

Rowena izbucni într-un râs cristalin, așa cum de fapt Cole și-l imaginase.

— Am venit s-o ajut pe sora mea să-și ducă la îndeplinire dorință, spuse ea, cu o candoare dezarmantă. Avea darul de a-l face să simtă că are încredere în el. Dorie n-ar putea niciodată să-și realizeze singură această dorință. Îi zâmbi așa de dulce, încât el simți că i s-au umezit șosetele. Înțelegi, domnule Hunter.

— Cole, spuse el.

— Ce drăguț din partea ta, remarcă ea, ca și cum i-ar fi făcut o mare favoare. Există un tip extraordinar în Latham, orașul unde am copilărit și unde Dorie continuă să locuiască și acum, care s-a îndrăgostit de sora mea mai mică, încă de mult, iar eu am de gând să fac tot posibilul s-o conving să vadă realitatea și să se căsătorească cu el.

Cole aruncă o privire rapidă spre domnișoara Latham, care își ținea capul în

jos, studiind ceva, pe fustă. Brusc, înțelese că între el și domnișoara Latham exista o legătură. Poate era ceva neînsemnat, dar el era aproape sigur că tot ce-i povestise despre viața ei, de spre sora sa, despre ceea ce simțea pentru această frumoasă femeie care dorea să-i conducă viața, toate acestea nu mai fuseseră povestite nimănui. Domnișoara Latham spusese că Hunter era un erou. El știa că nu era nici pe departe așa. Acum însă, simțea... simțea că ar putea acționa ca protectorul ei.

Poate așa ar fi oprit-o pe Rowena să se mai amestece, chiar dacă intențiile ei erau din cele mai bune.

— Dacă nu te supără întrebarea mea, spuse Cole, cine e acest bărbat cu care vrei s-o măriți?

— Alfred? întrebă Rowena, cu ochii strălucitori. E un bărbat încântător, foarte drăguț. Are cam un metru șaiszeci și cinci. Desigur, e scund, dar pentru Dorie e numai bine; ea e atât de micuță, nu e cât o cămilă, cum sunt eu, care am fost nevoită să-mi caut un bărbat de peste un metru optzeci. Dorie e atât de norocoasă că-și poate alege orice bărbat. Alfred are cam patruzeci și trei de ani și...

— Cincizeci și unu, spuse domnișoara Latham și vocea i se amplifică, de emoție.

— Da? Ei, câțiva ani acolo, nu mai contează. Important este ce se află în spatele acestor ani, iar Alfred este o bijuterie. Și se spune că este și foarte de casă. A fost căsătorit de două ori și a rămas văduv, bietul de el. Are trei copii. Dorie iubește copiii. Cu certitudine că s-ar găsi o cameră pentru ei, în casa aceea mare, care i-a rămas de la tata. Dar mai important decât toate este că Alfred e nebun după ea, o urmează pretutindeni. Sunt atât de potriviți amândoi.

— Ca două râșnițe: de sare și de piper, spuse domnișoara Latham cu dispreț.

— Se poate, Dorie! Pentru că Alfred nu are prea mult păr și are câteva semne din naștere, pe pielea capului, nu înseamnă că trebuie să-l asemeni cu o râșniță de piper!

Cole se strădui să-și ascundă un zâmbet, dar, când își ridică privirea spre domnișoara Latham; îi trecu râsul. Ceea ce părea pentru el o glumă, pentru ea nu avea nimic amuzant. Exista o explicație pentru care el nu-și întemeiase o familie, un motiv

pentru care la treizeci și opt de ani era necăsătorit. Părinții săi se urâseră grozav, unul pe celălalt. Mama lui fusese îndrăgostită de un fermier veșnic plin de praf și de noroi. Tatăl ei, însă, a silit-o să se căsătorească cu bărbatul ales de el. Nu întâlnise niciodată doi oameni care să se urască mai mult, ca părinții săi. La doisprezece ani, Cole plecase de acasă, fără să se mai întoarcă vreodată acolo. Dacă mai erau încă în viață, probabil că ai lui se urau și acum la fel de tare.

Privind-o acum pe Rowena, el era convins că tot ce-i spusese domnișoara Latham fusese adevărat. Rowena ar fi putut fermeca orice bărbat, pentru a-și mărita surioara cea searbădă. Dacă asupra lui Cole avusese această putere, își putea imagina cât îi fusese de ușor să-l convingă pe tipul bondoc și chel, care probabil nu văzuse nici măcar o femeie cât de cât arătoasă, darmito o frumusețe ca Rowena! Și, fără îndoială, că aceeași Rowena o putea determina pe liniștita domnișoară Latham să creadă că ea însăși este cea care-și dorește căsătoria cu acest bărbat, care-i amintea de o râșniță de piper!...

Cole își ridică paharul cu whisky, luă o înghițitură și își întoarse din nou privirea spre cele două surori. Rowena nici nu i se mai părea chiar atât de frumoasă ca la început. O găsea puțin cam prea tiranică. Iar domnișoara Latham nu era chiar atât de anostă, cum crezuse.

Era inteligentă și putea fi chiar nostimă, când voia. Ar fi meritat ceva mai mult decât un bărbat chel și bondoc, care să-i atârne trei copii de gât apoi să dispară, tocându-i averea.

Cole deschise gura să vorbească. Nici el măcar nu bănuia că va spune ceea ce a urmat. Tot ce știa, era că nu o putea lăsa pe domnișoara Latham să se mărite cu un bărbat pe care nu-l voia. Prin minte îi trecură zeci de imagini ale părinților lui, țipând unul la altul. Nimeni nu merita o viață ca asta, în special copiii.

— Iubito, vrei să-i spui tu, sau o voi face eu?

Domnișoara Latham îl privi consternată, neînțelegând la ce se referea.

— Toată lumea va afla cât de curând. Nu mai poți ține secret, continuă el, cu o voce mieroasă, de îndrăgostit, își ridică privirea spre Rowena și-i zâmbi dulce, cu acel zâmbet care le făcea pe femei să leșine. Sora ta și cu mine am hotărât să ne căsă-

torim.

Dorie sări în sus de pe canapea.

— Nu, te rog, nu trebuie să faci asta!

Rowena se uita de la unul la altul, la expresia sfidătoare a lui Cole și la figura lui Dorie, roșie de jenă. Camera se umplu de râsul încântător al Rowenei.

— Dorie, iubito, Îți spuneam eu că e un erou, dar nici eu nu-mi imaginam, cât de mare! Este la fel de cavalier, ca un prinț din poveste. Te-a salvat, iar acum se simte răspunzător pentru tine...

Se întoarse spre Cole.

— Totuși, domnule Hunter, grija mea pentru sora mea nu trebuie să te ducă atât de departe. Chiar dacă i-ai salvat viața, nu înseamnă că răspunzi de ea, pentru totdeauna. Dorie este acum în grija mea, așa cum era în grija tatălui nostru, când trăia.

Poate că era o urmă de cavalerism în el. Altfel cum s-ar explica faptul că i se zbârli părul pe ceafă, la cuvintele Rowenei. Aceasta vorbise despre domnișoara Latham ca despre o bătrânică sensibilă, îndrăgită dar inutilă. Iar, în realitate, domnișoara Latham nu era inutilă. Era la fel de vioaie la minte, ca o liceană. O femeie dintr-o mie ar fi putut înțelege la ce făcuse aluzie, atunci, în clădirea băncii, când i-a dat de înțeles că trebuie să scape de tâlhar. Nu numai că l-a înțeles, dar și-a păstrat cumpătul, găsind modalitatea de a-i distra atenția aceluia individ, iar apoi s-a mișcat tot atât de repede, ca un pește săgeată. Iar acum, iat-o pe soră-sa, care vorbea despre ea, ca și când domnișoara Latham ar fi fost ceva nefolositor, de care trebuia să se desotorosească, cât mai iute posibil.

— Te rog, încetează, începu Dorie, dar se opri căci Cole se ridicase în picioare și din câțiva pași traversă încăperea, apropiindu-se de ea.

Cole își puse mâna sănătoasă pe umărul ei.

— Acesta este adevărul, doamnă Westlake, sora ta și cu mine ne iubim și am hotărât să ne căsătorim. Cu mine se va căsători și nu cu altcineva!

Dorie ridică spre el o privire rugătoare.

— Nu, nu poți face asta. Eu am greșit când te-am întrebat. Se întoarse către sora sa. Rowena, e un mincinos! Cum s-ar putea îndrăgosti vreodată cineva, de mine?

Se răsuci apoi spre Cole.

— Nu e cazul să faci asta. Eu n-ar fi trebuit să spun, ce am spus. Ar fi trebuit să știu că așa ceva nu se poate. Rowena, am să-ți spun ce am făcut. Eu...

Cole nu știa cum s-o facă să tacă, dar trebuia s-o oprească. Nu mai suporta s-o vadă umilindu-se în fața prea frumoasei sale surori, a cărei expresie trăda faptul că nu credea nicio secundă că Hunter se îndrăgostise de anosta ei surioară.

Pe Cole îl enerva această privire.

— I-am cerut domnului Hunter să... începu Dorina, cu vocea greoaie, ca a unui copil care-și recunoaște minciuna, știind că urmează pedeapsa.

Fără să stea pe gânduri, Cole lăsă mâna sănătoasă să-i alunece pe sub brațele ei și o ridică în sus spre el. Era atât de micuță, ușoară și fragilă, ca un fulg. Trebuia cu orice preț să-i oprească vorbele și, în afară de a-i acoperi gura cu palma, nu mai știa cum ar putea s-o facă să tacă. Așa că o sărută. Nu era un sărut pasional, nici măcar un sărut adevărat, era doar un sărut de circumstanță: greoi, cu gurile închise, fără afecțiune.

Brusc se desprinsese, întorcându-se sfidător spre Rowena.

— Ei și acum, nu crezi că...

Dar chipul i se acoperi de uimire, își înghiți cuvintele privind la femeia pe care o ținea strâns în brațe. Ea rămăsese lipită de el. Picioarele nu-i mai atingeau podeaua, iar trupul îi era moale ca al unei păpuși de cârpă. Îl privea cu ochii larg deschiși și încremeniți de surpriză.

Preț de un minut, timpul se opri, pentru Cole. Nu înțelegea ce se întâmplase, dar sărutul pe care-l împărțise cu această femeie, dacă putea fi numit sărut, acel gest era diferit de oricare alt sărut pe care-l experimentase. Sărutase sute de femei în viața lui. De fapt, chiar îi plăcea să sărute și n-a ratat nicio ocazie care i se oferise, fie că era cârciumă, sau în spatele bisericii. Dar acest sărut era ceva deosebit.

Ca și când Rowena n-ar fi fost acolo, ca și când el și femeia pe care o ținea în brațe ar fi fost singurii oameni pe pământ, el se întoarse din nou spre ea și o sărută cu adevărat.

O trase mai aproape de el și simți imediat că nu era așa de uscată cum crezuse.

Dimpotrivă, avea rotunjimi încântătoare, iar statura ei mică îl fermeca. Era atât de micuță, încât ar fi putut s-o acopere cu totul cu trupul său, dacă nu i-ar fi fost teamă că o pulverizează în interiorul brațelor lui.

O sărută întâi delicat, abia gustându-i prospețimea, puritatea. În mintea lui, nu era nicio îndoială că era primul bărbat care o atinsese, care o strângea în brațe, care își lipise buzele de ale ei. Își aminti cât de ostilă și de arțăgoasă fusese la prima lor întâlnire. Îi era cu neputință să recunoască în femeia blândă pe care o ținea acum în brațe, pe cea de atunci. I se dăruia într-un fel, în care nicio altă femeie n-o mai făcuse. În sărutul ei era ceva greu de definit, ceva ce el nu simțise până atunci. Dacă n-ar fi cunoscut-o destul de bine, ar fi putut crede că e dragoste. Dar nu era posibil. Între ei, nu era nimic.

Mâna bolnavă îl durea, dar n-o mai simțea. O cuprinse cu ambele brațe, apoi folosindu-și mâna stângă, îi întoarse capul pentru a-i simți mai bine buzele. Îi sărută cu tandrețe buza de sus, convins fiind, că niciodată nu gustase ceva mai dulce.

Au trecut câteva minute, până când a auzit vocea Rowenei, Judecând după tonul ei, trecuse cam mulțisor, de când încerca să-și facă simțită prezența.

Revenindu-și cu greu, el se întoarse spre Rowena, văzând-o ca prin ceață, parcă era la mare distanță. Încă o mai ținea pe Dorie, strâns în brațe. Nu-i venea să dea drumul acelui trup ușor, mlădios. Pa lângă asta, ea era atât de moale, încât s-ar fi prăbușit, dacă o lăsa din brațe.

— Doamne, Dumnezeu, spuse Rowena, cu vocea gătită de emoție. Mă gândeam să arunc o găleată cu apă rece pe voi. Încercă să glumească, dar nu se amuza nici meni, căci avea în fața ei doi oameni foarte tulburați.

— Da, eh, eu... începu Cole, bâlbâindu-se ca un școlar. Trupul din brațele lui începu să prindă substanță și își dădu seama că domnișoara Latham își pusese palmele pe umerii lui și îl împingea destul de tare.

— Domnule Hunter, îi spunea, în timp ce încerca să-l îndepărteze, te rog, dă-mi drumul.

Când mintea lui Cole începu să funcționeze se simți foarte jenat.

— Da, sigur... zise el, apoi îi dădu drumul domnișoarei Latham, ca și când fă-

cuse ceva interzis. Aceasta căzu pe spate, pe canapea, cu un zgomot surd. Nu se aplecă s-o ajute. De fapt, abia se abținea să nu ia din nou în brațe.

— Văd că vă iubiți, spuse Rowena. N-am știut că asta-i situația. Dorie, cum ai putut să-mi ascunzi acest lucru? De ce nu mi-ai spus? Mai lăsat să cred că domnul Hunter n-a avut niciun alt motiv să te salveze din mâna tâlharilor, decât că avea conștiință, că era altruist, că era...

— Un nebun, spuse Cole încercând să-și revină. Își trecu mâna peste ochi, aruncând pe furiș o privire spre domnișoara Latham, care era la fel de năucită, ca și el. Dacă lui, un bărbat cu experiență, nu i se mai întâmplase așa ceva, ei, în mod sigur nu i se întâmplase.

— Știți ce cred că ar trebui să faceți voi doi? îi întrebă Rowena cu vocea cuiva care n-a întâlnit niciodată vreun obstacol. Cred că ar trebui să vă căsătoriți chiar acum. În clipa asta.

Dorie începuse să-și revină.

— Rowena, dar este ridicol! Domnul Hunter...

— Da, se trezi Cole spunând. Ar fi grozav.

Rowena le vorbea, străbătând camera cu pași mari.

Nici nu observă ultima remarcă a surorii sale.

— Mergem chiar acum la biserică și...

— Nu! Dorie aproape că țipa, iar cei doi se întoarseră brusc s-o privească. Stătea în picioare, cu pumnii strânși.

— Dorie, glezna ta!

— Rowena, n-am nimic la gleznă, decât o vânătaie. Pentru o vânătaie nu se stă în pat. Se întoarse către Cole. Îmi cer scuze, domnule Hunter, pentru sora mea. Ei îi place să facă ordine în viața altora și, cum aici n-are nici copiii, nici soțul, m-a găsit pe mine, iar acum și pe dumneata. Ea își îndreptă spatele și îl privi mândră. E drept că noi doi am vorbit despre... despre anumite lucruri, dar asta era acum câteva zile. Acum, treburile s-au schimbat.

— Ce s-a schimbat? întrebă el sec.

Bineînțeles, totul era la fel. De fapt, era foarte real și din ce în ce mai clar.

Rowena venise în Texas s-o mărite pe nesuferita ei surioară și-și pusese în gând să facă tot posibilul, pentru aceasta. Ori o mărita pe Dorie cu un bărbat chel și în vârstă, ori cu un pistolar, pentru ea, era indiferent.

— Rowena, spuse Dorie încet. Poți să ne lași puțin singuri? Trebuie să vorbesc ceva cu domnul Hunter.

Rowena începu să râdă, într-un fel pe care Cole îl găsi vulgar.

— Nu sunt sigură că ar trebui să vă las singuri, păsărele îndrăgostite. Cel puțin până la nuntă!

Cole avea prea multă experiență, pentru a putea fi dat gata de o femeie în acest fel, ca și când ar fi fost olog și ar fi avut nevoie de însoțitor. Așa că îi aruncă o privire semnificativă, privire care pe mulți bărbați îi făcea să priceapă că nu e de glumit cu el.

— Eu... ei, cred că am să aștept afară, spuse Rowena, părăsind camera în mare grabă.

Când se convinse că Rowena era dincolo de ușă, Dorie începu să vorbească.

— Doamne Hunter, acum câteva zile, am fost nebună să-ți vorbesc în cel mod. Eram singură în Latham și cred că mă cuprinsese panica, la primirea scrisorii de la sora mea, prin care mă anunța că are de gând să vină în America și, apoi în Texas, ca „să mă căpătuiască”, după cum se exprima. Când își pune ea ceva în gând, nu-i stă nimic în cale. Îmi mai scria că fusese sigură că, după moartea tatălui meu, mă voi îngropa în cărțile mele, fără să văd pe nimeni, cât despre căsătorie, ce să mai vorbim! Rowena a considerat întotdeauna că tot ce-i place ei trebuie să placă și altora. Ea e fericită ca femeie măritată, așa că și eu ar trebui să fiu.

— Doar prin căsătorie, poți avea cei șase copii, pe care ți-i dorești.

— Da, sigur, numai că la vârstă mea, aproape treizeci de ani, sunt cam bătrână să-mi mai întemeiez o familie.

— Deci avea dreptate sora ta că ți-ai propus să-ți îngropi viața. În timp ce vorbea, el o privea insistent, li era greu să recunoască în persoana din fața lui pe cea care îi stârnise senzațiile puternice de adineauri. Ea părea împietrită, dar sufletul îi era altul. Cole se surprinse zâmbind. Ar trebui probabil s-o viziteze mai des pe Nina. Nu-

mai că acum, în comparație cu puritatea domnișoarei Latham, cunoștința lui cu Nina, felul ei plicticos de a fi, faptul că vorbea când nu trebuie, toate astea i se păreau mizerabile.

— Nu e treaba ta, sau a surorii mele, ce fac eu cu viața mea, spuse brusc Dorie.

Cole recunoscă că avea dreptate. Mai știa că ar trebui să plece, fără să se mai uite înapoi. Dar, după tot ce a făcut, ce ar urma? N-ar fi trebuit să plece de acasă, la doisprezece ani, n-ar fi trebuit să tragă cu arma. Dacă n-ar fi încercat să salveze această femeie uscățivă din mâinile hoților de la bancă, el n-ar fi fost acum aici, n-ar fi sărutat-o, nu s-ar fi simțit că acum.

Și mai era ceva. Această femeie avea un mod de a fi care-l intriga. Probabil că și petrecuse prea mult viața, alături de femei de proastă calitate. Poate că toate femeile „bune” erau ca ea, dacă le-ar fi cunoscut. Dar se îndoia. Poate că problema era că ea îl provocase, iar el nu era capabil să întoarcă spatele unei provocări. Era suficient să-i spună cineva „Cole, nu vei fi niciodată în stare să faci asta”, și i se zbârlea părul de pe spinare și de pe gât. Știa sigur că trebuia să facă exact ceea ce provocatorul îi spusese că nu e în stare.

Domnișoara Latham părea că-i citește gândurile. Părea să înțeleagă că el începuse să creadă că voia această căsătorie. Ea respiră adânc și, după ce se relaxă, îl privi foarte calmă, privire care-l făcu pe Cole să realizeze că era chiar mai drăgălașă decât crezuse la început.

— E foarte onest din partea ta, dar acum trebuie să-ți cer să fii rezonabil. În lumina celor întâmplate, ar trebui să înțelegi că noi doi nu putem pretinde că suntem logodiți. Nu e posibil.

Avea ceva, femeia asta, care-l făcea să amețească.

N-avea habar despre ce vorbea ea. Tot ce știa era că tare ar mai fi vrut s-o sărute din nou. Oare ceea ce se petrecuse între ei fusese o șansă? Ceva ce se poate întâmpla doar o singură dată?

— De ce nu e posibil? De ce?

— Atracția unuia față de celălalt a schimbat tot. Nu mi-am imaginat că între noi doi ar putea exista vreun magnetism. Eu nu sunt atrasă de bărbații care sunt niște

criminali. Poți să fii sigur că tot ceea ce eu... noi am simțit m-a șocat și pe mine, la fel de mult, ca pe tine. Având în vedere această atracție, eu consider că nu e posibil, sub niciun motiv, să mai fim împreună. Urmărilor probabile sunt mult prea îngrozitoare, ca să mă pot gândi la ele.

Cole privi lung la paharul de whisky de pe masă. Din păcate era gol. Simțea o nevoie disperată, în acel moment, de băutură. Oare despre ce naiba vorbea această femeie? Care urmări?

Ea îl privea foarte liniștită.

— Domnule Hunter, consider că totul a fost o greșeală. Greșeala mea. Ți-am spus că eram panicată de vestea sosirii iminente a surorii mele. Am născocit atunci o schemă, care s-a dovedit foarte naivă. Îmi pare rău că am generat toate acestea și aș vrea să le pun capăt.

— Care urmări? repetă el, străduindu-se să înțeleagă despre ce vorbise ea. De obicei, le înțelegea pe femei; așa cum de obicei înțelegea limba engleză.

Ea oftă, căci era nevoită să explice un lucru atât de simplu.

— Când ne-am... oh, sărutat, între noi a existat o foarte mare atracție. La care nu m-aș fi așteptat. N-am simțit-o în ziua când te-am întâlnit în camera ta. Dacă te căsătorești fictiv cu un bărbat față de care nu simți o atracție, nu e nicio problemă. Dar o căsătorie falsă cu cineva care vrea să... să...

Citi pe chipul lui frumos că tot n-a înțeles, și atunci continuă:

— Copiii, domnule Hunter, copiii, spuse ea brusc. Se strâmbă. Probabil pentru unul ca tine e greu de înțeles că... că drepturile maritale, ca să le spun așa nu sunt exercitate de plăcere. Ceea ce fac un bărbat și o femeie conduce la procrearea copiilor. Bazată pe senzațiile pe care le-am avut amândoi în timpul aceluia unic sărut, cred că dacă ne-am petrece un timp mai îndelungat împreună, am... am, ei bine, am sfârși-o în pat și, mi-e teamă să am un copil cu tine. Nu-mi pot imagina un tată mai rău decât tine, asta e, dacă ai sta prin apropiere, ceea ce mă îndoiesc. În orice caz, nu vreau să cresc singură un copil, dar și mai puțin vreau ca pruncul meu să aibă un tată care nu știe altceva decât să pună pușca la ochi.

Cole se holba la ea, era tot ce putea face în acel moment.

— Mai există vreun strop de whisky pe aici? întrebă el răgușit. Așteptă apoi ca ea să-i întindă sticla. Spre deosebire de sora ei, care-i turnase băutura grațios într-un pahar, ea îi întinse toată sticla, având pe chip expresia unei profesoare, care se putea traduce cam așa: „Pricepi ce vreau să spun?”

Deși nu-i venea ușor, Cole puse sticla jos, apoi se așeză și el greoi, pe un scaun privind-o pe Dorie. E clar că nu era o fricoasă. Nu-i spusese că-l urăște și nici nu negase că vrea să se culce cu el. Dimpotrivă, îi mărturisise că nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să facă dragoste cu el, dar dacă o făceau, ar fi putut avea un copil, iar el ar deveni cel mai nefericit tată. Din câte își amintea, nimeni nu mai formulase până atunci posibilitatea ca el să devină tată. În cel mai rău caz, era considerat cel mai rapid trăgător, mediator și, din timp în timp, amant. Niciodată încă nu fusese privit ca posibil tată al unui copil care nu exista încă.

Poate că îmbătrânise. Nu era un fel normal de a fi, pentru o femeie. Își amintea de femeie care, după primii doi nasturi descheiați la bluză, încetau să mai gândească. După ce săruta o femeie și-i străbătea pe amândoi un curent ca un fulger, asemănător celui simțit cu câteva minute în urmă, niciunul din ei nu mai era în stare să gândească în următoarele două ore. Era inconfortabil. Fără gânduri. Pasiune. Pasiune de modă veche.

Nu însă cu searbăda micuță domnișoară Latham. Cu ea nu există pericolul lipsei de control. Se dădea înapoi din fața pasiunii și spunea că și-o dorește, dar fără consecințe.

Era desigur, foarte cerebrală. Singura femeie cerebrală pe care o cunoscuse, nu era însetată, nu curgea foc în venele ei. Dar Dorie era. El o simțise. Cu toate acestea, era capabilă să se controleze.

— Domnule Hunter, te simți bine?

Nu, ar fi vrut el să spună. Nu se simțea bine. Se simțea bine până să o întâlnească pe această femeie. Acum însă începuse să se îndoiască de tot. Era necesar să se încurajeze singur că viața nu-i fusese o irosire inutilă. Se simțea aerian. Nu voise casă. Niciodată nu avusese. Nu pentru că nu și-ar fi dorit-o, ci pentru că o casă însemna să se stabilească într-un loc. Nu se gândise niciodată că ar fi fost un tată mai

rău decât oricare alt bărbat, dacă ar fi făcut un copil. De fapt, îi plăcea să creadă că are puține lucruri de spus unui copil. Și, în niciun caz, despre arme. Nu era prea școlit și îi plăcea să treacă mai repede peste acest capitol.

Imediat, deveni foarte important pentru el, să o facă să înțeleagă că era ceva mai mult decât un pistolar. Și un erou. Se simțea măgulit, când era numit erou. Când ea îi spusese însă, „erou“, sună mai degrabă a „persoană fără judecată”, care nu se gândea la consecințele viitoare ale acțiunilor sale.

— Oare cum am să rezist, până mi se vindecă brațul?

Ea îl privi uimită.

— N-am idee. Vrei bani? Vreau să spun că e vina mea, că tu... Ei, de fapt nu e numai vina mea, dar într-un fel, mă simt responsabilă pentru că ai fost rănit. Poți să-ți dau o poliță.

— Nu vreau mila ta. Vreau o slujbă. Ea zâmbi palid, un zâmbet șters, singurul de care era capabilă, se gândi el.

— Cu prima ocazie când voi vrea să ucid pe cineva, să fii sigur că pe tine te voi angaja.

Cole trebuia să recunoască faptul că femeia îi intrase pe sub piele, așa cum nu reușise nicio alta până atunci.

— Eu nu ucid oameni, spuse el brusc.

— Sigur că nu, cu un braț în starea de acum. Gura i se strânse într-o linie subțire. Domnule Hunter, am vorbit despre viitorul tău, acum câteva zile, înainte de a se fi întâmplat toate astea și atunci viitorul nu te îngrijora atât. Chiar încercam să te avertizez că ți s-ar putea întâmpla ceva de genul ăsta.

Oare de ce se simțea ca atunci când îi vorbea maică-sa? Ea avea obiceiul să zică: „Ți-am spus că s-ar putea întâmpla, dar n-ai vrut să mă ascuți. Trebuia să faci ca tine. Nu ascuți niciodată, pe nimeni”.

Cole își trecu palma peste ochi. Dacă ar fi ucis pe cineva, atunci, pe această femeie ar fi ucis-o. Dar nu. Exista ceva și mai rău, decât s-o ucidă, iar el se hotărî să-i facă o demonstrație.

— Domnișoară Latham, mi-ai oferit o slujbă. Ți-o accept.

Era rândul ei să se așeze.

— Nu, șopti ea, e o greșeală.

El simți cum începe să-și recapete puterile.

— Domnișoară Latham, spune-mi, cum îți petreci timpul?

— Poftim?

— Timpul. Cum își petreci timpul, când ești acasă, la Latham? Nu te văd lucrând pământul ca o țărancă. Nu te văd organizând petreceri și ceaiuri în grădină. Ce faci tu în acel oraș, de când te-a părăsit tatăl tău?

Era rândul ei să-l privească surprinsă...

— Văd că și tu ai făcut ceva investigații.

Pe toți zeii! La un asemenea compliment făcut de această mică uscătură, simți că-l trec căldurile. Trebuia să-și vină în fire, așa că o lăsă să continue.

— Sunt latifundiar spuse ea, apoi făcu o pauză. Cole îi putea observa emoția pe figură. Deci nu era un jucător chiar atât de bun de pocher.

— Tata mi-a lăsat mie orașul Latham, căci Rowena are un soț bogat. Făcu o pauză. Tata nu credea că-mi voi găsi vreodată un soț, fie el bogat, sau sărac, așa că mi-a lăsat un suport material destul de modest. Oricum, Latham este un oraș mic, care n-ar exista dacă n-ar fi calea ferată. Cele câteva magazine și case, sunt ale mele.

— Ești perceptor? își dădu seama că e o josnicie din partea lui, dar voia să o facă să se simtă neînsemnată, așa cum și el îl făcuse nedemn.

— Și reparator de acoperișuri și ascultător de motive, de ce au întârziat dărilor, și, cam totul în acel oraș. Dacă-mi permiți să-ți dau un sfat, domnule Hunter, dacă îți oferă cineva un oraș, să nu-l iei!

El izbucni în râs.

— Am să țin minte. Nu mi-a dat nimeni până acum acest sfat. Privi o clipă spre ea, așa cum stătea acolo, cu mâinile adunate în poală. Am impresia că ai nevoie de un bărbat din mai multe motive, decât acela de a o face pe sora ta să te lase în pace.

— Așa este, zise ea, privindu-l ca și când i-ar fi spus că nu e prea isteț. Știu asta. Îmi doresc foarte mult un soț. Îmi doresc să am un bărbat care să mă scutească de administrarea orașului Latham. Tatăl meu era omul care nu permitea nimănui să

stea degeaba. Era un... Părea că-și caută cuvântul potrivit.

— Un tiran?

— Exact, spuse ea, privindu-l cu ochi scânteietori, aproape prietenoși. Era un tiran îngrozitor. Îl iubeam, dar eram în același timp terorizată de el, ca și ceilalți. Bineînțeles, cu excepția Rowenei. Dar asta e altă poveste. Tata spunea că niciuna din fiicele lui nu are tărie de caracter, că sunt prea blânde, dar că, până la urmă, eu nu mi voi mărita, ca Rowena, ca să dau orașul pe mâna unui ticălos, care vrea doar banii mei.

— De ce nu? întrebă Cole, știind că era o întrebare ridicolă.

— Tata spunea că sunt mult prea cerebrală, ca să mă mărit cu un ticălos. Spunea că ar trebui să mă mărit cu un bărbat cu mintea sănătoasă și foarte judicios.

— Și atunci de ce nu te măriți cu râșnița de piper? nu se putu el abține.

— Alfred n-ar fi avut habar cum să fie dur cu chiriașii. Am încercat să-i explic Rowenei că Alfred muncește acum din greu pentru că n-are încotro. Dacă ar avea banii mei, el n-ar mai mișca un deget. Sub învelișul de om harnic, se ascunde un bărbat foarte delăsător. Vreau să găsesc un om care să muncească, unul care să se lupte cu chiriașii tatălui meu, în timp ce eu să stau acasă.

— Ți-ai plănuit viața, până în cele mai mici amănunte.

— Desigur. Dacă nu te planifici, îți treci viața plutind în derivă. Asta merge la tinerețe, dar nu suntem veșnic tineri.

Cole se foi pe scaun.

— Dacă nu te deranjează, aș vrea să te întreb ceva personal. Nu-i așteptă permisiunea. Ai făcut ceva care să nu fi fost cerebral?

Ea nu șovăi.

— **I-am** cerut unui pistolar să se căsătorească cu mine.

Cole tresări speriat. Pentru o clipă, nu mai spuse nimic. Căută în fundul buzunarului și găsi o țigară în foi, dar era imposibil să o țină și să o aprindă, cu o singură mână. Poate era vanitos, dar era obișnuit ca femeile să-i acorde atenție. Oricare altă femeie din lumea asta, fiind în cameră cu el, ar fi zburat să-l ajute să-și aprindă țigara. Domnișoara Latham însă îl urmărea nemișcată, fără să-i ofere ceva. Enervat aruncă

țigara neaprinsă, pe măsuța de lângă scaun.

— Ai dreptate, domnișoară Latham. Ai dreptate în toate. Încep să simt cum zilele mele de ucigaș cu sânge rece se apropie de sfârșit. El ezită, dându-i timp să-l contrazică, dar ea tăcu. Oare de ce nu facem noi doi o înțelegere? Eu te ajut pe tine, tu, pe mine.

— Ce vrei să spui?

— Acum câteva zile ai venit la mine, pentru că voiai s-o faci pe sora ta să creadă că ai deja un soț și astfel să te lase în pace să-ți vezi de... cercetările tale, parcă așa le-ai spus.

Aștepta ca ea să-l aprobe.

— Voiai să-ți termini cercetările pentru găsirea unui soț potrivit, un bărbat care să te ajute să strângi chiriile, să țină piept văicărelilor chiriașilor și să fie un tată tandru pentru copiii tăi. E corect?

— Da.

— Eu, am nevoie să locuiesc undeva, timp de câteva luni, până mi se vindecă brațul. De asemenea ar putea fi interesant să începem o afacere.

— Înțeleg. Dar având în proprietate un oraș, e greu de făcut o afacere.

— Poate aș putea încerca să deschid o cârciumă. Și, când toate astea vor lua sfârșit, aș putea să-mi cumpăr un teren și să mă stabilesc.

— Nu cred c-o să meargă.

— De ce nu? întrebă el.

— Pentru că... știi tu. Nu cred că vom reuși să stăm prea mult timp.

Cole nu-și putea crede urechilor. Poate datorită concepțiilor sale, nu alergase niciodată până atunci după femei. Ele veneau întotdeauna la el. Desigur pretindeau că întâlnirile cu el erau întâmplătoare, deși nu erau. El nu făcea altceva decât intra în oraș și în câteva ore mai multe fetițe drăgălașe se postau acolo unde puteau fi văzute de el. Iar acum, iat-o pe această femeie pipernicită, care recunoscuse că n-o voia niciun bărbat, cu excepția unui bondoc, chel, cu pete pe cap, și acesta probabil, doar pentru banii ei, tocmai ea, afirma că el, el, Coleman Hunter, n-ar fi în stare să se stăpânească dacă stă prea mult timp în preajma ei.

— Crede-mă, domnișoară Latham, spuse el cu un sarcasm mușcător, reușesc să-mi păstrez controlul „Chiar dacă ar trebui să vizitez bordelul de șapte ori pe săptămână”, se gândi el. Această femeie era prea de tot! Insinuând că și-ar pierde stăpânirea de sine, în preajma ei, era mai mult decât putea el suporta. Voia cu orice preț să-i demonstreze, cât îl judecase de greșit.

— Așa cum o știu eu pe Rowena, ea nu va părăsi Texas-ul, până nu ne va vedea căsătoriți, continuă ea pe neașteptate, gândurile lui Cole. Dacă falsa noastră logodnă va dura patru ani, ea va sta aici și va aștepta patru ani. Sora mea poate părea blândă și dulce, dar este din oțel pe dinăuntru.

— Oare cum putea tatăl vostru să creadă că fetele lui sunt blânde? murmură Cole.

Cole știa că în ochii domnișoarei Latham cunoștințele și deprinderile lui nu făceau doi bani. Viața îl învățase însă să ia decizii rapide. Poate și cuvintele ei, poate și faptul că era țintaș, poate amândouă îl făceau să vadă astfel lucrurile. Lăsând la o parte banii, oare cu ce se va ocupa, până i se va vindeca brațul?

Ea nu-și îngăduia să dorească să-și ducă până la capăt originala propunere, dar Cole observase, când ochii au trădat-o, că se simțea vinovată, când venise vorba de brațul lui. Cole nu simțise niciodată altceva decât blândețe față de femei, dar aceasta îl stârnise. Se hotărî rapid că trebuie să uzeze de tot ceea ce începuse să cunoască în legătură cu ea. Dacă o credea pe Rowena un tiran, atunci înseamnă că nu-l văzuse niciodată pe Cole Hunter, în acțiune!

— E-n ordine, domnișoară Latham, din moment ce nu ai niciun motiv să te simți responsabilă pentru ce mi s-a întâmplat, înseamnă că, exceptând ceea ce mi-ai plătit acum câteva zile, toți banii pe care îi am sunt doi dolari și douăzeci și cinci de cenți. Și chiar acesta era adevărul, dar el fusese altă dată în situații și mai proaste. Găsea, totuși întotdeauna pe cineva care să mizeze pe el, la jocul de pocher. Și cum era norocos, câștiga suficient cât să trăiască. Dar. Nu trebuia să știe ea, toate astea.

— După părerea mea, îmi ești datoare.

— M-am oferit să-ți plătesc.

— Și ți-am spus că nu vreau milă. Vreau să învăț o meserie. (Cam tot atât de

mult cum dorea ciumă bubonică.) Nu-și putea imagina cum i-ar sta ca negustor, chiar dacă în magazin s-ar fi vândut bere. Datorită ție, am descoperit posibilitatea de a învăța ceva care să-mi folosească peste câțiva ani. Pentru prima dată, mi-am dat seama că modul meu de viață mă conduce la degradare și moarte. Am întrezărit posibilitatea de a deveni un om respectabil. Am văzut calea de a deveni mai bun, de a duce o viață ca lumea. E prima dată când mi s-a oferit o asemenea șansă și, contrar părerilor tale despre mine, nu sunt nebun. Domnișoară Latham, vreau să profit de acest prilej.

Cole se gândi că și-a ratat cariera. Poate ar fi putut fi predicator sau vânzător de piei de șarpe, sau senator. Ei, și cum era umflat de ifose ca un balon, se gândi că ar fi putut fi chiar președinte, mai înainte ca ea să poată spune o vorbă, el continuă, ducându-și gândul până la capăt:

— Vreau să te întreb ceva. Câți bărbați te-au sărutat?

Ea se holbă la el.

— D... Doar tu.

— Așa am bănuț și eu. Se pare că înțelegi că există ceva special între noi, ceva aparte. Te asigur că nu e așa. Experiența pe care am trăit-o noi e aceeași pentru toți bărbații și femeile care se sărută. Dacă te-ai fi sărutat cu domnul Piper al tău, ai fi simțit același lucru. Ea încercă să-și ascundă dezamăgirea. Dar se citea pe fața ei, iar privirea pe care o avea aproape că l-a determinat să-și retragă minciuna. Dar n-a făcut-o. Ai impresia că dacă vom sta mai mult timp împreună, nu voi mai fi în stare să mă stăpânesc și voi muri, dacă nu fac dragoste cu tine. Nimic nu e mai departe de adevăr ca acest gând.

El continuă, nelăsând-o să scoată un cuvânt:

— Domnișoară Latham, își ofer o propunere de afaceri: mărită-te cu mine pentru șase luni și lasă-mă să-ți conduc orașul în acest timp. La sfârșitul celor șase luni, dacă am muncit satisfăcător, vreau să-mi dai cinci mii de dolari. Va fi riscul vieții mele.

— N-ar fi mult mai simplu, să te angajez ca responsabil la strângerea dărilor?

Al naibii să fie! Această femeie avea un fel dezarmant de a vedea adevărul gol, goluț! El zâmbi ușor.

— În afară de cazul când, fiind mai mult decât un responsabil cu strânsul birului, sora ta, și-ar vedea de drum. El își arcui o sprânceană. Poate voi fi invitat la nunta ta cu Alfred. Îl vor însoți și copiii? Apropo, ce vârstă au copiii lui?

— Băieții lui au douăzeci și cinci, douăzeci și trei și douăzeci de ani, spuse ea.

Pentru un moment, Cole rămase atât de uluit de această informație, încât nu mai scoase un cuvânt.

— Nu sunt chiar bebeluși, nu-i așa? spuse el încet, gândindu-se că această femeie micuță nu era deloc ceea ce părea la prima vedere. Când s-au întâlnit prima dată, a crezut că ea nu are nevoie de nimeni; i se părea capabilă să-și poarte singură de grijă și unei jumătăți din populația globului, de deasupra. Acum abia, începuse el să aibă un tablou clar al motivelor care au împins-o să ceară în căsătorie un pistolar.

Pe de o parte, Cole știa că are sânge de „erou” în el, începuse să urască acest cuvânt, așa că se simțea oarecum protectorul ei. Soră-sa încerca s-o mărite cu un bărbat puturos, care avea trei băieți mari. Fără îndoială că s-ar fi mutat toți patru în casa ei, i-ar fi luat orașul și i-ar fi cheltuit banii.

Cole obosise să vorbească, să argumenteze. Aproape brusc, simți un val de simpatie pentru Rowena. Nu era de mirare să-i era teamă să-și lase sora lipsită de apărare, singură, într-o casă atât de mare, la cheremul oricărui căutător de aur din țară. Nu era de mirare că încerca s-o forțeze să se mărite cu un bărbat, care ar fi putut s-o protejeze. Greșeala Rowenei era că socotise că un bărbat în vârstă, cu trei băieți mari, era potrivit pentru această treabă...

— Te vei mărita cu mine, înțelegi? După aceea, poți să mituiești un judecător, ca să anuleze căsătoria, dacă vrei, dar acum avem nevoie unul de altul. Tu ai nevoie să fii protejată de bine intenționată ta soră, iar eu am nevoie de un loc unde să-mi atârן pălăria, până mă însănătoșesc. În timp ce-și încheia discursul, el își încleștă mâinile pe brațele ei și o săltă de la podea. Erau acum nas, în nas. Și să nu mai scoți o vorbă despre copii, sau despre faptul că aș fi un criminal, orj despre orice altceva. Voi face ordine în acel oraș al tău. Se pare că chiriașii au dus-o bine cu tine, la plata cu întârziere a cotelor.

— Ai de gând să-i împuști? întrebă ea, cu sufletul la gură. Oare ținea morțiș să-

l înfrunte sau o făcea fără să se gândească?

— Poftim, spuse el, cu vocea plină de mânie, în timp ce începuse să-și descarce pistolul prins la brâu. Îl jignise prea tare. De fapt, durerea îi săgeta brațul și simți cum rana începu să-i sângereze, în timp ce-și smulgea arma. Putea să și moară, însă, nu s-ar fi lăsat până nu-și ducea până la capăt, gestul de bravadă. Era amețit de durere când îi întinse centura, ca pe o ofrandă și numai voința de fier, îl mai ținea în picioare. Îți dau arma mea, zise el. N-am s-o folosesc, ca să strâng datoriile în orașul tău și dacă voi încerca să te ating în vreun fel, își dau voie să mă împuști. Acum facem înțelegerea?

Tăcută, foarte serioasă, ea luă de la el centura cu arma grea. Păru că-i trebuie mult timp până să se hotărască. În final, ea spuse „da“ și asta a fost tot.

Cole nu știa dacă trebuie să fie fericit sau speriat, dar nu dădu voie emoției să se manifeste.

— E-n ordine. Mergem? Ne așteaptă sora ta.

Îi oferi brațul sănătos. După o scurtă ezitare, ea își strecură mâna mică pe sub brațul lui și porniră amândoi către ușă. Dorie purtând arma lui Cole în mâna stângă. Un capăt al centurii se târa pe podea.

CAPITOLUL 5

Dorie încerca să stea cât mai la marginea locului ei, dar îi venea greu. Auto-controlul fusese principala ei preocupare în ultimele zile, dar acum îi era aproape imposibil să și-l mai impună. În dormitorul din vagonul particular al Rowenei, vagon împrumutat de la un ardent admirator lipsit de speranțe, Dorie stătea față în față cu un străin, care-i devenise soț. Când născocise planul de a se căsători cu un pistolar, ideea i se păruse strălucită. În sfârșit, i-ar fi șocat pe toți. Ar fi șocat-o pe sora ei, care credea că știe totul despre Dorie; i-ar fi șocat pe toți locuitorii din orașul Latham, care râdeau de ea că a rămas fată bătrână. Aproape că și-ar fi dorit să mai trăiască și tatăl ei, să-l poată șoca și pe el. Deși se îndoia că l-ar fi șocat ceva pe Charles Latham. Dorie putea să-i spună că s-ar fi măritat cu o omidă și el nu s-ar fi sinchisit, i-ar fi spus doar „Nu”. Chiar dacă ar fi cerut-o în căsătorie președintele Statelor Unite, tatăl ei ar fi spus „Nu”. Zicea că-i permisesese uneia din fete să-l părăsească, pe cealaltă însă n-avea de gând s-o lase să plece cât timp trăia el.

Astfel, Dorie a crescut într-o casă dominată de un totalitarism rece, cu un tată care era mai mult moșier decât părinte, care accepta doar părerile lui, atât în casă, cât și în afara ei, în orașul asupra căruia era stăpân. Singurul lucru care-l îmbuna era frumusețea Rowenei.

Charles Latham se căsătorise în mod intenționat cu o femeie obișnuită, spunând că vrea o soție care să-i fie credincioasă. Rowena a întrebat mereu dacă el îi spusese acest lucru și mamei lor. Dar Rowena a trăit într-o lume de vis și dragoste. Bineînțeles că Charles Latham îi spusese micuței și înfricoșatei sale soții că s-a căsătorit cu ea pentru a-i putea face copii și pentru că nu trezea interesul altui bărbat. Dorie se întrebese dacă mama sa își dorise să moară, după ce dăduse naștere celei de-a doua fiice. Fără îndoială că auzise până în cele mai mici amănunte cât de dezamăgit fusese soțul ei pentru că adusese pe lume o altă fată și nu un băiat care să-i ducă mai departe numele, așa că s-a hotărât să-și încheie viața.

Mama ei nu era singura a cărei viață fusese condusă de voința de fier a lui Charles Latham. După moartea tatălui său, Dorie descoperi că nu prea știa ce să facă

cu libertatea. Toată viața îl avusese pe tatăl ei, care-i spunea când să meargă la culcare, când să se scoale, când să mănânce. Viața ei era planificată și se desfășura după un orar făcut de el, înțelesese desigur că viața izolată, petrecută aproape în compania tatălui ei, o făcuse puțin... altfel. Frumusețea incredibilă a Rowenei îi dăduse acesteia posibilitatea să aibă o viață foarte asemănătoare cu a celorlalți oameni. O femeie ca Rowena nu trebuia să iasă din casă pentru a întâlni pe cineva; oamenii veneau la ea. În ciuda strădaniei tatălui ei de a o izola, Rowena se afla în mijlocul oamenilor, până când în final apărură Jonathan Westlake, care o luă cu el, pentru totdeauna”.

Pe Dorie însă n-o căuta nimeni. Niciun tânăr chipeș nu riscase să înfrunte mânia tatălui ei și să ciocănească la ușa principală, pentru a cere s-o vadă. Și chiar dacă ar fi făcut-o, iar tatăl ei l-ar fi refuzat, Dorie nu era destul de frumoasă, pentru a-l face să se răzgândească.

Rowena părăsise orașul Latham, cu șase ani în urmă; ea plecase de lângă tatăl ei, dar Dorie trebuia să rămână. Dorie trebuia să rămână în acea casă mare și întunecoasă, lucrând ca menajera și secretara tatălui său. Trebuia să-și petreacă serile în aceeași încăpere cu el, fără să vorbească, fără să vadă pe altcineva. Pur și simplu, stătea. El spunea că-l părăsiseră deja două, din cele trei femei și, pentru nimic în lume, n-o va lăsa și pe a treia să plece. Așa că îi permitea foarte rar lui Dorie să se îndepărteze de privirile lui.

La moartea lui, Dorie simți cu greu altceva decât ușurare. Poate că l-a iubit, dar el nu permitea în casa lui blândețe sau dragoste. Charles Latham considera că în toate trebuie să existe o disciplină. Rowena spunea odată că tatăl lor o sărutase pe mama, doar de două ori în viață și aceasta demult, pe vremea când ei încă mai credeau că bebelușii se fac prin sărut.

În toți acești ani trăiți alături de tatăl său, reprimându-și orice emoție, trăind cu teama de el și de furiile lui, Dorie se gândea la ce ar vrea să facă în momentul când va fi liberă, căci moartea lui semnifică eliberarea ei. Își imagina tot felul de grozăvii, cum ar fi o călătorie în țări străine. Își imagina că ar deveni brusc la fel de frumoasă ca Rowena, provocând doar prin ridicarea sprâncenelor tulburarea bărbaților în toată firea.

Ceea ce nu-și imaginase însă era că va rămâne cu povara administrării unui întreg oraș. Oamenii pe care îi întâlnea, chiar dacă nu-i cunoscuse niciodată până atunci, păreau să s-au transformat peste noapte în niște enorme palme deschise, care cereau să le umple. Ea trebuia să găsească bani pentru repararea acoperișurilor, să fixeze porțile, să curețe canalele. Păreau că nu se mai sfârșesc treburile care trebuiau făcute.

Și, ca și când n-avea destule necazuri pe cap, sosi o telegramă de la Rowena prin care aceasta își anunța sosirea, în câteva zile.

Iar Rowena, dulcea, scumpa Rowena, care nu-și putea ține niciodată gura, o amenințase în mesaj că intenționa, ca în timpul șederii ei, să-i găsească surorii mai mici, un soț.

Bineînțeles că telegrafistul răspândise știrea în tot orașul, astfel că știau acum vestea și jumătate din călătorii care treceau cu trenul prin oraș.

Dorie nu s-ar fi mirat ca întreaga populație din San Francisco să știe că sora ei, căreia îi plăcea să se amestece în treburile altora plănuise să-i găsească un soț.

Dorie își iubea sora, dar uneori Rowena era lipsită de elementarul bun simț. S-a gândit oare că Dorie va fi îngrozită când va citi telegrama, în loc să exclame: „Oh, ce splendid! Sora mea mă va mărita cu un bărbat pe care nu-l cunosc!”

În timp ce Dorie își revenea după. Primul șoc, fiind nevoită să asculte zilnic chicotelile și ironiile chiriașilor, fie ei tineri sau bătrâni; bine intenționată ei soră îi trimise o altă telegramă, prin care o ruga să-i facă plăcerea și să nu se căsătorească încă cu Alfred, mai înainte ca ea să fi sosit acolo.

Poate că Dorie greșise pomenind de Alfred. Cam cu doi ani în urmă, înainte de moartea tatălui lor, Rowena trimisese, din încântătorul ei conac din Anglia, o scrisoare, prin care comunica că era îngrijorată în legătură cu sora ei mai mică. Spunea că are de gând să revină în America și să-i găsească un soț. Pe Dorie o îngrozise această veste pentru să știa că, dacă tatăl lor hotărâse ca fiica mai mică să nu-l părăsească sub niciun motiv, decizia Rowenei îi va face viața și mai insuportabilă, decât era. După gafa făcută de Rowena, cam așa gândea Dorie în legătură cu mariajul ei, tatăl lor își ținea fiica mai mică, aproape ca o ostatică. Abia după trecerea anilor, el

îi mai slăbi puțin frâul claustrării. Treptat, Dorie primi permisiunea să se plimbe pe câmpurile din spatele casei, așezându-se pe malul râului, în câte o după-amiază, cu o carte în mână. Tatăl ei o luă cu el în trăsură, când mergeau să strângă chiriile. De fapt, cu fiecare lună care trecuse, după plecarea Rowenei, Dorie și tatăl ei, deveneau tot mai apropiați.

Nu-și vorbeau, dar semănau din ce în ce mai puțin a prizonier și paznic, cum fuseseră până atunci.

Dacă Rowena își puna în aplicare planul și se întorcea să-l silească pe tatăl lor să-i dea voie lui Dorie să se mărite, aceasta știa că viața ei urma să se transforme într-un adevărat iad.

Se gândea că dacă Rowena ar fi ieșit învingătoare și i-a fi găsit un bărbat minunat cu care să se mărite, ea ar fi fost fericită. Dar gustul Rowenei în materie de bărbați înclina spre boemi cu cămăși boțite, care debitau prostii în genul: „Viața e ca o șosea pe care puțini pot călători”. Astfel de ineptii nu aveau niciun sens pentru Dorie, dar o făceau pe Rowena să simtă că i se înmoaie genunchii. Dorie îi spusese Rowenei de o mie de ori că nu avea înțelepciunea să aleagă pe cineva la fel de puternic și de inteligent ca Jonathan, că de fapt el o asaltase, până când Rowena, cedase din plictiseală.

Pentru a se salva de la o căsătorie cu un bărbat care bea lichior și poartă inel cu piatră roz, Dorie începuse să-i scrie surorii sale că a hotărât să se mărite cu un bărbat din Latham. Din păcate ea nu s-a gândit suficient de departe, înainte de a numi, la întâmplare, un bărbat. Un bărbat fictiv ar fi putut muri într-o tragedie, romantică, iar Dorie ar fi putut purta doliu, jelindu-l.

În loc să facă așa, ea i-a scris Rowenei despre unul din bărbații pe care amândouă îl cunoșteau foarte bine: Alfred Smythe. Când își începuse șirul scrisorilor, tocmai murise și cea de-a doua soție a lui Alfred. Ea și tatăl ei au trecut în trăsură, pe lângă Alfred. Dorie îl considera cam de aceeași vârstă cu tatăl ei. Alfred își ridică ochii spre Dorie, ca și cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva ea urma să fie numărul trei.

De aici totul luă amploare. Spre marea ei surpriză, Dorie constată că are talent de romancieră. Poate pentru că nu-și trăia viața, ea descoperi că poate trăi prin

poveștile așternute pe hârtie. Astfel începu să compună o mare poveste de dragoste cu Alfred. Și, cu cât scria mai mult, cu atât erau răspunsurile Rowenei mai entuziaste, așa că descrierile lui Dorie deveneau tot mai înflăcărâte. Începuse să-l glorifice pe Alfred, să povestească plină de ifose despre plimbările cu el, despre cât era el de tulburător. Îi povestise Rowenei că Alfred pare a fi un simplu patron de magazin. Adevărul era însă că era implicat în niște afaceri hazardate și primejdioase. Deoarece, pentru cunoștințele limitate ale lui Dorie, a fi îndrăzneț însemna a scăpa de sub privirile tatălui o oră întreagă, ea nu reușise niciodată să explice cu ce se ocupa de fapt Alfred. Și de altfel, aluziile erau cu mult mai interesante, decât realitatea.

Când însă Rowena obosise să tot aștepte anunțul matrimonial al lui Dorie, ea îi trimise o scrisoare, prin care o anunța că vine în America să aranjeze căsătoria. Atunci Dorie i se destăinuie că a rupt legătura cu Alfred, așa că nu era necesar ca Rowena să vină. La rândul ei, Rowena trimise telegrama pe care o știa tot orașul, prin care o anunța că sosește, ca să-i găsească un alt soț surioarei decepționate.

După cel de-al doilea mesaj al Rowenei, Dorie intră în panică. Ce putea face? În felul său, Rowena era, la fel ca și tatăl lor, un mare tiran. După toate scrisorile pasionante pe care Dorie le trimisese surorii sale, Rowena credea cu adevărat că ea îl iubea pe acel mizerabil care era Alfred Smythe, așa că nu vedea nimic rău în faptul că o îndemna pe Dorie să se căsătorească. Dorie consideră că singurul lucru pe care-l putea face era să se căsătorească cu altcineva. Iar acest altcineva trebuia să satisfacă spiritul romantic al Rowenei și s-o facă să creadă că Dorie s-a îndrăgostit nebunește de el, fulgerător, după marea ei pasiune pentru Alfred.

— Dorie nu era deloc fiica tatălui său. Când se hotărâse să-și ia un soț, primul gând a fost să-și cumpere unul, ca pe o nouă pereche de pantofi. De fapt, și tatăl ei își cumpărase soția. El se întorsese în est, citise anunțurile din ziare, în legătură cu noile falimente și se împrietenise cu primul bărbat întâlnit, care avea o fiică, destul de urâtă ca să nu-i dea bătaie de cap, în legătură cu posibilele avansuri ale unui alt bărbat. Plătise apoi datoriile tatălui ei și se căsătorise cu ea...

Așa că Dorie se gândi să angajeze contra cost un bărbat care avea nevoie de bani. Acesta însă trebuia să fie suficient de romantic pentru a o determina pe soră-sa

s-o lase în pace. L-au trebuit câteva zile pentru a întocmi o listă cu bărbații potriviți scopului ei. Printr-un noroc, ea află că fierarul din Latham îl cunoștea pe unul dintre ei, un tip considerat ucigaș plătit. Dar fierarul îi spusese lui Dorie că Hunter are inima cea mai blândă din lume. Cole n-avea habar de asta. Era un trăgător atât de rapid, cum nu mai era altul, iar chestia cu inima blândă era doar o glumă care circula printre adevărații ucigași plătiți.

Are sângele fierbinte, zisese fierarul. Însă detestă cu adevărat să ucidă pe cineva. Și, cum Dorie voia să-l ceară în căsătorie, acestea erau vești bune.

Îl găsisse în Abilene, dar nu era așa cum se așteptase ea. Și ce era mai rău îi stârnise lui Cole o puternică antipatie pentru ea. Dar Dorie nu se miră. Nu avusese niciodată succes la bărbați. Nu numai pentru că nu avea niciun pic de experiență. Chiar când Rowena mai locuia încă în Latham, Dorie făcuse cunoștință cu câțiva băieți, aproape bărbați, care o vizitau pe strălucitoarea ei soră. Și toate întâlnirile fuseseră un dezastru.

Rowena o dăscălea: „Nu trebuie să-i spui lui Charles Pembroke că e inteligent ca un morcov și grațios ca un elefant în papuci de balet”.

Un timp, Dorie se străduise să-și țină gura, să privească și să învețe, dar Rowena începuse s-o îmbolnăvească. Scotea atâtea aah-uri și ooh-uri în fața oricărei și fiecărei creaturi masculine, oricât ar fi fost acesta de stupid sau greșos. Lui Dorie nu i se părea cinstit, iar ea, mai presus de orice, iubea cinstea.

Și cu toate acestea, Rowena se măritase, avea și doi copii frumoși, iar Dorie trăia singura într-o casă mare și sumbră și dădea bani oamenilor. Însă nu putea înțelege de ce bărbații iubeau mai mult minciunile decât adevărul.

Cât despre domnul Hunter, ea nu-l putea socoti printre aceștia. O făcuse să tresară, când se dusesse prima dată la el și îi spusese adevărul. Ca și ceilalți bărbați, el părea că-i detestă onestitatea. Dorie știa că Rowena l-ar fi mințit și l-ar fi flatat, iar el i-ar fi ciugulit din palmă. Dorie însă i-a spus adevărul, iar el, se vedea clar, n-o putea suferi.

Din păcate acest lucru o jignise pe Dorie, căci, spre marea ei ghinion, începuse să-l placă. Nu-și dădea seama de ce, dar îl plăcea. Poate pentru alura lui de erou. Și de

ce să nu recunoască, în ziua când el o salvase în mâinile jefuitorilor de la bancă, ea se simțise ca o eroină de roman, de tipul celor pe care tatăl ei le interzisesese în casa lui.

Domnul Hunter însă nu împărtășea sentimentele ei. Când se dusese la el să-și ceară scuze pentru că îl supăraseră cu ceea ce-i spusese prima dată ea nu reușise decât să-l înfurie.

El apăruse apoi în camera ei la hotel și îi spusese că se vor căsători. Crezuse probabil că Rowena făcea și ea parte din mariajul cu Dorie. Altfel nu-și putea explica gestul lui. Doar o detesta din adâncul sufletului când era doar ea implicată, dar după ce a văzut-o pe Rowena, a dorit să se căsătorească cu ea.

O, dar ce mai contează? Aranjamentul era doar temporar; după șase luni, el oricum va pleca. Își va lua cele cinci mii de dolari, iar Dorie va fi iarăși ca la început. Nu era chiar atât de proastă să creadă o iotă din ce-i spusese el în legătură cu dorința de a învăța o meserie; știa că tot ce voia erau banii și poate o ocazie de a ajunge la Rowena și atunci Semăna cu toți ceilalți bărbați. Era un aranjament perfect.

Iar acum, iată-i pe amândoi, față în față, la măsuța din camera lui. Patul mare se bănuia în spatele lor. Dorie purta inelul de căsătorie, darul Rowenei, inel care-i atârna greu pe deget. Își împinse farfuria cu mâncare. Realiză că domnul Hunter îi spusese ceva.

— Poftim? spuse, ridicându-și privirea spre el.

— Spuneam că, dacă vrei să-ți găsești un soț, unul adevărat, ar trebui să încerci să fii mai, cum să zic, mai plăcută.

Dorie se holbă la el. Plăcută. Acest cuvânt îl auzise legat de numele Rowenei, ortografiat cu litere vrăjite, dar atât.

Încă din clipa când se derula acea farsă numită căsătorie, Cole se întrebă, ce Dumnezeu făcuse? Nu se considerase niciodată un romantic, dar ceremonia aceea rapidă, plicticoasă, oficiată de un preot grăbit să ajungă la dejun, nu semăna cu imaginea pe care și-o formase despre căsătorie. Oare unde era mireasa cu brațele pline de flori și cu o rochie încântătoare? Unde erau doamnele emoționate, care însoțesc cununiile? Unde era bărbatul, în aparență nepăsător la toate aceste momente, dar care în secret iubea mirosul florilor și suspinul miresei, drapată în dantele?

În timpul cununiei, Dorie nu scosese o vorbă, lăsând-o pe autoritara ei soră să conducă totul. Cole începuse să înțeleagă, în cele câteva ore petrecute în preajma Rowenei, că vorbele dulci și învelișul mios ascundeau un miez de oțel. Îl complimentase atât de mult pe Cole, încât chiar începuse s-o creadă: că ar fi cel mai iscusit, cel mai curajos, cel mai chipeș bărbat de pe mapamond. Dar în timp ce-l flata, ea căuta să se convingă că micuța ei soră se mărită cu adevărat.

Îi spusese lui Dorie unde urma să aibă loc nunta, unde-și vor petrece luna de miere și când se va întoarce cuplul, în Latham. Rowena aranjase masa de nuntă și dăduse ordinul de împachetare a hainelor lui Dorie, pregătindu-le pentru călătorie. La sfârșitul ceremoniei, Rowena spuse:

— Acum, Dorie, ai voie să-l săruți, iar Cole își...

— E soția mea, din clipa asta, spuse el încet, folosind însă tonul cu care comunica coechipierilor de pocher că-i bănuia de escrocherie la cărți. Una din calitățile pozitive ale Rowenei era că părea să știe când să se retragă. Grațioasă, încetă să mai ordone, dându-se la o parte, cu un zâmbet fericit, încântată că aranjase totul.

Și iată acum Cole rămăsese singur cu o străină care era și nu era soția lui, iar el simțea o puternică pornire de a încerca s-o cunoască mai bine. Oare era chiar așa de ursuză cum i se păruse prima dată când a întâlnit-o, sau era blândă, așa cum apărea uneori? Era prefăcută sau inocentă? Oare jignea în mod intenționat, sau nu știa să fie altfel?

— Mi-e teamă că nu știu cum să fiu plăcută, spuse ea, cu nasul în farfurie, **i-am lăsat tot farmecul** surorii mele.

După ziua de azi, Cole realizase că pentru a străbate „farmecul” Rowenei, îi trebuiau cizme foarte înalte. Privindu-și soția, Cole descoperi că n-o văzuse niciodată râzând cu adevărat. Oare știa să zâmbească? Cum arăta când zâmbea?

Se îndreptă în scaun, ca un profesor.

— Atenție, domnișoară Latham, eh, doamnă Hunter, se corectă el și constată că-i plăcea mai mult cum sună al doilea nume. Vom face acum o lecție despre farmec.

Ea își săltă capul privindu-l surprinsă.

— Te rog să-mi răspunzi la următoarea problemă: dacă te afli singură cu un bărbat și vrei să-l antrenezi într-o discuție, ce îi spui?

Privindu-i figura, el își dădu seama că ea a luat întrebarea foarte în serios.

— El ce face?

— El nu face nimic. În majoritatea țărilor, este de datoria femeii să fie cea sociabilă. Bărbatul trebuie să fie cel reținut, tăcut iar femeia încearcă să-l scoată din muțenie.

— Oh, spuse Dorie. Nu mai auzise niciodată până acum, așa ceva. Asta îi explica unele lucruri pe care nu fusese capabilă să le înțeleagă. Mă refeream la ocupația bărbatului, pentru a supraviețui. Pentru a se întreține. Poate că de aici ar putea porni o conversație.

— Ai un punct! Bărbatul e fermier.

— Bine, atunci aș putea să-l întreb cum se prezintă recolta?

— Mda, spuse Cole. Asta ar merge cu un bărbat destul de în vârstă ca să-ți fie tată, dar dacă tipul e tânăr, frumos, unul cu umeri lați?

În ochii lui Dorie, apăru o sclipire de umor.

— Mai precis, cât sunt de lați umerii acestui bărbat?

Cole nu zâmbi. Ridicându-și mâinile, spuse:

— E vorba despre această lățime. Nu despre asta.

Ochii lui Dorie scăpărară mai tare.

— Domnule Hunter, niciun bărbat nu are umerii așa de lați.

Pentru moment, Cole bătu în retragere, în timp ce-și plimba privirea de la mâinile întinse la proprii săi umeri și văzu că deschiderea brațelor era exact cât lățimea umerilor. Când se pregătea să-i spună că umerii lui erau cu siguranță atât de lați, o privi în ochi și înțelese că ea îl necăjise intenționat. „Bine, bine, se gândi el. O să mi-o plătească pentru asta”.

— În al doilea rând, acest bărbat lângă care stai, este un mediator renumit.

— Mediator? Adică un pistolar? Un ucigaș plătit?

Figura lui Cole era foarte serioasă.

— Doamnă Hunter, ești atât de amabilă să urmărești datele problemei? Lecția

este despre farmec, iar tu ești departe de a mă convinge că știi înțelesul acestui cuvânt.

— Ba da, îl cunosc. Înseamnă să minți. Răspunsul îl bruscă pe Cole.

— Farmecul înseamnă minciună?

— Rowena este fermecătoare, datorită faptului că minte.

— Fă-mi, te rog o demonstrație.

Dorie intenționează să spună că nu-i poate arăta ce înțelegea, prin „minciunile Rowenei”, dar își aminti că și-a petrecut mult timp, urmărindu-și sora. Așa că ar fi capabilă s-o imite.

Cu coatele pe masă, ea se aplecă peste farfurie, astfel încât fața îi era foarte aproape de a lui, și-și flutură genele la el.

— Oh, domnule Hunter, am auzit atâtea despre dumneata! Am auzit despre înțelepciunea dumitale, despre felul cum rezolvi disputele și salvezi întregul oraș, doar cu o mână. Dumnezeule! Ce bărbat important ești! Sper că nu te deranjează privirea mea insistentă! Este ca și când aș căuta un safir de culoarea ochilor tăi și mi-ar fi cu neputință să găsesc acea nuanță profundă de albastru. Poate mă vei însoți când voi merge data viitoare la bijutier și, în felul acesta, i-aș putea arăta albastrul la care mă refeream.

Dorie se reasează la masă, cu brațele încrucișate la piept.

Cole rămase o clipă fără grai. Ea își bătuse joc de el și de sora ei, era clar, dar la naiba, îi plăcuse s-o asculte. Simți o dorință aproape incontrollabilă de a lua cuțitul, pentru a-și privi ochii în lama lui.

Își veni însă în fire, când privind-o își dădu seama că ea știa cu precizie la ce se gândea. Doi la zero pentru ea, se gândi Cole.

— Minciuni, spuse el. Sunt groaznice. Știi că și bărbații mint, nu-i așa?

— Nu pe Rowena. N-ar avea cum. Ce minciună ar putea scorni despre frumusețea ei?

— Farmecul nu conține minciuni.

— Ha! Rowena e expertă la capitolul farmec și cu toate astea, tot ce face este minciună.

— Atunci nu e farmec adevărat. Inimile bărbaților sunt cucerite de frumusețea ei. Dar ce se va întâmpla cu ea, când i se va ofili frumusețea? Niciun bărbat nu se va arăta dornic de minciunile ei, mai ales că vor fi spuse de buze care nu mai sunt frumoase. Cole observă că subiectul o interesa. Evident că-i plăceau și ei minciunile, dar cele care sunau ca și când ar fi fost adevăruri.

— Ei, hai, să-ți arăt ce înseamnă farmecul real. Dă-mi mâna.

Ea continuă să-și țină mâna lipită de trup.

— Să nu încerci să-mi spui minciuni despre magnifica mea frumusețe, căci nu-mi face plăcere.

— Poți să-mi acorzi puțină încredere? Dă-mi mâna! La naiba, această femeie îl domina. Era sigur că nu mai există o a doua, ca ea, care să-i poată refuza o lecție de seducție. Mai ales că bărbatul care încerca s-o seducă era propriul ei soț.

Îi luă cu delicatețe mâna într-a lui. O altă femeie poate s-ar fi tulburat. Pe această mică creatură însă nu o tulbura nimic. Îi apropie mâna de fața lui, fără să i-o sărute. Îi apăsă dosul palmei de obraz.

— Știi ce-mi place la tine, doamnă Hunter? Nu-i așteptă răspunsul. Îmi place onestitatea ta. Toată viața mi-am auzit complimente. Bărbații erau prea înfricoșați de mine și-mi spuneau doar lucruri plăcute, iar femeile erau atât de încântate de prezența mea, încât se prelingeau, când erau lângă mine. Îl rostogoli pe „r“ din cuvântul „prelingeau” pe un ton atât de scăzut, catifelat care o făcu pe Dorie să-l privească cu ochii dilatați.

— E reconfortant să găsesc o femeie care e cinstită cu mine, care să-mi spună că mai am multe de învățat. Aceasta sună ca o provocare, care-mi înviorează mintea. Când sunt în preajma ta, simt nevoia să muncesc din răspuțeri; tu mă determini să vreau să-ți arăt că pot munci, chiar dacă nu mă crezi în stare.

Îi duse mâna la buze și începu să-i sărute încheieturile, una câte una. Cât despre frumusețe, tu ai o anumită strălucire, pe care sora ta n-o poate egala. Este ca un trandafir complet înflorit, senzual și țipător. Tu ești însă o violetă, dulce și timidă, delicată dar puternică. Frumusețea ta nu se arată la prima vedere. Frumusețea ta este mai gingașă. Trebuie s-o cauți și, prin urmare, cu mult mai valoroasă.

Dorie rămase tăcută. Ochii i se măreau, cu fiecare cuvânt al lui. Simțea furnicături ușoare, care urcau din palmă în sus, pe braț, apoi i se împrăștia în tot corpul.

Brusc, el îi lăsă mâna.

— Asta e, spuse el. Așa înțeleg eu farmecul, fără minciuni.

Dorie își scutură capul pentru a se limpezi.

— Minciuni fermecătoare. Eu așa le consider, zise ea.

— Și atunci care crezi că e adevărat?

— Mă consideri o ciumată plictisitoare. O ciumată bogată, însă, iar tu ai nevoie de bani.

Cole nu știa când se simțise mai jignit. Ea îi spusese că a luat-o de soție numai pentru bani, ceea ce nu era adevărat. Se căsătorise cu ea pentru că... La naiba! Nu știa sigur de ce se căsătorise cu ea, dar precis nu era numai pentru bani. Un bărbat care se căsătorește pentru bani era... era... care era cuvântul potrivit? Era un gigolo, asta era! Nu-și amintea să fi fost considerat ucigaș plătit, dar nici să fi fost bănuit că trage foloase de pe urma femeilor.

Se ridică brusc în picioare.

— Hai să lămurim lucrurile. M-am căsătorit cu tine pentru că aveai nevoie de ocrotire, vom încheia colaborarea și totul ca lua sfârșit. De acord?

— Desigur, spuse ea calm, cu ochii limpezi, fără nicio umbră de emoție în ei.

— Acum, dacă n-ai nimic împotriva, eu mă duc la culcare. A fost o zi obositoare. Ochii ei se măriră din nou. El înțeleșese la ce se gândea.

Nu știa exact de ce era atât de furios. Apucă în grabă doi saci de voiaj care erau așezați lângă perete și îi propti pe mijlocul patului, obținând un paravan despărțitor. Poate că enervarea lui era determinată de faptul că toată viața se luptase să scape de femei, iar acum, dintr-odată acest șoricel se purta ca și când el s-ar fi transformat într-un satir, adică un om mârșav și respingător. Îi era atât de antipatic încât îi fusese silă să-i întindă mâna peste masă.

— Poftim, spuse el furios, arătând cu capul spre patul împărțit în două. Îți satisface simțul proprietății? Nu înțeleg de ce continui să crezi că sunt un obsedat care defloarează cu forța virginele. Te asigur că nu e deloc așa.

— Nu m-am gândit la asta, începu ea, dar se opri.

— Atunci, hai la culcare. N-am să te deranjez, așa că încetează să mă mai privești atât de speriată.

— Nu sunt speriată, spuse ea încet, apoi se mișcă în spatele micului paravan aflat la unul din capetele patului și începu să se dezbrace. Rowena îi vorbise între patru ochi, după ce Cole anunțase că el și Dorie se vor căsători. Rowena îi spusese o mulțime de prostii, cum ar fi să nu se teamă și să facă tot posibilul ca domnul Hunter să se considere un tip priceput. „Contează foarte mult, pentru un bărbat”, spusese Rowena. „Un bărbat are nevoie să fie privit astfel”. Dorie nu avea habar la ce făcea aluzie sora ei.

— La naiba, îl auzi pe Cole înjurând. Apoi auzi zgomotul scurt al unui nasture, căzut în cada de baie.

Privind pe furiș de după paravan, ea îl văzu pe Cole încruntându-se mânios, în efortul de a se dezbrăca singur. Mâna bolnavă îi făcea sarcina foarte dificilă, „iată un erou”, se gândi ea, „un bărbat care nu va striga după ajutor”.

Purtând o enormă cămașă de noapte albă, care o acoperea de la gât până la tălpi, ea ocoli paravanul și se apropie de el. Observă imediat că el intenționa să-i spună că nu se poate dezbrăca singur. La acest capitol Dorie era foarte competentă. În ultimul an de viață, tatăl ei fusese invalid. Doar ei îi dăduse voie să-l îngrijească. Astfel ea se obișnuise să îmbrace și să dezbrace un bărbat în toată firea.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea cu o voce atotcunoscătoare. În câteva clipe, îi scoase hainele, până la izmenele lungi de bumbac. Nu observase că el o privea zâmbind amuzat și ușurat.

Nu știa nici că el îi privea lung părul des, strâns într-o coadă simplă. În timpul zilei și-l purtase adunat strâns și uimitor de ordonat în jurul capului. Acum însă părea lejer, chiar câteva bucle îi încadrau fața. Și, destul de ciudat, cămașa de noapte apretată era aproape provocatoare. Era obișnuit să vadă femeile îmbrăcate în dantelă roșie și neagră, nu în albul virginal pur și curat. Văzând-o astfel complet ascunsă, el se întrebă dacă sub această cămașă se ascundea cu mult mai mult decât se zărea printr-o mătase...

După ce-și trase și el cămașa de noapte, ea dădu la o parte cuvertura de pe pat, apoi, ca și când făcuse acest lucru de o mie de ori până atunci, ceea ce era de fapt adevărat, așeză pledul peste el, îl sărută formal pe frunte, se întoarse cu spatele, aprinse veioza și se îndreptă spre ușă.

Era cu o mână pe clanță, când realizează unde era și ce făcea. Cu uimirea pe față, se întoarse și-l privi. Cole își ținea brațul sănătos sub cap, și-i zâmbea.

Brusc, el izbucni în râs.

— Nu-mi spui și o poveste de adormit? o întrebă, făcând-o să roșească.

— Tatăl meu... începu ea să explice, dar izbucni și ea în râs, adăugând: Ce fel de poveste preferi? Una despre spărgătorii de bancă și despre capturarea lor?

— Va fi vorba și despre prietenii mei, acolo?

Ea râse și mai tare.

— Dacă e o poveste cu criminali, atunci obligatoriu trebuie să fie despre prietenii tăi, nu-i așa?

El o privi jumătate furios, jumătate amuzat.

— Vrei să spui, că dacă aș fi trimis în pușcărie, acolo ar fi ca o reuniune de familie?

— Am impresia că o să fii și tu aproape de biserică, doar când vei fi dus la cimitir, spuse ea, cu intenția de a face o glumă; dar afirmația suna sec, ca și cum s-ar fi referit la o situație reală. Nici ea și nici Cole, nu voiau de fapt să se gândească cât de aproape de moarte era viața pe care o ducea el.

Lampa de lângă pat era aprinsă, iar Dorie își veni în fire, realizând că nu se află în casa tatălui său, iar acest bărbat nu era tatăl bolnav. Se apropie de jumătatea de pat, unde trebuia să doarmă ea. Ferindu-se să privească măcar sacoșele mari, pe care el le pusese pe mijlocul patului, dădu la o parte cuvertura, stinse lampa și se strecură în pat, cu spatele la el. După un timp, îl întrebă:

— Părinții tăi au fost oameni cumsecade?

— Nu. El ezită. Dar ai tăi? L-ai iubit pe tiranul de taică-tău?

— Nu mi-am pus niciodată această întrebare. Cred că da. Era tatăl meu.

— Iar acum, din toată familia, ți-a rămas doar sora?

— Da. Iar ea trăiește departe, peste un continent și un ocean. Ea făcu o pauză. Și are un soț și doi copii.

— Asta înseamnă că ești singură. Ea nu răspunse, iar Cole nici nu aștepta vreun răspuns. Trenul se puse în mișcare, iar zgomotul părea că-i învăluie pe amândoi. Cole se gândea că scena era aproape intimă, cu ei doi în același pat, separați însă, fără să se atingă. Până atunci, nu-și mai petrecuse niciodată o noapte întreagă, în același pat, cu o femeie. Pentru el devenise o regulă ca, după ce și-a terminat treaba, să plece. Observase că după ce făcea sex cu o femeie, simțurile bărbatului erau istovite, iar el era o pradă ușoară, pentru orice condamnat care voia să-și scape pielea, ucigându-l pe Cole Hunter. Acum trăia o experiență inedită, stând alături de o femeie, pentru altceva decât pentru sex. Se întoarse și îndoii brațul, și-și puse capul pe mână.

— Îți este somn? Adică, vreau să spun, tu, eu aș...

Ea se răsuci, ca să-l privească. Chiar dacă prin draperie străbătea cu greu lumina lunii, i se puteau desluși ochii vii și strălucitori.

— Nu mi-e somn deloc. Vrei să stăm de vorbă?

Era de-a dreptul caraghios. El era un om de acțiune, nu un palavragiu. O, ar fi putut vorbi, și încă mult, dar atunci când era necesar. Folosea adesea cuvintele, pentru a rezolva o dispută, preferându-le pistolului, totuși, nu era adeptul conversațiilor fără rost. Acum însă era prea încordat ca să poată adormi. Poate din cauză că femeia aceasta, care-l respinsese, era întinsă lângă el. Poate pentru că azi făcuse ceva incredibil: se căsătorise. Sau poate pentru că, pur și simplu, începuse să-l placă această femeie. Doar Dumnezeu știa de pe Un era nici pe departe genul care-i plăcea lui și, până acum, nu simțise dorința să se culce cu ea cât mai curând posibil, chiar dacă urma s-o părăsească, imediat după aceea.

— Cum te cheamă? Am auzit că sora ta îți zice Dorie dar azi preotul ți-a spus altfel, în biserică.

— Apollodoria. Este un nume grecesc sau cel puțin așa mi-a spus tata. Îmi mai spunea că e un nume ridicol, dar asta a fost dorința mamei mele, înainte de a muri: să port acest nume.

El se întoarse pe spate, cu brațul sub cap.

— Apollodoria. Îmi place. Mă bucur că tatăl tău a acceptat să-ți spună așa...

— Bucătăreasa mi-a spus că mama s-a jurat că-l va blestema, dacă nu-mi va da numele pe care ea l-a dorit. Tata nu era superstițios, dar nu risca niciodată.

Cole începu să râdă. Ea avea un fel aparte de a face ca lucrurile cele mai neplăcute să sune amuzant.

— Povestește-mi despre orașul care îți aparține. Cel care te-a făcut să mă sfătuiești să nu primesc niciodată în dar un oraș.

— Latham este micuț. Are doar câteva sute de oameni, având în vedere însă că populația este în creștere, mă gândesc că locuitorii știu cum să-și petreacă după-amiezele de duminică, pe lângă odihnă...

Cole izbucni din nou în râs, așteptând-o să continue.

Oare ce poate inspira mai mult, pe cineva, ca aprobarea celor ce-i ascultă? se gândea Dorie. Ultima perioadă cât locuise cu tatăl ei, fusese mai mult taciturnă. Îi detesta comentariile impertinente, cum le numea el. Voia ca ea să existe doar și, până în ultimul lui an de viață, n-a așteptat de la ea nimic altceva decât să fie lângă el, undeva unde s-o poată vedea. Pentru a scăpa de îngrozitoarea plictiseală a vieții pe care o ducea, ea devenise un atent observator al celor din jur, urmărindu-i, încercând să și-i imagineze, completând din imaginație, ceea ce nu cunoștea.

În fiecare zi, ieșea cu tatăl său în trăsură, așteptându-l nemișcată, în timp ce el vorbea cu chiriașii, respingându-le orice cerere. Dorie își păstra observațiile pentru sine.

Dar iată că acum acest bărbat râdea amuzat de observațiile ei.

— Latham e un oraș pașnic. Aproape fără probleme. Sunt sigură că ți s-ar părea un loc plicticos. În fiecare an, pe 4 Iulie, organizăm o serbare câmpenească. Toți suntem evlavioși. Anul trecut, cel mai interesant lucru care s-a întâmplat a fost că pălăria doamnei Sheren a zburat, exact când lumea ieșea din biserică. A zburat peste râu, a nimerit în capul taurului domnului Lester și a rămas agățată de cornul stâng al animalului. Partea nostimă era că domnul Lester adusese taurul tocmai din Montana, unde îi fusese lăudat drept cel mai rău, mai fioros animal din Texas. Poate o fi fost, dar așa purtând o pălărioară șic de pai, împodobită cu cireșe și frunze de

glicină, nu părea deloc furios.

Cole o asculta tăcut, zâmbind în întuneric și bucurându-se că este distrat. Ea putea depăna tot felul de istorioare. Vorbea despre magazine, despre pensiune și despre pasagerii din tren.

Dar, pe măsură ce o asculta, realiza că niciuna din povestiri n-o includea pe ea. Toate erau spuse din postura unui observator. Ca și când ar fi stat în spatele unei ferestre, urmărind desfășurarea vieții de afară. Nu se plânsese niciodată, nici măcar nu făcuse aluzie la viața ei izolată, petrecută alături de un tată care nu-i oferea fiicei mai mici nici afecțiune, nici aprobare, dar Cole înțelegea mai mult decât îi spunea ea.

În clipa când se pregătea să vorbească, mecanicul puse o frână puternică, iar trenul se opri greoi, cu o smucitură. Dacă n-ar fi fost în pat, ar fi căzut jos. Destul de neplăcut, se gândi el. În cădere, ea ar fi putut ateriza în brațele lui. Astfel că pe lângă toate celelalte trăsături de caracter neplăcute, ea ar fi avut și una pozitivă, considerându-l protectorul ei.

Frânele au scârțâit, câteva momente, iar trenul se opri. Pentru a preîntâmpina o altă posibilă smucitură, Cole o apucă de umeri, cu mâna sănătoasă, oprind-o să cadă din pat.

Una din sacoșele ei alunecă, amenințând s-o lovească în cap. Cole o împinse jos.

Când trenul se opri, în sfârșit, Cole își dădu seama că stătea aplecat deasupra ei, ca și când ar fi apărât-o de săgeți sau de gloanțe.

— Te superi dacă te sărut de „noapte bună”? se surprinse întrebând-o. Chiar dacă împlinise, cu câteva zile în urmă, treizeci și opt de ani, nu avea acum mai mult de doisprezece, curtând o fată sub un măr.

— Cred... Cred că nu, șopti ea.

— E-n ordine, spuse el, reproșându-și că era ridicol de tulburat. Sărutase până atunci atâtea femei. Sigur, niciuna nu-i fusese soție, își reaminti el.

Cu o lovitură de expert, împinse și cea de-a doua sacoșă jos, la piciorul patului. Apoi, când nu mai exista nicio barieră între ei, se aplecă încet spre ea, apăsându-și buzele peste ale ei. Mințise cu nerușinare, când îi spusese că sărutul lor anterior nu

avea nimic neobișnuit. Acel sărut îl dăduse gata. Iar acum, spera la ceva mai mult.

În clipa când buzele lui le-au atins pe ale ei, el își dădu seama că primul sărut nu fusese o întâmplare norocoasă. Puterea, profunzimea senzației îl copleșiră. Parcă nu mai sărutase niciodată până atunci o femeie, parcă niciodată nu simțise ce înseamnă să atingi o femeie.

Se retrase puțin și o privi în ochi. Îi văzu cuprinși de uimire. Pentru o clipă, Cole nu înțelese ce simțea, dacă îi plăcuse sau nu sărutul lui delicat, ușor. Ea îl îmbrățișă, atingându-i părul de la tâmpile. Niciodată Cole nu luase foc de la o mângâiere, ca acum.

— Ah, Dorie, spuse el, apoi o așeză peste el, răsucindu-se înapoi, către jumătatea lui de pat. Își blestemă neputința de a o cuprinde cu amândouă brațele, apoi o îmbrățișă cât putu de strâns, cu singurul braț valid. Dorie însă, nu avu nevoie de multă insistență. Se întoarse peste el, începând să-l sărute mai apăsător. „E foarte deșteaptă, se gândi el. Învață repede”.

Dar când era gata să-i arate de ce era în stare limba, detunătura unei împușcături răzbătu prin fereastră, spărgând cu zgomot mare sticla și lovind patul, acolo unde era locul lui Dorie. Un minut mai devreme și i-ar fi străpuns inima.

CAPITOLUL 6

— Hunter! Ești înăuntru?

În momentul exploziei, Cole își trecu brațul în jurul ei și se rostogoliră jos din pat, apărând-o cu trupul lui, în clipa când atinsesă podeaua. În cădere, își apucă pistolul de pe masa din apropiere, o strânse pe Dorie lângă el, șoptind:

— Ești teafără?

Ea încuviință cu capul. Cole era mulțumit să constate că nu era nici urmă de isterie în ochii ei și, ceea ce era și mai bine, nicio întrebare. Ea îl privea, așteptându-i parcă ordinele, supusă. Se gândi în clipa aceea, că o iubește. Care bărbat n-ar fi iubit femeia gata să-i îndeplinească ordinele?

— Stai lungită. Încerc să văd cine e, spuse el.

Ea făcu întocmai, ghemuindu-se lângă peretele trenului.

Cu precauție, Cole se îndreptă spre fereastra trenului, aruncându-și o privire afară. Era lună plină, așa că văzu cu ușurință siluetele a patru călăreți. Cel din față, călărea un cal mare, murg, silueta lui degajând o nepăsare exagerată, ca și când, nu-i păsa de nimic pe lume. Era un bărbat pe care cu greu l-ai fi confundat și, odată ce l-ai întâlnit, cu greu îl mai uitai.

Sărind în picioare, Cole își lipi spina de perete și bolborosi câteva înjurături colorate.

— N-am mai auzit așa ceva până acum, spuse încet Dorie privind-l atât de uimită pe Cole, încât acesta îndreptă pistolul spre ea, trăgându-i piedica, mai înainte de a realiza ce face.

Dorie se strecură din calea lui și se ascunse sub pat. De acolo, îl privi în fugă, scoțându-și doar fața de sub cuvertura care atârna pe podea. Auzind din nou sunetul metalic al piedicii pistolului lui Cole, ea dispăru din nou sub pat. Când se convinse că nu era în pericol de a fi împușcată, Dorie îi aruncă din nou o privire rapidă.

— Cine e? șopti ea.

— Winotka Ford. Cole își dădu capul pe spate, lipindu-l de perete. Auzisem că a murit. Altfel, n-aș fi plecat niciodată cu trenul, îi copleșise mânia. Cât de prost am

fost! Se întoarse spre ea. Pe fratele lui mai mic i-am împuşcat în timpul spargerii de la bancă. Ar fi trebuit să ştiu că Ford o să mă caute, dar, așa cum am spus, auzisem că a murit. Probabil că am auzit că jumătate din Texas spera să fie mort.

Gloanțele sfâșiau tăcerea nopții.

— Ieși afară Hunter, ți-a sosit sorocul! Am venit după tine, că te văd cum mori.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Dorie, privind în sus la Cole, ca și când el avea rezolvare pentru orice problemă.

Cole se gândi: „Mă privește din nou ca pe un erou. Cel puțin am să mor, știind că cineva mă crede ceva mai mult decât un pistolar de doi bani”.

— Nu vom face nimic, spuse el. Tu ai să rămâi unde ești, iar eu am să ies afară și am să mă bat cu Ford.

— Hunter! se auzi vocea tăioasă de afară.

— Acum, strigă Cole pe fereastră. Tu ai cămașa pe tine. Trebuie să mă îmbrac și eu. Un bărbat are dreptul să moară cu ghetetele în picioare. În timp ce se ridica, o privi pe Dorie. Ajută-mă să mă îmbrac.

Ea ieși de sub pat, cu o mișcare rapidă și agilă. Îi strânse hainele și începu să-l ajute să-și tragă pantalonii, peste izmenele lungi.

— N-aș vrea să te cicălesc, dar cum crezi că poți folosi pistolul, din moment ce nu-și poți încheia nici cămașa?

— Cu mâna stângă.

— O, da. Ambidextru.

Cole nu-și bătu capul ca să înțeleagă ce spunea ea.

— Dă-mi cămașa.

Dorie se îndreptă spre el, apucă la repezeală peria de cap și, întorcându-se brusc, i-a aruncă. Cole înhăță peria cu mâna stângă, dar o scăpă. Peria căzu cu zgomot pe podea.

— Ești la fel de dibaci cu un pistol, după cum ai prins peria, cu mâna stângă?

— Ține-ți gura și ajută-mă să-mi pun ghetetele, ordonă el. Apoi, după ce-l ajută să se încalțe, el începu să-i vorbească cu o voce calmă, liniștită. Habar n-am dacă el știe ceva despre tine. Mă îndoiesc că-l interesează. El are ce are cu mine, nu cu tine.

Ea stătea în genunchi, în fața lui, trăgându-i ghetele. Pe Cole, îl cuprinse brusc o mare tristețe. Fusese la un pas de ceea ce niciun bărbat de teapa lui nu visase să aibă. Niciodată nu se gândise că ar putea avea o soție și copii. Acum realizează că poate acesta fusese motivul pentru care el acceptase să se căsătorească cu o femeiușcă atât de pură și proaspătă. Era suficient de isteț să-și dea seama că șansa de a mai întâlni pe altcineva ca ea nu s-ar mai repeta niciodată. Niciodată, vreo altă femeie virgină nu s-ar mai apropia de el, oferindu-i o viață diferită de cea pe care o cunoscuse până atunci.

Acum această șansă dispăruse. Știa sigur că-și trăia ultimele minute. Winotka Ford, cu o mamă din indienii – Cheyenne și un tată american, era un bastard nebun. Nu-și iubise niciodată fratele, cel pe care Cole îl omorâse. Asta nu-l împiedica, fără nicio scuză, să scoată afară pe cineva în miez de noapte și să-l ucidă. Răzbunarea era o scuză la fel de bună, ca oricare alta. Ford nu urmărea o luptă cinstită. El n-ar fi stat în fața unui bărbat, în mijlocul străzii, ca să vadă care din ei era cel mai rapid trăgător. El preferea să oprească diligențele și să ucidă toți călătorii, doar așa, de amorul artei...

Singura speranță a lui Cole era s-o apere pe Dorie. Se întoarse către ea, îi ridică bărbia și o privi în ochi.

— În clipa când voi ieși afară, tu să ieși pe ușa cealaltă și să te amesteci cu ceilalți pasageri. M-ai înțeles? Nu te privește ce se petrece afară, tu rămâi în tren și caută să nu-i dai prilejul lui Ford să priceapă că ai vreo legătură cu mine.

Cole simți brusc în gol în stomac. Dacă Ford îl va ucide, ce l-ar mai putea reține pe tâlhar să captureze întregul tren și să-l jefuiască? Chiar dacă Ford nu aflase că Dorie avea vreo legătură cu Cole, putea să vadă că era tânără și vulnerabilă. Și drăguță, se gândi el, așa cu părul împletit la spate într-o coadă groasă, cu cămașa de noapte ușor încrêțită la gât și cu privirea candidă. Acum vedea Cole ce era gata să piardă.

Repede, o sărută cu pasiune. Când se depărtă de ea, era aproape amețit.

— Ne vedem mai târziu, bine? spuse el, insinuând că va reuși să se mai întoarcă. Apoi adăugă: Spune-i surorii tale să aibă grijă de tine. Transmite-i din partea

mea că meriți mai mult decât un bărbat ca domnul Piper.

Ar fi vrut s-o facă să-i zâmbească, dar nu reuși. Îl privea cu ochii larg deschiși. Cole știa că dacă mai rămâne un minut, va trage în Ford, iar după aceea sigur, – ar fi fost ucis. În toți acești ani rămăsese viu căci îi fusese indiferent dacă trăiește, sau nu. Acum însă nu-i mai era indiferent. Îi păsa chiar foarte mult.

— Hunter, dacă nu ieși în zece secunde, vin eu după tine.

— Ai grijă de tine Apollodoria, șopti Cole, apoi se ridică, îndreptându-se spre ușa din spate a vagonului.

* * *

— A durat cam mult, spuse Ford, când îl văzu apărând pe platforma din spate a trenului.

Cole stătea în picioare liniștit, așteptându-i pe celălalt să facă prima mișcare. Singura lui șansă de supraviețuire era să se arunce pe podeaua platformei, la primul gest al vreunuia din cei patru bărbați, și să încerce să tragă. În felul acesta ar fi putut ochi trei din ei, înainte de a fi ucis. Măcar ar fi fost trei mai puțin, care s-o atace pe Dorie. L-ar fi înlăturat pe Ford primul și atunci oamenii lui poate s-ar fi împrăștiat, ori poate i-ar fi sărit în ajutor toți acei gură-cască, fricoși, care acum îi urmăreau de la toate ferestrele trenului.

CAPITOLUL 7

Într-o clipă, Cole își simți inima în gât, știind că-și trăiește ultimele clipe. Se putea întâmpla orice. Dorie se repezi jos din tren. Trupul ei mic se pierdea în fluturarea faldurilor cămășii de noapte, prea mari. Părul lăsat liber, i se împrăștiase în jurul capului. Părea atât de primăvăratecă! El crezuse până atunci că are părul drept. Acum înțelegea de și-l purta strâns atât de sever la spate. Așa adunat părul ei semăna cu al unui cal sălbatic. I se vălurea în jurul capului ca un nor de culoarea mierii. Arăta ca un înger, se gândi el. Nu se simțise niciodată până atunci atât de ocrotitor față de o altă ființă umană, cum era acum, față de ea.

În clipa când o văzu, își dădu seama că se petrece ceva îngrozitor. Oare vreunul din oamenii lui Ford atacase deja trenul? Ea fusese agresată? Cole vru să se repeadă spre ea, să-i dea un ordin monosilabic, dar Dorie nu-l lăsă să scoată o vorbă, căci izbucni într-un țipăt sfâșietor.

— Să nu-l omorâți, înainte de a-mi da înapoi aurul pe care mi l-a furat, aurul meu și al surorii mele. Numai el știe unde l-a ascuns.

— Dorie! strigă tăios Cole, încercând s-o ajungă, cu ochii ațintiți însă, spre cei patru bărbați călare, care-l așteptau.

Dorie se feri din calea lui Cole, cu o scârbă exagerată, ca și când atingerea lui îi putea provoca brusc o boală oribilă, aducătoare de moarte.

Contrariat Cole se enervă de atitudinea ei și de oroarea ce o se citea pe față.

— Să nu te apropii de mine! Prefer să mor, decât să mă atingi. Privi în sus, către călărețul calului murg. Oh, domnule Ford, nu vă puteți imagina cât este de îngrozitor acest individ. Se folosește de mine!

Dorie era în centrul atenției: pe de o parte era Cole și cei patru nelegiuți, iar pe de alta, protejați de peretele metalic al trenului, erau pasagerii înfricoșați, care urmăreau scena de la ferestre.

Când Dorie sări de pe platformă, Cole se aruncă să-i prindă poate le cămășii de noapte, dar ea îl evită.

— Domnule Ford, pari un bărbat care ar veni în ajutorul unei doamne, spuse

ea.

Winotka Ford avea pomeții obrajilor atât de ascuțiți că putea spinteca o halcă de vită cu ei. Pe unul din obraji, avea o cicatrice lungă de doisprezece, treisprezece centimetri. Părul îi atârna pe umeri și nu mai fusese spălat, de când traversase ultima oară un râu. Avea ochii atât de reci, că ar putea înspăimânta și un șarpe cu clopoței. Nu părea că ar fi putut, sau că ar fi vrut, să ajute pe cineva.

— Acest individ, acest tip îngrozitor, ți-a ucis fratele, așa că era în stare să mă răpească. Știa că sunt bogată, mai bogată decât și-ar fi putut el imagina, vreodată. Știa că tata își ascunsese milioanele în casă, sub formă de lingouri de aur. Știa toate astea și a folosit aceste informații, împotriva mea. Am crezut că-mi era prieten, am crezut, după ce m-a salvat atunci, în clădirea băncii, că este un om bun. M-am... m-am căsătorit cu el.

Ford îl privi pe Cole, care rămăsese în picioare nemișcat, pe platformă, gata să tragă. Dacă ar fi făcut un gest s-o prindă pe Dorie și-ar fi pierdut poziția avantajoasă, iar cu mâna dreaptă rănită n-ar fi reușit s-o dea la o parte din calea gloanțelor. Era ținut locului ca un prizonier.

— Zi, te-ai însurat cu o fată bogată, Hunter? întrebă Ford, cu o voce prefăcută, insinuantă. Îi plăcea să se joace cu oamenii, înainte de a-i ucide.

Dorie răspunse în locul lui Cole.

— S-a căsătorit cu mine, apoi a silit-o pe sora mea să-i dea cincizeci de mii de dolari, în aur, pe care i-a ascuns. Nu știu unde. Nu știu nimic în plus. Nu și-a putut ține prea mult mâinile departe de mine, pentru a mă lăsa să cuget.

— Dorie! spuse Cole. Spre groaza lui, vocea îi trăda jignirea. El n-o atinsese, se purtase față de ea cu respect. Cum ar fi putut intra în mormânt, cu aceste ultime cuvinte care îl blamau? Oare cele câteva sărutări o dezgustaseră chiar atât de mult?

Dorie nu-l luă în seamă.

— Fă-l să-mi spună unde a ascuns aurul, apoi, poți să-l omori. Sau poate că voi trage chiar eu. Mi-ar plăcea să-l văd mort, după felul cum m-a tratat.

Într-o clipă Cole îi pricepu intenția. Îi era silă de el însuși, că n-a înțeles mai devreme. Fusese atât de orbit de vorbele ei în legătură cu căsătoria, încât nici nu se-

sizase afirmația în legătură cu aurul.

Îl privi pe Ford.

— Nu există niciun fel de aur, spuse calm. Nu am niciun fel de aur ascuns...

— Mincinosule! țipă la el Dorie, apoi scuipă cu emfază.

Cole o privi interzis. Acest gest îl șocase. Unde învățase să facă un gest atât de vulgar?

Ford începu să râdă. Scottea un sunet oribil, căci râsul nu era ceva obișnuit la el. Hohotele lui sunau ca o roată de vagon ruginită de vreme, care era acum pusă în mișcare, fără a fi unsă.

— Pe cine ar trebui să cred, pe tine, sau pe această cuconiță?

— Nu-l crede! Minte întruna! țipă Dorie. A mințit-o pe sora mea și pe mine. Minte pe toată lumea. A fost rănit și n-ar mai fi putut câștiga bani, ucigând oameni, așa că mi-a cerut cu voce mieroasă să mă mărit cu el, apoi a silit-o pe sora mea să-i dea tot aurul pe care îl avea. Acum, tocmai mă ducea înapoi, în Latham, ca să ia restul de bani. Cred că plănuise să mă omoare și să dea foc casei tatălui meu. Cred...

— Tacă-ți gura, o repezi Cole, făcând-o să-și înghită brusc vorbele. Se întoarse spre Ford. Ea încearcă acum să-mi salveze viața. Nu există niciun fel de aur, ea n-a avut aur. Este la fel de săracă, precum un păstor. Tu ai ce ai, cu mine, nu cu ea. Dorie, du-te la celălalt capăt al trenului și nu te mai amesteca.

— Ei aș! mai bine mor, decât să fac ce-mi spui tu! Nu vă puteți imagina ce lucruri oribile m-a pus să fac. Chestii dezgustătoare, căroro nicio doamnă nu le-ar fi putut supraviețui. Alergă spre Ford, îi prinse scara șei cu amândouă mâinile, cu o privire convingătoare.

— Nu sunt săracă. Dacă aș fi fost, n-aș călători cu un vagon particular, nu-i așa? Și nu încerc să-i salvez viața. Îl urăsc. Mi-a luat prea mult și vreau înapoi, ce e al meu. Fă-l să spună unde a ascuns aurul. După aceea, poți să-l omori. Nu-mi pasă de el. Deloc.

Cole observă că Ford devenise atent.

Aur. Era singurul cuvânt pe care-l recepționa unul ca Ford. Poate mai auzise și aluzia la acel ceva murdar și sinistru, sugerat de Dorie, pe care Cole i l-ar fi făcut.

Cât despre Cole, acesta își stăpâna cu greu furia, auzind-o ce spune. Oare se înșelase, de la început? Era altfel, decât părea? Oare chiar cunoștea acele „chestii dezgustătoare”, pe care nicio doamnă n-ar putea să le suporte? Unde auzise de asemenea lucruri?

— Watkins! strigă Ford. Dă-i lui Hunter și... cuconiței, silabisii el disprețuitor, calul tău. Ne întoarcem în tabără și ne vom socoti acolo.

O clipă Cole îi trecu prin minte să împuște câți putea din ei. Știa însă că în final vă fi ucis și atunci, cine o va mai ocroti, pe Dorie? Tocmai la spusese minciuna gogonată, că era bogată și îi determinase s-o considere femeie. Cu toții ar fi vrut să știe ce i-a făcut Cole, atât de înjositor; ar fi vrut detalii și chiar să repete experiența.

— Minte, spuse el, fără a fi luat însă în seamă. Oare ce cuvinte puteau concura cu „aur“ și „sex”?

— Vorbim mai târziu, spuse Ford. Pe cai, acum!

— Lăsați-o să se îmbrace, spuse Cole, încercând să câștige timp. Poate va cădea un trăsnet asupra lor. Poate vor sosi patrurile călare și-i vor salva. Poate că acei pasageri, galbeni de frică, vor alerga să-i ajute. Și poate că Winotka Ford avea de gând să se căiască, în următoarele două secunde. Preciș.

— Nu vreau să călăresc lângă el, spuse Dorie, ghemuindu-se în spatele calului lui Ford, acoperindu-și pieptul cu brațele, ca și cum încerca să se apere de loviturile lui Cole.

— Poate să încalcece lângă mine, spuse unul din bărbați, rânjind spre ea...

— Nu, las-o pe mâna lui Hunter, doar îl iubește așa de mult, spuse Ford, cu o privire ușor de citit, în lumina lunii. Aștepta să se distreze văzând-o pe Dorie în apropierea bărbatului pe care îl ura. Suferința cuiva îi făcea mare plăcere. Dacă era el cauza suferinței, plăcerea îi dubla puterea, iar Ford, era de două ori mai mulțumit.

— Coboară aici, până nu-l împușc pe unul din voi, îi spuse Ford lui Cole. Și lasă îmbrăcatul. Plecăm chiar acum.

Cole nu fusese niciodată pus într-o asemenea încurcătură. Dar nici nu avusese vreodată până atunci responsabilitatea cuiva. Toată viața, și-a purtat de grijă numai lui și s-a supravegheat numai pe sine. Dacă ar fi fost ucis, moartea lui n-ar fi însemnat

nimic, pentru nimeni; nimeni n-ar fi observat dispariția lui. Ei, dar lucrurile se schimbă.

Dacă ar fi ucis în noaptea asta, unei alte ființe i se va întâmpla ceva îngrozitor, unei ființe de care el era acum răspunzător. Era conștient că nu erau căsătoriți cu adevărat, dar jurase să Rămână alături de ea, s-o ocrotească, până când moartea îi va despărți. Iar acum moartea nu era prea departe, căci în câteva minute urma să dea ochii cu ea.

După un sfert de oră, Cole era cocoțat pe cal, iar Dorie era instalată în fața lui. Cămașa de noapte flutura peste picioarele lui și peste papuceii de casă subțiri ai femeii. Se lăsase pe spate, peste el. Cole o ținea între brațele sale, strunind calul de hamuri. Timp de zece minute, în goana calului, el îi spuse tot ce gândea, în legătură cu nebunia pe care ea o făcuse.

— Ar fi trebuit să stai acolo unde erai. Dacă ai fi făcut cum ți-am spus...

— Probabil că acum ai fi fost mort, zise ea, căscând și lăsându-se pe spate, peste el.

Împotriva voinței lui – cum reușea ea, să-i scoată la iveală ce era mai rău în el!
— el îi spuse:

— Ai face mai bine să nu te apropii prea mult de mine. S-ar putea să-ți fac ceva care să te dezguste.

— Ca de pildă? Întrebă ea pe tonul unui cercetător, care intenționa să ia notițe despre comportamentul tipic al altor civilizații.

— Habar n-am! Tu ai fost cea care ai afirmat că nu mi-am putut tine mâinile departe de tine. La naiba, Dorie! Ne-ai băgat pe amândoi într-o adevărată încurcătură. Amândoi știm că nu există niciun fel. De aur. De ce nu m-ai lăsat să mă bat cu el?

— Pentru că nu voiam să mori, spuse ea simplu.

El se împlânzi pentru o clipă. Desigur, era bucuros, pe de o parte, că nu murise, dar dorea din toată inima ca ea să fie undeva, în siguranță nu la cheremul unui proscris, lipsit de conștiință.

— De ce te-ai apucat să-i spui lui Ford și celor din jur, care te auzeau, că cu... eu...

— Că nu-ți puteai ține mâinile la distanță de mine?

Mândria îl împiedica să-i ceară un astfel de răspuns, dar în clipa asta, toate simțămintele îi erau bruscate și confuze.

— Da, șopti el.

— Tatăl meu, nu mă lăsa niciodată să fac ce-mi place. Rowena spunea că e un om foarte sucit. După părerea mea, era însă lipsit de imaginație. Dacă voiam să citesc o carte, el mă lua în trăsură, cu el. Dacă îi spuneam că e o zi minunată și aș dori să mă plimb, poți fi sigur că rămâneam în casă, probabil amândoi în aceeași cameră. Atunci, m-am gândit că tâlharul tău gândea la fel ca tatăl meu. Dacă i-aș fi spus că vreau să stau cu tine, ar fi făcut tot posibilul să ne despartă, așa că am procedat cum obișnuiam să fac cu tatăl meu; i-am spus că vreau să fac exact opusul, adică, să stau departe de tine. Dorie se ghemui ușor, la pieptul lui. Se pare că figura a mers.

Cole crezuse toată viața că femeile erau sexul slab. Că au nevoie de ocrotire. Dar această femeie îl făcea să-și revizuiască tot ceea ce crezuse până atunci că e adevărat. Într-un impuls de moment, el se aplecă sărutând-o de mai multe ori, pe gât.

— Oprește-te! țipă ea. Ia-ți mâinile jengoase de pe mine! Te urăsc! Să nu mă atingi!

În fața lor, Winotka Ford chicotea. Râsesse. Probabil în noaptea asta mai mult decât în ultimii zece ani, la un loc.

— Nu e cazul să exagerezi, îi spuse Cole, rănit în amorul propriu.

— Ba da, trebuie, căci astfel, el n-o să mai găsească nimic amuzant în toate astea.

Lui Cole nu-i făcea plăcere să creadă că ea cunoscuse pe cineva chiar mai rău decât Winotka Ford. Se datora poate instinctului de apărare, necunoscut de el, până atunci, instinct, pe care ea i-l trezise. Cole ar fi preferat să creadă că Dorie avusese un tată, care o răsfăța cu rochițe drăgălașe și acadele, în după-amiezele de duminică. Începuse să înțeleagă că îmbelșugata ei copilărie fusese tot atât de stingheră ca și cea a unui copil sărac, cum fusese el.

Se surprinse spunându-și în sinea lui că nu trebuie să fie atât de melodramatic. În momentul ăsta, preocuparea lui majoră era modul în care el și Dorie puteau scăpa

din beleaua în care ea îi băgase pe amândoi. Dacă ar fi fost singur, ar fi încercat să iasă în felul lui, din această încurcătură, fără să țină cont că mâna cu care trăgea, îi era legată. Dar acum, el trebuia să aibă grijă de Dorie.

Deși nu-i făcea plăcere să-și amintească, încercă să se gândească la ceea ce Dorie îi spusese lui Ford. Se pare că el, Cole, era bănuțit că ar avea cincizeci de miare, de care știa numai el. Asta însemna că Ford îi putea face orice, mai puțin să-l ucidă, pentru a afla unde a ascuns aurul. Își aminti, de asemenea, că Dorie spusese că în casa ei din Latham exista și mai mult aur.

— Ai ceva aur dosit în casa tatălui tău?

— Nici urmă, spuse ea adormită. De ce?

El își strânse brațul în jurul ei, cu un gest protector.

— A, da, spuse ea, amintindu-și cele spuse acelui bărbat înfricoșător. Am vrut să găsesc un motiv să nu mă omoare, așa că i-am spus că știu unde sunt ascunși banii, care nu există. Tata punea totul la păstrare la o bancă din Philadelphia. Mie mi se dă lunar cea mai mică sumă posibilă.

— Ascultă-mă, spuse Cole aplecându-se în față, așa încât gura îi era aproape lipită de urechea ei. Aș vrea să mă ajuți să ieșim din dandanaua asta. Am să continui să-i spun lui Ford că tu ai bani, iar eu am plecat în căutarea lor. Am să-i spun că este singurul motiv pentru care îți port de grijă.

— Oare? îl întrebă ea.

— Oare ce?

Ea știa că el a înțeles despre ce era vorba, așa că nu se obosi să-i răspundă. Era evident că el nu i-ar fi spus ceea ce voia ea să afle.

Cole se încăpățânase să nu spună nimic care s-o facă să se gândească la dragoste. Femeile îndrăgostite fac lucruri stupide. E adevărat că sunt orbește devotate bărbatului, indiferent ce soi de om era, dar adesea în aceste acțiuni își primejduiau viața.

— Vreau cele cinci miare promise și gata. După ce le obțin nu-mi mai trebuie să calc niciodată în Texas.

Nu putea minți la fel de bine, spunându-i că nu-i pasă de ea, poate că, la mo-

mentul potrivit, ar fi fost mai ascultătoare...

— Ce trebuie să fac? îl întrebă posomorâtă.

Se stăpâni să nu reacționeze la tonul ei.

— Mă voi strădui să-l fac pe Ford să înțeleagă că nu poate obține niciun sfânt, fără mine și, la rândul meu, eu nu pot face nimic, fără tine. Îi voi spune că ai mințit, când ai spus că nu-ți plac mângâierile mele. Zicând acestea, în vocea lui se simțea orgoliul. Am să-i spun că ți-am înșirat vorbe dulci ca să-ți capăt încrederea și să-mi spui cum ajung la bani. Doar soțul poate ridica banii, de aceea m-am căsătorit cu tine. Tu trebuie să semnezi niște acte.

Ea continuă să tacă, așa că Hunter se aplecă spre ea, ca s-o vadă mai bine.

— Ai adormit?

— Nu. Deci, aici voiai să ajungi, când îmi făceai curte? Sărutări de mâini și așa mai departe. Aveai de gând să mă duci de nas ca să semnez actele, nu-i așa?

El nu se gândise așa de departe, dar probabil că ideea nu era rea.

— Da. Ai ceva împotriva?

— De ce nu mi-ai pus pur și simplu un pistol la tâmplă, amenințându-mă că mă omori, dacă nu semnez?

Nu era ușor de păcălit această femeie.

— Probabil că tatăl tău s-a temut că erai o proastă în materie de bărbați, așa încât a scris în testament o clauză conform căreia trebuie să semnezi actele de față cu martori.

— Puteai s-o sechestrezi pe sora mea și să nu-i dai drumul până nu semnam actele.

El zâmbi pe întuneric. E clar că-i avea pe bărbați la degetul mic.

— Sora ta e în drum spre Anglia, ai uitat? Vezi, tu ai putea ameți un bărbat. Cole trase aer în piept. Nu cred că Ford are mintea atât de isteată, ca a ta. O să-i spun doar, că cu, soțul tău, te voi convinge să semnezi, ca banii să-mi revină mie. Va trebui să fim acolo împreună, așa încât oamenii lui Ford să nu mă poată lega de un stâlp și să mă bată până-mi dau duhul. Îți convine răspunsul?

— Le convine răspunsul, prietenilor tăi, tâlharii?

La acestea, Cole izbucni în râs, cam tare. Imediat își ascunse fața în ceafa ei.

— Ai impresia să poți pretinde că mă iubești?

— Nu ți-am demonstrat deja că sunt o mare actriță? îi răspunse, făcându-l pe Cole să se îndepărteze de ea. Nu era sigur, dar se gândi că-i spusese ceva teribil.

— Pune-ți capul înapoi pe pieptul meu și încearcă să dormi. Oferă-i puțină odihnă minții tale încâlcite. Ne vom opri probabil cu câteva ore înainte de răsăritul soarelui. Până atunci încearcă să dormi.

Ea se ghemui lângă el, fără să adoarmă. Îi simțea la spate pieptul puternic. Cu un braț îi înconjura trupul, iar cu celălalt o apăsa într-o parte, astfel încât palma îi atingea coastele. Îi simțea bărbia lângă frunte și respirația, în aerul rece al nopții. Coapsele ei mici se frecau de coapsele lui mari, întărite, după anii petrecuți în șa, musculoase, datorită faptului că zeci de cai fuseseră comandați de voința lui, pe nesfârșite drumuri.

Dorie știa că ar fi trebuit să fie îngrozită de ce urma să se întâmple. Știa că ar fi trebuit să fie îngrijorată și speriată, chiar să tremure. Adevărul era însă că puțin îi păsa de ce se va întâmpla a doua zi. Se putea gândi doar la ce era acum. Ultimele zile fuseseră cele mai grozave. Toată viața se condusesse după o logică. Își plănuia totul, până în cele mai mici amănunte. Își studiase tatăl ca pe un manual, din care trebuia să dea examen și învățase cum să procedeze cu el. Îi învățase regulile și filosofia de viață, „ia tot ce poți lua”. Folosindu-și mintea, se adaptase toanelor lui.

Îl găsisse pe Cole Hunter, printr-un exercițiu de logică. Îl alesese, bazându-se pe ceea ce auzise și citise, în special, pe nevoia ei de un bărbat care să îndeplinească o activitate specială.

Dorie mai avea însă de învățat că nu toți oamenii reacționau la fel. În timp ce tatăl său proceda într-un mod previzibil, ceilalți nu erau la fel. Cole Hunter nu făcuse nimic așa cum crezuse ea că ar fi trebuit să facă. Când se prezentase la el, cu propunerea de căsătorie, el se enervase, dar Dorie se așteptase la asta: întotdeauna îi enerva pe bărbați. Nu se așteptase însă, din partea lui, la tandrețe tot mai puternică față de el.

Și chiar începuse să-i placă această blândețe. Îi plăcea felul în care o privea un-

eori. Și ceea ce era mai ciudat se pare că îl încânta cel mai mult tot ce pe tatăl ei îl enerva: remarcile ei impertinente.

Tatăl ei nu putea să sufere când Dorie spunea sau făcea ceva deștept, la care el nu se gândise. El avea nevoie să creadă că toate femeile erau niște proaste, pentru a-și justifica unele acte lamentabile, ciudate, pe care le făcea, chiar și cu fiicele lui.

Închizând ochii, își lăsă toată greutatea pe Cole. Iar el părea că se închide în jurul ei, protejând-o, Ținând-o în siguranță, departe de toate necazurile.

CAPITOLUL 8

— Dă-mi mie femeia, șefule.

Dorie se trezi cu greu, sesizând că se oprise calul, iar Cole o împingea să stea dreaptă. În stânga ei, așteptând nerăbdător, cu brațele ridicate, era unul din acei tipi feroși bare călăreau cu tâlharul ce urma să-i ucidă soțul. Nefiind complet trezită, Dorie nu avu răgazul să-și amintească de povestea pe care le-o înșirase acelor indivizi; uitase pe moment că spusese că-l urăște pe Cole Hunter. La vederea aceluia tip monstruos, cu mâinile întinse spre ea, Dorie acționează din instinct: se întoarse spre Cole, înconjurându-i strâns gâtul, cu brațele.

Winotka Ford nu scăpăra de inteligență, dar era suficient de isteț să înțeleagă repede sensul unor acțiuni. Nu-i plăcea să fie luat de prost. Aplecându-se în șa, îl privi mânios pe Cole.

— Care-i treaba? întrebă el cu o voce joasă, amenințătoare.

Cole încerca să se comporte ca și cum nu se întâmplase nimic neobișnuit.

— Am avut timp să stau de vorbă cu ea. Ford continuă să-l privească furios. Cole ridică din umeri. Poate că tu ai necazuri când e vorba să cucerești o femeie. Pentru mine, e suficient să stau trei ore între patru ochi cu o femeie și să pot să obțin orice de la ea. Spunând astea, Cole descălecă, întinzând mâna sănătoasă lui Dorie, pentru a o ajuta să coboare.

A trecut un minut întreg până când Ford și oamenii lui au priceput ce-a vrut să spună Cole. Puteau să nu-i dea dreptate? Care din ei, având de gând să cucerească o femeie, admitea că nu e capabil să obțină orice de la ea? Bărbații pretindeau și înfricoșau, șantajau și dădeau ordine, dar niciunul din ei nu încercase să folosească vorbe de mângâiere. Nu foloseau niciodată acele cuvinte care puteau determina o femeie ca, de bunăvoie, să-i ia de gât și să-și lipească trupul de al lor.

Cole sperase că va putea s-o protejeze pe Dorie de acești bărbați lipsiți de caracter, dar cu o mână rănită, nu era posibil. Îi lipsea puterea pe care i-o dădea arma atârnată de șold; îi lipsea tăria pe care aceasta i-o asigura, pentru a o proteja pe Dorie. Singurele arme pe care se putea bizui acum erau statura, reputația și abilitatea de a se

impune celor din jur, cu o privire ce-i îngheța.

Mai rămăseseră câteva ore până la răsăritul soarelui. Ford hotărâse că trebuie să-și odihnească armăsarii. Așa că își făcură culcuș pentru un scurt popas. Căutând pe cât putea să se izoleze de ceilalți, Cole își puse șaua cât de departe îi era permis. Nu voia să le dea impresia că e atât de neghiob încât să încerce să evadeze, în timp ce ei dormeau. Evident că ar fi încercat, dacă n-ar fi avut-o pe Dorie cu el. Așa însă nu ar fi vrut să facă niciun gest, ce i-ar fi pus ei viața în primejdie.

Unul din ei a făcut un foc de tabără, a pus la fiert o cană cu cafea și a fript niște slănină. Când Dorie se întoarse, după ce-și rezolvase o treabă personală, după niște copaci, el îi întinse o ceașcă aburindă, cu o cafea atât de grețoasă, încât ea se înecă, tuși și o scuiă cât colo.

— Bea-o. Să te încălzești, spuse el încet, făcând din trupul său mare un paravan între ea și ceilalți, care stăteau pe vine, în jurul focului. Până atunci, Ford și oamenii lui nu prea avuseseră timp să se gândească la cele întâmplare. Acum însă, venise momentul. Ford plănuise să-l ucidă pe Cole Hunter, un pistolar renumit, știind că niciodată n-ar fi fost urmărit pentru această faptă. Ar fi fost de ajuns să spună că fusese o luptă dreaptă, ar fi adus câțiva martori și ar fi rămas în libertate. Trecutul lui Cole n-ar fi dat nimănui de bănuț că ar fi putut fi altceva decât o luptă cinstită. Dar acum, în locul asasinării unui bărbat, Ford avea de a face cu doi ostateci. Nu conta că Hunter fusese cel dintâi care o agresase; era soțul ei. Dacă. I s-ar fi întâmplat ceva, Ford ar fi fost cel acuzat. Așa că tot ce putea spune era că ea îi crea acum cele mai multe probleme.

— Bea cafeaua și mănâncă asta, spuse Cole, întinzându-i o bucată tare de slănină.

Ascultătoare Dorie încercă să mestece slăcina și să bea din cafea. Îi era foame, dar parcă ar fi mâncat o bucată de piele tare, de pantofi și ar fi băut apă dintr-o cană țărănească, de lut. Oricum era fierbinte, iar Cole îi ceruse să mănânce, iar ea se străduia să-i facă pe plac.

Cole o privea: mânjită pe obraz, stătea în picioare, în lumina lunii, în fosta cămașă de noapte, acum murdară și zdrențuită și începu să aibă muștrări de conștiință.

Din cauza lui ajunsese în halul ăsta. Dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată, acum ar fi fost în siguranță, nu amenințată de moarte, în fiecare clipă. Privind-o, își jură că trebuie s-o salveze, chiar dacă ar fi ca el să moară.

Ford lăsă pe unul din ei de pază, pe de o parte, să fie cu ochii pe Cole și pe de alta, să vegheze să nu apară cumva vreunul din acei vânători de recompense, puse pe capul tâlharilor. Ceilalți se întinseră pe pături, adormind imediat.

Cole o îndemnă pe Dorie să se așeze în culcușul pe care-l făcuse pentru ea, străduindu-se să-i fie cât mai confortabil, pentru acea situație. Ea refuză să se culce în patul improvizat din pături. Foarte aproape de ea, Cole încerca să adoarmă, culcat pe pământul goi.

— Nu vreau să mă lăfăi în singurul pat, îi șopti ea. Tipul care era de pază, îi urmărirea flegmatic. Ceva în privirea lui care strălucea chiar în întuneric, făcea să-i zbârlească pielea.

— Ai nevoie de puțin somn, mai spuse Cole, exasperat.

— Îngheți, fără nicio pătură. Ești departe de foc.

— Sunt obișnuit să dorm sub cerul liber, îi spuse el brusc.

— Aha, deci ăsta-i motivul pentru care preferi păturile și șaua, în locul pernei. Eu sunt obișnuită în pat cu puf și așternuturi albe și curate ca hârtia. Ți-ar trebui și ție un ioc mai bun, de dormit.

Începu să înțeleagă că ea se încăpățâna să stea trează, comentând toată noaptea, în timp ce el ar fi dormit, cât de mult era posibil. Dumnezeu știa ce le mai rezervau următoarele zile.

— Bine, atunci, spuse el, încercând să rezolve situația. Hai să dormim împreună. Știind că-l refuzase, el se întinse pe pătură, apoi își ridică mâna sănătoasă, invitând-o și pe ea alături. Se gândea că Dorie îi înșirase o listă lungă de motive, pentru care nu puteau dormi împreună, dar de data asta ea nu mai ezită prea mult. Se așeză repede în brațele lui, ceea ce dovedea cât de mult dorise acest lucru, lipindu-și cu pricepere trupul de al lui. Își puse capul pe brațul lui și își strecură coapsa între ale lui.

— Oh, Dumnezeule! șopti Cole într-o rugăciune tăcută. Nu i se păruse niciodată atât de plăcut un trup de femeie. Chiar dacă avusese femeia legal, sau ilicit. Dacă

femeia cu care era în pat nu era o prostituată, atunci era cu siguranță sora sau soția cuiva, aparținând într-un fel sau altul unui alt bărbat. Dar aceasta era a lui. Poate nu pentru totdeauna și din motive cinstite, dar acum, în această clipă, era a lui. Poate suna caraghios, pentru că era atât de vremelnic și ireal, dar el se gândi că are dreptul s-o îmbrățișeze, făcând-o să-l simtă mai bine.

Crezuse că e firavă, dar nu era așa. Era exact pe măsura lui, potrivindu-se între curbele trupului său, ca și când ei doi erau făcuți unul pentru altul. Ea i se cuibări la piept, făcând ca inima lui Cole să bată cu nebunește.

Era inocentă ca un nou-născut sau era cea mai desfrânată târfă de pe pământ, se gândi el. Orice ar fi fost însă, dacă cineva în clipa aceea ar fi încercat să-l despartă de ea, Cole l-ar fi ucis, cu siguranță.

Cât despre Dorie, nu se simțise niciodată în viața ei atât de bine, ca acum, alături de Cole. Nu numai pentru că era virgină, ci și pentru că îi lipsiseră plăcerile senzuale. În copilărie nu avusese parte de îmbrățișările părintești. Mama ei, trăise să-și strângă în brațe și să-și mângâie fiica cea mare, dar murise la nașterea lui Dorie. Iar tatăl ei hotărâse că și cel mai mic gest de afecțiune reprezenta un semn de „stricăciune”, astfel încât interzisese până și cea mai fugară manifestare de tandrețe față de copiii lui. Firea caldă a Rowenei invita pe oricine la mângâieri interzise, dar micuța Dorie, cu felul ei tăcut și ochii reci care semănau ai tatălui ei, făcea pe oricine să se gândească de două ori, mai înainte de a risca pedeapsa pentru că a atins-o. Ca urmare, Dorie trecuse prin viață, fără să aibă parte de afecțiune, așa cum în mod normal primesc copiii. Lumea spunea că mica domnișoară Dorie este plină de sine și nu are nevoie de nimeni, în timp ce adevărul era exact la polul opus. Și-ar fi dorit să urce pe genunchii cuiva, așa cum făcea Rowena, dar instinctiv, nu știa cum să scâncească, făcându-i pe adulți s-o ia în brațe; niciodată nu știuse să ceară ceva.

Cole Hunter fusese, în afară de Rowena, singurul om care îndrăznise să riște apropierea de ființa aceasta, aparent atât de rece. Cole înțelesese, ceea ce Rowena știa de mult, că răceala lui Dorie era numai încercarea de a ascunde lumii ceea ce ea își dorea atât de mult.

Când Cole a îmbrățișat-o, a dezlănțuit ceva adânc ascuns în ființa ei; nevoia de

a simți o altă inimă bătând lângă a ei, de a-și simți respirația contopindu-se cu cea a altei ființe umane, de a-și simți pielea atingând o altă piele.

Când Cole o trăsese în brațele lui, ea înțelese ce era căldura și ocrotirea, dar mai era ceva, legat de acest trup mare, lipit de al ei, ceva ce o făcea să se simtă atât de bine, atât de împăcată. Ar fi vrut să alunece în interiorul lui, pentru a se afla chiar și mai aproape decât era de el, în acel moment.

Inima începuse să-i bată mai puternic, mai profund, în piept. Nu numai că-și auzea inima, dar o și simțea în gât. Ar fi vrut să fie mai aproape de el, dar o împiedica țesătura cămășii lui. În clipa aceea, materialul cămășii era la fel de gros și impermeabil ca și pielea cizmelor.

Își dădu seama de emoția din vocea lui, când îl auzi spunând:

— Ce faci? Dar aceasta n-a împiedicat-o să-i descheie cămașa și să-și lipească obrazul de pielea lui. Îi spuse că nasturii îi rănesc obrazul. Și chiar așa era. Acum, până și cutele moi ale bumbacului îi răneau pielea, inima.

În timp ce Dorie îi desfăcuse cămașa, cuibărindu-și fața la pieptul lui dezgolit, Cole își ridică ochii spre cer, murmurând câteva înjurături.

Zâmbind mai fericită decât fusese vreodată, Dorie își mișcă obrazul pe pieptul lui și când buzele îi atinseră pielea, fără să se mai gândească îl sărută.

— Oprește-te, îi spuse el apăsător. O apucă de umeri și o îndepărtă de el. Vocea îi era dură, în timp ce își exprima furia, fără să ridice tonul.

Dorie îl privi năucă, neînțelegând în prima clipă ce făcuse sau ce era atât de grav că sărutase pieptul gol al acestui bărbat.

— Îmi... cer scuze, domnule Hunter, spuse ea când se dumiri ce făcuse și cu ce îl supărase.

Evident că nu-i plăcea să-l atingă, mai mult decât era necesar. Ea înțepeni în brațele lui, schimbându-se în mai puțin de o secundă, din moale și flexibilă, într-un arc încordat.

— Nu știu ce m-a apucat. Domnule Hunter, eu...

— Lasă-i, o repezi el, căci Dorie începuse să-i strângă cămașa și să-i încheie nasturii.

— Dar eu...

El îi împinse capul înapoi, mai înainte ca ea să mai adauge ceva.

Dar Dorie nu se liniști. Era probabil obosită, dar în același timp, nu se simțise niciodată atât de plină de energie. Pe de o parte creierul îi dicta că trebuie să fie o doamnă, dar pe de altă parte, se întreba ce rost mai au bunele maniere, când peste douăzeci și patru de ore, va fi moartă. Când acest om îngrozitor, care era Ford, va descoperi că nu era nici urmă de aur la ea acasă, nu-și făcea iluzii că el va râde spunând: „Ce glumă bună mi-ai făcut”, și îi va lăsa să plece. Probabil că-i va împuşca în cap pe amândoi, fără să stea prea mult pe gânduri. După ce va muri, pe piatra funerară va fi gravat: „A fost o doamnă, până la sfârșitul zilelor”.

— Nu-i așa că e minunat? îl întrebă pe Cole.

— Ce e minunat? mârâi el, încercând să-i dea impresia că l-a sculat din somn.

Dacă Dorie n-ar fi stat cu urechea lipită de pieptul lui, auzind cum inima lui bătea mult prea tare pentru un om care dormea, poate că ar fi renunțat să mai vorbească. Dar știa că era atât de adormit ca și ea.

— E foarte plăcut, îl întrebă ea șoptit, să faci dragoste?

Și pentru că nu primi niciun răspuns, continuă:

— Rowena nu mi-a spus nimic despre asta. Cred că știu câte ceva despre... mecanism, dar nu știu exact ce simți. Rowena spunea că un soț ar trebui să-și învețe soția tot ce trebuie să știe, dar cred că eu nu voi avea niciodată unul. Adică, un soț. După o scurtă ezitare, ea continuă: Știu că nu voi avea. Dar după cum se prezintă situația acum, nu-mi va fi îngăduit niciodată să mai am vreunul, așa că m-am gândit, să te întreb pe tine.

Pentru un moment, ea așteptă. Lui Cole i-a trebuit atât de mult să-i răspundă, încât ea crezuse că n-o s-o mai facă.

— Da, e plăcut, spuse el în sfârșit. Dar cred că ar putea fi și mai bine.

Răspunsul lui o determină să-și înalțe capul, ca să-l privească, dar se culcă înapoi, imediat. Nu părea dornic să-și miște niciun centimetru pătrat din el...

— N-ar trebui să mă întreb pe mine despre cum se face amor. Mă pricep doar la adulter. Experiența pe care o am se referă la ceva făcut rapid, pe fugă, fiind urmărit

de careva înarmat cu un pistol, sau de altul, care-și așteaptă rândul.

— Bine, dar...

— Poate că au fost și câteva clipe frumoase. M-am întrebat însă mereu cum ar fi, dacă aş face amor cu o femeie care să fie a mea și numai a mea. Continuă pe un ton scăzut: Cu o femeie care n-a aparținut niciodată altui bărbat. Cu o femeie care nu va fi niciodată a altuia, numai a mea.

— Eu n-am avut niciodată... un alt bărbat, spuse ea încet.

— Știu! De aceea meriți mai mult, decât un pistolar bătrân.

— Oh, spuse ea. Vrei să spui că ești prea bătrân, ca să...

Nu era sigură dacă spusese ceva greșit sau ceva adevărat. El o cuprinse de după ceafă, aplecându-i capul, ca s-o sărute. A fost un sărut ca-n visurile ei. În acele zile când stătea tăcută lângă tatăl ei, Dorie își imagina cum ar fi dacă ar fi la fel de frumoasă ca Rowena și ar veni la ea un bărbat frumos și ar săruta-o tandru și pasionat.

El îi întoarse capul într-o parte și o sărută mai apăsător. Când palma îi alunecă în jos, cuprinzându-i sânul, Dorie nici nu se gândi să-l îndepărteze. Dacă ai fi văzut-o așa cum fusese în urmă cu câteva săptămâni, ai fi avut impresia că i se zbârlește părul, la orice încercare a unui bărbat de a o atinge. Când însă a mângâiat-o Cole, trupul ei părea că i se deschide. Își mișcă în așa fel șoldurile peste ale lui, își strecură piciorul între ale lui, iar când începu să-și frece coapsele, îl simți cum respiră greu.

Când se îndepărtă de ea, Dorie încercă să-l tragă înapoi, dar Cole îi împinse capul, îndepărtându-și buzele de ale ei.

— Domnule Hunter, îmi dai voie să-ți spun Cole?

— Nu, răspunse el tăios. E mai bine așa. Ascultă-mă, Dorie, ascultă-mă bine. Eu nu sunt ce crezi tu. Nu sunt eroul visurilor tale. Sunt doar un pistolar bătrân, așa cum ai spus chiar tu, când m-ai întâlnit prima oară. Nu știu cum s-a întâmplat să trăiesc atât de mult, cred că a fost o greșeală a sorții. Aveai dreptate: cei mai mulți dintre noi mor la vârstă de treizeci de ani. Acum eu trăiesc o viață de împrumut. N-ar fi trebuit să mai fiu încă în viață și sunt sigur că nu mi-a mai rămas mult de trăit.

— Dar...

— Gata, spuse el tăios. Știu și simt, acest lucru. În timp ce vorbea, nu se putu

stăpâni să nu-și plimbe mâna peste rotunjimile trupului ei. Nu rezistă tentației de a-i cuprinde fesele rotunde, apăsând-o spre el. Îi scăpă un geamăt. Ar fi preferat să moară, decât să-i spună că o dorea mai mult decât orice, că-și dorea o noapte cu ea, chiar dacă pe lume existau poate femei de două ori mai frumoase chiar decât sora ei.

— Trebuie să rămânem împreună, până te pot scoate din necazul ăsta. După aceea însă tu te întorci în lumea ta, iar eu într-a mea. Nu suntem făcuți din același aluat. Venim din două lumi diferite.

— Poate că totuși suntem asemănători, dar, pur și simplu, ne-am născut în lumi diferite. Poate că ar fi fost altfel dacă ai fi fost fiul tatălui meu.

— Acum spânzurat, pentru crima de a-și fi ucis bastardul, spuse Cole, ca pentru sine.

Dorie zâmbi. Știa că îl ura pe tatăl ei pentru că acesta nu fusese blând cu ea.

Zâmbind mulțumită ea, se ghemui lângă el.

— Îmi placi, spuse ea. Îmi placi chiar foarte mult. Ești un om bun.

Nu se gândea că vorbele ei l-ar putea tulbura. Îi spusese multe femei că îl iubesc, dar niciuna nu-i spusese că-l place, sau că e un om bun. Iată de ce, când Dorie rostise aceste cuvinte, el aproape că le și crezu.

O îmbrățișă mai strâns, simțindu-i căldura și puritatea. Era ciudat, dar lângă ea el chiar se simțea bun. Toate încăierările de până atunci păreau că se întâmplaseră altcuiva. Iar când Dorie își ridică privirea spre el, simți că nimic nu-i poate sta în cale, pentru a o ocroti.

— Te voi salva, iubito, șopti el.

Ea nu-i mai răspunse, căci adormise. Avea atâta încredere în el, încât îi adormise în brațe. Cole înțelese că și-ar fi dat și viața pentru ca nimeni și nimic să nu o tulbure.

CAPITOLUL 9

— Nu merg, spuse Dorie stând în picioare, lângă calul pe care călărise, împreună cu Cole. Își ținea mâinile încrucișate pe piept, privind drept în față. Nu vreau și gata! Poți să mă împuști, nu mă mișc de aici!

Cole își spuse că orice părere bună, pe care o avusese despre Dorie și despre femei, în general, era lucrul dracului. Dar necuratul îl făcuse să aibă păreri bune despre o creatură, atât de îndărătnică și de proastă, ca aceasta.

Când Ford își reveni din șoc – doar vreo câțiva bărbați, și nicio femeie, nu îndrăznise până atunci, să-i spună „nu” – își trase pistolul din toc. În clipa aceea, Cole sări de pe cal și se interpușe între Dorie și glonțul care putea veni spre ea.

„Trebuie să fiu calm, își spuse el. Trebuie să o aduc la realitate, s-o conving. Femeilor le plac cuvintele gingașe”.

— Să te ia naiba! Au fost primele vorbe care i-au ieșit din gură, vorbe spuse printre dinții încleștați. Nu-ți dai seama de gravitatea situației? Poți fi ucisă. Poți fi...

— Nu vreau să-i spun unde e aurul, chiar dacă mă omoară, zise Dorie, fără să-l privească pe Cole. Avea buzele atât de strânse, încât formau o dungă subțire, ca o pânză de fierăstrău.

— Dorie, începu el, apoi exclamă: Ce dracu’! O prinse de mijloc și încercă să o urce cu forța, pe cal.

Era ea mică de statură, dar era aprigă, iar el nu putea folosi decât un braț. Când încercă să o ridice, ea începu să se zbată, lovind cu mâinile și cu picioarele. Apoi își încordă trupul, împingându-l din răputeri.

Câteva clipe, păreau că se află în luptă egală mușchii și încăpățânarea.

Râsul gros, mârălănesc al lui Ford îl făcu pe Cole să-i dea drumul jos, pentru a o apuca mai bine.

— Dă-i drumul! spuse Ford.

Imediat, Cole o lăsă jos, așezându-se între ea și Ford.

— Să n-o lovești, spuse el cu ochii scăpătând de mânie.

Ford pufni.

— Hunter, mi se pare că ați mințit amândoi că nu vă iubiți.

Cole simți un fior pe șira spinării. Dacă Ford îi prinsese cu minciuna asta, se putea gândi că au mai spus și alte minciuni. Și ar fi ajuns repede la concluzia că nu avea niciun motiv să-i mai lase în viață.

În clipa asta Cole se gândi că ar putea s-o strângă de gât pe Dorie, fără remușcări. Dacă timp de câteva zile crezuse că a întâlnit în sfârșit o femeie cu ceva minte în cap, în dimineața asta, ea îi demonstrase că era... ei bine, era cea mai femelă, dintre femeie. A fost cel mai urât lucru pe care l-a putut gândi la adresa ei. N-avea creier în cap.

În dimineața asta, după numai două ore de somn, li se poruncise să-și încalceze caii. Călăriseră în galop, aproape trei ore, până ajunseră pe creasta unui munte, de unde se zărea priveliștea unui orașel părăsit. Era locul potrivit pentru o crimă. Odată, demult, aici fuseseră niște motive pentru existența orașului, dar acestea se pierduseră în timpuri de care nimeni nu-și mai amintea și nu mai interesa pe nimeni acea localitate. Dar, printre ruinele vieții de altă dată, rămase de la cei ce-și câștigaseră din greu dreptul la viață, se cuibăriseră acum cartoforii și criminalii. Devenise un loc unde, bărbați sau femei, își pierdeau banii sau viața. Era după cum ați ghicit, locul de baștină al lui Winotka Ford, singurul unde se simțea în siguranță.

Au zăbovit un timp la marginea orașului părăsit, înconjurând câteva case dărâmate, pentru a fi siguri că nu erau oamenii șerifului prin apropiere, sau soldații, sau altcineva care să le dea bătaie de cap.

Erau încă acolo privind spre oraș, când Dorie, care călărea pe același cal, alături de Cole, spuse:

— Acolo mergem?

— Da, răspunse Cole, încercând să găsească în gând o modalitate de a ieși din acel loc; nu avea bani cu care să poată mitui pe cineva; nu-și putea croi drum cu arma. Odată intrați în oraș, oare cum ar fi reușit să mai iasă?

— Nu pot intra în oraș, îmbrăcată în cămașă de noapte, spuse Dorie, părând gata să izbucnească în plâns.

— Nu ne va observa nimeni, zise el, întrebându-se dacă există cineva, în oraș,

care să-l cunoască. Și dacă da, spera să nu-i fi ucis vreo rudă.

— Nu înțelegi, spuse Dorie. Nu pot merge așa.

Oare de ce-l sâcâia cu lucruri care n-avea importanță?

— Dorie, de două zile, călătorești prin Texas îmbrăcată în cămașă de noapte. Ce mai contează încă vreo câteva ore în plus? O să-ți găsim ceva de îmbrăcat când vom intra în oraș. Habar n-avea de unde va face rost de bani să-i cumpere o rochie, dar asta nu i-o putea spune ei.

— Nu, ripostă ea, cu o voce din care răzbătea disperarea. Până acum nu m-a văzut nimeni. Dacă voi intra în oraș, acolo vor fi și femei.

El o privi ca pe o nebună.

— Ai purtat cămașă de noapte în fața bărbaților. Asta nu e mult mai rău, decât să fii văzută de niște femei?

Oare de ce erau bărbații atât de proști? se întrebă ea. Oare cum reușeau mamele lor să-i învețe să-și lege pantofii, din moment ce nu aveau creier? Ea îl privi foarte calmă.

— Bărbaților le place să vadă o femeie în cămașă de noapte. Știu asta, în ciuda experienței mele limitate. O spunea pe un ton care îl întreba cum de nu știa acest lucru? Femeile însă își bat joc de cele care intră călare într-un oraș, îmbrăcate într-o cămașă de noapte jengoasă.

Lui Cole îi căzu falca de uimire.

— Patru bărbați firoși sunt gata să te omoare, iar tu îți faci griji de femeile care-și bat joc de felul cum ești îmbrăcată?

Ea își încrucișă brațele pe piept.

— E o chestiune de demnitate.

— Aici e vorba de viață și de moarte. Își plimbă palma pe obraz. Oare ar putea vreun bărbat, să înțeleagă femeia? Privește la locul acela, spuse privind peste umărul ei, la orașul de la picioarele lor. Rămăseseră întregi doar vreo opt clădiri. O parte din ele erau arse până la temelie, iar altele arătau de parcă acoperișul fusese smuls de explozie. Firmele atârnavă în poziții ciudate, pereții aveau porțiuni mari, lipsă. Chiar în timp ce priveau, trei bărbați au început să tragă unul asupra celuilalt și, în câteva

clipe, unul a căzut, ucis. Ceilalți oameni care se vânturau în jurul lor se opriseră o clipă din treburile lor, foarte puțin tulburați de atât de obișnuitul spectacol al vărsării de sânge. Un tip, care părea a fi antreprenor de pompe funebre, trase cadavrul din mijlocul străzii.

— Aproape că am intrat în acest iad, iar pe tine te preocupă faptul că vei fi văzută în cămașă de noapte? rânji el. Te temi că nu te vor lăsa în localul rezervat doamnelor din înalta societate dacă n-ai ținută corespunzătoare?

Era evident că Hunter n-o înțelegea. Cu o mișcare sprintenă, ea alunecă jos de pe cal, spunându-i că nu intră în oraș în cămașă de noapte. Orice ar fi zis el, n-o convingea să renunțe.

— Dorie, spuse cu un calm exagerat, cum ești tu acum, arăți mult mai îmbrăcată, decât oricare femeie din oraș. Nu ești indecent dezgolită.

Dorie nu avea de gând să-i răspundă, căci și ei i se părea că a exagerat. Dar știa sigur că nu poate călări în acest ciudat orașel, purtând pe ea cam cincisprezece metri de bumbac, fost alb.

— Dorie, tu... începu Cole.

— Du-te și-i caută o rochie, spuse Ford, privind către unul din oamenii lui. Îi indică spre oraș, cu pistolul.

Cole schimbă o privire cu Ford, care era vulpoi bătrân. Acesta părea să spună că niciun bărbat n-a înțeles și nu va înțelege niciodată femeia, așa că n-are rost să mai încerce.

Dorie, bucuroasă că a descălecat, se îndreptă spre singurul loc umbros din zonă sub un pin, se așeză jos, aranjându-și volanele cămășii de noapte într-un mod care se potrivea cu aerele ei de doamnă.

Cole își ridică spre cer brațul sănătos, într-un gest care cerea ajutorul divinității. Luă bidonul și îi oferă niște apă. Nu îndrăznea să scoată o vorbă, de teamă că și-ar putea pierde răbdarea de tot.

Dacă era atât de încăpățânată pentru ceva banal, oare va refuza să facă ceea ce trebuie, când vor încerca să evadeze?

După puțin timp, se întinse pe iarbă, în spatele ei, își puse pălăria pe față și

adormi imediat. Se trezi doar când auzi tropotul unui cal, care se apropia de ei. Automat își căută pistolul, apoi tresări de durere când își lovi brațul rănit, fără să-și găsească arma.

— Am luat, spuse unul din oamenii lui Ford, cu vocea nerăbdătoare, ca a unui băietan. Fără îndoială, era prima și probabil ultima dată când cumpăra o rochie pentru o doamnă. Tipul descălecuse și vorbea cu Ford. Fața îi exprima atâta bucurie de parcă-și completase primul cont la bancă.

— Greu de găsit ceva să i se potrivească. Am luat-o de la Ellie, fiindcă e singura din oraș care e așa mică ca asta. Ellie n-a vrut s-o scoată, da i-am zis că e pentru tine, așa că n-a avut încotro. A zis că totuși n-ar vrea să i-o pătezi de sânge. Mândru, îi întinse un șomoioag de catifea de un roșu aprins și un săculeț de pânză tare, cu lenjeria de corp.

— E adusă tocma de la Paris, spuse el.

Cole izbucni într-un râs batjocoritor.

— Poate Paris, Tennessee? întrebă el, privind rochia pe care bărbatul o adusese.

Era o rochie de prostituată: foarte decoltată la piept, strânsă pe șaolduri, cu o trenă exagerată, care amplifică rotunjimile feminine.

— Ia-o de aici, spuse el. Ea nu îmbracă așa ceva.

— O, ba da, spuse Dorie, repezindu-se să apuce rochia din mâinile individului.

— Ba n-ai s-o îmbraci, sări Cole indignat. Are pieptul decoltat până la jumătate. Vei fi... vei fi prea dezgolită.

— Ești mai rău decât preotul din Willoughby.

Cole tresări uimit.

— Willoughby?

— Acolo locuiesc. Acolo am aurul, spuse ea cu subînțeleș.

Cole era supărat din cauza rochiei, dar acum, era de-a dreptul furios pentru această declarație, pe care nu știa cum să o ia. Această fată făcea numai după capul ei.

— N-ai să te îmbraci cu rochia asta, spuse el, smulgându-i-o din mână.

— Ba da. Încercă s-o ia înapoi, dar el ținea rochia la spate.

Ea vru s-o apuce, el n-o lăsă. Atunci Dorie se întoarse cu spatele și își încrucișă brațele la piept.

— Dacă nu mă lași să mă îmbrac cu ea, n-am să intru în oraș și nimeni n-o să ia aurul.

Cole nu avusese niciodată de-a face cu o problemă ca asta. Fiind un tip bine, nu-i fusese greu să convingă femeile să spună „da”. Pe de altă parte, nu fusese vreodată atât de fraier, încât să interzică vreunui să facă ceea ce ținea morțiș.

Se întoarse instinctiv spre ceilalți bărbați. Se umplu de scârbă, când îi văzu că se distrau, ca și când el și Dorie ar fi fost niște actori într-un spectacol făcut pentru amuzamentul lor. Chiar și Ford care-și curăța unghiile cu un cuțit cu care puteai jupui un bou, nu părea dornic să sfârșească distracția.

— Dorie, trebuie să ascuți de rațiune, spuse Cole, făcând un pas spre ea.

Ea se întoarse către el.

— Cu ce greșesc dacă mă îmbrac cu rochia asta? Ai impresia că în acest oraș se face un concurs de rochii, cu care să te îmbraci pentru slujba de biserică? Și de fapt, ce te privește pe tine?

Aceste cuvinte îl enervară și mai mult pe Cole, care era deja furios.

— Nu vreau ca întreg orașul să se uite după tine, scrâșni el. Ești soția mea.

Spre dezamăgirea lui, fața lui Dorie se lăți într-un zâmbet. Se pare că vorbele lui îi plăcuseră foarte mult.

— Dă-mi rochia, spuse ea încet, întinzând mâna.

Oare cum reușea o ființă atât de plăpândă să manevreze un bărbat ajuns în pragul nebuniei? Sau poate nu era nebunie, ci sentimentul de frustrare, care îi inundase mintea. Cole nu era nebun; știa când era învins. El n-ar fi determinat-o niciodată să încalece pe cal, fiind îmbrăcată în cămașă de noapte, dar nici n-ar fi fost capabil să-i cumpere o rochie serioasă.

Cu resemnarea întipărită pe față, îi întinse rochia. Dorie se duse în spatele unui bolovan să se schimbe.

Când scăpă de sub privirile lui, Dorie se înveseli simțind catifeaua. Ar fi trebuit să îmbrace ceva decent, dar această rochie era mult, mult mai bună decât sperase să

găsească. Era rochia pe care orice femeie visa să o poarte, o rochie cu care n-ai fi trecut neobservată de bărbați. Era genul de rochie, care nu-i fusese permis s-o poarte în casa tatălui ei. El o controla întotdeauna, asigurându-se că avea părul bine strâns la spate, că fiecare centimetru de piele îi era acoperit. Se înfuria când nu purta mănuși, care să-i ferească mâinile de privirile oricărui bărbat.

Își scoase verginala cămașă de noapte și începu un proces lung și complicat de îmbrăcare, de la piele: cămașă, pantalonași, până la genunchi cu bobociei de trandafiri, ciorapi negri cu dungă, jartiere de dantelă, un corset, pe care tatăl ei l-ar fi găsit indecent, din mătase neagră cu marginile din fundă roz, peste corset, două jupoane terminate în capse și în sfârșit, rochia. Ținându-și respirația, își trecu pe cap catifeaua.

Corsajul era din catifea roșu aprins. Pe verticală, din zece în zece centimetri, era înserate benzi de mătase vișinie. După ce-și trase rochia pe cap, Dorie se convinse că-i era pe măsură. Îi venea perfect. Era nevoită să-și țină respirația, ca s-o încapă peste talie, dar ce mai conta? Pieptul rochiei era atât de decoltat, încât aproape i se vedeau sânii. Iar roșul aprins, pe pielea ei albă, neatinsă vreodată de razele soarelui, realiza un contrast care o încântă.

Spre deliciul ei, rochia se încheia în față, cu ceea ce păreau a fi câteva sute de copci, moș și babă. Se întreba, de se încheia în față, când de obicei rochiile se încheiau la spate, dar îi veni în minte că așa rochia era mult mai ușor de pus și de scos.

După ce-și trase pantofiorii, ieși de după stâncă și privi figurile celor patru bărbați, rămași fără grai.

Inima îi tresăltă. Oare de câte mii de ori o văzuse pe Rowena intrând într-o cameră, iar bărbații transformându-se într-o stană de piatră? Toate vocile amuțeau, iar femeile, ca și bărbații, o priveau uluiți. Văzuse chiar, și cete de copii, care se opreau din joacă, la vederea încântătoarei ei surori.

Dar așa ceva nu i se întâmplase niciodată lui Dorie. Putea să intre într-o cameră călare pe un elefant alb, însoțită de fanfară și nimeni n-ar fi observat. Cel puțin așa crezuse până atunci.

— Îmi stă bine? întrebă cu tonul acela timid, pe care-l auzise mereu la Rowena. Ea, ca și toți ceilalți, credeau că Rowena era modestă. Toți spuneau: „Nu-i așa, că e adorabilă? E atât de frumoasă, dar nici nu se gândește la asta. Ca oricare altă femeie, întrebă dacă-i stă bine”. În clipa aceea, înțelese Dorie cât era de drăguță sora ei. Rowena n-avea nevoie să întrebe, cum arată; se oglindea în privirile celor din jur, care-i spuneau cât este de încântătoare. Când Rowena îi întreba pe cei din jur dacă arată bine, ea încerca să-i atragă de partea ei, dacă cumva nu știa nimic despre faptul că e răpitor de frumoasă.

Iar acum Dorie, pentru prima dată în viața ei, juca acest foarte amuzant joc.

— Nu spuse nimeni, nimic? întrebă el cu inocența unei fetițe de patru ani, care purta prima ei rochie de petrecere. Diferența era că Dorie nu mai avea patru ani.

Cole încremenise, stătea în picioare, holbându-se la ea. Nu era frumoasă ca sora ei, dar era mult mai atrăgătoare. Părul lăsat liber, supus vântului și soarelui atâtea ore, plutea în jurul capului, ca un nor ușor, bogat și ademenitor. Fețișoara ei, în formă de inimioară, era un amestec de inocență și de inteligență profundă. Scânteierile din priviri nu se datorau soarelui, ci creierului neobosit, care lucra zi și noapte. O gură drăgălașă, mică dar cărnosă, bărbia voluntară, iar mai jos...

Cole strânse pumnii. Nu era un bărbat posesiv. Nu avusese nimic al lui în viață și nici nu dorea. Așa că niciodată n-a privit o altă ființă umană, ca pe proprietatea lui. Dar acum, Dorie îl făcea să creadă că tot ceea ce le arăta ea acestor bărbați îi aparținea lui, iar ea se expunea în public, mai înainte ca el să o vadă, în intimitate.

Când a întâlnit-o prima dată, credea că este neinteresantă. Sigur, avea sânii acceptabili. Ceea ce vedea acum, însă, nu se mai putea numi acceptabil. Avea un gât lung, grațios, făcut pentru a purta coliere cu diamante, umeri perfect croiți. Totul curgea parcă spre sânii minunați, ridicați excitant, sub catifeaua strânsă pe talia subțire. Singurul cuvânt care i se potrivea, era „elegantă”. Purta o rochie care pe o altă femeie ar fi stat ca pe gard, dar Dorie arăta, de parcă urma să ia ceaiul cu regina. Cole nu-și dădea seama cum reușea; probabil că toate acele cărți citite se reflectau acum în ochii ei. Poate așa era felul ei de a fi. Poate pentru că știa că nu e o stricată nu permitea nici celor din jur să o trateze ca atare.

Pe de altă parte, poate că acea piele catifelată îl orbise, așa încât nu mai putea gândi limpede.

— Nu spune nimeni nimic? întrebă Dorie, dorind să-i lase așa, cu gura căscată, un an sau doi. În orice caz, tânjea să audă câteva vorbe, pe care niciun bărbat nu i le mai adresase, cum ar fi: „minunată, excitantă, divină”. De fapt, „frumușică”, era destul de bun, pentru început.

Cole știa prea bine ce-și dorea ea și nici de-al naibii nu voia să-i facă pe plac. Cel puțin, nu în fața acestor slugi ordinare. Oare unde auzise, că sunt țări, unde bărbații își obligă femeile să poarte văluri care le acoperă din cap, până la călcâie? Cu siguranță că bărbații acelor țări erau foarte deștepți.

Într-o clipă, Cole smulse pătura de pe spinarea calului și încercă să-i acopere umerii.

— Fii serios, domnule Hunter, e prea cald, pentru pelerină, spuse Dorie, unduindu-se prin fața lui, cu ochi inocenți, în timp ce-l privea peste umăr.

Bărbații din jurul lor începuseră să chicotească. Hunter simți, că dacă până atunci n-ar fi dorit să-i omoare, acum ar fi făcut-o.

— Cine mă poate ajuta să încalce? întrebă Dorie, cu cel mai dulce accent sudist, fluturându-și genele. Cred că această catifea este prea grea. Nu spuse „este prea grea pentru micuța de mine”, dar asta se înțelegea.

Uluit, gândindu-se că poate folosi doar un braț, Cole se năpusti și o ridică, trântind-o atât de puternic în șa, încât îi clănțăniră dinții. Dar Dorie nu-și pierdu surâsul.

Își păstră zâmbetul și în următoarele treizeci de minute, cât le-au trebuit să ajungă până la porțile orașului, timp în care Cole o dojeni fără întrerupere. Tot ce-i spunea era „spre binele ei”, în legătură cu modul în care se expunea, dându-se în spectacol. Îi spunea chiar că soarele avea să-i ruineze înfățișarea. Îi atrăgea atenția despre felul în care va începe să fie privită de bărbați.

Când o întrebă:

— Ce crezi că ar spune tatăl tău? Dorie începu să râdă. Niciodată până atunci, nu stârnise în cineva gelozia. Trebuia să recunoască faptul că se simțea destul de plă-

cut, făcându-l pe unul ca Hunter, să fie gelos pentru că alți bărbați se uitau la ea.

— Oare ce vor crede bărbații din oraș, când mă vor vedea? întrebă ea încet, lăsându-se pe spate, spre el...

— Că ești o femeie de stradă, îi răspunse el, repede.

— Dacă tu m-ai fi văzut, ce ai fi gândit? întrebă ea, împiedicându-l s-o mai asasineze cu morala.

Cole ar fi vrut să-i răspundă că ar fi considerat-o de vânzare, dar nu izbuti. Indiferent ce ar fi îmbrăcat, Dorie continua să-și păstreze acel aer de „privește, dar nu pune mâna“, care o învăluia.

— Cred că te-aș găsi frumoasă. Mi s-ar părea că ești un înger coborât pe pământ, spuse el încet, în timp ce-i săruta umărul gol...

Era chiar mai mult decât și-ar fi dorit.

— Te iubesc, îi șopti ea, punând tot sufletul în aceste cuvinte.

Cole încetă să-i mai sărute umărul, fără să-i răspundă. Nu-și putea permite să spună cu voce tare, ce simte. O femeie atât de pură și de bună, ca Dorie, merita de la viață ceva mai mult decât un pistolar bătrân. Merita totul. Dar în clipa aceea, el spera că este bărbatul pe care-l merita.

Gândurile lui Cole erau, toate, îndreptate spre Dorie, când Ford îi ajunse din urmă, spunându-le:

— Ascultă, Hunter, voi sunteți doi circari dați dracul. Dacă vă prind că m-ați luat drept prost, vă omor p-amândoi. Nu-mi plac cărțile măsluite și nici mincinoșii.

În timp ce se îndepărta de ei, Dorie șopti:

— Dar pariez că-i plac șopârlele, căci sunt sigură că maică-sa fusese șopârlă.

Cole nu-i răspunse.

CAPITOLUL 10

— Dorie, zise Cole cu gura lipită de urechea ei, încercând din răspuțeri să ignore faptul că avea jumătatea de sus a trupului aproape goală. Vreau să mă ascuți cu atenție. Mă înțelegi?

Ea încuviință, dând din cap. Pricepuse că urma să-i spună ceva neplăcut.

— Am aflat ce au plănuțit să facă cu noi. Dorie știa că trebuie să fie ceva serios, din moment ce Cole așteptase să se apropie de oraș, înainte de a-i spune.

— Nu vom rămâne în oraș. Înseamnă că există cineva care-l urăște pe Ford. El se opri și scoase o exclamație care voia să însemne: Există și astfel de oameni, vreun dușman vechi, pe care Ford nu vrea să-l întâlnească. Cred că avem o șansă, dacă am fi înconjurați de alți oameni, dar nu se va întâmpla așa. Ford plănuiește să ia provizii și băutură și să ne îndreptăm spre colibe. Cred că vrea să ne facă să-i spunem unde e aurul, altfel nu vom părăsi colibe, în viață.

Își strânse brațul în jurul mijlocului ei.

— Am de gând să încerc să-l fac pe Ford să mă ia cu el la cârciumă, iar acolo să creez o diversiune, ca să fac rost de armă. După ce am arma, voi ieși în stradă, am să fur un cal și voi goni spre sud. Vreau ca tu să rămâi pe cal și, când auzi distracția, o ieși spre nord. Dacă nu ies din cârciumă, sau auzi împușcături, vei goni spre nord cât de repede poți, din toate puterile. Fără să te uiți înapoi. Ai priceput?

— Unde ne întâlnim?

El luă o gură de aer.

— Nicăieri. Cole n-o lăsă să se întoarcă spre el.

Dorie, noi doi ne-am încheiat socotelile. Am reușit s-o fac pe sora ta să nu te mai oblige să te măriți cu domnul Piper. Vezi bine că între noi nu poate fi altceva. Eu am prea mulți dușmani...

Dorie știa că e îngrijorat pentru ea și că alesese să renunțe la tot, pentru ca ea să fie în siguranță. Orașul era închis acum și îi mai rămăseseră doar câteva minute, pentru a lua cea mai importantă hotărâre din viața ei.

— Mă iubești? îl întrebă.

— Asta n-are nicio legătură cu...

— Mă iubești? îl întrebă iar, insistent.

— Da, îi răspunse, dar nu are nicio importanță, ce simt eu. Și cu atât mai puțin, dacă tu vei muri.

Ea se răsuci în șa, ca să-l poată privi.

— Dacă ai putea, ai vrea să locuiești cu mine, în Latham? Să mă ajuți să administrez orașul?

Zâmbind, o sărută pe nas.

— N-aș vrea nimic altceva, decât să am patul meu, casa mea și... îi privi părul, buzele, gândindu-se că o vedea, poate, pentru ultima oară. Dacă nu va fi ucis în următoarea oră, va goni pe cal, departe, într-o direcție, trimițând-o pe ea în sens opus. Ar fi greu și nu și-ar permite niciodată s-o viziteze în micul și liniștitul ei oraș. Ea merita mai mult decât să fie legată toată viața, de un „pistolar bătrân”.

— Dorie, spuse, prinzând-o de ceafă pentru a-i întoarce fața, să o sărute. Un sărut de rămas bun.

Dar ea se răsuci, refuzându-l.

În ciuda bunelor lui intenții, Cole simți cum se înfurie. Poate nu voia să-l sărute, văzând în el, pe cel care-i dusese în acest bucluc. Poate menționase prețiosul ei oraș, înțelegând, de fapt, cine era ea, și cine, el.

Când intrară în oraș, Cole avea fălcile încleștate într-o linie dură. Ar trebui să facă tot ce era cu putință, pentru a o scoate din acest necaz. Asta va fi tot ce fusese între ei.

* * *

Dorie refuzase să-l sărute pe Cole, pentru că semăna a rămas bun. Iar ea nu avea de gând să-și ia rămas bun, după ce-și cheltuisese o viață, încercând să găsească un bărbat ca el. Îl iubea și voia să-l păstreze. Viu.

Nu avea habar cum să procedeze, pentru a-l feri de o eventuală împușcătură, primită pentru a-i salva viața, dar spera să găsească ea ceva.

Primul lucru care-i strică lui Cole planul născocit în grabă a fost faptul că Ford i-a obligat pe amândoi să intre cu el, în cârciumă. Ea știa că Hunter ar fi vrut ca unul din oamenii lui Ford să rămână afară și s-o păzească, dar Ford nu intenționa să separe grupul. Fusese isteț, dar Dorie se îndoia că putea fi vorba de inteligență, dacă se oprea, pentru o sticlă sau două de whisky, avându-l ca prizonier pe Cole Hunter.

Prin mintea ei, gonea ideea că Hunter plănuise să facă o diversiune. Oare ce însemna asta, pentru un om de factura lui? Poate să însceneze o încăierare și, în învâlmășeală, Dorie trebuia să iasă în fugă pe ușă, să sară pe cal, trecând destul timp până când tâlharii îi observau lipsa. Oare asta gândea el despre ea? îi spuse că-l iubește. Oare el avea impresia că îl iubea doar când totul era bine, iar când ceva mergea prost, ea dădea bir cu fugiții?

În prima clipă când a intrat în cârciumă, Dorie era prea orbită de soare, ca să distingă ceva. Pe măsură ce ochii i se limpezeau însă, vedea și mai puțin. Încăperea era plină de fum și, judecând după miros, se vărsase tot atâta bere, pe cât fusese băută. Era plin de bărbați, dar nu erau din cei care se duceau duminica la biserică. Erau preocupați de cărți sau de băutură, privind din când în când în jurul camerei, ca și când fiecare persoană le era dușman.

Erau și câteva femei stinghere în încăpere, cu privirea stinsă. Dorie auzise de acele femei „rele” și crezuse întotdeauna, că erau primejdioase, cu aspect de femei fatale. Credea că astfel de femei cunosc o mulțime din secretele bărbaților. Dar acestea arătau murdare și obosite. Dorie avea impresia că dorința lor cea mai mare era un hârdău plin cu apă fierbinte, o bucată de săpun parfumat și o noapte de somn zdravăn.

În orice caz cârciumă a dezamăgit-o. Unde erau primejdiile și intriga? Acest loc era plin de oameni obosiți și plictisiți.

Era atât de absorbită de observațiile ei, încât aproape nu reuși să-l vadă pe Cole care simulase că s-a împiedicat, în timp ce căuta să apuce cu mâna pistolul unuia din jucătorii de cărți, pistol care era scos neglijent din toc. Era suficient ca individul să-și schimbe poziția, iar Cole ar fi fost prins furând. Și se pare că tipul care privea încruntat pe deasupra cărților n-ar fi fost prea iertător cu Cole.

Dorie nu mai stătu pe gânduri. În urechi îi sunau cuvintele „să creeze o diversi-

une”. Cole trebuia să fie sigur că atenția celor din cârciumă, incluzându-l și pe Ford cu oamenii săi, era îndreptată în altă parte, ca să poată fura arma. Era nevoie ca oamenii din cameră să fie mai puțin vigilenți, ca de obicei.

Într-o clipă, Dorie trecu prin fața celui mai gras dintre oamenii lui Ford, deschise gura și începu să cânte. Până atunci cântase doar în biserică și nu știa prea multe cântece potrivite pentru o cârciumă. Știa însă o mică melodie despre o pasăre cântătoare și se gândi că poate acestor bărbați le-ar plăcea. Avu o secundă de ezitare, apoi se gândi că nimeni din încăperea nu era un cunoscător de muzică, nefiind prea pretențios cu ceea ce urma să audă.

Când toți cei din încăperea aglomerată s-au oprit, holbându-se la ea, câteva sunete i s-au stins în gât. Spre deosebire de capelmaistrul din Latham, aici nu remarcă nimeni. Erau mai atenți la decolteul rochiei, sau mai bine zis, la ceea ce lipsea de la partea de sus a rochiei.

Dorie își duse mâinile la gât, continuând să cânte.

— Dorie, șuieră Cole. Făcu un pas spre ea, dar ea nici nu-l băgă în seamă, sperând că nu-și va pierde prea mult timp prețios, încercând s-o facă să renunțe. Se săturase să facă numai ce i se cerea. Când o femeie face numai ceea ce îi cere bărbatul, își transformă viața în ceva foarte mohorât și plictisitor. În afară ele asta, Dorie mai învățase ceva în ultimele săptămâni. Își ascultase supusă tatăl, iar, el, ca s-o impresioneze, îi cerea să facă și mai mult. Rowena nu-l asculta și primea de la el dragoste și libertate.

Iar acum, de câte ori avea ocazia, făcea altfel decât îi cerea domnul Hunter și, drept urmare, el o îndrăgise. Când va ieși din această încurcătură, va cugeta asupra acestei filosofii ceva mai mult, chiar dacă i se părea un nonsens.

Deocamdată plănuise să fie atât de neascultătoare cu domnul Hunter, încât el probabil va sfârși sărutându-i picioarele, sau oriunde ar fi vrut s-o sărute.

Când toți ochii erau ațintiți asupra ei, Dorie se îndepărtă de oamenii lui Ford, fără ca vreunul să încerce s-o tragă înapoi. După trei melodii, ea începu un cântec, pe care-l auzise la nevasta băcanului.

În câteva minute, își dădu seama că și-a pierdut ascultătorii, dar din păcate

Cole nu făcuse nimic. Stătea pe loc, holbându-se la ea. Uitase de armă, de cai, de tot. Iar indivizii din cârciumă păreau din nou preocupați mai mult de cărțile de joc, decât de o femeie oarecare, îmbrăcată doar pe jumătate, care cânta. Când bărbații sunt obișnuiți să se ucidă între ei, în tâlhării zilnice, e foarte greu să le captezi atenția.

Din nou, Dorie acționează fără să se gândească prea mult la ceea ce făcea. Singurul ei gând era să le atragă atenția celor din jur asupra ei și nu asupra lui Cole. Se aflase până atunci în fundul încăperii, cântând. În clipa următoare, se urcă pe un taburet, apoi pe tejgheaua barului, plimbându-se de-a lungul mesei acaju, spartă, scrijelită, pe care se serveau băuturile, cântând tot mai tare. Privind spre capetele auditorilor, remarcă faptul că Hunter își venise în fire, în sfârșit, căutând cu ochii, o arma.

Deocamdată, jocul începuse s-o amuze. Poate și din cauză că prea fusese mult timp silită să stea într-un spațiu restrâns, ca o prizonieră. Poate-și spuneau cuvântul acum anii de singurătate, când nu se uita nimeni la ea, în timp ce sora ei capta atenția tuturor bărbaților. Sau poate pur și simplu îi făcea plăcere să știe privirile bărbaților ațintite asupra ei. Nu știa sigur ce era, dar un lucru era sigur: începuse să o distreze.

La început, reluă cele câteva cântece, dar, de data asta, le cântă ca și când trilarurile păsărelelor aveau o semnificație aparte, față de intenția autorului. În clipa aceea, îl observă pe Cole care luase câteva monezi, din grămada aflată pe o masă de joc. Unul din jucători îl văzu. Pentru a-i distra atenția, Dorie își ridică fusta, dezgolindu-și gleznele. Reacția bărbatului a fost atât de entuziastă, încât ea își mai ridică puțin fusta. Câtă agitație, se gândi ea —, pentru ceva atât de banal, ca o gleznă!

Cineva începu să cânte la pian, care în ciuda câtorva clape dezacordate, avea un sunet festiv. Dorie deveni mai interesată în ceea ce începuse să semene a dans. Se mișcă spre capătul barului, dar nu în pas de plimbare; își legănă șoldurile, așa cum văzuse de atâtea ori la Rowena. Ajunsă la capătul barului, Dorie privi peste umărul stâng, la bărbații din cârciumă. Apoi, încet, lăsă să-i alunece breteaua de pe umăr.

Când Cole părăsi încăperea, temându-se că Ford îi va observa lipsa, Dorie începu să-și descheie rochia, desfăcând copcile, una câte una, încet, foarte încet, încât bărbații, începură să bată cu cămile de bere, de nerăbdare, în mesele jechoase. Nu era prea îngrijorată, până în momentul când ajunse la ultima copcă, iar Cole nu era

nicăieri. Oare o va lăsa la cheremul acestor barbari? Nu-i așa, că nu era atât de scârbit de ea, încât să nu dorească să o mai vadă din nou? Se va întoarce iar la ea, nu-i așa?

Încet, rochia îi alunecă de pe umeri, într-o băltoacă și imediat, una din femei o înșfăcă; Dorie presupuse că era Ellie, proprietara rochiei. Așa că Dorie rămase fără rochie, doar în desuuri.

Urmă juponul, iar Cole nu dădea niciun semn. Corsetul căzu, fiind luat în grabă de femeia care stătea la picioarele ei, ca și când ar fi fost camerista originalei doamne.

— Îmi dai ceva de băut? murmură Dorie spre tipul din spatele barului, dar el nu acordă nicio atenție vorbelor ei. Privirile lui, ca și ale celorlalți din cârciumă, așteptau cu nerăbdare urmarea, oare ce mai așteptau? Pancove?

Ea bâjbâia, chinându-se să desfacă închizătoarea din față a corsetului când apăru Cole pe un cal mare, cafeniu, urmat de trei bărbați. Trecu ca o furtună prin ușile cârciumei. Niciodată Dorie nu s-a bucurat atât de mult, la vederea cuiva.

În câteva secunde, se produse un haos general, cauzat de intrarea celor patru bărbați călare, în cârciumă – după părerea lui Dorie, mirosul animalelor, chiar îmbunătățea aerul din speluncă – și de asemenea, cauzat de dezamăgirea celor din jur că se întrerupsese spectacolul dat de Dorie.

Dorie nu luă în seamă chipul întunecat a lui Cole. El sări pe bar, făcându-și loc cu pumnii printre armele ridicate și, fără s-o privească în față, o prinse de mijloc, aruncând-o cu fața în jos pe cal, apoi ieși în goană din cârciumă.

CAPITOLUL 11

— Ar fi trebuit să te las acolo, spuse Cole. Erau în pat, sau mai bine zis, într-o cușetă a trenului, care îi ducea spre Latham. De trei zile o tot cicălea. Dorie se întreba dacă nu cumva bătuse recordul. Totuși el își întrerupsese muștrările destul de frecvent pentru a face dragoste cu ea, cu orice prilej ivit, de când scăpaseră de Winotka Ford și de oamenii lui.

O singură dată încercase Dorie să-i spună că datorită ei s-au sfârșit toate cu bine. Dar, după părerea lui Cole, nici nu putea fi vorba de așa ceva. Dacă ea ar fi făcut cum îi spusese el, ar fi scăpat de tâlhari mult mai repede.

— Bine, iubitele, zise Dorie, ghemuindu-se lângă el, pentru încă un sărut.

După ce luase un pistol și niște bani de la unul din cartoforii din cârciumă, el alergase afară, îl găsisse pe cel care voia să-i ucidă pe Ford și se întorsese cu el, înapoi, în speluncă. Cole socotise că, împreună, ar putea să-i țină piept.

Evident, spusese el, cea mai mare parte a necazului era spectacolul indecent, desfrânat, dat de ea. Când în timpul dansului, ea își aruncase hainele!

Nici măcar n-o lăsa să-și ia apărarea. Abia atunci realiză ea cât era de gelos și, din clipa aceea, nu mai dori să se dezvinovățească. De cele mai multe ori, ea generase furie, enervare, dar niciodată nu inspirase vreunui bărbat gelozie. Găsi că e chiar plăcut. Mai înțelese și altceva: lui Cole îi fusese teamă crezând că ei poate chiar îi plăcuse să-și legene șoldurile și să se dezbrace în fața tuturor acelor bărbați. Ar fi vrut să se disculpe, spunându-i că tot ce făcuse era pentru el, că-i era scârbă de felul în care o priveau acei bărbați, dar Cole nu-i dăduse niciun prilej. Iar mai târziu, când i-ar fi putut explica, Dorie se gândi că poate n-ar strica puțin mister, în locul atâtor explicații.

Prima dată, reușise să-l facă să înceteze cu muștrările când i-a arătat cum ar fi încheiat ea spectacolul, din cârciumă. Chiar atunci, el îi cumpărase o rochie, de două ori mai mare decât îi era necesar și care o acoperea din cap până la tălpi. De asemenea, îi luase o pălărie uriașă, cu borurile rotunde care îi ascundea până și chipul. Fără să-și înceteze tirada, despre cât fusese ea de neascultătoare, primejduindu-și viața, au

ales un hotel, prezentându-se ca soț și soție. Odată intrați, Dorie își scoase hainele, una câte una. Cole stătea într-un fotoliu și încetă s-o mai certe, după ce primii trei nasturi ai rochiei rămăseseră nedesfăcuți. Așa că acum de aflau pe drumul spre Latham, îmbrățișați, în cușeta trenului.

— Dorie, ți-a plăcut să te dai în spectacol, în fața acelor tipi? o întrebă el.

Ea nu-i răspunse. În schimb, îl sărută. Își propusese să nu-i spună adevărul.

— Bine, zise el, dar se vedea că tăcerea ei îl supăra. N-ai decât să nu-mi spui. Mai bine, povestește-mi despre orașelul tău. Seamănă cu locul acela al lui Ford?

Lui Dorie nu-i făcea plăcere tonul lui, superior, care lăsa să se înțeleagă că Latham se conducea singur, ceea ce nu era cazul.

— Nu e ușor să administrezi un oraș întreg, spuse ea. Cred că ți-am mai povestit că domnul Wexler nu vrea să-și plătească chiria.

— De ce? întrebă el căscând.

— Pentru că toate femeile din oraș sunt îndrăgostite de el. Nu mă privi așa. Domnul Wexler e un omuleț nesuferit, dar prepară un tonic pe care îl adoră toate femeile. Personal, nu-mi place. Mă moleșește. Dar bărbații îl oferă soțiilor pentru că, spun ei, le face să zică „da”, ceea ce am aflat eu, este dorința lor arzătoare. În orice caz, domnul Wexler nu vrea să-și achite chiria și, dacă voi încerca să-l evacuez, întreg orașul va dori să mă lege de un par și să-mi dea foc. Chiar nu știi ce să fac. Dar de ce râzi?

Continuând să râdă, Cole își frecă nasul de gâtul ei.

— Vezi tu, am crezut că oamenii se împart în buni și răi. Dar am aflat că diferă doar etichetele. O sărută de câteva ori. Apollodoria, dragostea mea, când te-am întâlnit prima dată, am crezut că tu n-ai nevoie de nimeni. Am avut impresia că ești foarte îngâmfată. Dar cu fiecare minut care trecea, am descoperit că viața ta are mare nevoie de mine.

— Ei! exclamă ea. Eu te-am salvat în acel orașel mizerabil. Dacă n-aș fi fost eu...

— Da?

Ea renunță să mai spună ceva.

SFÂRȘIT